

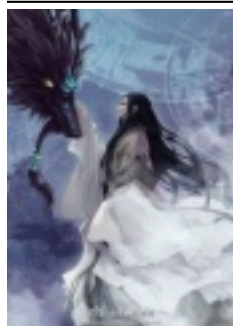
Thú Nhân Chi Đái Thượng Không Gian Xuyên Dị Giới

Contents

Thú Nhân Chi Đái Thượng Không Gian Xuyên Dị Giới	2
1. Chương 1: Xuyên Qua Dị Giới	2
2. Chương 2: Phát Hiện Dị Năng Không Gian	5
3. Chương 3: Nhật Được Một Con “tiểu Miêu”	9
4. Chương 4: Súng Vật “thang Viên”	11
5. Chương 5: Xui Xẻo Thúc Đẩy Lăn Đầu Gặp Mặt	15
6. Chương 6: Phát Hiện Chân Diện Mục Của Tiểu Thang Viên	18
7. Chương 7: Ông Nói Gà Bà Nói Vịt Cùng Gián Tiếp Hôn Môi	22
8. Chương 8: Hồ Cha* Luyện Ngôn Ngữ Học	25
9. Chương 9: Ma Pháp? Dị Năng!	30
10. Chương 10: Lên Đường Trở Về Bộ Lạc	35
11. Chương 11: Cây Nấm Là Thứ Tốt A~	39
12. Chương 12: Đến Bộ Lạc! Vấn Đề Giống Cái!	43
13. Chương 13: Mọi Người Cùng Nhau Làm Sủi Cảo*, Ăn Bánh Bao (nhất)	49
14. Chương 14: Mọi Người Cùng Nhau Làm Sủi Cảo, Ăn Bánh Bao (nhị)	54
15. Chương 15: Tề Ti Đại Nhân Xinh Đẹp Tao Nhà?	57
16. Chương 16: Nghi Thức Trưởng Thành Của Tiểu Lạc! (nhất)	61
17. Chương 17: Nghi Thức Trưởng Thành Của Tiểu Lạc! (nhị)	65
18. Chương 18: Mọi Người Cùng Nhau Đi Hái Trái Cây Đi!	68
19. Chương 19: Gà Con Đừng Chạy!	73
20. Chương 20: Khúc Đạo Đầu Của Buổi Lễ Trăng Tròn (thượng)	77
21. Chương 21: Khúc Đạo Đầu Của Buổi Lễ Trăng Tròn (hạ)	81
22. Chương 22: Lễ Trăng Tròn? Không, Đây Là Lễ Tinh Tinh! (con Tinh Tinh Ấy)	85
23. Chương 23: Lễ Trăng Tròn Kết Thúc Cùng Sau Ngày Lễ	90
24. Chương 24: Công Việc Chồng Chất	96
25. Chương 25: Xây Nhà Là Một Công Việc Dùng Thể Lực	100
26. Chương 26: Xây Nhà Cùng Lễ Kết Đôi Của Khái Đạt	104
27. Chương 27: Phòng Ồ Rốt Cuộc Hoàn Thành	108
28. Chương 28: Lại Thấy Mỹ Thực ~ Mọi Người Cùng Nhau Ăn Cua Đồng	112
29. Chương 29: Cua Đồng! Không Phải Hải Hòa →__→	116
30. Chương 30: Xuất Phát Đi Tìm Trúc, Tử Đáng Thương	120
31. Chương 31: Bị Tập Kích! Đây Là Cầu Huyết Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân? Kia...	124
32. Chương 32: Cây Tre? Cây Tre!	128
33. Chương 33: Dọa! Cho Ta Một Tia Sét Đi Tạt	135
34. Chương 34: Cơm No Nê Tư (nghĩ, Ý Niệm) Dâm Dục? Không Được A Không Được	140
35. Chương 35: “siêu Nhân Điện Quang” Giá Lâm?!!	145
36. Chương 36: Tử — Bị Cầu Hôn? —— 	149
37. Chương 37: Tiêu Đề Gì Đây Thật Là Khó Nghĩ A Tạt	154
38. Chương 38: Ngao ~ Cầu Xoa Xoa ~	158
39. Chương 39: Dầm Chua Bốc Lên, Gia Đêm Nay Sẽ Làm Người!	163
40. Chương 40: Cuộc Sống Gia Đình Ngọt Ngào Tạm Ổn ~	168

41. Chương 41: Hạo Hạo Đẳng Đẳng* Hái Nấm	172
42. Chương 42: Bọn Họ Thật Sự Chỉ Cần Xì Dầu Ah!!	177
43. Chương 43: Xích Báo Tộc Cầu Viên?	183
44. Chương 44: Xích Báo Tộc Cầu Viên? (nhị)	187
45. Chương 45: Sự Kiện Kết Thúc, Trở Về Thâu Chút Đậu Hủ ~	192
46. Chương 46: Bắt Đầu Chuẩn Bị Cho Mùa Đông	196
47. Chương 47: Lễ Thu Hoạch Và Kinh Hoàng?	200
48. Chương 48: Cuộc Sống Dựng Phu Thê Thảm Cùng Bát Quái ~	204
49. Chương 49: Bị Tập Kích! Quái Vật Đáng Sợ!	209
50. Chương 50: Sinh Tử Không Rõ! Quái Vật Đáng Giận!	215
51. Chương 51: Thế Giới Trần Ngập Jq: Tự Thuật Của Một Thân Cây?	220
52. Chương 52: Dưa Chuột —— Quả Nhiên Thật Là Thần Khí! (tựa Đề Thiệt ...)	228
53. Chương 53: Kết Thúc Chương	233
54. Chương 54: Phiên Ngoại: Bố Luân Và Tử	238

Thú Nhân Chi Đái Thương Không Gian Xuyên Dị Giới

Giới thiệu

Thể loại: nhất công nhất thụ, xuyên qua, thú nhân, sinh tử, ảm áp, ngọt văn, công sủng thụ, HE. Ed

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-nhan-chi-dai-thuong-khong-gian-xuyen-di-gioi>

1. Chương 1: Xuyên Qua Dị Giới

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Mộng

Ngày 15 tháng 8 năm 2011, hôm nay là sinh nhật tròn 25 tuổi của Lâm Thông Bảo, cũng là ngày Tiểu Thông Bảo chính thức tiếp chưởng nhà hàng nhỏ mà cha mẹ mình để lại. Đúng vậy là “để lại”, cha Lâm Thông Bảo nguyên là quân sĩ phục vụ trong quân ngũ, ở làng bên cưới được một người vợ hiền lành chính là mẹ của Lâm Thông Bảo, đến năm thứ hai thì sinh ra đứa nhỏ Lâm Thông Bảo, nữ danh kêu là Tiểu Bảo, ý nói: tiểu bảo bồi thông minh lanh lợi.

Tiểu Thông Bảo đối với cái nữ danh này vẫn tương đối thỏa mãn, ít nhất không kêu thành tiểu cẩu, tiểu thông chẳng hạn. Tiểu Thông Bảo bộ dạng phi thường đáng yêu, một đôi mắt to chớp chớp tựa hồ có thể nói, con mắt rất đen rất sáng, môi hồng nhuận nhuận hơi hơi nhếch lên, giống như đang làm nũng, hơn nữa khuôn mặt sáng sủa nhỏ nhắn tròn tròn nói có bao nhiêu hỉ thì có bao nhiêu đáng hỉ*, bởi vậy, các bác gái hàng xóm, chị dâu, tiểu cô nương thường xuyên hay đến ngắm Tiểu Bảo, hận không thể ôm trở về trong nhà mà nuôi dưỡng, mừng rỡ hân hoan như chính mình là cha mẹ của Tiểu Bảo.

(*) ý nói nhìn em mà cảm thấy vui trong lòng

Cuộc sống những ngày sau này của Tiểu Bảo như cá gặp nước. Nhưng trời có mây gió bất ngờ*, mỗi người họa phúc rồi cũng đến, năm ấy Tiểu Thông Bảo ba tuổi, cha Thông Bảo trong một lần đang làm nhiệm vụ, bắt đầu bị thương, đi đường chỉ có thể khập khiễng, không có biện pháp, đành phải theo quân ngũ trước tiên hạ đội. Lúc này, người trong nhà cũng sốt ruột, gia đình vốn chỉ trông vào một chút tiền lương ít ỏi của người đàn ông mà chống đỡ, không có tiền, vậy sau này làm thế nào mà sống đây.

(*) nghĩa là trên đời cũng đôi lúc xảy ra nhiều chuyện bất ngờ, ngoài ý muốn

Sau đó, vẫn là mẹ Thông Bảo động thủ, quyết định sử dụng đất đai trong nhà mình trồng các loại rau dưa, ở sân sau còn nuôi thêm một số con gà nòi sau đó dùng các nguyên liệu đó làm một thức ăn nhà nông mở lên một cái quán nhỏ. Lúc mới bắt đầu còn lo lắng không làm ăn được, ai biết sinh ý liên tục không ngừng, ngoài ý muốn vô cùng phát đạt. Nguyên lai người thành phố đều ăn quen mùi thịt cá, đối với thức ăn của nhà nông hương vị cảm thấy rất ngon lại vô cùng mới mẻ, hơn nữa vừa lúc ấy mọi người đối với việc ô nhiễm sinh thái trong hoàn cảnh gieo trồng nông sản “Thực phẩm xanh”, “Thực phẩm thiên nhiên”, “Thức ăn nông gia” phi thường hâm mộ, với lại một phần chảy sạch đồ ăn cũng có phần của Thông Bảo. Bởi vậy quán cơm nhỏ nhà Thông Bảo làm ăn càng ngày càng tốt, càng làm càng náo nhiệt, không mấy năm buôn bán tiền lời kiếm được cũng khá nhiều, ở quê mua được hai căn nhà sát vách gồm có ba tầng lầu, đem lầu dưới để thông bày trí đấu vào đây một lần nữa mở lên một quán cơm nhỏ, khai thông lầu hai, biến thành một cái rạp nhỏ, lầu ba thì lưu lại cho người trong nhà ở. Ở sân sau có một con sông, còn có một mảnh đất trống lớn, cha Thông Bảo liền vui tươi hơn hớn kéo đôi chân què của mình đến sân sau khai hoang bán mẫu đất, trồng thiết nhiều đủ loại rau dưa, còn trồng thêm ba gốc cây táo, hai khỏa cây lê, hai khỏa cây đào cùng một gốc cây chuối tiêu, thậm chí còn đào một cái ao nhỏ, ở bên trong nuôi một ít cá tôm, đặc ý nói rằng: “Mua cá tôm tiền đều có thể giảm đi” *

(*) đại để là nguyên liệu nấu ăn như cá tôm lấy trong nhà không cần ra chợ mua, có thể giảm được một số tiền.

Cứ như vậy, người một nhà náo nhiệt qua vài năm, đợi cho đến năm Lâm Thông Bảo 12 tuổi, tai nạn đổ xuống. Cha Thông Bảo cùng mẹ Thông Bảo đi vào trong thành phố thăm người thân ngay tại trên đường núi quay trở về, một chiếc xe buýt gào thét lao qua, đưa xe của bọn họ đang ngồi hất tung bay... Mất đi cha mẹ, lúc sau Tiểu Thông Bảo liền do ông nội cùng bà nội nuôi nấng lớn lên.

Mà Lâm Thông Bảo từ nhỏ cũng rất thích mỹ thực, cảm thấy mỹ thực có thể làm cho người ta hạnh phúc gì đó. Mưa dầm thấm đất lại còn có thêm sự giáo dục mười mấy năm của cha mẹ Thông Bảo, sớm luyện thành một thân hảo trù nghệ, cha mẹ luôn luôn thổi phồng gọi hắn là “Tiểu đầu bếp thần kỳ”. Bởi vậy, hắn luôn luôn có một ước mơ là làm một người đầu bếp. Sau khi mất đi cha mẹ, Tiểu Bảo càng thêm kiên định quyết tâm muốn làm đầu bếp của mình, quyết tâm muốn cho tất cả mọi người ăn được mỹ vị. Nhưng bởi vì tuổi còn quá nhỏ, cho nên Tiểu Bảo một bên ngoan ngoãn học hành, một bên làm trợ thủ cho ông nội cùng bà nội.

Mà hôm nay Tiểu Thông Bảo tốt cuộc tại 25 tuổi tốt nghiệp đại học, mà ông nội bà nội cuối cùng cũng đáp ứng đem nhà hàng giao cho Tiểu Bảo kinh doanh. Lâm Thông Bảo đứng trước cửa nhà hàng, nhìn thấy một đám hương thân cố lão ở quê nhà cổ động, kích động đến nước mắt lưng tròng, một cổ cảm giác tự hào du nhiên nhi sinh*. Bên cạnh, Di Ngô nhìn bộ dạng đầy kích động của Thông Bảo cùng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng đáng yêu nhìn không được trêu chọc: “Tiểu Bảo a, ngày hôm nay cháu chính thức làm ông chủ rồi, nhất định phải mời chúng ta ăn ngon một chút nha, tiểu tử nhà dì rất là thích món thịt kho tàu của cháu lắm đó”

(*) tự nhiên nảy sinh

“Hảo, hảo” Lâm Thông Bảo ngây ngô đáp

Đang lúc Lâm Thông Bảo giấc mơ màng tưởng tượng đến thời điểm trong tương lai nhà hàng của mình sẽ trở nên phi thường náo nhiệt rực rỡ, đột nhiên “Oanh” một tiếng vang thật lớn, toàn bộ mặt đất kịch liệt rung động. Ngoài phòng hết thấy đều đang lay động dữ dội, thức ăn cũng giữa mảnh liệt chấn động mà lạnh run. Lâm Thông Bảo chỉ cảm thấy một trận thiên toàn địa chuyển, cả người “Phanh” một tiếng té trên mặt đất, liền hôn mê ngất đi.

“Chạy mau, động đất!!!”

“Mau, trốn đi! Địa chấn!!” Mọi người sợ tới mức vừa khóc vừa la, thỉnh thoảng có người té ngã trên đất, nghĩ muốn đứng lên lại bị người phía sau đụng tới, cả đám người cùng nhau xô đẩy lẫn lộn, người trước bị người sau giẫm đạp mà qua.... Trong hỗn loạn, ai cũng không có phát hiện đã có gì đó từ thế giới này biến mất.

Vì thế, khi Lâm Thông Bảo mở mắt ra lần nữa, tay trái ôm cái trán đau đớn, thời điểm từ trên mặt đất đứng lên, đã bị thế giới trước mắt làm cho ngây người, bầu trời cư nhiên lộ ra ba bóng sáng, ba bóng sáng hình tròn tròn sắp hàng thành hình tam giác, cái bóng phía trên nhất và lại lớn nhất có màu ngân bạch sắc (màu trắng bạc), cùng ánh trắng trên địa cầu giống nhau như đúc, tản ra quang mang oánh bạch sắc, cơ hồ có thể nhìn thấy động khẩu trên đó; bên trái là một cái bóng sáng màu lam, trông giống như hồ nước làm gương, cuối cùng ở bên phải là một cái bóng sáng vô cùng quý dị đỏ như máu, quanh thân tràn ngập sương mù màu máu, yêu dị giống như Phệ Huyết quái thú đang không ngừng phun ra nuốt vào huyết vụ (vụ = sương mù).

Lâm Thông Bảo run rẩy lấy bối, tất cả chuyện này đều rất quái dị, hắn có thể tiếp nhận động đất qua đi, căn nhà một mảnh hoang tàn, nhưng động đất qua đi không có phé tích, động đất qua đi không có kêu gào, thậm chí im lặng không ai cả, chẳng có một tiếng người, trước mắt hết thấy căn bản không phải cảnh sắc trên địa cầu, không phải quê hương nhà hắn, nước mắt nhịn không được thẳng lưu chảy xuống, hắn không dám lớn tiếng khóc, sợ sẽ đưa đến quái thú đáng sợ, xa xa thỉnh thoảng có những âm thanh kỳ quái truyền đến, nói không chừng là dã thú phát ra. Hai tay vây quanh ôm thân hình gầy yếu chỉ có một thước bảy của mình, hắn ý đồ cho mình một chút ấm áp cùng dũng khí, trời ạ! Đây căn bản không phải là thế giới nguyên lai của hắn.

Bốn phía cây cối mọc rậm rạp, mỗi cây to đến phải bốn người vây quanh ôm mới đủ, mà độ cao của nó, Thông Bảo cố gắng đem đầu ngửa ra sau, trời ơi! Cái cây này ít nhất cao ước chừng khoảng mười tầng lầu, một gốc cây cao ngất muốn chọc trời, tán cây hợp với tán cây, lá cây rậm rạp che hơn phân nửa cái không trung, chỉ chừa cho đỉnh đầu Lâm Thông Bảo một mảnh không trung lộ ra một chút ánh sáng.

“Chi——”, “Sách——” dưới đại thụ, các loại bụi cây không biết tên cùng thực vật thân thảo sum xuê sinh trưởng, từ giữa thỉnh thoảng truyền ra một ít côn trùng thân dày bay múa. Một số con sâu lại giống như con đom đóm tản ra hào quang, nhưng nó so với đom đóm thì lớn hơn rất nhiều, hơn nữa cả người nó đều phát sáng, bộ dạng có chút giống hồ điệp, cánh lại giống như đoá hoa sáu cánh, chúng nó thường từ trong cây thực vật lặng lẽ xen kẽ bay múa, tô đẹp thêm cho bầu trời đêm tĩnh lặng này.

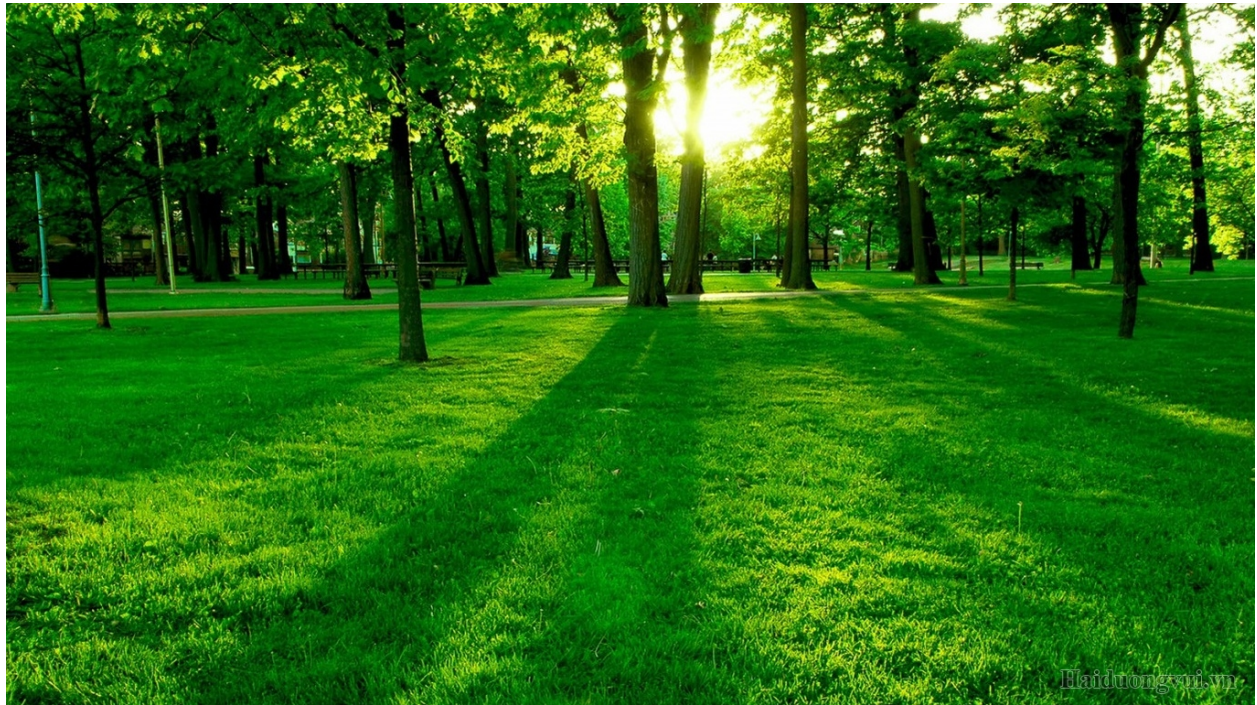
Lâm Thông Bảo nuốt một ngụm nước miếng, “Ô——” thỉnh thoảng tràn ra vài tiếng nức nở, thường thường có một trận gió lạnh thổi qua, hắn sợ hãi run rẩy lui về địa phương phía sau, không thể tưởng tượng một trận địa chấn đã đem hắn đến nơi này, trong một rừng rậm nguyên thủy làm cho người ta sợ hãi, hắn nhiều lần không muốn thừa nhận thế giới của hắn đã bị biến dạng, nhưng trên trán đau đớn lại làm cho hắn hiểu được, trước mắt, tất cả chuyện này đều là chân thật.

Run rẩy cầm lấy điện thoại di động ra bấm số báo nguy, nhưng vô luận bấm như thế nào, cũng là vô dụng, nhìn kỹ, mới phát hiện căn bản không có tín hiệu. Chán nản để điện thoại xuống, Lâm Thông Bảo xác thực hiện tại chính mình đã xuyên qua, ở trong khu rừng rậm này, thì sẽ không có người tới cứu mình.

“Ot——” đang nghĩ ngợi, bản thân tiếp theo nên làm cái gì bây giờ thì bụng Lâm Thông Bảo lại không có tiền đồ kêu lên. “Ừng ực——” Lâm Thông Bảo sờ cái bụng đói xẹp lép, nhớ tới mình từ buổi sáng đến giờ còn chưa có ăn cơm, nguyên là muốn chờ đến buổi trưa mở tiệc chúc mừng bản thân rốt cuộc có thể lên làm đầu bếp, sẽ ăn một bữa no đủ, kết quả bởi vì động đất đem mình kéo đến cái nơi xa lạ này, hơn nữa khi tỉnh lại cũng đã là chạng vạng. Vì thế, đói suốt một ngày trời, bụng Lâm Thông Bảo nhịn không được kháng nghị.

Ngẩng đầu nhìn bốn phía, rừng rậm trong đêm đen tĩnh lặng đến làm cho người kinh sợ, lâu lâu còn truyền đến tiếng trào động tất tất tác tác, xa xa còn bắt chợt vang đến vài tiếng dã thú rống giận dữ cùng với tiếng rên rỉ của động vật sắp tử vong phát ra... Lâm Thông Bảo song chưởng vòng ngang bả vai không có can đảm tại trong rừng rậm dạng này hành tẩu. Nhưng cũng thực may mắn, nơi mà Lâm Thông Bảo tỉnh lại, bên trái khoảng chừng mười mét phát hiện một chỗ có thể ẩn thân tốt, hắn ôm thân mình chậm rãi ngồi

xổm xuống, giấu mình ở giữa khe hở của hai thân cây, hai cây này dựa vào nhau mà sinh trưởng, một mặt có chỗ dựa vững chắc, mặt bên của hai thân cây không có chỗ dựa trong lúc đó vừa lúc có lưu một cái cửa khẩu, có thể để người ta xuất nhập, bởi vì cây cối cao lớn, đường kính thân cây quy ước cũng khoảng ba mét, liền như thế hình thành một cái huyết động thiên nhiên.

2. Chương 2: Phát Hiện Dị Năng Không Gian

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Mộng

Đêm càng ngày càng tối, Lâm Thông Bảo cảm giác càng lúc càng đói, gió lạnh thổi qua vi vu, ngoài thụ động có thể nghe được tiếng rống dã thú ngày càng nhiều, cửa động ngẫu nhiên còn có thể nhìn thấy một ít động vật chạy thoáng qua, nhưng động vật này đó so với trên địa cầu lớn hơn rất nhiều, giống như con thỏ vừa mới chạy qua trước mặt khi này, hình dáng rõ ràng cùng con thỏ giống nhau, nhưng thân hình lại so con thỏ bình thường lớn hơn gấp bốn, gấp năm lần, hơn nữa tốc độ chạy cũng phải nhanh hơn rất nhiều.

Mình còn có thể trở về sao? Lâm Thông Bảo ôm chặt đầu gối của chính mình lui thành một tiểu cầu, nhắm mắt lại nghĩ: Mình nên làm cái gì bây giờ? Mình lạnh quá! Mình thật đói! Nếu như có thể có một bát canh nóng hôi hổi ở trước mặt thì tốt rồi, mình thật sự rất đói a! Cũng rất lạnh! Mình nhớ... nhà của mình quá đi —— hai nhà ba tầng lầu cao cùng một chỗ, lầu một được trang hoàng đồ mới hoàn toàn thành một cái nhà hàng nhỏ, lầu hai là ghế lô, trong phòng bếp nhỏ con vịt nướng thơm ngào ngạt, trong nồi hầm một nồi canh cá trích mỹ vị, ừm ừm, tiếng bọt khí toát ra... “Ti——” Lâm Thông Bảo nuốt nước miếng, thật muốn ăn a, mùi vị thật là thơm, ừm? Mùi hương thật thơm, chẳng những có mùi vịt nướng cùng cá trích, còn có những hương vị rau dưa khác? Sao lại thế này? Lâm Thông Bảo mãnh liệt mở mắt ra! Trời ạ! Dùng sức dụi mắt, trước mắt hần lại là cái phòng bếp! Hơn nữa, nhìn đến chúng quanh, thế nhưng lại là cái phòng bếp nhỏ nhà hắn, bên trong còn bày đủ các loại cao lương mỹ vị vốn chuẩn bị cho ngày khai trương hôm nay!

Nhìn đến chén bát, phát hiện trong cái đĩa là món móng heo đun đậu tương, nhưng vì từ giữa trưa kéo đến hiện tại, cho nên toàn bộ móng heo đun đậu tương đã kết đông. Trên bếp còn treo vài con vịt nướng, nhưng

mà lửa trên lò đã muốn tắt, bên cạnh còn bày ra một ít vật liệu vốn muốn lấy ra để chúc mừng khi dùng bữa, như kê, vịt, cá, thịt, rau dưa tươi mới... Cái gì cần có đều có, nhưng bởi vì để lâu mà có hơi lương (nguội lạnh), nhiều đồ ăn như vậy khả năng không thể lập tức ăn hết được.

Lâm Thông Bảo quả thực có chút không dám tin, rốt cuộc mình đang nằm mơ hay vừa rồi trong rừng rậm mới chính là mộng? Nếu vừa rồi trong rừng rậm kia là mộng, vậy mình vì có gì mà gặp phải quái mộng như thế? Hơn nữa cái cảm giác sợ hãi kia — Lâm Thông Bảo lắc lắc cái đầu, càng nghĩ càng cảm thấy đáng sợ, quyết định trước ăn cơm no rồi nói sau, vì thế hắn múc ra một chén móng heo đun đậu tương đông lạnh, một chén mao huyết vương, một chén cà chua canh trứng cùng một chén cơm nguội, một lần nữa bắt lửa lên, ngồi ở trong bếp liên tục bắt đầu ăn. Tuy rằng thức ăn đều đã nguội hết, nhưng đối với Lâm Thông Bảo sắp chết đói mà nói, có thể ăn no cũng là mọi sự đại cát. Trong lòng nghĩ, dù sao cũng đã như vậy, thôi thì cần lấp đầy cái bụng mình trước đã, ngủ một giấc ngon, ngày mai lại hảo hảo quan sát đi. Không thể không nói, tòa nhà này cấp Lâm Thông Bảo mang đến rất lớn cảm giác an toàn.

Vì thế cơm nước xong, Lâm Thông Bảo liền rụt lại thân mình nằm ở trên sàn nhà chuẩn bị ngủ, nguyên nhân có lẽ trải qua kinh hách, hắn rất nhanh liền rơi vào mộng đẹp, nhưng vẫn cau mày, cho thấy chủ nhân ngủ bất an.

Ngày hôm sau Lâm Thông Bảo ở một trận tiếng chim hót tỉnh lại, mơ mơ màng màng đứng lên, muốn đi phòng tắm đánh răng, rửa mặt, nhưng khi mở cửa một trận lãnh phong đánh úp lại, Lâm Thông Bảo bị hung hăng đông cứng lại, lập tức liền thanh tỉnh, chuyện ngày hôm qua trong nháy mắt từ trong đầu lướt qua — rừng rậm nguyên thủy, cây cối cao lớn, con thỏ thật lớn, sau đó trở lại phòng bếp nhà mình, vịt nướng....

Mà hiện tại, chính mình sau khi mở cửa, phơi bày hiện ra trước mắt lại chính là tiểu nhà hàng vạn phần quen thuộc — vách tường màu nâu sẫm cùng sàn nhà hồng tím xen kẽ lộ ra hơi thở thanh cao (không thô tục). Ra phòng bếp, bên trái là một cái tủ nhỏ, quầy tủ bày các loại hình vây quanh, người phải theo một cái lối đi nhỏ bên cửa mới vào được. Mà phía sau quầy còn có một bức tường tách rời đại sảnh cùng phòng bếp, trên mặt tường dùng một tấm ván gỗ một tầng một tầng làm thành những ngăn để rượu, không gian có thể đứng hơn vài người, đó cũng là dùng làm quầy thu ngân, bên phải tường quầy là buồng vệ sinh, mà bên trái còn lại chính là cầu thang đi thông lên lầu hai ghé lộ, toàn bộ hai bên trái phải gian đại sảnh đều bày ra các bàn hình chữ nhật bốn góc xếp ngay ngắn vị trí gần cửa sổ, mỗi cái bàn, bên cạnh đều đặt thêm mấy cái ghế gỗ chế tác tinh mỹ, mode tạo hình khiến cho vô luận là cái bàn hay cái ghế đều tản ra hương vị cổ điển nhã nhặn. Trung gian dựa vào trụ tử (cây cột), bên cạnh trang trí đặt một cái bồn cá hình chữ nhật nuôi cá vàng, cá vàng màu sắc thất thải ở trong hồ cá vui sướng bơi lội, thỉnh thoảng còn nổi trên cây cỏ, núi giả bơi qua....

Trời ạ! Chẳng lẽ ta còn ở trong tiểu nhà hàng? Lâm Thông Bảo khẩn cấp lao ra đại môn muốn xác nhận ý nghĩ của mình. Đẩy ra đại môn trước mắt chính là một mảng đất trống lớn, nhìn rào chắn vô cùng quen mắt, trên rào chắn mọc ra những hoa tường vi đầy gai, leo lên quấn quanh hàng rào, kiêu diễm xinh đẹp. Những hòn đá nhỏ được trải dài tạo thành một con đường mòn nhỏ dẫn từ cửa lớn trong nhà đến chỗ cửa hàng rào, Lâm Thông Bảo đi ra đại môn, xoay người, ngẩng đầu — thật sự là tiểu nhà hàng của mình! Hai nhà ba tầng lầu nằm sát vách nhau, hình ảnh chính là nơi mình nhìn suốt 18 năm, tuyệt đối không nhận sai!

“Thật tốt quá! Thật tốt quá!” Lâm Thông Bảo kích động kêu lên, hắn không có xuyên qua đến rừng rậm nguyên thủy, hắn còn ở trong tiểu nhà hàng của mình! Lâm Thông Bảo cao hứng cực kỳ, nhưng là nghĩ lại, không đúng, nếu không có xuyên qua, vậy tại sao các hương thân đến hiện tại còn chưa có đến? Hơn nữa nếu xảy ra động đất, tất nhiên sẽ có cảnh sát, nhưng mà lúc tại sao lại an tĩnh như vậy?

Vì thế, Lâm Thông Bảo lại nhìn xung quanh đánh giá một tí, hắn phát hiện cư nhiên hắn nhìn không thấy được cảnh vật ngoài rào chắn là cái gì, hắn có thể thanh thanh sở sở nhìn thấy được hoa tường vi quấn quanh trên hàng rào, nhưng mà! Ở ngoài hàng rào cư nhiên cái gì cũng đều nhìn không thấy, không, chuẩn xác mà nói, là chỉ có thể nhìn thấy một cảnh sắc toàn một màu trắng xóa, đến gần nhìn, nhưng lại cảm thấy ngoài cửa hàng rào liền giống như bị sương mù bao phủ, nhìn không thấy cũng sờ không được, tựa như bị cái gì làm cho nó tách ra.

Lâm Thông Bảo trang (giả bộ) trấn định mở ra cánh cửa hàng rào bằng thiết, nuốt từng ngụm nước bọt,

cẩn thận vươn tay chạm vào mảnh màu trắng này, đột nhiên, hắn chỉ cảm thấy trước mắt tối om, ngay sau đó một trận vận vẹo... Chờ hắn tái thấy rõ ràng thì hắn cứ nhiên lại đứng ở trong thụ động!

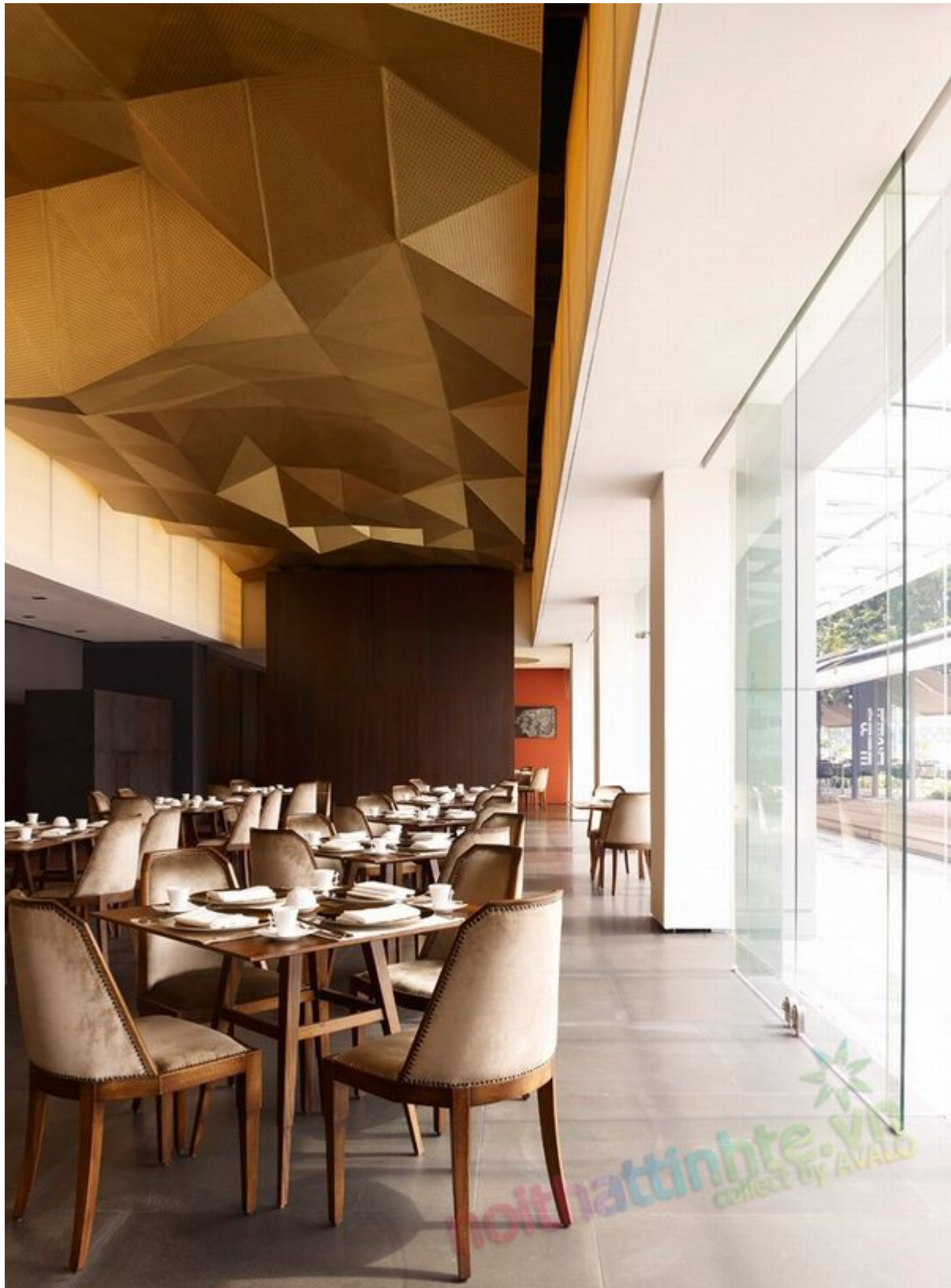
Lâm Thông Bảo trợn mắt há hốc mồm, duy trì bộ dáng chìa tay, vô pháp tin tưởng hắn cứ nhiên lại trở về trong rừng rậm nguyên thủy đáng sợ. Bên ngoài thế giới cũng đã hừng đông, lúc này ánh mặt trời xuyên thấu qua thụ động chiếu vào bên trong, lại dương dương đánh lên trên mặt Lâm Thông Bảo, ánh sáng tinh thuần là thoải mái ấm áp, cứng ngắc trong chốc lát, Lâm Thông Bảo liền một lần nữa hồi thần lại, hắn cẩn thận từ trong động khẩu lộ đầu ra quan sát—— đúng vậy, đại thụ cao cao đứng vững che trời, còn trùng không biết tên, thụ động kỳ quái, này chính là rừng rậm nguyên thủy vốn ngày hôm qua hắn nhìn thấy! Nhưng hắn rõ ràng đã từ trong mộng tỉnh lại, về tới trong tiểu nhà hàng của mình! Hiện tại tại sao lại đến nơi này, tiểu nhà hàng kia lại là chuyện gì xảy ra?

Lâm Thông Bảo dùng sức gãi gãi đầu, sắp xếp lại trí nhớ của mình, ân, rừng rậm nguyên thủy—— nhớ nhà——trở lại tiểu nhà hàng—— mở cửa —— chính mình lại nhớ đến rừng rậm nguyên thủy!

Nhớ lại trước kia, bản thân có xem qua rất nhiều tiểu thuyết xuyên không, Lâm Thông Bảo rên rỉ “Trời ạ, không phải thật sự là như thế chứ?” Chân tướng như trong tiểu thuyết viết, mình thế nhưng đã xuyên qua, xuyên qua tới một thế giới khác, mà tiểu nhà hàng chỉ sợ chính là “Dị năng” của mình đi.

Vì chứng thực suy nghĩ của mình có phải là sự thật hay không, Lâm Thông Bảo mặc niệm một câu: “Về nhà”. Kết quả trước mắt lại tối sầm, một giây sau, hắn liền thấy được tiểu nhà hàng của chính mình.

Ô—— hắn thực xuyên qua!! Còn đeo thêm cái tiểu nhà hàng của mình theo!!

3. Chương 3: Nhật Được Một Con “tiểu Miêu”

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Mộng

Tuy là sáng sớm, nhưng mặt trời lại tản ra cái nóng mãnh liệt, như thiêu đốt đại địa, cũng may có những đại thụ che khuất bầu trời, ánh sáng len lỏi theo những khe hở giữa tán lá chiếu xạ trên mặt đất hình thành từng màu loang lổ làm cho cái nắng ôn nhu rất nhiều, bóng cây in xuống mặt đất, khiến cho người ta trầm nghĩ đến một câu danh ngôn thiên cổ—— dưới bóng đại thụ chỗ nào cũng mát a!

Cho nên Lâm Thông Bảo thật cao hứng ở phía dưới bóng cây hóng mát. Nằm ở trên thân cây, Lâm Thông Bảo hít mắt nghĩ đến phát hiện của mình mấy ngày nay.

Sau khi mình xuyên qua đây cũng đã là tháng tám, mà thời tiết dường như so với thế giới trước đây của mình còn muốn nóng hơn rất nhiều, cho dù thật cao hứng mặt trời nơi này chỉ có một*, nhưng phơi nắng hơn hai giờ cơ hồ cũng có cảm giác đầu vầng mắt hoa, cho nên Lâm Thông Bảo thực thích đứng ở nơi râm mát trốn mặt trời.

(*) ở thế giới thú nhân này, ban ngày chỉ có một mặt trời, nhưng ban đêm thì có đến 3 mặt trăng, chương đầu Mộng cũng đã nhắc qua ^^

Lâm Thông Bảo lại còn phát hiện, trong không gian của mình không chỉ mang theo tiểu nhà hàng, mà ngay cả đất vườn bán mẫu ở sân sau cư nhiên cũng đi theo, điều này khiến cho Lâm Thông Bảo cao hứng như điên, dù sao chỉ có phòng bếp mà không có lương thực, đó cũng là sống không nổi.

Phải biết rằng sân sau nhà mình, trước kia cha của Lâm Thông Bảo đã khai khẩn bán mẫu trồng một ít cây ăn quả, nuôi một ít gà vịt, còn có đào một cái ao nhỏ. Sau khi cha mẹ qua đời, Thông Bảo liền tự xử lý tiểu hậu viện nhà mình, mỗi ngày cần cù tưới nước cho rau dưa, diệt côn trùng, chăn nuôi gà, vịt, cá, thậm chí còn đeo trên lưng một con heo mẹ Đại Hoa khiêu hóa tử (ăn mày). Mấy năm trôi qua, mấy con gà vịt biến thành vài chục con gà vịt ngay cả heo mẹ ăn mày cũng mang thai sinh được một ổ tám con heo con, còn có thêm một cái heo lão công kêu Hắc Tử, từ cái ao nhỏ biến thành cái hồ lớn, bên trong không chỉ có cá tôm, còn có thêm mấy con ba ba cùng cua. Trừ bỏ cây ăn quả, Lâm Thông Bảo còn trồng một ít hoa ở trong sân, khiến cho toàn bộ sân sau thoát nhìn sinh cơ bừng bừng. Toàn bộ sân sau được hàng rào thiết bao quanh bảo hộ, đây là lúc ấy ông nội phòng ngừa tiểu thân tiến vào trộm đồ vật này nọ mà đặc biệt chế tác, hàng rào bảo hộ rất lớn, ở phía trên có đầu nhọn, trên hàng rào bảo hộ còn có mấy cây thực vật có gai bò lên, nếu có người dám mó mé vào, hừ, bảo đảm gã ta sẽ thống khổ!

Mà hiện tại, từ khi xuyên qua đến nơi này, sau, Lâm Thông Bảo phát hiện sân sau bảo bối của hần cư nhiên lại có thêm mấy khối đất trống, hơn nữa so với mảnh đất ban đầu còn muốn lớn hơn gấp mấy lần, vì thế, Lâm Thông Bảo mỗi ngày tận sức khai khẩn tân thổ địa. Mỗi ngày vừa mở cửa chạy tới sân sau, nhìn trong mắt một mảnh sinh khí, rau dưa, cây ăn trái, hoa tươi dưới ánh mặt trời tản ra khí tức sinh mệnh, con gà con kêu “Chít chít” cùng vịt con kêu “Quạc quạc” nổi thành một mảnh, thỉnh thoảng còn truyền đến tiếng “Phì phì” của heo mẹ hừ lạnh.

Lâm Thông Bảo miệng cười toét đến thật to, hảo nha, trời không tuyệt đường người, người khác xuyên qua không phải có võ công cao cường thì chính là mang theo thần binh lợi khí, mà hần xuyên qua lại mang theo tiểu nhà hàng của mình, tuy rằng thực , nhưng tổng so với chết đói còn tốt hơn nhiều. Hơn nữa trong không gian, các loại thực vật cũng không có quá thời hạn mà hư thối biến chất, cỡ nào tốt đẹp a.

Vì thế Lâm Thông Bảo mỗi ngày trải qua khai hoang đất, uy cho gà ăn, thưởng hoa, ăn cơm, ngủ một chút, một ngày thoải mái. “Ăn ngủ, ngủ ăn”, này hoàn toàn là những ngày khắc họa cuộc sống chân thật của Lâm Thông Bảo, hiện tại cuộc sống của hần cùng heo chẳng gì khác nhau, hần cũng đã muốn dần ổn định bình tĩnh lại. Vừa mới bắt đầu, Lâm Thông Bảo còn muốn đi vào rừng rậm, nhìn xem có thể tìm được đường ra ngoài hay không, nhưng còn chưa rời đi thụ động được hai trăm thước, hần liền dứt khoát mặc niệm “Về nhà!”

Mẹ ơi! Người từng gặp qua sinh vật như vậy chưa?! Bộ dạng kiêu diễm vô cùng so với người còn cao hơn,

mới nhẹ nhàng dựa vào liền mở ra một cái miệng rộng đầy răng lớn, cái miệng nước vãi chảy dài nhe ra hàm răng tiến về phía người, hoa này là hoa Bá Vương sao?! Trước mặt khắc còn mềm nhũn, yếu điệu, bị dọa đến “Ồ ồ” kêu, ngay sau đó liền há miệng ra một ngụm sắc nhọn đẹp như cái răng sắt thép cự đại, đem con thú so với nó lớn hơn gấp ba lần nuốt xuống! Còn có một cái! Rõ ràng là con thỏ, bộ dạng lại so với dã trư còn lớn hơn, hơn nữa thỏ phải là ăn cỏ đúng không? Ăn cỏ đúng không? Vậy vì sao hân lại thấy mấy con thỏ xé xác ăn một con thú giống con lộc?! Người gặp qua sao? Gặp qua sao? Gặp qua sao!!

Lâm Thông Bảo té ngã từ rừng rậm trốn về tiểu nhà hàng, đem cửa lớn đóng sập lại, thở hổn hển, vỗ ngực ngã xuống giường, ngao — thật là đáng sợ, thật là đáng sợ! Vì thế Lâm Thông Bảo liền quyết định ngoan ngoãn ở trong nhà, ăn ngủ, ngủ ăn, ngẫu nhiên rời đi thụ động bò lên cây ăn quả phụ cận, hái một chút hoa quả bản địa mới mẻ, cấp cho mình một món ngon. Có đôi khi còn nghe xa xa truyền đến tiếng dã thú kêu gào, lúc đó hân liền che lấy cái lỗ tai để cho mình không nghe được, niệm lên vài câu “A meo đậu hủ” trắng thêm can đảm. Nghĩ: ta tuy rằng bị vây ở chỗ này, nhưng có ăn có uống, tổng so với việc chạy vào rừng rậm bị dã thú không biết tên nuốt vào tốt hơn.

Hạ quyết tâm, Lâm Thông Bảo liền an tâm trạch ở trong nhà.

Tính từng ngày, hân đến thế giới này đã là ngày thứ mười, mấy ngày nay quan sát, hân phát hiện vị trí của mình tựa hồ là đang ở trung gian của một cái khe núi, hiện tại ngụ ở thụ động tả hữu ước chừng 500 thước cùng với phía sau ba mặt đều là núi cao, đối diện thụ động còn lại là rừng rậm sâu không lường được, một dòng suối nhỏ tà tà theo 100 mét tả hữu chảy qua, khe thủy trong suốt thấy đáy, chảy róc rách vào sâu trong rừng rậm. Không biết đến đích là ở nơi nào...

Giữa trưa, Lâm Thông Bảo liền từ trên ruộng rau rút ra một cây củ cải mập mạp, hái một trái dưa, mò mẫm bắt một con cá chép nhỏ, liền hoan hỉ phần chần ngậy ngất đi nấu cơm cho mình ăn, từ trong tủ lạnh bên cạnh phòng bếp xuất ra một ít sườn lợn — cùng một số nguyên liệu còn tươi đem đi chế biến, nếu không thừa lúc nguyên liệu còn tươi mang ra nấu, cứ để hoài ở trong đó có thể sẽ bị hư thối, tuy rằng nói là tủ lạnh có công năng tương tự như hầm chứa, nhưng ở trong tủ lạnh đông lạnh qua thì có chút bất đồng. Làm cho mình một đĩa sườn lợn hầm củ cải, thịt kho tàu cá chép, làm thêm một bát canh dây mướp trứng. Ừm, hai đồ ăn một món canh, toàn bộ vào cái bụng nhỏ của hân, vừa không lãng phí thực vật, lại vừa hảo hảo ăn no bụng, Lâm Thông Bảo cảm giác mình thật sự là hảo hán tử thông minh.

Tại sân sau tưới nước cho ruộng rau, uy gà vịt, lại lần lượt xoa cái đầu nhỏ của nhóm heo con, vương tay hái một trái táo chín từ trên cây táo, “Phù phù” cắn lên, rồi mới hướng cây chuối tiêu vừa mới ra nụ mà chảy nước miếng trong chốc lát, cả một buổi chiều trôi qua như vậy. Đến chạng vạng thì Lâm Thông Bảo quay vào nhà chuẩn bị ăn cơm, sau đó liền nằm ở trên giường vù vù ngủ.

Ngày hôm sau, Lâm Thông Bảo ăn xong điểm tâm, chuẩn bị đi đến mấy “Cây dưa” phụ cận hái một vài trái dưa về uống. “Cây dưa” là Lâm Thông Bảo đặt tên cho nó, mấy cây này vừa vận sinh trưởng ở bên trái thụ động cách chừng 10 thước, cây cao hơn mười mét, nó quả thực rất giống cây dưa, nhưng cái đầu so với cây dưa lớn hơn gấp đôi, hái một trái có thể uống được hai ngày. Hơn nữa nó không giống cây dưa là sinh trưởng một chùm, mà là giống như trái táo, trái cam phân tán sinh trưởng ở nhánh cây. Hương vị của nó lại cùng với cây dưa giống nhau, nhưng mà lại có thêm một mùi sữa thơm ngon, Thông Bảo rất là thích uống, hình như mỗi ngày phải uống một chén nước dưa.

Đi đến dưới tàng cây, Lâm Thông Bảo từ tiểu nhà hàng trong không gian mang tới một cây thang đặt ở trên thân cây dưa, cây thang mặc dù không có cao như cây dưa, nhưng nó có thể vươn tới một nhánh cây, sau lại từ đó giẫm đi lên, Lâm Thông Bảo liền giẫm nhánh cây đó, chậm rãi bò lên trên cây.

Thật cẩn thận vươn tay nâng phần dưới của trái dưa, sau đó tay phải cầm một cái dao nhỏ chuẩn bị đem nó từ trên cây “cửa” xuống. Tuy nói hương vị giống cây dưa, nhưng vỏ ngoài của nó lại cùng vỏ cây dưa nguyên lai khác xa ngàn dặm, vỏ ngoài cây dưa này thô sấp, nhưng nó cũng mềm, giống như túi da, do mềm nên cũng rất có tính dai, vô luận giật kéo như thế nào cũng không đứt được, lần đầu tiên uống nó, Lâm Thông Bảo mất thật lớn khí lực đều đứt không đứt, cuối cùng chỉ có thể dùng dao găm đem nó cửa xuống.

Sau khi cắt lấy cuống của trái dưa, Lâm Thông Bảo vui vẻ nheo mắt lại, tay phải cầm con dao cũng nâng lấy trái dưa, ta lấy, ta lấy, ta lấy? Lấy? Lấy... Lấy không được, Lâm Thông Bảo mở to hai mắt, làm sao có thể, mặt trên cuống đã bị cắt đứt, trái dưa cũng đã đứt lìa với nhánh cây a! Như thế nào lấy không đến??

Di?Phía trước trái dừa tại sao lại có chút lay động? Chà xát ánh mắt—— thực đang động! Lâm Thông Bảo cảm giác toàn thân da gà nổi lên như đang khiêu vũ——chẳng lẽ trái dừa này thành tinh sao?! Đang trong lúc nghĩ ngợi, đột nhiên có một cái đuôi lông xù từ mặt sau trái dừa hiện ra, hách!

“Yêu quái a!!!” Lâm Thông Bảo sợ hãi kêu lên, đột nhiên buông lỏng tay, sợ tới mức từ trên thân cây tuột xuống. Sau đó, trái dừa phía trước giống như không nhận được nâng đỡ của con người mà từ giữa không trung “Cô lô lô” rơi xuống, may mắn loại trái dừa này lá cây phi thường to lớn còn có tính dai, cho nên gia trái dừa rớt xuống mấy cái lá cây đan xen nhau, cuối cùng bị lá cây bật bắn ra, “Cô lô lô” mà lăn đến dưới chân Lâm Thông Bảo.

Lúc này Lâm Thông Bảo mới nhìn rõ, kia căn bản không phải là trái dừa thành tinh, mà là do ở trên trái dừa có một tiểu động vật lông xù nằm úp sấp lên, vốn tưởng rằng là con sóc, nhưng di động vừa thấy——trên đầu nhỏ tròn vo dựng thẳng hai cái lỗ tai hình tam giác, thân hình nhỏ nhắn tròn tròn, lông dài rậm rạp màu hoàng kim, giữa cổ một lớp lông thật dày lay động, bộ lông trên lưng thì có những đường vân tinh tế, lông trên bụng thì là một màu thuần trắng, ở sau cái mông nhỏ thì buông thõng một cái đuôi nhỏ hẹp dài, còn lông trên bốn chân có lẽ là do vừa rồi hơi hoảng mà dựng thẳng xù lên, trông phi thường đáng yêu..

Lâm Thông Bảo nhìn thứ bên chân mình do rơi xuống mà đầu óc choáng váng, trên đầu tiểu miêu tựa hồ có mấy con chim nhỏ xoay quanh, toàn bộ trái tim hấn như nhũn thành một vũng. Lâm Thông Bảo là một mao nhung khổng*, vô luận là tiểu miêu, tiểu cầu, chuột đồng, búp bê vải, chỉ cần là lông mềm như nhung, hấn đều thích, cũng đều không có sức kháng cự! Cho nên lúc này nhìn đến con tiểu miêu này lẫn thành một cục, lông mềm như nhung, tứ chi còn là vừa xù cửa mập, trong mắt của hấn cơ hồ toát ra lực quan —— trời ơi, đáng yêu quá đi, thực hận không thể lập tức ôm đến kiểm tra, xoa bóp, nặn một cái...

(*)khổng: mất bình tĩnh, mất thăng bằng. Câu này hiểu nom na là Tiểu Bảo không thể miễn dịch với những động vật mao nhung (lông mềm), gặp đến là chỉ muốn ôm, nựng, vuốt ve....

Vì thế, Lâm Thông Bảo cực kỳ mau lẹ túm vật nhỏ kia lên, đem vật nhỏ ôm vào trong ngực, kề mặt dùng sức cọ lên cọ xuống, xoa nhẹ lại nhu, ngắt néo lại niết—— mới vừa tỉnh táo lại, vật nhỏ bị xoa nắn đến bất mãn mà phát ra tiếng “Ngao” kháng nghị...

Trong lúc đó ở xa xa, có một con cự thú sắc sỡ, dùng tốc độ lấy mắt thường không thể nhận ra chạy nhanh ở trong rừng cây, thường xuyên dừng bước lại ngửi mùi trong không khí, hoặc là nhìn quanh bốn phía, tựa hồ đang tìm cái gì đó, thỉnh thoảng truyền còn ra tiếng rống giận dữ như lo lắng như bị phiền.

4. Chương 4: Sủng Vật “thang Viên”

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Mộng

—————chú thích chữ màu xanh là của tác giả, còn chữ màu xám là của Mộng ta ghen—————

Thật đáng yêu, thật đáng yêu! Thật đáng yêu! Lông mềm như nhung, thân hình co thành một cục bông gòn nằm ở trên nệm êm, bốn tiểu móng vuốt non nớt như đang cầm ăn cái gì mà cuộn ở trước cái bụng nhỏ, lâu lâu còn bất chợt lấy chân trước ở trên rìa mép chà một cái, cái miệng khê nhếch còn phun ra cái đầu lưỡi nhỏ xíu—— bộ dáng ngủ của tiểu miêu manh đến nỗi làm cho Lâm Thông Bảo cơ hồ tìm không ra phương hướng. Chỉ cảm thấy bốn phía đều tản ra những trái tim phấn hồng bay bay

~Hồi tưởng lại buổi sáng nhìn thấy vật nhỏ kia, Lâm Thông Bảo không khỏi cười toét miệng. Nếu không phải hần thông minh lấy sữa cây dừa uy dụ dỗ nó, vật nhỏ kia nhất định sẽ không chịu cùng mình tiến vào không gian.

Bất quá, rừng rậm nguy hiểm như vậy, vật nhỏ kia như thế nào lại tới đây? Là lạc đường? Hay là bị vút bỏ? Lâm Thông Bảo ngồi ở trên giường nhìn tiểu khả ái mơ mơ màng màng nghĩ, chỉ chốc lát sau liền dựa vào bên gối ngủ.

“Ngao ô ~ ô” Lâm Thông Bảo mơ màng ở trong tiếng kêu tỉnh lại, nhất thời mở mắt ra liền nhìn thấy tiểu miêu đang ngồi ở trước mặt hần, cái miệng đang mở rộng ô ô kêu.

... .. Ta là Tiểu Lạc phân cách tuyến

Tiểu Lạc là một con tiểu hổ tử trong bộ lạc Hổ thú, tháng sau năm tuổi có thể cử hành lễ rửa tội. Nó có một lỗ mã* cường đại, lỗ mã là chỗ dựa của nó, là người mà nó tối kính ngưỡng, nó vẫn hi vọng có thể mau chóng lớn lên, cùng lỗ mã giống nhau, trở thành một dũng sĩ mạnh mẽ. Nhưng trong bộ lạc, các tiểu hổ tử đều cười nhạo nó, bởi vì Tiểu Lạc không có mẫu mã*, mẫu mã của nó tại thời điểm sinh nó ra vì khó sinh mà chết.

(*lỗ mã = phụ thân; mẫu mã = mẫu thân)

Tiểu Lạc thực thương tâm, bởi vì nó không có mẫu mã, các bạn nhỏ đều cười nhạo nó nói nó là đứa nhỏ không có mẫu mã thương yêu, luôn hướng nó khoe ra mẫu mã của mình có bao nhiêu hảo, có bao nhiêu đau hần, làm cho Lạc cũng nghĩ muốn có mẫu mã thương yêu mình. Nhưng nó không thể nói cho lỗ mã, bởi vì lỗ mã phải đi ra ngoài săn thú còn chiếu cố Lạc, đã muốn mệt chết rồi, nó không nghĩ làm cho lỗ mã thương tâm thêm. Tuy rằng, nó chỉ có bốn tuổi, nhưng chỉ cần nó đến năm tuổi, thì nó có thể theo lỗ mã học tập kỹ xảo đi săn, đến lúc đó nó có thể giúp lỗ mã đi săn thức ăn, lỗ mã cũng không cần mỗi ngày mệt mỏi như vậy.

Hôm nay, Tiểu Lạc theo thường lệ ở dưới tàng cây trước nhà mình ngủ gật, đợi lỗ mã trở về. Khả chỉ trong một lúc, Kiệt Lợi liền hốt ha hốt hoảng chạy tới nói với nó là lỗ mã của nó ở trong rừng rậm bị thương, kêu nó khẩn trương đi xem một chút. Tiểu Lạc vừa nghe liền sợ hãi, lỗ mã, lỗ mã, lỗ mã cường đại như vậy cư nhiên bị thương! Không cần, không cần a! Tiểu Lạc sợ tới mức quả thực muốn ngất đi, Tiểu Lạc “Ngao!” một tiếng, bay nhanh đến hướng Kiệt Lợi chỉ theo đó xông ra ngoài. Bởi vậy Tiểu Lạc không thấy được Kiệt Lợi ở sau lưng nó lộ ra một bộ dáng gian kế đã thực hiện được.

Tiểu Lạc vừa chạy vừa nghĩ, lỗ mã bị thương, có nặng hay không, thương thế như thế nào? Có thể hay không...? Không! Lỗ mã mạnh mẽ như vậy, nhất định không có việc gì! Tiểu Lạc nhanh chóng phi ra khỏi bộ lạc, không để ý thủ vệ thú nhân ở phía sau la lên, thẳng xông vào trong rừng rậm nguy hiểm, hướng phía Tây rừng rậm phương hướng mà Kiệt Lợi nói, chạy đi.

Nhưng khi Tiểu Lạc chạy đến địa phương cách rất xa bộ lạc, cơ hồ tinh bì lực tẫn, nó vẫn không thấy lỗ mã của mình, thế là Tiểu Lạc liền nghỉ ngơi, nơi này một chút mùi của lỗ mã cũng đều không có, Kiệt Lợi nói chẳng phải lỗ mã ở chỗ này sao? A! Chẳng lẽ là, cái Kiệt Lợi tiểu nhân kia lại gạt mình? Đúng rồi, Kiệt Lợi luôn xem nó không có mẫu mã, lỗ mã lại xuất môn săn thú, cho nên mỗi ngày Kiệt Lợi đều đến khi dễ nó một chút, Kiệt Lợi cũng là người thích hưởng mình khoe khoang. Hừ! Nhất định là vậy! Lỗ mã căn bản không có việc gì, là Kiệt Lợi lừa mình! Vì thế, tâm tình Tiểu Lạc lại tốt lên—— Lỗ mã không có việc gì, so với cái gì đều tốt. Tiểu Lạc vui vẻ cười toét miệng, “Vù vù” phun khí quay đầu hướng đường về nhà đi tới.

Khả một giây sau Tiểu Lạc cười không nổi! Một con Lợi Trảo Ưng vô cùng hung ác từ lúc Tiểu Lạc ra khỏi bộ lạc không lâu liền luôn theo dõi nó, trước đó, Tiểu Lạc một đường chạy vội vàng, xuyên qua trong các bụi cây (chớ xem thường tiểu thú nhân, rừng rậm cường hãn dưỡng dục tiểu cường hãn) làm cho con Lợi Trảo Ưng này tìm không thấy cơ hội tốt ra tay, nhưng hiện tại khi Tiểu Lạc biết lỗ mã của mình không có việc gì liền thả lỏng cảnh giác, lại vừa chạy chậm tiến bước, bởi vậy, Lợi Trảo Ưng cảm giác được đó là một cơ hội cực kỳ tốt.

Ngay tại Tiểu Lạc cảm giác được trên đầu có một trận gió gào thét thổi tới thì nó đã bị Lợi Trảo Ưng hung hăng bắt ở trong móng vuốt lớn của nó, cũng nhanh chóng mang Tiểu Lạc ly khai mặt đất, mặc cho Tiểu Lạc giãy dụa thế nào cũng vô dụng.

Nhưng nữ thần may mắn đúng là chiếu cố Tiểu Lạc, cái móng vuốt sắt của con ưng này vô tình đụng phải phía sau lưng của một con Thanh Dực điều.

Thanh Dực điều là một loài chim cả người màu xanh đậm, không chỉ là lông chim, nó ngay cả cái mỏ con mắt, tất cả cũng đều là màu xanh biếc (lục), bởi vì thời điểm nó đứng ở trên tàng cây, một cái không chú ý sẽ xem nó thành lá cây. Nhưng đừng nhìn nó bình thường không chủ động tấn công người mà tưởng bộ dạng nó ôn dịu ngoan ngoãn cho rằng nó dễ chọc, trên thực tế không có thú nhân nào dám khinh thị nó, Thanh Dực điều có cái mỏ nhọn thật dài, một cái há mồm ra, người có thể nhìn thấy bên trong miệng nó toàn bộ đều là răng nanh sắt nhọn, nó một khi đã cắn con mồi thì sẽ không bao giờ nhả ra, răng nanh thật dài sẽ lập tức đâm thủng thân thể người, mà hai móng vuốt lớn to khỏe cùng thân thể cường tráng của nó sẽ chặt chẽ bắt lấy người như bầu vào thân cây, vô luận người làm sao giãy dụa, đều không thể thoát ra được.

Bởi vậy con Lợi Trảo Ưng xui xẻo này không may đụng vào trên cánh Thanh Dực điều thì liền chọc giận nó, nó vấy dầu một ngụm cắn mạnh xuống cổ Lợi Trảo Ưng, hai cái móng vuốt lớn bầu chặt giống như dính tại trên thân cây. Tùy ý mặc cho Lợi Trảo Ưng như thế nào đập cánh, cũng bay không được, mà Tiểu Lạc tại thời điểm nó giãy dụa thì bị ném rơi xuống cây. Kinh hồn chưa định Tiểu Lạc sợ tới mức mặc kệ đau đớn, hoảng hốt chạy bừa, hướng sâu trong rừng rậm đi vào.

Mãi cho đến khi màn đêm buông xuống, ma trảo luôn chạy trốn làm cho Tiểu Lạc đói bụng đến hoa mắt choáng váng đầu, cuối cùng bị cây dừa (thực tế kêu là cây Thanh Quả——tha thứ ta lấy tên vô năng đi ~) tấn mạt ra mùi sữa thơm ngon hấp dẫn, cố gắng nửa ngày rốt cuộc leo tới trên cây, uống thanh nước đến no bụng (ân, nước dừa ~) liền ở lại dưới tình huống mệt mỏi mà ngủ thật say. Cũng là sáng ngày thứ hai xảy ra một màn kia, cùng Lâm Thông Bảo thưởng (đoạt) trái dừa.

... .. Ta trở lại Lâm Thông Bảo phân cách tuyến

“Tiểu miêu, tại sao mi kêu lên kỳ quái như vậy a? Phải kêu là ‘meo meo’ mới đúng” Lâm Thông Bảo ngồi xuống đối với tiểu miêu cái chính. Hắn nghĩ: vật nhỏ kia tiếng kêu thật là kỳ quái, rất giống với tiếng lang kêu. Bất quá dù sao nơi này cũng là dị giới, bộ dạng con thỏ so với con heo còn lớn hơn, con tiểu miêu chắc là không biết kêu meo meo mà thôi, tính ra cũng tốt lắm rồi. Đáng thương tiểu Thông Bảo căn bản không biết suy nghĩ của mình hoàn toàn sai rồi.

“Ngao ô?” con tiểu miêu khó hiểu mở mắt to nghiêng đầu nhìn hắn.

“Thật đáng yêu ~” Lâm Thông Bảo bị bộ dáng mơ hồ kia manh đến bay bay, lại nhào qua ôm lấy tiểu gia hỏa vừa xoa vừa nắn

~~Sau khi vừa lật vui đùa âm ỉ, Lâm Thông Bảo ôm lấy tiểu gia hỏa nghiêm túc nói “Tiểu miêu, ta đặt tên cho người được không?”

“Ngao ô ~~” vật nhỏ lè lưỡi liếm liếm mặt Lâm Thông Bảo, nghĩ: giống cái này đang nói cái gì thế? Nó như thế nào đều nghe không hiểu? Bất quá giống cái này đối với nó thật tốt, còn uy nó uống thanh nước mỹ vị, hơn nữa thật khá, thật đáng yêu, mặt hảo nộn a, liếm lên thật là thơm ~~ nếu hắn có thể làm mẫu mã của nó thì thật tốt.

“Ân, gọi là gì đây? Scabbers [lốm đốm]? Đầu hổ? Tiểu Hoàng? Không nên không nên, đều rất bình thường, nhìn mi tròn vo cùng với viên bánh trôi mà ta thích ăn giống nhau, thôi vậy thì kêu là Thang Viên đi! Hảo, kêu là Thang Viên!” Lâm Thông Bảo nghĩ nửa ngày rốt cuộc cấp cho vật nhỏ kia một cái tên tự nhận là rất

hay, nhưng thật ra là một cái tên rất kỳ quái, còn hưng trí bừng bừng đối với vật nhỏ hô to gọi nhỏ “Thang Viên! Thang Viên!” Nghĩ muốn cố gắng cho tiểu miêu nhớ kỹ cái tên này.

Mà tiểu thú nhân bị kêu là “Thang Viên” thực tế tên là “Lạc” cũng thật cao hứng, ngao~ tuy rằng không biết giống cái này đang nói cái gì, nhưng nhìn hấn bộ dáng cao hứng như thế nhất định là rất thích Lạc, vậy hấn nhất định cũng thực nguyện ý làm mẫu mã của Lạc. Ân, nhất định phải kêu lỗ mã nhanh lại đây đón mẫu mã cùng nó về nhà

~~Bởi vậy ở Lâm Thông Bảo kêu một câu “Thang Viên” thì Tiểu Lạc cũng thật cao hứng trả lời một câu “Ngao ô”

Sau đó, chúng ta liền chứng kiến trường hợp như vậy:

“Thang Viên!”

“Ngao ô ~”

“Thang Viên!”

“Ngao ô ~”

“Thang Viên!”

“Ngao ô ~”

...

Đáng thương tên xui xẻo tiểu Thông Bảo căn bản hoàn toàn không biết mình nhặt được một con hổ con, cũng không biết mình hiện tại chính là đang thân mật thăm thiết kêu tên tiểu gia hỏa đang trong lòng âm thầm tính toán, còn vô cùng cao hứng đem mình bán đi

~~Hết thấy thật đáng mừng, thật đáng mừng.

5. Chương 5: Xui Xẻo Thúc Đẩy Lần Đầu Gặp Mặt

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thái dương chiếu sáng đến khắp mặt đất ấm áp hò hét, trong lòng Lâm Thông Bảo cũng ấm áp hò hét, trải qua hai ngày ở chung, Lâm Thông Bảo đã cùng tiểu Thang Viên làm ra cách mạng phát triển cảm tình phi bình thường.

Lâm Thông Bảo nghĩ: a, mặc dù là ở thế giới khác, nhưng hiện tại có tiểu miêu theo ta bầu bạn, thật là cao hứng nga

~~Tiểu Lạc nghĩ: a, tuy rằng nghe không hiểu giống cái nói cái gì, nhưng cảm giác có mẫu mã thật tốt, thật cao hứng a

~~Cho nên nói, không biết là hạnh phúc a ~ thế giới thật tốt đẹp

~Từ đó về sau, Lâm Thông Bảo cứ như vậy cùng Tiểu Lạc vượt qua những ngày lành hạnh phúc, bọn họ hôn nhẹ yêu yêu, yêu yêu hôn nhẹ cứ như thế đến cả đời.....Nguyên văn cũng theo đó mà kết thúc.....=_+=+ mới là lạ!!

Sáng sớm, rừng rậm lộ ra một cỗ sinh cơ không nói nên lời, ngay cả trong không khí tựa hồ cũng tản ra một mùi thơm ngát!

Lâm Thông Bảo từ trong không gian của mình xuất ra hai cái giường chăn (cái giường + chăn mền), cái giường để giữa thụ động, cái chăn thì dùng để đắp, chuẩn bị tiến hành hoạt động phối nắn ngoài trời. Thân

thủ ôm qua tiểu miêu đang ở bên cạnh bị cái đệm (chăn) của mình khiến cho bất diệc nhạc hồ – tiểu Thang Viên (để cho tiện, bây giờ trước cứ kêu là tiểu Thang Viên đi). Vật nhỏ kia tựa hồ chưa từng thấy qua nguyên liệu vải mềm mại như vậy, xem nó cẩn thận dùng móng vuốt day nhẹ rồi chạm nhẹ xuống, liền “Sư” một cái lại rút chân về, sau đó lại duỗi móng vuốt ra chạm nhẹ xuống, lại “Sư” một cái rút về lại, còn vẻ mặt thì say mê. Lâm Thông Bảo nhìn xem mà cười đến đau cả bụng.

Tiểu Lạc cho tới bây giờ chưa từng thấy qua thứ mềm như vậy, vải dẹt thư thái như vậy, trước kia cho dù là lỗ mã đánh được lông thú rậm rạp cũng không có mềm như thế, làm hại Tiểu Lạc thỉnh thoảng lo lắng sẽ đem nó phá hư, nó thật cẩn thận ngồi ở trên nệm êm, Tiểu Lạc vô hạn say mê nghĩ: mẫu mã thật là thần kỳ, lại có đồ vật thần kỳ như thế, thật là lợi hại ~ so với mẫu mã nào trong tộc đều lợi hại hơn

~Ánh mặt trời theo khe hở của cây cối chiếu vào hang ổ tiểu thụ động, Lâm Thông Bảo ôm tiểu Thang Viên, lấy tay gãi cầm vật nhỏ chơi đùa với nó, khiến nó khò khè khò khè thoải mái, trực tiếp lộ ra cái bụng nhỏ da trắng: bên này gãi gãi, bên kia cũng gãi gãi

~~Tiểu Lạc bên này thật là thoải mái, lại không biết bên kia lỗ mã của nó đang tìm nó, đã muốn tìm đến nghiêng trời lệch đất!.

... .. Ngẫu nhiên là lo lắng phân cách tuyến... ..

Cây rừng cao lớn che khuất bầu trời, ánh mặt trời chỉ có thể theo khe hở của lá cây loang lổ trên mặt đất, làm cho rừng rậm u ám yên tĩnh tăng thêm một tia sinh khí. Trong một nhóm bụi cỏ thân cao, thỉnh thoảng truyền ra tiếng côn trùng tiếng chim hót xen vào nhau. Chỉ thấy một cái móng vuốt đột nhiên theo khoảng không hạ xuống, “Xoát” một tiếng, một loài cỏ mang theo răng cửa nhìn như có thể cắt người ra, nhưng lại bị một tiếng trảo này thoải mái chém rụng. Theo cái móng vuốt lớn hạ xuống, liền nhìn thấy một con cự thú sắc sảo từ trong rừng đi ra: thân hình hùng vĩ dài đến năm thước, tứ chi cường tráng hữu lực, bộ lông màu hoàng kim dưới ánh mặt trời lóe ra quang mang chói mắt, trên người hắc vân lần lượt thay đổi, cùng trên trán hiển thị một chữ “Vương” biểu hiện thân phận người tới —— một con cự Hổ!

Nếu như Lâm Thông Bảo ở trong này, nhất định sẽ hô to: “Oa, nó nhú da!” Nhú mày? Đúng vậy, cái trán của con cự hổ này nhưng lại hai nơi hở ra, liền giống như nhân loại nhú mày, hai bên mày cao cao hở ra nhìn thành một đoàn. Tựa hồ có chuyện gì làm cho nó phiền nhiễu.

Tin tưởng mọi người cũng đã đoán được, đúng vậy, nó chính là hổ cha ra ngoài tìm đứa con Tiểu Lạc bị mất tích —— Viêm.

Viêm là một dũng sĩ hùng mạnh ít có trong bộ lạc Hổ thú, cũng là người nhận được nhiều ủng hộ cho việc chọn lựa vị tộc trưởng tiếp theo. Mặc dù tính cách có chút trầm lặng ít lời, nhưng uy vọng ở trong bộ lạc lại chỉ tăng không giảm.

Nhưng đối với Viêm việc trở thành tộc trưởng lại không có bao nhiêu hứng thú, nguyên nhân chủ yếu là bởi vì đứa con hãn tối yêu thương nhất, vì khi trở thành tộc trưởng hãn nhất định phải cùng một giống cái kết thành bạn lứa, do tộc nhân cho rằng mỗi một vị tộc trưởng cường đại ở mặt sau đều cần phải có một vị mẫu mã vĩ đại đến trợ giúp tộc trưởng trông nom cuộc sống hằng ngày, cho nên mỗi một vị tộc trưởng đều có quyền hạn cưới một giống cái đẹp nhất ưu tú nhất trong tộc làm vợ.

Cũng bởi vậy, nếu Viêm thực trở thành tân tộc trưởng của bộ lạc Hổ thú, như vậy, hãn nhất định phải ở trong tộc tái chọn ra một vị giống cái làm vợ. Nhưng Viêm lại không muốn làm như thế, thứ nhất là bởi vì hãn đối với giống cái trong tộc không có tình yêu, cho dù là đối với người vợ đã chết của hãn, đối với hãn, cảm tình cũng chỉ giới hạn ở hảo cảm mà thôi. Cũng không phải Viêm lãnh tình, chính là không biết vì cái gì, hãn luôn cảm thấy hãn thiếu đi cảm giác gì đó. Bởi vậy, hãn không nghĩ qua, sẽ tiếp tục lấy thêm ai đó nữa.

Thứ hai là bởi vì đứa con Tiểu Lạc của hãn, mẫu mã của Lạc do bị làm cho kinh hách mà dẫn đến khó sanh, thời điểm Lạc sinh ra cũng không đủ nguyệt (tháng), cũng bởi vậy, hình thể của nó tổng so với những đứa bé đồng trang lứa nhỏ hơn rất nhiều, do đó nó luôn chịu sự khi dễ của những tiểu thú nhân khác trong bộ lạc. Mỗi lần nhìn thấy Lạc bị khi dễ, về đến nhà lại cố nén nước mắt, quật cường không chịu nói gì cả, trong lòng Viêm cũng vô cùng khổ sở, nhưng hãn cũng khó mở miệng mà nói cái gì, dù sao những tiểu thú nhân trong bộ lạc cũng thực sự rất thưa thớt, không có cái thú nhân nào sẽ bởi vì đứa bé nghịch ngợm mà

đi thương tổn những tiểu thú nhân của nhà khác. Vì vậy, bạn tốt Lôi liền khuyên hẳn nên tìm mẫu mã cho Lạc, thế nhưng không nghĩ tới người thứ nhất phản đối lại chính là Lạc.

Tâm tư của trẻ con rất là mẫn cảm, ai tốt ai xấu, bọn nó luôn rõ ràng nhất. Viêm hiểu được trong tộc, đại bộ phận giống cái căn bản không thích Lạc vừa gầy lại vừa nhỏ, thú nhân nhỏ yếu ở trong rừng rậm nguy cơ tứ phía là khó sinh tồn, cho dù nó hiện tại có một lỗ mã cường đại chiếu cố, nhưng chờ khi nó lớn lên, nó cũng phải tự lập, cuộc sống sẽ trở nên phi thường gian nan. Cho nên, nếu Viêm quả thực phải cưới vợ mới, như vậy, cuộc sống kế tiếp của Lạc chỉ có thể dùng từ không xong để hình dung.

Viêm nghiêm túc cúi đầu ngửi ngửi mùi đứa con mình lưu lại trong không khí, theo mùi sữa thơm trên người Tiểu Lạc một đường tìm kiếm. Đã hai ngày trôi qua, Tiểu Lạc không biết thế nào. Hôm kia, khi Viêm phát hiện đứa con mình mất tích, hẳn tựa như bị người dùng cự thạch đập xuống, cảm giác trong óc “Ông” một tiếng vang thật lớn, hẳn bối rối mà lao ra đại môn đi tìm đứa con. Đến khi hẳn ngửi được mùi Lợi Trảo Ưng, thì can đảm của hẳn cơ hồ như muốn nứt ra, trong đầu của hẳn, tất cả đều là hình ảnh đứa con bị Lợi Trảo Ưng xé thành từng mảnh nhỏ. Hẳn liền lỉnh vọt vào trong sào huyết của Lợi Trảo Ưng, gần như đem toàn bộ Lợi Trảo Ưng đều xé xác nghiền nát. May mắn chính là, hẳn ở trong sào huyết Lợi Trảo Ưng không ngửi được mùi đứa con Tiểu Lạc của mình, vì thế cũng bao hàm ý nghĩa con của hẳn vẫn còn sống, do đó Viêm lại đi tìm ở phụ cận, hôm nay hẳn rốt cuộc ở dưới một thân cây nghe thấy được hương vị quen thuộc của đứa con mình, cho nên hẳn liền theo khí vị này thẳng tìm về phía trước.

Nhưng rất nhanh, Viêm dừng ở dưới một gốc cây Thanh quả (cây dừa~) tỏ ra nghi ngờ, ở trên cây này có mùi của Lạc, ả, có lẽ bé con đã đói bụng liền leo lên cây tìm trái cây ăn, này thực sự bình thường. Nhưng vì cái gì trên cái cây Thanh quả này còn có hương vị của giống cái?! Giống cái vô luận là ở trong bộ lạc nào đều vô cùng trân quý, đều được thú nhân bảo vệ tốt, ngay cả ở trong bộ lạc đi lại, đều phải có thú nhân đồng hành làm bạn. Mà hiện tại lại có một giống cái chạy đến sâu trong rừng rậm này!! Đây cũng không phải là sân sau trong nhà, mà là trong rừng rậm nguy cơ trùng trùng, ngay cả thú nhân đều phải thật cẩn thận khi tiến vào chỗ sâu trong rừng rậm, thế nhưng bây giờ lại có một giống cái trân quý chạy đến nơi này, đây là giống cái của bộ lạc nào, không muốn sống nữa sao! Viêm vặn vẹo, nhận lấy đả kích, con của mình thế nhưng cùng một giống cái to gan lớn mật ở cùng nhau, sâu trong nội tâm cảm thấy chính mình nhất định phải giáo dục tốt mới được. (Viêm, người muốn giáo dục ai? Đứa con hay là vợ à? ^o^)

Chỉ chốc lát sau, Viêm liền ở hai cái cây hình thành một cái huyết động thiên nhiên bên cạnh ngửi được mùi của hai người, Viêm nhìn trong chốc lát, ả, huyết động thực bí mật, phía dưới cái động khẩu, cỏ dại bên ngoài hoàn toàn che dấu cái động khẩu, cách phía dưới cái động khẩu khoảng chừng năm thước có những cái lỗ nhỏ ánh mặt trời có thể chiếu vào, không nhìn kỹ thật là nhìn không thấy. Bất quá, động này của quá nhỏ đi?

Viêm nhìn thụ động một chút, lại đối với mình khoa chân múa tay, phát hiện muốn đem mình thân cao năm thước nhét vào trong cái khoang động chỉ có một thước là phi thường khó khăn, nhiều nhất hẳn chỉ có thể nhét cái đầu vào. Vì thế, Viêm do dự một chút, sau đó đem cái đầu nhét đi vào..... (ta nói Hồ ca a, người có phải hay không đã quên mình có thể biến thành nhân hình đi vào a)

Bên này, Lâm Thông Bảo đang hăng say lần mò sờ soạng Thang Viên, ai ngờ, Thang Viên lại giống như phát hiện cái gì, “Ngao!” một tiếng, từ trên người Lâm Thông Bảo nhảy dựng lên, liền hướng ra cửa động chạy tới, Thông Bảo bị nó làm cho hoảng sợ, nghĩ đến nó muốn đi vào trong rừng rậm chơi, vội vàng từ trong chần chui đi ra: “Thang Viên, mau trở lại, đừng chạy!” Một bên hô, một bên đuổi theo Thang Viên.

Do không nhìn đường kết quả chính là Lâm Thông Bảo bị vấp phải một khối nổi lên trên mặt đất, vì thế một màn kế tiếp chính là một đoạn trình diễn kinh điển trong tiểu thuyết thường hay xuất hiện —— vai nữ chính bị vấp ngã, kết quả rơi vào trong lòng ngực của nam chính, hai người luyến tiếc gắn bó, liếc mắt đưa tình, từ đây nhất kiến chung tình, làm bạn đến già.

Đáng tiếc thay, hồ cha chúng ta —— Viêm, không phải là biến thành nhân thân (hình người) tiến vào, mà là đưa cái đầu tiến vào dò xét, vì thế, ôm nhau biến thành chạm vào nhau! Hải kịch biến thành bi kịch.

“A——” Lâm Thông Bảo chỉ kịp phát ra một tiếng hét thảm liên hoa lệ mà “Ba” một tiếng đánh lên đầu hồ cha vừa mới đưa vào thăm dò, toàn bộ khuôn mặt đều dán tại ngoài miệng hồ hình của Viêm, chính xác có thể nói là —— mặt đối mặt, miệng hôn mặt!

(tung hoa tung bông, ta cuối cùng đem nụ hôn đầu tiên đưa con đưa đi ra ngoài a ~~)

6. Chương 6: Phát Hiện Chân Diện Mục Của Tiểu Thang Viên

Này, đây là cái gì? Mềm mềm, bên trong lại vừa cứng vừa rắn, còn có mùi hôi thối. Lâm Thông Bảo lấy tay sờ sờ, mặt trên dường như còn có chút ẩm ướt.

Viêm nếp sát tham tiến vào trong động sau lại bị nghênh diện dán vào một cái vật thể, vốn tưởng rằng chính là tiểu thân thể của đứa con Tiểu Lạc, nhưng theo một cỗ mùi thơm ngát vọt vào trong cái mũi, hắn phát hiện mình sai lầm rồi ————- kia là giống cái, hơn nữa còn là giống cái có hương vị rất dễ chịu.

Viêm rục rịch, toàn bộ khuôn mặt của giống cái dán trên cái miệng hổ của Viêm, răng nanh vừa nhọn vừa cứng của hắn đụng phải một mảnh mềm mại, trong mũi của hắn tất cả đều là hương vị của giống cái, mũi của thú nhân từ trước tới nay rất linh mẫn, hướng chỉ bọn họ lại kề vào nhau gần như thế. Ân, cái mũi thật ngứa, làm sao bây giờ? Lại thấy giống cái mùi hương để chịu kia giờ cái tay lên trên mũi của hắn sờ một cái, a, càng ngứa! “Ngao! A Chiêu—————”

Đang trong lúc nghi hoặc khó hiểu, Lâm Thông Bảo chỉ cảm thấy một tiếng vang thật lớn. Ngay sau đó, một cỗ cự phong (*gió lớn*) mang theo một đại đội thủy (*nước mũi a.=||*) hướng hắn phun tới, đưa hắn ném đi trên mặt đất. May mắn phía sau Lâm Thông Bảo là giường lót chăn, bởi vậy, hắn thực may mắn bị ném đến trên chăn, nhưng ngay cả có như vậy, hắn vẫn là bị quăng ngã đến đầu óc choáng váng.

Mà lúc này tiểu Thang Viên, cũng chính là Tiểu Lạc của chúng ta rốt cục cùng lỗ mã thân ái của nó “cửu biệt trùng phùng”, ngay tại thời điểm hổ cha Viêm đem cái đầu vói vào cái động khẩu, nó cũng nhào tới, nhưng nó không giống như Lâm Thông Bảo “Mặt đối mặt” như vậy, bởi vì Lâm Thông Bảo đã muốn đi trước nó một bước nhào lên trên miệng lỗ mã của nó, vì thế nó vừa nghĩ: a, thân mẫu mã của nó thật là nhiệt tình. Nó một bên nhào lên sườn mặt của hổ cha, sau cũng nhanh chóng hiện lên trên đỉnh đầu hổ cha, thực hành một hồi, sau “Đập cái mũi lên mặt”, ngao ở trước mặt cọ xát, lăn lộn làm nũng.....

Chờ cho Lâm Thông Bảo từ trên mặt đất đứng lên, lau khuôn mặt quệt đầy nước miếng, liền nhìn đến một bức họa như thế này: ở trên một cái đầu hổ dữ tợn thật lớn nằm úp sấp một con tiểu miêu vừa lăn vừa cọ, cái đầu hổ kia lại còn rất hưởng thụ, con người dường như hơi híp lại, thật cẩn thận để không cho tiểu miêu rơi xuống, tiểu miêu “Ngao” kêu vài tiếng, Đại Hổ đầu “Grào” trả lời vài tiếng..... Tiểu miêu cùng đại miêu tương thân tương ái! Bộ dáng kia mạnh đến nỗi làm cho Lâm Thông Bảo bên người như tâm hoa khai nở a, nhưng! Điều này sao có thể! Lão hổ tuy rằng là động vật họ mèo, nhưng dù sao cũng không phải thật sự là miêu a. Như thế nào lại cùng tiểu Thang Viên thân thiết như vậy!! Bởi thế, Lâm Thông Bảo tỉnh ngộ! Tiểu Thang Viên vốn không phải tiểu miêu gì cả, là lão hổ con a, hổ con a!

Lâm Thông Bảo nhận không được lệ ngư đầy mặt, tiểu Thang Viên a, mi quá ác tâm, đồ ăn ngon, chăn mềm mại ta đều đưa cho mi, mà mi, cứ nhiên không để ý đến tình xưa nghĩa cũ, lại có thể gọi cha hay mẹ* của mi lại đây ăn ta, có phải rất vong ân phụ nghĩa hay không!!

() em Tiểu Bảo không biết đầu hổ là giống đực hay giống cái a, nên chẳng biết xưng là cha hay mẹ ~*

Bên kia Lâm Thông Bảo thương tâm không đề cập tới, bên này, Tiểu Lạc cùng hổ cha Viêm trao đổi với nhau.

Lạc: “Lỗ mã, người tới đón con sao? Con thật là vui thật là vui nga” Cọ cọ ~~

Viêm: “Ân”

Lạc: “Lỗ mã, Kiệt Lợi gạt con nói lỗ mã bị thương, con mới chạy đến tìm lỗ mã, con không phải cố ý.” Lại cọ cọ ~

Viêm: “Ân”

Lạc: “Lỗ mã, người không có bị thương chứ?” Cố gắng cọ cọ, mang một chút nghi hoặc.

Viêm: “Ân”

Lạc: “Lỗ mã, lỗ mã có thể đừng nói “Ân” nữa được hay không?”

Viêm: “Ân”

.....

Tiểu Lạc nghiêng đầu nhìn Lâm Thông Bảo một bên đột nhiên thương tâm, lại cúi đầu nhìn lỗ mã đang nhìn chăm chăm vào Lâm Thông Bảo, nhếch miệng nói: “Lỗ mã, đó là giống cái con phát hiện được, nhìn được không? Chúng ta đem hân mang về nhà làm mẫu mã của con đi, được không?” (*tiểu bảo bối phúc hắc đáng sợ!*)

Viêm vừa nghe, giật mình ngẩng đầu lên cùng con trai ánh mắt cao thấp đối diện, trước kia đứa con vẫn không thích giống cái trong bộ lạc, cũng không cho phép giống cái nào tiếp cận hân, thế nhưng hiện tại cư nhiên lại kêu hân thú mẫu mã!

Nhưng.... Viêm nhìn đến giống cái nhỏ xinh phía đối diện, trên mặt bé* trong chốc lát xấu hổ đỏ lên, trong chốc lát lại vừa kinh ngạc, trong chốc lát bộ dạng lại thực thương tâm, làm cho Viêm cảm thấy được tiểu giống cái trắng nõn này thật là đáng yêu quá đi ~ hơn nữa tiểu giống cái còn hướng hân hiến hôn (*đó là “hiển” hôn sao?*), hân hân là phải chịu trách nhiệm mới được, lấy về nhà tựa hồ.....Rất không sai??

(*bé = vì lấy thân thể chiều cao hiện của Tiểu Bảo chỉ lớn bằng đứa bé trong bộ lạc nên Viêm tưởng Tiểu Bảo chưa thành niên)

“....Ân.....” Viêm vừa cúi đầu trả lời một tiếng, lại như muốn che dấu cái gì mà cúi đầu xuống (*hôn dâm, người đây là đang then thùng sao hay là mắc cỡ sao! Người là tử muộn tao!*), đem tiểu tử thả xuống. Nhận thấy hình hồ cực đại của mình không thể tiến vào trong thụ động, cũng vô pháp cùng tiểu giống cái trao đổi (*khụ, đây mới thực là nguyên nhân đi — —*), cho nên hân liền quyết định hóa thành nhân thân.

Vì thế, tại Lâm Thông Bảo trợn mắt há hốc mồm, đại Hồ đầu nhanh chóng thu nhỏ lại biến hình, cho đến khi đầu hồ cuối cùng biến thành đầu người, một cái cự nhân chính thức xoay người tiến vào thụ động, để cho hân chân chính nhìn thấy “đại biến người sống”. Mà cảm giác sau khi xem cũng không có gì, chính là hân thực nhanh nhẹn mà — — ngắt đi thôi! — —|||

Lâm Thông Bảo cảm thấy cả người nóng lên, miệng đắng lưỡi khô, thở hồng hộc.....(— — *hiểu sai thỉnh đi diện bích một trăm năm*)đừng hiểu lầm, hân chỉ là nằm thấy ác mộng mà thôi, hân mộng thấy mình đang cùng tiểu Thang Viên ngoạn trò chơi, ai biết đâu, tiểu Thang Viên đột nhiên biến thành một con hồ lớn, hân sợ tới mức nhanh chân bỏ chạy chạy a chạy, con hồ lớn ở phía sau truy a truy a truy, hân chạy trốn đến khi đều thở không xong, mắt thấy sắp bị nó đuổi kịp, con hồ kia cư nhiên lại biến thành một người nam nhân cao lớn, một phen hướng hân bỏ nhào tới, hân sợ tới mức “A————” hét thảm một

tiếng.....Mộng cũng đã tỉnh!

Lâm Thông Bảo kinh hồn chưa định mà tỉnh lại, má ơi! Dọa chết người. Hắn rõ ràng mộng bị một con hổ biến thành nam nhân bỏ nhào vào, rất ám ức! Hoàn hảo là mộng!*(nhi tử, người chờ xem, ta sẽ đem cái mộng này biến thành sự thật ~^o^~)*Lâm Thông Bảo từ trên mặt đất ngồi dậy, một cái tiểu thú “Cô lỗ lỗ” theo ngực của hắn ngã nhào đến trên đùi hắn, Lâm Thông Bảo tập trung nhìn đến, tốt nha! Lại là tiểu Thang Viên, Thông Bảo cắn răng, trách không được mình nằm thấy quái mộng như thế, nguyên lai hắn bị tiểu Thang Viên đè lên ngực. Nhéo da lông sau gáy tiểu Thang Viên nhấc lên, làm cho tiểu tử kia cùng mình mặt đối mặt, đang định giáo huấn.....

Đột nhiên một cỗ tầm mắt nóng rực làm cho Lâm Thông Bảo căng thẳng thần kinh, cứng ngắc nghiêng đầu, chống lại một đôi mắt màu vàng mang theo hơi thở cực nóng, tầm mắt kia phẳng phất như muốn đưa hắn hút thật sâu vào, tựa như thiêu đốt người.

Lâm Thông Bảo rối rắm nghĩ ngợi, nam nhân trước mắt là con hổ biến thành, nếu không phải tận mắt chứng kiến, cho dù là ông nội tôn kính của hắn nói cho hắn biết: có một con cạp biến thành người! Hắn cũng sẽ không tin tưởng! Lâm Thông Bảo cả người cứng giống như thiết: ni mã! Ánh mắt đối khát của sấm nhân kia là chuyện như thế nào? Chẳng lẽ đây chính là chuẩn bị ăn thịt người sao? Chuyện xưa kể hổ yêu đúng là ăn thịt người có thật không? Ăn đi ăn đi!

Lâm Thông Bảo càng nghĩ càng thấy là có chuyện như vậy, hắn vẽ mặt cầu xin, tuyệt vọng: Thần a, người để cho ta xuyên tới nơi đây kỳ thật là để cho ta diễn Tôn Ngộ Không ba lần đánh bạch cốt tinh đi! Khả ta cũng không phải là Tôn Ngộ Không, con hổ này cũng không phải là bạch cốt tinh, cho dù là Tôn Ngộ Không thì cũng nên có cái Kim Cô bổng chứ! Ni mã! Theo tiểu thân thể của ta mà thấy, dù thế nào cũng chỉ có thể cấp làm thức ăn cho yêu quái thôi! Đúng không, đúng không, đúng không!! Lâm Thông Bảo càng phát ra tuyệt vọng cúi đầu, cùng đà điều giống nhau chôn đầu ở tại trong chần nguyên bản che ở trên người, ngay sau đó đem Tiểu Lạc đang làm nũng với mình cũng nhấc đi.

Viêm ngồi ở trước đồng lửa bất động thanh sắc, hắn đem tiểu giống cái sau khi ngắt xiu tạm thời ôm đến trong cái sơn động này, cái thụ động mà tiểu giống cái lúc trước ở, trong đó kỳ thật không an toàn, vị trí quá thấp, hơn nữa mùi tiểu giống cái thực dễ dàng bị dã thú phát hiện, tuy rằng lúc trước không biết tiểu giống cái này tại sao lại có thể ngốc ở đó lâu như vậy, có lẽ đúng như lời đứa con Tiểu Lạc nói, liên quan đến năng lực thần kỳ của hắn, nhưng Viêm vẫn cảm thấy nơi đó vẫn không thích hợp cho tiểu giống cái ở lại, cho nên Viêm liền dẫn bọn hắn đến nơi này. Thuận tiện ở trên đường đánh một con Tiêm Nha thú con đến nướng, chuẩn bị chờ tiểu giống cái tỉnh thì đưa cho hắn ăn.

Thời điểm khi Viêm ôm lấy giống cái trong nháy mắt đó, hắn liền cảm thấy thế giới này thật quá thần kỳ, lại có giống cái có thể mềm như vậy, thậm chí so với đứa bé mới sinh trong bộ lạc còn muốn mềm hơn rất nhiều, Viêm đối với bộ lạc có thể nuôi ra giống cái thể này cảm nhận được tò mò trước đây chưa từng có. Còn có cái đầu nhỏ xinh này, Viêm khoa tay múa chân một chút, phát hiện chiều cao của tiểu giống cái này ở trong bộ lạc thật là khủng bố, hắn thể nhưng chỉ lớn bằng tiểu giống cái mười tuổi, chỉ có tiểu giống cái mười hai tuổi mới chỉ lớn như vậy *(người cư nhiên ngại hắn ả (lùn), nếu cho hắn biết, người liền xong đời)*, chẳng lẽ hắn còn phải đợi tám năm? *(trong bộ lạc giống cái hai mươi tuổi mới trưởng thành)* Viêm có chút buồn bực mà “Hừ” một tiếng.

Viêm tại khi Lâm Thông Bảo vừa tỉnh dậy, liền đem tầm mắt chặt chẽ chăm chú nhìn trên mặt Tiểu Bảo, Lâm Thông Bảo vừa mới tỉnh ngủ thì vô cùng đáng yêu bị Viêm bao quát không bỏ sót một chút, trên

khôn mặt mềm mại che kín hồng vân, bị dọa sợ hãi mà thở hổn hển, do mới vừa tỉnh ngủ mà bộ dáng có chút mơ hồ, không một chút báo trước chầm ngồi dậy thần kinh dục vọng như lửa mà Viêm đã chôn sâu, cùng sự trù mẫn trong lòng đối với Lâm Thông Bảo cũng càng khắc sâu hơn.

Nhưng mắt thấy tiểu giống cái lộ ra vẻ mặt tuyệt vọng sợ hãi, Viêm cảm thấy chính mình hẳn là nên thu lại chút ánh mắt, không thể dùng tầm mắt nóng bức như vậy dõi theo tiểu giống cái, nếu không để tiểu giống cái bị hù dọa chạy mất, lúc đó thì nguy. Viêm bực bách mình đem tầm mắt đang dán trên cái cổ lộ ra đường cong xinh đẹp của tiểu giống cái di dời đi, đứng lên, hướng đến chỗ giống cái nằm đi đến. Ân, tiểu giống cái đã tỉnh, chúng ta đây cũng nên hảo hảo giao lưu trao đổi ~

7. Chương 7: Ông Nói Gà Bà Nói Vịt Cùng Gián Tiếp Hôn Môi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Mộng

Viêm cúi người, nhìn tiểu giống cái vùi đầu trông như đà điểu, hẳn trước tiên đem đứa con Tiểu Lạc xách lên để trên đầu vai, tiếp đó lại đem tay phải vói vào dưới chân, từ dưới đầu gối Lâm Thông Bảo xuyên qua, tay trái vòng ngực ở cái eo nhỏ nhắn của tiểu giống cái, đem cả người hẳn từ trên giường đá bế lên.

Dọa—— Lâm Thông Bảo giật mình từ trong chăn ngẩng đầu lên, ấn vào trong tầm mắt là một khuôn mặt tuấn lãng cương nghị, ngũ quan sâu sắc, tóc dài màu vàng, bay ở sau người, chỉ có mấy sợi tóc kiên cố rũ xuống ở phía trước, rơi ở trên mặt của Lâm Thông Bảo, quấy nhiễu làm cho hẳn thấy ngứa ngứa, theo bản năng mà nâng tay nắm lấy sợi tóc trước mặt, lúc này hẳn mới phát hiện nó (tóc) so với trong tưởng tượng cứng rắn hơn rất nhiều, giống như thanh sắt, lại lồi kéo, cư nhiên còn rất co giãn.

Bỗng nhiên phát hiện hành động của mình như vậy có điểm ngây thơ, ngẩng đầu vừa nhìn, quả nhiên đối phương nguyên bản lạnh lùng khóe miệng cứng nhắc, lúc này lại có hơi nhếch lên, một đôi mắt vàng vốn là nóng rực, lại trở nên ôn hòa mang theo ý cười, giống như xuân phong dịu dàng đa tình phát qua.

Mặt Lâm Thông Bảo đỏ lên, nhanh chóng cúi đầu xuống, ni mã, làm gì mà cười đến dễ nhìn như vậy a. Bộ dạng suýt có gì đặc biệt hơn người, ta mới không cần thừa nhận mình nhìn đến ngây người đâu! Lâm Thông Bảo cảm giác mình thật sâu ghen ghét!

(hix.....chưa chi anh đã bị vẻ đẹp của mình làm cho em ghét rồi.....tội nghiệp quá.....người ta nói đẹp cũng là một cái tội á, quả nhiên không sai TT^TT)

Nhưng khi Lâm Thông Bảo cúi đầu liền phát hiện một cái vấn đề “Trọng đại” nguyên bản hẳn nên coi trọng: hôn dẫn! Yêu quái này muốn làm cái gì! Đây chẳng phải là kiểu ôm công chúa sao! Đây tuyệt đối không phải là kiểu ôm công chúa đâu!?

Lúc này Lâm Thông Bảo chính là đang tựa vào lồng ngực dày rộng ám màu của thú nhân, nam nhân nửa người trên trần truồng, thân vững như thiết, phần bụng nổi lên bát khối tạo thành cơ bụng với đường cong tuyệt đẹp, nửa người dưới quấn một mảnh da thú màu vàng mang theo đường sọc vân cùng thú hình của hẳn ta giống nhau, vừa thấy chỉ biết nam nhân này là một người có được lực lượng cường đại. Thú nhân vóc người lại thấp phần cao lớn, nhìn ra chiều cao ước chừng hai ba mét, đối với Lâm Thông Bảo chỉ cao một thước bảy mà nói, bị hẳn ôm vào trong ngực tựa như cùng ôm tiểu hài tử giống nhau. Lâm Thông Bảo vô hạn rối rắm, rồi lại không dám tùy tiện lộn xộn. Ôm liền ôm đi, tổng so với bị ăn sạch tốt hơn! (trước sau gì cũng bị “ăn” thui em ơ *cười gian*)

Nhưng hẳn Lâm Thông Bảo không biết, bộ dáng của hẳn bây giờ rơi vào trong mắt người khác, thì phải giống như là chim nhỏ nép vào người a ~ cho nên mới nói: không biết mới là hạnh phúc.

Đợi hần ngoan ngoãn bị ôm đến bên cạnh đồng lửa, Lâm Thông Bảo rốt cục nhìn không được nữa, vừa mới bị ôm coi như xong, như thế nào đến bên đồng lửa vẫn bị cái tên yêu quái này ôm trong lòng chứ, cho hần là con nít ba tuổi sao!

(không thể không nói chân tướng cho người!)

Hần giãy dụa muốn từ trên người thú nhân ngồi xuống: “Buông ra, ta tự mình ngồi!”

Viêm tuy rằng nghe không hiểu tiểu giống cái nói, nhưng từ động tác của tiểu giống cái mà xem, tiểu giống cái kia nhất định muốn rời khỏi ôm ấp của hần, nhưng Viêm sẽ thả ra sao? Vô nghĩa, đương nhiên là không có khả năng, đạo lý thật đến miệng như thế nào để cho nó bay. Nhưng tiểu gia hỏa giãy dụa đến lợi hại, nếu quá dùng sức thì sợ làm bị thương hần, vì thế, Viêm nhẹ nhàng khấn cấp khép lại cánh tay, đưa hần vòng trong song chưởng, làm cho tiểu giống cái càng dán chặt chẽ vào trong ngực của hần.

“A a, hỗn đản, người nghe không hiểu tiếng người sao! Thả ra!” Lâm Thông Bảo nóng nảy, người kia chẳng những không buông hần ra, cứ nhiên còn đem hần ôm chặt hơn nữa. Nhìn cánh tay vòng ngực hần ở trước mắt, hần đem sợ hãi gì đó tất cả ném ở sau đầu, há mồm ra hung hăng cắn xuống một ngụm.....

Răng của ta, người có khỏe không? Người còn nằm ở trên lợi đáng yêu chứ? Người sẽ nát sao?

Lâm Thông Bảo cảm giác rằng mình mãnh liệt đập vào trên búa sắt! Toàn bộ răng đều muốn vỡ ra, lung lay sắp đổ! Cái mũi còn lên men, ngay sau đó nước mắt liền ào ào chảy xuống, “Oa——”, Lâm Thông Bảo nhìn không được khóc lớn, hần chỉ là muốn kể thừa nhà hàng, hảo hảo sống mà thôi, vì cái gì vất vả lắm hần mới được toại nguyện, lại bị cơn động đất kéo đến nơi này, không có chỗ nào nương tựa. Bây giờ còn xuất hiện một lão hổ tinh biết biến thành người, còn khi dễ hần! Không cho hần xuống dưới (ngồi xuống a)(ê)! Còn khi dễ hần nha (ê ê)! Vừa nghĩ tới còn trở thành bữa tiệc lớn của yêu quái nữa (ê ê ê)! Lâm Thông Bảo cảm giác mình hảo ủy khuất, hần muốn phát tiết, đem toàn bộ ủy khuất của mình phát tiết ra ngoài, cho nên hần bắt cần dùng sức khóc lớn.

Viêm phi thường tự trách, khi tiểu giống cái vừa muốn cắn hần, hần cứ nhiên lại do dự: nếu hần né tránh, hần lại sợ rằng tiểu giống cái cắn nhầm đầu lưỡi của mình; còn không né tránh, bằng thể chất của tiểu giống cái —— cho dù là giống cái cường tráng nhất cũng vô pháp tổn thương đến một sợi mao của thú nhân, hơn nữa Viêm lại là một dũng sĩ đứng hàng nhất nhì trong bộ lạc thú nhân, kết quả có thể nghĩ, cũng vì một lúc do dự của hần, tiểu gia hỏa liền chịu tội.

Nhìn tiểu giống cái khóc đến nước mắt nước mũi một phen chảy, Viêm đành phải một bên lấy tay nhẹ nhàng mà đụng chạm vào lưng của tiểu gia hỏa khinh hồng, hần không dám dùng tay vỗ xuống, chỉ sợ một chưởng của hần vừa hạ xuống thì tiểu giống cái liền xong đời. Còn tay kia của Viêm, thì dùng một ngón tay tối nộn tối bằng phẳng nhất trong những ngón tay thô ráp của mình, để ở trên mặt của tiểu giống cái giúp hần lau nước mắt. Thậm chí ngay cả Tiểu Lạc đang ngốc ở trên bả vai lỗ mã của mình cũng duỗi móng vuốt ra: “Mẫu mã, đừng khóc, luyến tiếc luyến tiếc nga ~”

Lâm Thông Bảo đang khóc thì ngơ ngẩn, hần đây là làm sao vậy, cứ nhiên ở trước mặt một cái yêu quái xa lạ đáng sợ khóc lóc, hơn nữa tên yêu quái này còn rất có thể sẽ ăn hần! Cho dù tái đau cũng không thể khóc, hần lặng lẽ chấn chỉnh tinh thần, lại phát hiện tên yêu quái mà mình cho là thực đáng sợ, lại có thể lau mặt cho hần! Tuy rằng ngón tay người này thô ráp giống như nhánh cây, nhưng động tác của quái nhân kia thật cẩn thận làm cho hần cảm thấy được một tia kinh ngạc—— hần không phải là yêu quái ăn thịt người sao? Như thế nào đối với mình quan tâm như vậy?

Lại phát hiện thẩm trạng trên mặt mình, vội vàng cầm lấy cái khăn lúc nãy cũng bị mình tha lại đây ở trên mặt lau một cái, ngẩng đầu, thế nhưng nhìn thấy thú nhân tuần mỹ vẻ mặt khẩn cấp cùng thần tình lo lắng, xin lỗi.

Lo lắng? Xin lỗi? Không phải đâu? Yêu quái làm thế nào đối với thức ăn lo lắng, xin lỗi? Chẳng lẽ là bản thân hần nghĩ lầm rồi? (ừ) lại trộm nhìn đến tiểu Thang Viên ở trên vai thú nhân cao lớn, tiểu tử kia phát hiện Lâm Thông Bảo đã ngừng khóc liền vẫn cứ há mồm ra mắt híp lại: “Nga nga, mẫu mã đừng khóc ~ vui vẻ ~” ánh mắt đều nhanh khép thành một cái khe, nhất thời làm cho Lâm Thông Bảo manh nghĩ bắt lấy. Thân thủ ôm qua Tiểu Lạc, tinh tế vuốt ve cái đầu nhỏ của nó, Tiểu Lạc được vuốt đến thoải mái phát ra thanh âm “Khò khè khò khè”

Nhìn lại thú nhân vẻ mặt vẫn lo lắng, Lâm Thông Bảo ngượng ngùng, “Cái kia.....Nhĩ hảo?”

““&%@## %%?” (phiên dịch: tiểu gia hỏa người không sao chứ?) Viêm nhìn tiểu giống cái đã ngừng khóc thân thiết hỏi.

“Ha? Người nói cái gì? Ta như thế nào nghe không hiểu?”

“\$#@&&(\$@@” (răng có còn đau hay không?)

“Uy uy, người rót cuộc nói ngôn ngữ nước nào thế?”

Sau một trận ông nói gà bà nói vịt, Lâm Thông Bảo vô lực, coi như thời điểm lúc mình học đại học không có chăm chỉ học tốt ngoại ngữ đi chẳng nữa khả năng sẽ không đến nông nổi trở thành thẩm đến hoàn toàn nghe không hiểu chứ! Ni mã, cho dù xuyên qua, chẳng lẽ không thể làm cho hắn đến địa phương cùng ngôn ngữ sao? Vì cái gì nhất định phải đến nơi nói ngôn ngữ ngoại tinh này chứ?

Viêm nhú mày, ngôn ngữ của tiểu gia hỏa hắn cho tới bây giờ chưa từng nghe qua, ngôn ngữ của những bộ lạc khác chung quanh rừng rậm, hắn cũng biết đại khái, nhưng hắn trước đây chưa từng nghe qua ngôn ngữ giống tiểu gia hỏa này. Hơn nữa nhìn những đồ vật tiểu gia hỏa mang đến, cũng không giống với những thứ có trong bộ lạc, xem ra tiểu gia hỏa nhất định là sứ giả của Thú Thần đại nhân phái tới.

Nhìn tiểu gia hỏa mắt mác cúi đầu, Viêm cảm thấy hắn nhất định đã đói bụng, dù sao tiểu gia hỏa cũng đã ngủ quá giữa trưa, hiện tại mặt trời cũng đã xuống núi, hắn liền đem thịt Tiêm Nha thú con đang nướng một bên, xé ra một khối thịt non nhất, bao ở trong lá cây sau đó đưa vào trong ngực tiểu giống cái, miễn cho khối thịt nướng nóng hổi làm bị phỏng tiểu giống cái.

Lâm Thông Bảo trong lòng rất là buồn bực, đột nhiên một cỗ mùi thịt truyền tới, mà bụng của hắn cũng thành thực mà phát ra “Ọt——” một tiếng. Lâm Thông Bảo xấu hổ ôm bụng, thật mất thể diện a. Nhìn thấy thú nhân đưa qua một khối đùi heo tẩm ra mùi thịt nướng, lòng còn sợ hãi mà liếm liếm lấy hàm răng của mình vẫn còn ắn ắn đau, răng của mình.....còn có thể dùng đi?

Ngó ngó cái thứ đang nướng ở trên đồng lửa, ắn, là heo đi, có chút giống dã trư, hình thể khổng lồ, nhất là răng nanh trên miệng, bộ dạng đều vượt xa ngựa voi, tẩm ra hàn quang dày đặc, thật không biết quái nhân này làm thế nào mà giết được nó, bị răng nanh của nó đâm phải, không rụng đi nửa cái mạng mới là lạ. Mà quái nhân này, chẳng những đánh ngã nó mà còn nướng nó ắn.

Nhưng vô luận thế nào, nếu người ta đã đưa tới, hắn cũng không khách khí mà tiếp nhận, nâng lên hai tay tiếp nhận miếng thịt lớn đối phương đưa qua, khối thịt này thật là lớn a, hắn hai tay cầm lấy đều có chút cổ hết sức. Trên khối thịt nướng màu hoàng kim tựa hồ dính một thứ chất lỏng không biết tên, lúc này phải “hưng phần” mà mạo hiểm phao. Nghe hương vị dường như còn rất ngon, vì thế, hắn hơi há mồm, dùng hàm răng vẫn còn có chút đau đớn cắn xuống.....Hảo, hảo cho một khối thịt có cá tính a, Lâm Thông Bảo dùng sức cắn cắn, cuối cùng kéo xuống được một miếng thịt nhỏ, lại cắn cắn cắn, nhai nhai nhai..... Hương vị chưa thể nói là ngon, có chút vị chát, tựa hồ là do chất lỏng kia truyền đến, có một chút vị mặn thản nhiên, nhưng càng nhiều cũng là cái vị đáng chất.

Chưa ăn được vài hớp, Lâm Thông Bảo liền cảm giác miệng của mình tất cả đều là một cỗ chất chát cay đắng, thịt dù có thơm cũng không có dục vọng ắn nữa. đành phải hướng đôi mắt trông mong nhìn về phía nam nhân từ lúc bắt đầu liền chăm chú nhìn hắn, truyền lại: Không thể ắn, ta không ắn được không?

Mà thú nhân vẫn luôn quan sát sắc mặt Lâm Thông Bảo cũng rất nhanh đón nhận được tín hiệu của hắn, chẳng lẽ nướng đến thật không thể ắn sao? Viêm vì mình sơ ý mà nhú mày, đưa tay tiếp nhận khối thịt trên tay Lâm Thông Bảo, ở trước mặt Lâm Thông Bảo há mồm cắn một cái. Di, không sao a, hương vị không sai. Vì thế, lại đem khối thịt giao vào trong tay Lâm Thông Bảo, cũng hướng bờ môi của hắn đẩy, ý bảo tiểu gia hỏa ắn thêm một chút, thân thể vừa nhỏ vừa gầy, phải ắn nhiều một chút mới có thể có thân thể cường tráng khỏe mạnh.

Mà Lâm Thông Bảo thì lại mở to hai mắt nhìn, ni mã! Mới vừa rồi là chuyện gì? Vậy coi như là gián tiếp hôn môi sao! Phải không! Vì sao nam nhân này lại làm đến tự nhiên như vậy! Hắn cũng không đồ mặt! Da mặt của hắn làm bằng tường thành sao, nhất định là vậy!! Lâm Thông Bảo trong lòng nhất thời cảm giác thiên lôi cuốn cuộn!

Nhìn lại khối thịt bị đẩy đến bên miệng, Lâm Thông Bảo không còn có ý nghĩ muốn ăn, hắn mới không cần lại cùng nam nhân gián tiếp hôn môi. Đột nhiên lại nghĩ tới, cảnh tượng mình cùng người này gặp nhau, không khỏi lại treo đầy hắc tuyến, chính mình xem như chủ động bỏ nhào vào trên miệng người ta đi? Phải không?

Lâm Thông Bảo đẩy khối thịt ra, ý bảo bản thân không muốn ăn. Hắn từ nhỏ đã đi học làm cơm, vào đại học cũng là chương trình học mỹ thực, đến hiện tại đã có thể tự mình phụ trách một mặt công tác đầu bếp! Vô luận như thế nào hắn cũng không muốn ăn loại thức ăn mang theo vị sấp này.

Gặp tiểu gia hỏa không muốn ăn nữa, Viêm do dự, tiểu gia hỏa không thích ăn thịt phải làm sao bây giờ? Tiểu gia hỏa vốn rất nhỏ gầy, nếu không ăn cái gì sẽ đói bụng lắm. Nghĩ nghĩ, nhớ tới giống cái trong bộ lạc đều thích ăn một vài hoa quả, Viêm quyết định đi hái một ít hoa quả mang về đây cấp tiểu giống cái ăn. Vì thế, hắn đem tiểu gia hỏa ôm lại trên giường đá. Đắp kín chăn, nhẹ giọng dặn: “Ngoan ngoãn ở đây, ta đi tìm thức ăn cho ngươi”. Lại xoay người đối với đứa con ở trên giường nói: “Xem trọng mẫu mã của con, đừng để cho hắn bị thương”. Sau đó liền hướng bên ngoài sơn động đi, hắn trước khi trời tối phải trở về, nếu không tiểu tử kia sẽ đói bụng lắm.

8. Chương 8: Hổ Cha* Luyện Ngôn Ngữ Học

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Mộng

(*) theo anh google nghĩa là lừa gạt người, khi dễ người, gạt người

Trơ mắt nhìn thú nhân “Sư” một tiếng theo sơn động chạy trốn ra ngoài, Lâm Thông Bảo thật sâu cảm giác như có núi lớn đè áp, chính mình rõ ràng đã là người thành niên, mà tên yêu quái này cứ nhiên còn ôm đến ôm đi, sâu sắc cảm giác mình bị xem thường.

“Ngao ~ ngao ~” (mẫu mã, đến chơi a!) Tiểu Lạc không chịu thua cuộc, lỗ mã đi hái hoa quả, vậy thì đến phiên nó tới chiếu cố mẫu mã ~ cảm giác sâu sắc trách nhiệm của mình thật trọng đại, cho nên Tiểu Lạc leo đến trên người Lâm Thông Bảo lấy lòng. Đáng tiếc hắn nói thú ngữ, Lâm Thông Bảo căn bản nghe không hiểu, nhưng nghe nó ngao đến ngao đi cuối cùng khiến cho Lâm Thông Bảo chú ý.

“Được, vật nhỏ, ta đang muốn tìm người tính sổ đây!” Lâm Thông Bảo nắm lấy cổ của Tiểu Lạc xách lên đến trước mặt, ngón tay trạc cái mũi nó. Nhe răng nhếch miệng: “Nói! Cái này có phải là âm mưu của người không!” Nói xong, chính mình lại “Phốc” một tiếng nở nụ cười, giấu lại nó nhỏ như vậy có thể âm mưu cái gì.

(em lằm rùi.....em không nghe nói “nhỏ mà có võ” sao 〰)

“Ngao?” (mẫu mã?) Tiểu Lạc nghe không hiểu, đành mở trương ánh mắt tròn tròn, nghiêng đầu bày tỏ nghi hoặc của mình. Mạnh đến nỗi khiến Lâm Thông Bảo lại ôm Tiểu Lạc xoa nắn một trận ~ thật là đáng yêu, chính mình thực sự suy nghĩ quá nhiều, tuy rằng tiểu gia hỏa này cùng cái thú nhân kia là một loại người*, như tiểu gia hỏa còn nhỏ làm sao hiểu được nhiều như vậy a.

(*) đều là hổ tinh

Lại nghĩ tới nam nhân sẽ biến thành lão hổ, lại từ lão hổ biến thành người, kia vật nhỏ trong lòng ngực của mình —— cũng sẽ biến thành người đi! Lâm Thông Bảo đầu đầy hắc tuyến, nhìn đến vật nhỏ ở trong lòng mình lộ ra cái bụng một bộ thực thoải mái, lại gãi gãi, nhưng lại nghĩ đến bộ dáng tuần mỹ của thú nhân, hắn nhìn không được tò mò.

Vì thế, khi Viêm mang theo một đồng hoa quả trở về, liền nhìn thấy tiểu giống cái miệng lẩm bầm, đông giắt nhẹ chi trước của Tiểu Lạc, tây kéo chân sau Tiểu Lạc, còn bất chợt làm mấy động tác kỳ quái. Bất quá, hai người (?) tựa hồ quan hệ tốt lắm, như vậy về sau hắn không cần lo lắng hai người ở chung bất hảo. Vì thế đang cầm một đồng hoa quả, hắn đặc biệt chọn ra những quả tươi ngon đi đến trước giường Lâm Thông Bảo, trong tay chính là ba loại hoa quả mà những giống cái cùng ấu tử trong bộ lạc yêu thích nhất gồm có Thanh quả, Hỏa Diễm quả cùng Tử quả, hơn nữa Thanh quả hương vị ngọt ngào ngon miệng, dễ dàng tiêu hóa hấp thu, bình thường được lấy làm sữa tươi nuôi ấu tử, may mắn cách nơi này không xa có một gốc cây Thanh quả. Bởi vì hắn không rõ lắm tiểu giống cái thích ăn loại nào, cho nên liền hái một ít mang về.

Lâm Thông Bảo không ngừng đối tiểu Thang Viên dẫn dụ “Thang Viên ngoan, biến hình một cái, một lần là được, để cho ta xem bộ dáng tròn vo của người a. Ngao ~”, “Biến a, Biến a, Biến tốt ta cho người thịt ăn” Dem tiểu tử lật đến lật đi. Còn không ngừng bắt chước bộ dáng tiểu lão hổ đứng lên biến thành người “Như vậy, như vậy, chậm rãi đứng lên biến thành người, hiểu không?” Bất đắc dĩ Tiểu Lạc nghe không hiểu hắn nói, còn tưởng rằng hắn muốn cùng nó ngoạn, cao hứng ở trong lòng ngực của hắn nhảy qua nhảy lại, vui đến không chịu được.

Lâm Thông Bảo buồn bực đến vô lực, ngay cả thú nhân về khi nào cũng không biết, thẳng đến khi thú nhân ngồi đến bên giường, hắn mới phát giác, nhất thời cảm thấy trên mặt nóng lên, hỗn đản a, —— mãnh —— người rốt cuộc là về khi nào chứ! Xem đã bao lâu rồi! Nam nhân này đi đường cũng không có âm thanh sao! Lâm Thông Bảo thẹn quá thành giận mà đoạt lấy hoa quả trong tay thú nhân, do cúi đầu nên hắn hoàn toàn không thấy được ánh mắt thú nhân si mê nhìn mình, nếu không hắn sẽ nhảy dựng lên mà la to. (chém)

Lâm Thông Bảo ở trong đồng hoa quả chọn tới chọn lui, phát hiện trừ bỏ trái dưa, những loại khác hắn không biết, có một trái có chút giống quả cam, nhưng vỏ có màu đỏ như lửa; có trái giống như trái dưa, nhưng kích cỡ chỉ bằng quả đu đủ của hắn, đập xuống nền đá còn vang ra tiếng “bộp bộp bộp”, nhìn lại màu tím trong tay, Lâm Thông Bảo đầu đầy mồ hôi, rất giống quả táo độc trong đồng thoại*, đều tím đến tỏa sáng, sẽ không ăn liền bị độc chết đi? Được, lựa chọn cuối cùng, ta vẫn là ăn quả cam có điểm bình thường đi, tuy rằng hồng hồng, nhưng tổng so với tiểu quả dưa (Thanh quả)cứng rắn cùng quả táo độc (Tử quả)tốt hơn nhiều!

(*) truyện nhi đồng

Lâm Thông Bảo lấy ra ba trái quả cam đỏ, chuẩn bị lột vỏ, ai ngờ ngón tay một cái đâm chọc vào, bên trong chảy ra màu chất lỏng trong suốt, thì ra nó không phải quả cam, bất quá tốt xấu cũng sinh ra nước như quả cam, Lâm Thông Bảo vội vàng đem miệng đưa qua hút vào, ân, hảo ngọt, hương vị hoàn toàn không giống nước quả cam, ngược lại vị giống như nước trái cây hoàng đào, uống thật ngọt ~ tiêu diệt một trái, ăn thêm một trái, ba trái quả cam đỏ toàn bộ vào bụng, sờ sờ cái bụng, chưa ăn no, lại cầm lấy thêm một trái dứa, “Ừ ực, Ừ ực” uống xong một trái, Lâm Thông Bảo “Nắc” một tiếng——— Ừm, no rồi.

Mà thú nhân ngồi ở một bên nhìn Lâm Thông Bảo vỗ lấy cái bụng, lặng lẽ ghi nhớ trái cây hần yêu thích, ân, Hỏa Diễm quả cùng Thanh quả, sau này hái nhiều chút cho hần ăn đi. Không biết, đây thật ra là hậu quả Lâm Thông Bảo “Kiêng ăn”

Tiếp theo Viêm liền yên lặng mà đón lấy vỏ trái cây trên tay Lâm Thông Bảo, đem chúng nó thu thập xong liền ném ra ngoài. Sau khi trở về, lại yên lặng ngồi tại bên cạnh đồng lửa cầm lên thịt nướng đã sớm nguội lạnh để ở trên lửa hâm nóng, chuẩn bị lấp cái bụng của mình cùng đứa con.

Lâm Thông Bảo có chút ngượng ngùng, dù sao người ta cũng vì mình mà chưa có ăn gì. Đi tìm thức ăn cho mình trước hết, vì thế Thông Bảo ôm tiểu Thang Viêm từ trên giường chuyển đến cạnh đồng lửa, ngồi ở đối diện thú nhân, nhớ tới vị thịt mình ném qua, hương vị kia càng ăn càng đáng chết, rất muốn từ trong không gian xuất ra công cụ giúp hần nướng thịt, nhưng lại nghĩ tới, mình đối với cuộc sống nơi này chưa quen thuộc, nếu bị quái nhân xem thành yêu quái mà giết..... Lâm Thông Bảo đánh cái rùng mình, hay là thôi đi. Vì thế hần nhìn về đồng lửa trầm mặc.

Mà Viêm tại sau khi Lâm Thông Bảo đi tới cũng có chút không biết làm sao, không biết mình có nên ôm tiểu giống cái quay trở về trên giường hay không, nhưng thấy hần nhìn chăm chăm vào khối thịt nướng một bộ còn rất chăm chú, Viêm lại không nói gì nữa. Vì thế, hai người mặt đối mặt đều trầm lặng.....

Tiểu Lạc trong lòng ngực Lâm Thông Bảo ở trong lòng kêu lên: Lỡ mã, người cái dạng này thì khi nào mới có thể theo đuổi được mẫu mã ta yêu a!!! O

Trong sơn động yên tĩnh đến mức khó xử, Lâm Thông Bảo bị loại trầm mặc biến thành cả người không thoải mái, cảm giác mình hần là nên nói cái gì đó, nhưng nghĩ đến ngôn ngữ hai người không thông, lại thập phần vô lực. Ngẫm lại mình cũng xuyên qua, về sau phải sống ở tại chỗ này, không có khả năng tự mình qua cả đời, cho dù mình có không gian, cũng không thể chịu được cô tịch, dứt khoát trước tiên từ trên người thú nhân này xuống tay, học tập ngôn ngữ, lại hỏi xem ở đây có thôn xóm linh tinh gì không, hần nếu mang theo đứa nhỏ vậy nhất định còn có mẹ đứa nhỏ, cũng có thể còn có thân thích bằng hữu đi!? Chỉ cần đi tới trong thôn, vậy hần cũng an tâm hơn, nếu không có cách nào trở về, vậy ít nhất cũng có thể ở trong thôn tìm một cô gái, về sau kết hôn sinh con cũng được?

(đứa nhỏ a, người chết tâm này đi, bởi vì ta là thân nương, ta nhất định sẽ gả người đi ra ngoài ~^O^~)

Hạ quyết tâm, Lâm Thông Bảo chủ động chỉ vào đồng lửa: “Lửa”

Viêm nghe được thanh âm của tiểu giống cái, ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy tiểu giống cái lấy tay chỉ vào đồng lửa, không biết nói cái gì, đành phải nghi hoặc mà nhìn hần.

“Lửa” Nhìn nam nhân có chút không rõ, Lâm Thông Bảo đành phải nói lại một lần nữa, cùng sử dụng lực chứa chứa đồng lửa.

Lần này nam nhân minh bạch rồi, tiểu giống cái này là đang muốn học tập ngôn ngữ đây, vì thế hần vội vàng nói một từ “@%”

Nghe từ đơn có chút khó đọc, nhưng hần vẫn cố gắng học “Khẩu” [kòu]

Nam nhân lắc đầu “Lửa” [huỏ]

“Hát.....” [hế]

“Lửa”

“Hoạt?” [huố]

“Lửa”

“Lửa?” Thú nhân gật đầu, lần này đúng rồi.

Lâm Thông Bảo lệ rơi đầy mặt, là người nào vô trách nhiệm nói rằng, nói cái gì học ngoại ngữ rất đơn giản, hơn nữa khi Lâm Thông Bảo mới học được một từ đơn nhưng hắn cảm giác buồn bực, giống như thấy lại chính mình thời đại học bị lão sư đem một đại đội động từ, danh từ cứng rắn nhét vào trong đầu hắn, kết quả trên phiếu điểm vẫn là giống nhau ba chữ “Không đạt yêu cầu”*, làm cho hắn nước mắt khóc lóc. Nhưng vô luận như thế nào hắn cũng phải mau chóng học tập nói chuyện mới được, sau hắn lại chĩa chĩa thịt nướng trên đồng lửa, để nam nhân giáo hắn.

(*) trong tiếng hoa thì là ba chữ nhưng khi dịch thì nó mang nghĩa thất bại hay không đủ tiêu chuẩn, không đủ điểm.

“Thịt” [ròu]

“Ngưu?” [niú]

“Thịt”

“Lưu?” [liù]

“Thịt.”

“Thịt....”

.....

Gây sức ép đã hơn nửa ngày, Lâm Thông Bảo cuối cùng học được vài từ đơn đơn giản, cũng biết nam nhân tên gọi là “Viêm”. Mà vật nhỏ trong ngực hắn không ngừng gây sức ép, lại bị “Viêm” chop tới cho ăn, còn vật nhỏ kia thì mắt to tròn mà nhìn hắn, một bộ dáng đáng thương, cho nên hiện tại tiểu Thang Viên nhưng thật ra kêu là “Lạc” nằm trong lòng ngực của hắn hưởng thụ ăn miếng thịt mà hắn dứt tới. Đối với tên này, Lâm Thông Bảo miệng thì thầm: kêu Thang Viên nghe thật hay a, làm cái gì phải kêu là Lạc chứ.

Mà xưng hô của nam nhân đối với hắn, khiến cho Lâm Thông Bảo tỏ vẻ cực độ buồn bực, một người vừa mới trưởng thành như hắn vô cùng vui mừng, rốt cuộc lại bị kêu là “Bảo Nhi”, “Thông Nhi”, hiện tại cư nhiên bị kêu thành “Bảo Bảo”, chẳng lẽ mình càng sống càng nhỏ sao? Chính mình cũng đã nhiều lần nói với nam nhân, kêu mình “Lâm Thông Bảo”! Kết quả nam nhân cau mày, một bộ thực nghiêm túc nói: “Bảo Bảo!”. Xem đi, không phải dấu chấm hỏi cũng không phải dấu chấm tròn! Mà là dấu chấm than, còn cái bộ dáng khi kêu tên này là cái chuyện gì a!! Hắn thế nào nhìn thấy được trong mắt nam nhân sự kiên trì cùng hưng phấn! Cái dạng ngoan ngoãn gì a....., người tốt cuộc là kiên trì cái gì! Hưng phấn cái gì! Mà còn tệ hơn nữa, là mình cư nhiên vô lực phản bác! Ni mã nha! Rốt cuộc đây là chuyện thế nào chứ!

Đêm đã khuya, trong sơn động chỉ còn lại ánh sáng của đồng lửa, Lâm Thông Bảo từ lúc bắt đầu hăng hái đến hiện tại đã muốn trở nên bất mãn.

Viêm nhìn tiểu giống cái bắt đầu trở nên mệt mỏi, liền không dạy hắn học nữa, Viêm đứng lên, ôm lấy tiểu giống cái phóng đến trên giường đá, đem đứa con nhét vào trong lòng tiểu giống cái, giúp bọn họ đắp chăn, sau đó liền đi ra ngoài động, hắn muốn đuổi đi những dã thú ở phụ cận bốn phía, cảnh cáo bọn nó cách nơi này xa một chút, nếu không, Viêm trong mắt tinh quang chợt lóe, tiếp sau đó hắn liền biến thành thân thú đi ra ngoài.

Lâm Thông Bảo mơ mơ màng màng mà bị ôm đi, không phải hắn không muốn giãy dụa, nhưng mà buồn ngủ quá, hắn lập tức thanh tỉnh không được. Đành phải mơ màng mà bị ầm đến trên giường, mơ màng nhìn thú nhân đi ra sơn động, lại mơ màng tựa hồ nghe thấy tiếng thú rống bên ngoài.....

Cuối cùng, cảm tưởng trước khi Lâm Thông Bảo đi vào giấc ngủ chính là: “Rất hồ cha!”

.....Ta là sáng ngày hôm sau phân cách tuyến.....

Ngày hôm sau, Lâm Thông Bảo bị Tiểu Lạc quấy rầy mà tỉnh lại, mê mẩn từ trên giường đá đứng lên, xoa dụi ánh mắt còn chưa tỉnh ngủ, mặt trời theo ngoài động chiếu vào, ánh nắng mặt trời ấm áp chiếu lên người, làm cho người ta cảm giác hết sức thoải mái. Mơ mơ màng màng nhớ tới hết thấy chuyện phát sinh

ngày hôm qua, Lâm Thông Bảo lập tức liền thanh tỉnh lại, vội vàng tìm kiếm thân ảnh thú nhân, nhưng trong sơn động không tìm được thú nhân. Hay là đi ra ngoài tìm thức ăn rồi, Lâm Thông Bảo nghĩ thầm.

Lại nhớ tới món thịt ngày hôm qua ăn phải, ah, thừa dịp hiện tại thú nhân không có ở sơn động, hay là tranh thủ từ trong không gian lấy ra vài thứ, hẳn không bao giờ muốn ăn lại cái vị thịt chua sót kia nữa. Tâm vừa động, Lâm Thông Bảo trong lòng mặc niệm: ta muốn muối.

Vì thế, một cái túi muối liền hiện ra trên tay phải của Lâm Thông Bảo. Đây là năng lực mới đoạn thời gian trước Lâm Thông Bảo phát hiện được, chỉ cần mặc niệm thứ đồ mình muốn, thì thứ đồ trong không gian sẽ xuất hiện trên tay mình, nhưng vật thể quá lớn thì không được, tỷ như cái bàn hay những thứ lớn đại loại vậy, những thứ đó bản thân chỉ có thể tự mình tiến vào không gian lấy tới mới được.

Lâm Thông Bảo nghĩ, những cái khác như cái nồi mà xuất hiện thì nhất định sẽ làm cho thú nhân hoài nghi, mà đồ vật xuất hiện nhiều quá cũng sẽ bị nghi ngờ, cho nên hẳn cũng chỉ lấy muối ra, hơn nữa dùng nướng thịt, thì chỉ cần có muối coi như đủ rồi.

Nhưng hẳn chỉ lo đề phòng người lớn, lại quên đi người nhỏ còn ở bên cạnh hẳn góc, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn vào nhất cử nhất động của hẳn, nhưng Tiểu Lạc lại tuyệt nhiên không cảm thấy được kỳ quái. Ngược lại, có chút cảm giác tự hào: Ngao ~ mẫu mã thật là lợi hại, mẫu mã biết biến ra thức ăn a

~~Từ trên giường đá, đi đến cái động khẩu, lại kinh ngạc phát hiện, hiện tại bản thân đang đứng ở vị trí trên vách đá, vừa nhìn xuống phía dưới, hách! Cách mặt đất khoảng chừng mấy trăm thước, Lâm Thông Bảo sợ hãi đến mức hai chân như nhũn ra, vội vàng chạy về trên giường đá góc góc tại chỗ. Trời ạ, bọn họ như thế nào xuất hiện ở chỗ vách đá này a! Cao như vậy, hẳn làm như thế nào đi xuống được? Nhảy xuống sao? Cái đó không ngã chết mới là lạ! Quả nhiên, người cùng yêu quái là không thể so sánh được, vậy nam nhân từ đầu căn bản luôn chính là từ bên trong xuyên ra ngoài! (em ấy nghĩ a Viêm có năng lực xuyên tường a)

Nhàn rồi không có việc gì làm nên Lâm Thông Bảo đến địa phương ngày hôm qua châm lửa, trên mặt đất còn lưu lại mấy khúc gỗ, mặt trên còn lưu lại hơi ẩm, có lẽ là do tối ngày hôm qua vẫn cháy suốt. Lại không để ý bốn phía, phát hiện trong sơn động trừ bỏ giường thì không có cái địa phương nào có thể nằm, không biết tối hôm qua thú nhân kia rốt cuộc ngủ ở chỗ nào, sẽ không thể nào ngủ ở bên ngoài đi? Lắc lắc cái đầu, Lâm Thông Bảo đem vấn đề này bỏ qua.

Ngồi ở bên tảng đá bên cạnh đồng lửa, Lâm Thông Bảo nghĩ rằng, thú nhân toàn thân cao thấp trần trụi, chỉ có bên hông được bao bọc một tấm da thú, vậy hẳn như thế nào châm lửa? Ở trong khu rừng rậm nguyên thủy này, khẳng định sẽ không có cái bật lửa, có lẽ là dùng đá lửa, nhưng đá kia rốt cuộc để ở chỗ nào? Chẳng lẽ là.....Nhớ tới toàn thân nam nhân trần trụi chỉ có một nơi là có thể bỏ vào, chẳng lẽ hẳn không sợ một cái không cẩn thận sẽ “Hỏa thiêu đại thụ” sao! Lâm Thông Bảo có một chút ác ý nghĩ đến. “Phốc” nghĩ đến thật tức cười, hẳn nhin không được cười ra tiếng, rước lấy nghi hoặc của Tiểu Lạc mà nhìn chăm chú.

(Có ai không nghĩ được địa phương Lâm Thông Bảo nghĩ anh Viêm có thể dấu đá lửa hem >_<>

Không nghĩ tới vào lúc này, Viêm cũng vừa lúc trở lại, một lòng nghĩ muốn sớm đi tìm con môi vì giống cái “Bảo Bảo” chuẩn bị bữa sáng, thời điểm khi nhảy vào trong động thì liền nhìn thấy Lâm Thông Bảo cười đến vui vẻ, làn da trắng nõn, mái tóc đen dài mềm mại, ngũ quan tinh xảo khéo léo, bởi vì tươi cười mà đôi mắt sáng ngời híp thành nguyệt nha (trăng lưỡi liềm), khiến cho toàn bộ khuôn mặt hẳn đều trở nên hoạt bát sinh động. Viêm nhìn giống cái như vậy, trong lòng cơ hồ nhu thành một vùng nước. Lại nghĩ tới, tình cảm của mình đối với tiểu giống cái cơ hồ đã cảm giác được sức nặng, Viêm sâu sắc thấy trách nhiệm mình càng trọng đại, nhưng hiện tại trước tiên phải cấp cho tiểu gia hỏa ăn mới được.(đoạn cuối không hiểu lắm, ta chỉ đành phải cầm dao chém thui)

9. Chương 9: Ma Pháp? Dị Năng!

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Viêm đem con mồi đang vác trên vai trái của mình để qua một bên, lại đem bao hoa quả được bao trong lá cây cầm trong tay phải để trên giường đá, gỡ xuống túi da bên hông không biết dùng nguyên liệu gì làm thành, dùng nước bên trong cấp cho Tiểu Thông Bảo rửa tay, tiếp đó lại xuất ra một miếng vải mềm mại không biết là làm từ da thú gì, chuẩn bị cho hắn tắm rửa.

Lâm Thông Bảo vội vàng từ trên giường đá đứng lên, xua tay nói: “Không cần, không cần, ta tự mình tắm”. Dưới tình thế cấp bách, phát hiện mình dùng không phải ngôn ngữ nơi này, biết thú nhân nghe không hiểu, vội vàng dùng ngón tay chỉ miếng vải trong tay thú nhân, lại chìa chìa chính mình, làm cái động tác tắm rửa: “Ta.....Tắm.....”

Viêm tuy rằng nghe không hiểu, nhưng cũng đã hiểu ý, tuy vậy trong lòng phi thường không cam lòng, chẳng qua nhìn tiểu giống cái một bộ dạng kiên trì, Viêm vẫn là không đành lòng mà đem miếng vải giao cho hắn, để cho hắn tự mình tắm.

Lâm Thông Bảo nhìn thấy biểu tình không cam lòng trên vẻ mặt của thú nhân, cảm giác sâu sắc có núi lớn đè lên, nghĩ, người không cam lòng cái gì a, ta còn không cam lòng bị người hầu hạ đâu!

Rửa mặt xong, lại thấy Viêm đang xử lý con mồi, đó là một con động vật kỳ lạ, đầu như con thỏ, có hai cái lỗ tai dài, lông xù, lông trên cổ rậm thành một vòng tuyết bạch sắc, giống như một cái vòng đeo cổ; thân hình thì tròn vo, hình thể có chút béo; hoa văn trên người lại giống như con hươu, mặt trên có hình dạng hoa mai lốm đốm; bốn chân thì giống như móng heo vô cùng trắng kiện, ở mặt trên móng chân còn được bao phủ bởi lông vừa dài vừa đen—— Sau khi xem xét xong, Lâm Thông Bảo kết luận đây là một con kỳ quái Tam Bất Tượng*.

(*) ý em nói con này lai ba giống thỏ, hươu, heo vì nó có những đặc điểm của ba con này nên em cho nó là Tam Bất Tượng lun >.

Nhưng mà, Lâm Thông Bảo lại không biết rằng, cái con dã thú bị hắn cho là kỳ quái Tam Bất Tượng thật ra là Dương Dương thú, là loài vật ở trong rừng rậm rất khó bắt được, hơn nữa lại còn là ấu tử. Loài Dương Dương thú này rất hiếm thấy, chúng nó chỉ xuất hiện tại thời tiết ẩm áp có trái cây chín (tương đương với mùa hạ cùng mùa thu), và lại chỉ xuất hiện vào ban ngày, bởi vì chúng nó thích uống lộ thủy buổi sáng tinh mơ cùng ăn cỏ non mới mọc, thêm nữa số lượng của chúng nó rất ít, mà thịt lại rất ngon, non mềm đến ngay cả trẻ con đều có thể ăn, khiến cho chúng trở thành thức ăn yêu thích nhất trong những dã thú tại rừng rậm. Bởi vậy, mọi giống cái đều mong ước cả đời có thể ăn đến mỹ thực này một lần, trong truyền

thuyết còn có giống cái từng nói: “Chỉ cần ai cho ta ăn một lần thịt Dương Dương thú, thì ta sẽ nguyện ý gả cho hần.” Bởi vậy có thể thấy được giống cái đối với nó rất là ưu ái, nhưng những thú nhân có thể thật sự bắt được nó ít càng thêm ít, cơ hồ là không có. Đừng nhìn bộ dạng Dương Dương thú ôn hòa, trên thực tế nó vô cùng xảo hoạt, khi người tiếp cận nó, nó sẽ phát ra một mùi hương kỳ lạ, làm cho người hoàn toàn mất đi năng lực hành động, thậm chí còn có thể mê hoặc tầm mắt của người, làm cho người lâm vào trong ảo giác (tương đương với bị trúng thuốc gây mê cùng với khói mê hồn), có cái kỹ năng bảo mệnh này, khiến cho chúng nó thoát khỏi trùng trùng nguy cơ, kéo dài sinh sản chủng tộc. Nhưng dù không có năng lực đó, vẫn rất khó từ trong rừng rậm tìm được bóng dáng của nó.

Mà hôm nay Viêm cũng là vận khí khá tốt, vốn hần không có ý định đi bắt Dương Dương thú, nhưng thật không ngờ, cứ nhiên ở trong một bụi cỏ gặp được thân ảnh một đôi Dương Dương thú cùng ấu tử, vì thế, Viêm cũng nghĩ đến truyền thuyết kia, lại nghĩ tới bộ dáng tiểu giống cái nhu nhược, thì cõi lòng đầy chờ mong mà đi bắt chúng. (˘O˘)

Quá trình vây bắt xem như khỏi cần nhắc đến cũng biết, mặc dù con Dương Dương thú lớn kia chạy trốn, nhưng cuối cùng để cho hần bắt được con ấu tử này. Thịt ấu tử so ra càng thêm tươi ngon, vì thế hần cao hứng mà quay trở về.

Viêm thuần thực lột bỏ da Dương Dương thú, thứ này có thể lưu trữ về sau đưa cho giống cái làm quần áo mặc, bắt quả còn cần phải tiến hành thêm một bước xử lý nữa mới dùng được, trước cứ giữ lại. Lại dùng móng vuốt ra “xoát xoát” vài cái đem Dương Dương thú mổ bụng, máu tươi ồ ạt chảy ra, một cỗ mùi máu tràn ngập trong động. Viêm nhanh nhẹn mà rút ra nội tạng, vứt bỏ một bên, lại “xoát xoát” thêm vài cái, đem thịt cắt thành mấy khối.....

Trong sơn động, mùi máu tươi càng lúc càng nồng đậm, nhưng đối với người xuất thân là đầu bếp như Lâm Thông Bảo lại không có ảnh hưởng gì, dù sao hần từ nhỏ liền tiếp xúc qua rất nhiều cảnh giết chóc, nhưng mà hần tò mò muốn nhìn thú nhân đem “Tam Bất Tượng” xử lý. Chỉ chốc lát sau, thú nhân đã đem thịt xử lý hoàn tất, đem khối thịt để ở trên một hòn đá sạch sẽ, lại đi đến bên cạnh đem củi chất lên thành đống, sau đó chỉ thấy tay của hần nhẹ nhàng động một cái, từ trên ngón tay bùng lên một ngọn lửa, khi Lâm Thông Bảo đang trợn mắt há mồm thì ngọn lửa bay đến trên đống củi, “Oanh” một tiếng, ngọn lửa bùng lên cao, toàn bộ đống củi đều cháy lên đại hỏa.

“Này, này.....” Lâm Thông Bảo quả thực không thể tin ánh mắt của chính mình! Gạt người! Đây là ma thuật đi?!

“Lửa” Nghĩ rằng tiểu giống cái quên từ đơn vừa mới học ngày hôm qua, Viêm lại lần nữa nghiêm túc nói một lần.

“Ta đương nhiên biết đây là lửa, nhưng! Nhưng đây là như thế nào mà có!” Lâm Thông Bảo giật mình mà nắm lấy cái tay kia vừa mới đốt lửa của hần, ý đồ muốn tìm ra bí mật.

Những từ vừa rồi Lâm Thông Bảo nói là dùng Trung văn, cho nên Viêm không hiểu hần rốt cuộc nói cái gì, nhưng tiểu giống cái bắt lấy tay hần xem xem nhìn nhìn, tiểu tử kia đích thị là đối với năng lực nhóm lửa này của hần cảm thấy ngạc nhiên, nhưng tiểu tử kia bản thân không phải cũng có năng lực sao? Nghĩ đến lời của đứa con Tiểu Lạc mình đã nói, thường thấy từ trong tay của Lâm Thông Bảo đột nhiên xuất hiện đồ vật gì đó, kia hần là năng lực không gian quý hiếm.

Bên kia Lâm Thông Bảo vẫn đang ở trên tay của Viêm tìm kiếm nhưng lại không thấy cái bí mật gì, chẳng hạn như trong móng tay cất giấu đá lửa gì đó, nhưng cái gì cũng không có, đành phải phẫn nộ mà buông tay Viêm ra.

Tuy rằng không muốn để cho bàn tay trắng nõn nhỏ bé của tiểu giống cái rời đi chính mình, nhưng Viêm càng không hi vọng nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy thất vọng của tiểu giống cái, vì thế Viêm quyết định dùng hai tay cùng nhau trảo, một tay nắm chặt cánh tay nhỏ bé của Lâm Thông Bảo còn chưa có rời đi kịp, ở trong tiếng kinh hô của tiểu giống cái kéo hần vào trong ngực của chính mình, còn tay kia thì duỗi ra để ở trước mặt tiểu giống cái, trên đầu ngón tay toát ra một ngọn lửa nhỏ cho tiểu giống cái xem.(phốc ~ quả nhiên là hai tay cùng nhau trảo a ~)

Lâm Thông Bảo tuy rằng kháng nghị thú nhân bạo ngược, nhưng cũng bị ngọn lửa trên đầu ngón tay của

Viêm hấp dẫn, liền giữ tư thế ngồi trong ngực nam nhân, Lâm Thông Bảo thật cẩn thận mà nâng cái tay kia lên, cố gắng quan sát xem nó rốt cuộc là như thế nào mà sinh ra, nhưng rất nhanh, Lâm Thông Bảo liền phủ định cái này là do ngoại lực tạo thành pháp thuật, lửa rõ ràng là từ trong ngón tay của thú nhân mà sinh ra!

“Lửa!” Lâm Thông Bảo chìa chìa ngọn lửa trên tay thú nhân, lại quay đầu lại chìa chìa thú nhân “Của người!”

“Ân, đây là năng lực của ta, không chế hỏa!” Viêm gật đầu, trả lời.

Tuy là nói thế, Lâm Thông Bảo cũng chỉ nghe hiểu hai từ “Của ta” cùng “Hỏa”, nhưng cuối cùng cũng hiểu rõ ý đại khái của thú nhân là chỉ hấn hấn có thể đốt lửa linh tinh. Hấn ngẩng đầu nhìn thú nhân, lại nhìn đồng lửa đang cháy bập bùng, lập tức lại nghĩ tới năng lực không gian của chính mình, chẳng lẽ nói trên thế giới này ai cũng đều có năng lực thần kỳ này? Chẳng lẽ mình xuyên qua thế giới ma pháp rồi sao?

Đúng lúc lại nhìn thấy Tiểu Lạc tại bên chân của mình cọt cọt lui, phe phẩy cái đuôi làm nũng, đột nhiên giật mình: TNND, chuyện mình có năng lực không gian khẳng định nó cũng biết đi. Lâm Thông Bảo rất muốn chất vấn thú nhân, nhưng lại phát hiện bằng vốn từ đơn mà mình học được, căn bản không thể biểu đạt được ý nghĩ của mình, Lâm Thông Bảo chỉ cảm thấy một loại cảm giác nghẹn khuất du nhiên nhi sinh*, ni mã! Hấn cuối cùng cũng hiểu được một phen cảm giác có oan mà không có chỗ tố cáo a!

* du nhiên nhi sinh: tự nhiên nảy sinh.

Vì thế, Lâm Thông Bảo ủy khuất mà rút vào trong ngực thú nhân, mặc cho Viêm như thế nào cũng không chịu chui đầu ra. Thậm chí còn xấu xa mà nghĩ thầm: Hừ! Người nói ta nghe không hiểu! Ta quản người rốt cuộc nói cái gì, yem (ta đây) cũng muốn cho người thể hội một phen cảm giác buồn bực, lúc này mới công bình nga!

Vì thế, Viêm tại khi không biết chuyện gì, bị công bình một phen.

Mất thấy đồ tiểu giống cái không được, Viêm liền quyết định nướng thịt Dương Dương thú rồi đến lấy lòng nhóc con kia, thịt tươi ngon như vậy, “Bảo Bảo” nhất định sẽ thích! Thú nhân nhanh nhẹn mà dùng nhánh cây xuyên qua từng khối thịt, để ở trên đồng lửa nướng. Lâm Thông Bảo gặp thú nhân từ bên cạnh lấy ra một cái gói bọc bằng lá cây, mở lá cây ra, bên trong là một đoàn bột phấn, tản mát ra vị đạo kỳ quái. Lâm Thông Bảo vội vàng bắt lấy tay thú nhân, ngăn cản hấn đem bột phấn đó rắc lên thịt nướng. Bởi vì Lâm Thông Bảo nhận ra, hương vị của bột phấn này mang theo vị sấp sấp cay đắng cùng mặn mặn, nếu đem nó rắc lên trên thịt, như vậy cho dù thịt có tươi ngon cỡ nào, thì hương vị cũng sẽ trở nên giống như hôm qua.

Thấy thú nhân nghi hoặc nhìn sang, Lâm Thông Bảo vội vàng đem bọc muối mình vừa mới lấy ra từ không gian đưa đến cho hấn xem.

Thú nhân tựa hồ không rõ thứ đồ trắng trắng này là cái gì, hấn vươn một ngón tay, chấm một chút hạt nhỏ bỏ vào trong miệng nếm, ánh mắt nhất thời sáng lên, nhanh chóng buông lá cây trên tay, đem muối trong tay Lâm Thông Bảo cùng với thìa nhỏ mà Lâm Thông Bảo vừa mới lấy ra từ không gian cầm qua, dùng thìa múc một muỗng muối liền hướng trên thịt đổ xuống.

Mất thấy thú nhân đem từng muỗng từng muỗng muối mà hướng trên thịt đổ xuống, cuối cùng còn đem thìa nhỏ thu lại, đúng là đang muốn trực tiếp đem bao muối đổ hết lên trên thịt, Lâm Thông Bảo vội vàng vươn tới trước một bước đem muối cầm lại, hấn cũng không muốn bị mặn chết!

“Để ta làm!” Nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của thú nhân, Lâm Thông Bảo vội vàng giải thích, tuy rằng hiện tại đã không còn sợ Viêm, nhưng lấy lòng hấn một chút cũng không sai ~ về sau thành gia lập nghiệp còn phải dựa vào hấn nữa chứ! (—— đừng có nằm mơ)

Lại nghĩ tới vừa rồi khi mình lấy thìa nhỏ ra, người này một chút kinh ngạc cũng đều không có, Lâm Thông Bảo liền biết mình đã sớm bị người ta nhìn thấu, bất quá ngẫm lại sau này mình không cần phải lo sợ bị người nào đó phát hiện dị năng rồi đem giết chết gì gì đó, thì thật sự rất vui.

Mà thú nhân cũng nghĩ tới, đồ vật tinh xảo như vậy khẳng định rất quý giá, chính mình rải một nắm to, thật sự là không nên. Lại nhìn xem tiểu giống cái hưng phấn mà ở bốn phía thịt nướng xoay quanh, một bộ dáng hấp tấp bận rộn, Viêm không tự giác mà cong lên khóe miệng thoáng hiện một ý cười ôn nhu.....

Mà Lâm Thông Bảo do cúi đầu nên hoàn toàn không phát hiện thấy, hẩn lại từ trong không gian lấy ra một ít đồ gia vị cùng công cụ, chuẩn bị bộc lộ tài năng sở trường của mình.

Thứ nhất, đồ ăn chính là khối thịt hiện tại đang đặt ở trên lửa nướng, bởi vì đã muốn nướng rồi, vậy trực tiếp dứt khoát làm thịt nướng luôn, hẩn liền xuất ra một cây cọ nhỏ đã chuẩn bị trước thấm mỡ một tầng một tầng mà quét lên trên thịt nướng, đến khi thịt nướng có màu vàng rực thì lại bỏ xuống, tiếp đó để cho thú nhân giúp cắt thành khối nhỏ để vào trong chậu (bởi vì bát chứa không được khối thịt vừa lớn vừa nhiều như vậy). Liền qua quýt làm một mâm đồ ăn.

Thứ hai, làm cho thịt nướng trở nên thơm ngon.

Bởi vì không tiện xuất ra lò nướng, hơn nữa cũng không có điện a, cho nên dùng cái chảo là tốt nhất, may mắn chảo nồi gì đó còn nằm trong giới hạn lấy ra được. Lấy một khối thịt thích hợp, đầu tiên dùng dao thái thịt thành từng miếng, nói là từng miếng, kỳ thật cũng là lớn cỡ bằng nửa bàn tay Lâm Thông Bảo, thịt phải cắt hơi dày một chút, tiếp đó lại đem gừng rửa sạch gọt vỏ rồi cũng cắt thành sợi nhỏ, hai loại nguyên liệu nấu ăn để vào trong một cái chậu, đổ vào một chút muối, baking soda*, kê tinh, dầu hào, hạt tiêu và các vật liệu khác, kế tiếp trộn đều nguyên liệu cùng thịt, ướp nửa giờ là được.

(*) Baking soda: còn gọi là bicarbonate of soda hay còn gọi là thuốc muối là dạng bột nở. Khi baking soda được kết hợp với chất ẩm, và những nguyên liệu có tính axit (như sữa chua, chocolate, buttermilk, mật ong), sẽ cho một phản ứng hóa học, sản sinh ra bọt khí là carbon dioxide, nó sẽ làm bánh nở ra khi ở trong lò, dưới tác động của nhiệt độ. Phản ứng bắt đầu ngay khi trộn các thành phần. Bởi vậy, với các công thức có sử dụng baking soda nên nướng ngay sau khi trộn bột, nếu không bánh sẽ bị xẹp.

Sau đó Lâm Thông Bảo đem cái chảo đặt trên đồng lửa nung nóng, đổ vào một ít dầu, đem miếng thịt trộn gừng lấy ra, trải đều ở trong chảo, chậm rãi chiên chín. Bởi vì miếng thịt quá lớn, lại cắt quá nhiều, phải phân ra từng đợt mới rán được.

Ngọn lửa có hơi lớn, Lâm Thông Bảo đang tính đem củi lấy ra bớt một ít, thú nhân bên cạnh vừa thấy, liền vội vàng đem tay Lâm Thông Bảo ngăn lại, chính mình đưa tay qua lấy mấy cây củi đi ra, để cho giống cái tự mình động thủ chế biến thức ăn đã là không đúng, nếu lại để cho lửa đốt bị thương tiểu gia hỏa nữa, vậy hẩn cũng không xứng là một cái thú nhân.

Đợi cho một mặt bên của miếng thịt trong chảo hơi ngả vàng, thì lật miếng thịt sang mặt sau, phát hiện dầu bắt đầu ít đi, lại đổ thêm vào một chút dầu chiên tiếp.

Lúc này, mùi thịt đã bắt đầu tỏa ra, một bên chờ đợi, hai cha con thú nhân cho tới bây giờ chưa từng ngửi qua loại mùi thơm lạ lùng này, hai người bị mùi thịt thơm phức hấp dẫn đến nuốt nước miếng, cái bụng cũng không có tiền đồ mà “Ừ ục” vang lên, Viêm nghĩ: “Bảo Bảo” thật là quá thần kỳ, dụng cụ tinh xảo gì đó, tuy rằng rất nhỏ, nhưng thực thích hợp cho tiểu giống cái sử dụng, hẩn cho tới bây giờ chưa từng thấy qua, nhưng lại có thể làm cho mùi thức ăn thơm ngon như vậy, mình quả nhiên là nhật được bảo vật a!

Còn Tiểu Lạc thì đang nghĩ: Thần kỳ, thật thần kỳ, chẳng những có thể biến ra vải dẹt mềm mại, còn có thể làm ra thức ăn ngon nữa chứ! Rất thơm, thật muốn nhanh chóng được ăn quá đi! Nhịn không được, Tiểu Lạc len lén vươn tiểu móng vuốt muốn trộm một miếng thịt ở trong chảo, kết quả bị lỗ mã của nhóc một chưởng ấn chặt. Vì thế khi Lâm Thông Bảo không biết gì, hai cha con tiến hành một cuộc đối thoại thâm sâu——— trao đổi ánh mắt ——

“Lỗ mã ~ con muốn ăn ~” by Tiểu Lạc muốn ăn vô cùng.

“Con à, lỗ mã cũng muốn ăn!” by Viêm cũng rất muốn ăn.

“Kia ăn thôi!” Đứa con cố động người cha.

“Không được, mẫu mã của con còn đang làm.” Phải có nguyên tắc chứ con.

“Trộm một miếng thôi, mẫu mã sẽ không phát hiện đâu!” Mẫu mã ngốc như vậy, nhất định không phát hiện được.

“.....Hay là vẫn đợi đi!” Cuối cùng lý trí chiến thắng tròng tham ăn!

Mà ở một bên, gốc “Bảo Bảo” hoàn toàn không phát giác chuyện gì, còn đang cùng miếng thịt phần đầu! Tuy rằng thức ăn cũng không quá cay, hơn nữa khí hậu cũng không thích hợp, nhưng Lâm Thông Bảo vẫn là cho chút gia vị tiêu xay vào, lại trở thịt, rắc một ít tiêu lại trở thịt, thẳng đến khi hương vị thấm vào trong miếng thịt, liền lấy ra bỏ vào một chút hành cho thơm, sau đó trực tiếp dọn ra bàn.

Còn lại hai khối thịt, Lâm Thông Bảo đem chúng nó thu vào trong không gian, tác dụng thứ ba của không gian chính là giữ tươi, vô luận là nguyên liệu gì, ở trong không gian đều rất khó biến chất, điều này là khi hắn vừa mới tới đây trong lúc để lại mấy khối thịt heo nhưng vẫn còn tươi thì có thể thấy được.

Tuy rằng cảm thấy được hai cái chấu thịt lớn đã muốn rất nhiều, nhưng ngày hôm qua sau khi chứng kiến đến thú nhân cường đại kia ăn uống, Lâm Thông Bảo biết hai cái chấu này cũng chỉ đủ một người ăn mà thôi. Cho nên hắn lại từ trong không gian lấy ra hai con cá, chuẩn bị làm cá kho tàu.

Đem cá cạo vẩy, róc mang cá, đi rửa sạch, ở trên mình cá khứa ba đường dao, để có thể làm cho nó chín nhanh hơn, đổ dầu vào trong chảo ngập đến chín phần, chiên đến hai bên con cá đều vàng óng ánh thì xắt gừng bỏ vào, chút hành cho thơm. Tiếp đó cho thêm xì dầu, dầu hào, số lượng muối thích hợp rồi điều chỉnh lửa, thẳng đến khi nước sốt trở nên đậm đặc thì nhắc xuống bày trên bàn, lại rải thêm rau thơm và hành băm, liền OK.

Nhìn trên bàn hai chấu thịt cùng một mâm cá, nhớ tới những thức ăn kia trong không gian của mình, Lâm Thông Bảo quyết định xào thêm hai món đồ ăn cho mình, dù sao mình cũng không giống thú nhân là loại động vật chuyên ăn thịt này. Vì thế hắn quyết định chiên khoai tây cùng làm cải trắng đun đậu hũ, lại lấy hai trứng gà làm canh trứng cà chua cho mình ăn.

10. Chương 10: Lên Đường Trở Về Bộ Lạc

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Mộng

Beta: Nhã

Đem đồ ăn toàn bộ mang đến trên giường đá đã được rửa sạch sẽ, ở một bên đôi cha con thú nhân đã sớm không kềm nén được, bộ dáng giống như đã bị bỏ đói rất lâu mà nhanh chóng bổ nhào tới, thậm chí cả Tiểu Lạc do bị bỏng mà kêu “Ngao” một tiếng cũng luyến tiếc buông tha cho miếng thịt ngon mà đưa tới bên miệng. Thú nhân không quen dùng chiếc đũa, cho nên liền trực tiếp cầm lên cái xiên thịt mà ăn. Thú nhân làm sao cũng không nghĩ tới, tiểu giống cái này thoát nhìn nho nhỏ yếu ớt thế nhưng lại có thể làm ra đồ ăn ngon đến như vậy, vốn đã ăn quen thịt nướng có vị sấp sấp trước kia, bây giờ Viêm bắt đầu lo lắng, hương vị đồ ăn này ngon đến như vậy, về sau nếu lại đi ăn thịt vị sấp kia, hẳn còn có thể nuốt trôi hay không? Hơn nữa nhìn tiểu giống cái không ngừng từ trong không gian của mình lấy ra đồ vật gì đó mà từ trước tới nay hẳn đều chưa từng thấy qua, Viêm nhìn về phía Lâm Thông Bảo, ánh mắt trở nên càng phát ra bất khả tư nghị*, Viêm chỉ biết là năng lực không gian rất quý hiếm, nhưng chưa bao giờ biết nó lại có thể lấy ra nhiều đồ vật này nọ như vậy, làm cho người ta khó có thể mà tin được, nếu bị người hữu tâm biết được, kia.....Không, ta tuyệt đối không thể để bất kỳ kẻ nào thương tổn đến hẳn, Viêm hung hăng mà cắn xuống một ngụm thịt, trong lòng hạ cái quyết tâm sau khi trở về liền tham gia cuộc bầu chọn tân tộc trưởng, chỉ có thể để cho chính mình cường đại hơn, mới có thể bảo vệ giống cái trân quý của mình. Sau khi quyết định, Viêm nhìn Lâm Thông Bảo, ánh mắt tỏa ra càng trở nên ôn nhu.....

(*) không thể tưởng tượng, khó tin, kỳ diệu, lạ lùng.

Mà Tiểu Lạc đang được Lâm Thông Bảo uy thịt cá kho tàu, trong lòng vô cùng hoan hỉ, vui thích: a, mẫu mã thật là lợi hại a, không hổ là mẫu mã Tiểu Lạc nó xem trọng, thịt nướng làm ăn rất là ngon, di? Đây là cái vị gì a? Lại cắn xuống miếng đậu hủ một cái: quá mỹ vị ~o o o

~Tuy rằng Lâm Thông Bảo không biết cha con bọn họ đang suy nghĩ cái gì, nhưng lúc nhìn bọn họ ăn, giống như hận không thể ngay cả cái chậu cũng muốn gặm luôn, trong lòng hẳn cũng là vui không tả siết, mỗi một người đầu bếp đều hi vọng khách nhân của mình đều có thể ăn hết tác phẩm mà mình làm ra. Nhưng nếu ánh mắt của nam nhân đối diện có thể không ôn nhu như muốn nhéo ra nước nhìn hẳn mà nói, thì hẳn nghĩ hẳn sẽ càng thêm cao hứng a! ——

Ba người (hai người một thú? Hay là một người hai thú?) rất nhanh đã đem thức ăn đảo qua quét sạch, nhất là Tiểu Lạc còn thỏa ước mong nguyện mà đem bát liềm đến sạch sẽ bóng loáng, bụng nhỏ đều như khí cầu phình thành cái trống. Tiểu Lạc hạnh phúc mà ngã vào trong lòng Lâm Thông Bảo: “Mẫu mã, xoa xoa a ~” (manh quá đi, ta cũng muốn xoa xoa nha >.<)

Lâm Thông Bảo ôm chầm Tiểu Lạc ngã nhào qua, ngưỡng ngưỡng mà nhìn thú nhân tự động tự giác mà nhanh nhẹn thu thập tàn cuộc, giống như đang cầm lấy thánh vật, thật cẩn thận mà đem chậu cùng bát sứ để vào trong nước mà khi này Lâm Thông Bảo rửa rau còn dư lại mà tẩy rửa. Nhưng đáng tiếc đối với thú nhân lực lượng lớn, bát sứ hiển nhiên là thực yếu ớt. Chỉ chốc lát sau, một cái chút sức lực nhỏ của thú nhân hạ xuống “Phanh” một tiếng, vỡ vụn, ân, vỡ còn rất là nghệ thuật! Mình có nên cảm thấy may mắn khi chậu mà mình lấy ra dùng là làm bằng sắt không?

Thú nhân xấu hổ mà cương cứng ngay tại chỗ, không rõ mình đã rất cẩn thận, vì cái gì đồ vật thoát nhìn yếu ớt này thế nào vẫn cứ vỡ nát hết. đành phải xin giúp đỡ mà nhìn Lâm Thông Bảo.

Lâm Thông Bảo tiếp thu tầm mắt cầu viện trợ khẩn cấp, nhất thời đầu đầy hắc tuyến, ta nói người một đại nam nhân, cư nhiên còn giả đáng thương, giả đáng thương coi như xong, nhưng cũng không cần phải tỏ ra manh như vậy chứ!!

Chỉ thấy một sinh vật hình thể to lớn con mắt lóe ra ánh sáng lấp lánh mà nhìn Lâm Thông Bảo, môi bình thường mím chặt lúc này lại hơi mở ra, nhất là còn giương ra cái khuôn mặt xinh đẹp nhìn qua lại có chút

đáng yêu, hai tay đang cầm lấy bát sứ đã bị bóp nát, một bộ dáng thực sự rất đáng thương, nếu trên đỉnh đầu của hắn có hai cái lỗ tai miêu, lúc này nhất định là cụp xuống dưới. (MoaMoaMoa, ta xỉu)

Lâm Thông Bảo vỗ trán, không thể nhìn tiếp, nhìn tiếp có thể bản thân sẽ không khống chế được mà bỏ nhào qua, ai kêu mình không thể miễn dịch với những động vật lông mềm. Cho dù thú nhân bây giờ là hình dáng nhân loại, nhưng nguyên hình của hắn chính là một con hổ a, cho nên có thể nói bản thân không phải đối với nam nhân tim đập rộn lên, mà chính là do hình thể to lớn của động vật họ mèo gây ra? Đúng không!

Nhẹ nhàng ôm lấy Tiểu Lạc sau khi ăn thì trở nên thỏa mãn tự đắc một bộ buồn ngủ, Thông Bảo đặt nó lên tấm nệm đắp chăn để cho nó đi vào giấc ngủ. Sau đó đi qua, tiếp nhận chậu bát trong lòng thú nhân, kêu thú nhân đem cái bát nhỏ đã vỡ vụn kia ném ra ngoài động.

Đợi cho thú nhân trở về, Lâm Thông Bảo cũng đã đem chậu bát tẩy rửa sạch sẽ. Tiếp theo hắn lại bắt đầu đại kế học tập ngôn ngữ của mình, dù sao hắn thập phần không muốn lại nếm thử cảm giác buồn bực có miệng mà không thể nói. Mà Viêm cũng cao hứng vô cùng mà dạy hắn học tập ngôn ngữ, dù sao có ngôn ngữ trao đổi, không phải sẽ trợ giúp phát triển thêm tình cảm sao. ^_~

Giữa trưa, sau khi ăn cơm xong, Lâm Thông Bảo mãnh liệt hưởng thú nhân yêu cầu đi ra ngoài tản bộ tiêu thực, trước kia có một mình cho nên không có can đảm đi ra ngoài, nhưng bây giờ không phải là có một cái bảo tiêu miễn phí sao, hiện tại không đi xem, thì đợi đến bao giờ?

Mà Viêm hiển nhiên là dung túng (nuông chiều), dã thú ở phụ cận đã bị hắn cưỡng chế rời đi rồi, hướng hồ có hắn bên cạnh, có người nào không có mắt mà dám qua khi dễ tiểu giống cái nhà hắn?! (nhà hắn? Lòng tự tin của mõ thú đang bành trướng ~)

Dọc theo đường đi, đi một chút ngừng một chút, Lâm Thông Bảo thực sự là tò mò muốn chết, trong khu rừng rậm này tại sao lại có thể có nhiều thứ hình thù kỳ quái như vậy chứ? Có loại côn trùng bằng phẳng như giấy, ước chừng lớn cỡ hai lòng bàn tay Lâm Thông Bảo, vô thanh vô tức mà dính vào trên vỏ cây, trên thân hình của nó còn dính dính, nhìn qua giống như là vỏ cây bị thấm ướt, thỉnh thoảng còn có tiểu trùng tử (con sâu nhỏ) bị mùi hương của nó hấp dẫn, mà bị nó ăn luôn.

Lặng lẽ chạm vào lùm cây, đầu vừa mới vươn ra, chợt nghe một trận tiếng kêu “Khanh khách lạc”, một đám gà cánh lông đuôi ngũ thải ban lan (nhiều màu sắc) chạy trốn ra, cánh đập xuống lên trên người của Lâm Thông Bảo, nếu không có thú nhân thủ hộ đúng lúc, hắn có thể đã sớm biến thành “Hoa diên viên hí khúc”, nhưng dù có như thế, thì trên đầu bọn họ vẫn dính thiệt nhiều lông chim, có một cái lông chim màu sắc rực rỡ nhưng lại thẳng tắp đứng ở trên đỉnh đầu thú nhân, còn có vài cái nghịch ngợm dán ở trên cái lỗ mũi của hắn, làm cho Lâm Thông Bảo hảo một trận cười nhạo.

Một tảng đá rõ ràng nhìn như thế nào cũng đều giống như là thạch đầu bị một vòng rêu xanh bám dính, cư nhiên khi hắn nghĩ muốn sờ lên, liền “Sưu” một tiếng, mở dài chân ra chạy, ở khi Viêm khoa tay múa chân cả nửa ngày hắn mới hiểu được đại khái, loài này kêu là “Độc Thạch Thú” gì đó, ý tứ ở trên mặt chữ, là một tảng đá mà phía trên phủ kín độc, bình thường dựa vào ăn tiểu động vật bị độc của nó giết chết mà sống, cũng may bản thân không có đi qua ngồi lên, nếu không chính mình sẽ bị “Tri” a!

Hưng phấn mà đi dạo một buổi trưa, trong lúc săn bắt, Viêm săn được một con Tiêm Nha thú, thuận tiện tiếp thu ánh mắt ái mộ của Lâm Thông Bảo phóng tới, nhưng trên thực tế là Lâm Thông Bảo đối với cự lực cùng cơ bụng kiện mỹ của hắn mà phát ra các loại hâm mộ, ghen tỵ cùng oán hận; trảo hai con “Ngũ Hoa Kê” làm cho bọn họ biến thành mặt xám mày tro, lại ở trong sông bắt về hai con cá hình thể khổng lồ.

Nói đến hai con cá này, Lâm Thông Bảo một trận hoảng sợ, trong rừng rậm nguyên thủy này đúng là cái gì cũng không giống a, thiên nhiên quá thần kỳ, con cá gì đó nhìn qua bề ngoài giống như cá chép, thể nhưng hình thể so với cá mập còn khủng bố hơn, hàm răng bén nhọn, bộ dáng dữ tợn, thiếu chút nữa dọa Lâm Thông Bảo sợ đến tè ra quần. Nhưng ở cự lực của thú nhân, bị nhánh cây hung hăng xuyên qua cùng một chỗ mang về, làm cho Lâm Thông Bảo lại hưởng thú nhân phát ra ánh mắt các loại hâm mộ ghen tỵ cùng oán hận, nhưng vẫn như cũ bị tiếp thu thành loại ái mộ

~Tuy rằng Lâm Thông Bảo vốn không có ý tứ ăn con cá này, nhưng thú nhân tựa hồ rất thích, vì thế Lâm Thông Bảo ôm ấp một hoài bão vĩ đại dựa trên nguyên tắc vì nhân dân phục vụ, để cho thú nhân đem cá khiêng trở về. Dù sao nếu không cần nhìn đến đầu cá, con cá khổng lồ này cũng không tệ. Kỳ thật hắn cần

bản không biết được, thú nhân từ sau khi ăn cá nướng của hần thì luôn nhớ mãi không quên, trước kia chỉ luôn luôn ăn thịt, chưa từng nếm qua loại đồ ăn giống cá gì đó thơm ngon như vậy, nhưng cá Lâm Thông Bảo nướng chỉ lớn cỡ lòng bàn tay thú nhân, một con cá còn chưa đủ cho hần ăn vài hớp, huống chi hần còn muốn chừa lại cấp cho Lâm Thông Bảo ăn, thú nhân ăn không được nhiều nhất thời buồn bực. Vừa lúc lại nhớ tới, thú ở trong sông hần từng gặp qua cùng cá mà Lâm Thông Bảo nướng hình dạng rất giống, vì thế, thú nhân khiêng hai con cá khổng lồ mà tâm viên ý mãn!

Thời điểm xào rau, thú nhân luôn không chuyển mắt mà nhìn chăm chăm Lâm Thông Bảo, làm hại cả người Lâm Thông Bảo không được tự nhiên, cuối cùng nhịn không được há mồm liền phun “Xem mao!” Nhưng đảo mắt nhìn lại thú nhân một bộ nghi hoặc không thôi, Lâm Thông Bảo nhịn không được cười thầm, người này lại nghe không hiểu, bản thân mình cùng hần phân cao thấp cọng lông! Vì thế đành phải xoay người tiếp tục làm việc của mình.

Tới ban đêm, Lâm Thông Bảo biết thú nhân rốt cuộc là ngủ ở đâu! Ni mã! Mặc dù nói giường đá rất rộng rãi, ngủ năm người cũng đủ nữa, nhưng người muốn hay không cũng nằm lên a!

Nhìn thú nhân từ bên ngoài sau khi đuổi đi đã thú trở về, liền vẫn duy trì hình thú bò lên giường đá, đưa hần chen chúc vào bên trong, không chỉ nghiêng người nằm ở bên cạnh hần, còn dùng móng vuốt đệm thịt thật dày ôm hần vào ngực, một bộ dáng ngủ cũng phải bảo vệ người, Lâm Thông Bảo lại có dấu hiệu bị áp lực rất lớn.

Ban ngày chiếm tiện nghi của mình, đối với mình vừa kéo vừa ôm coi như xong, vì cái gì buổi tối còn chiếm tiện nghi của mình chứ. Ái du, thật là chịu không nổi mà! Lâm Thông Bảo xấu hổ cùng giận dữ mà bắt đầu giãy dụa, đáng tiếc khí lực không sánh bằng người ta, ngược lại đưa tới nghi hoặc của thú nhân mà nhìn hần chăm chú. Được rồi, thái độ cho là đương nhiên của người là như thế nào đây chứ! Còn có, người mang cái da mặt hỏm còn bài ra bộ dạng nghi hoặc, người không biết cái dạng này mạnh đến làm cho người ta thực bị thương sao?!

Lâm Thông Bảo cúi đầu nhìn Tiểu Lạc, cái đầu gối lên trên cái bụng mềm mại của thú nhân, một chân đạp lên bụng của mình, đã muốn ngủ đến nghiêng trời lệch đất, há mồm giống như mộng được ăn chân gà nướng mỹ vị, cái chân ở trong không khí chà xát. Lại nhìn đến cái mặt đại miêu ở phía trên, tư thế đem toàn bộ mình ôm vào trong ngực, một cái đuôi hổ thô dài đáp ở trên người mình, Lâm Thông Bảo hoàn toàn hết chỗ nói rồi, rất mạnh có phải hay không a! Trong lòng hung hăng mà khinh bỉ chính mình: Cho người bộ lông mềm như nhung mạnh như vậy, cho người khổng! Lại không ngừng ở trong lòng tự nhủ: đây không phải là người, là đại miêu, là cái gối ôm lớn đáng yêu mềm như nhung, đây không phải là người, không phải.....vô hạn tuần hoàn ing

~Cứ như vậy, Lâm Thông Bảo một bên học tập ngôn ngữ, một bên nấu ăn uy hai con sủng vật, một bên còn phải bị đại miêu sờ sảng, cứ ôm ngủ bồi ngủ như vậy vượt qua chừng mười ngày. Mỗi lần hần tập nói chuyện, thú nhân luôn có thói quen đưa hần ôm vào trong lòng ngực (thói quen tốt đó ^3^), lúc bắt đầu hần còn giãy dụa vài cái, nhưng như thế nào cũng không thoát khỏi sức mạnh của thú nhân, liền tiếp sau vài lần, Lâm Thông Bảo nhận mệnh, nhưng hơi thở từ trên người thú nhân truyền đến, luôn huân đến làm hần mặt hồng tim đập

Vì muốn quen thuộc ngôn ngữ, Lâm Thông Bảo mỗi sáng sớm thức dậy đều cùng thú nhân nói: “Buổi sáng tốt lành”. Lúc ăn cơm nói: “Ăn cơm”, còn chỉ vào nguyên liệu thức ăn để cho Viêm dạy hần nói: “Thịt”, “Cá”, “Thanh Quả”, “Xác Xác quả”, “Này.....Ăn ngon.....” Buổi tối cũng sẽ chỉ ba cái ánh trăng quỷ dị hỏi: “Đây là cái gì?” “Bạch Sắt Lạp.....Ailan.....Xích Ma.....” Trước khi đi vào giấc ngủ nói “Ngủ ngon”..... Rốt cuộc sau khi học được ngôn ngữ nói chuyện không hề lấp ba lấp bắp, hần cũng từ đó hiểu được một ít văn minh của thế giới này.

Nguyên lai ngàn vạn năm về trước, trên thế giới này không hề có thú nhân, toàn bộ trên cái tinh cầu này chỉ có dã thú nguyên thủy. Có một ngày, một trận thảm họa kinh thiên động địa đột nhiên bùng nổ, làm cho núi non đột nhiên bạo phát ra một ánh sáng liệt hỏa mãnh liệt, nham thạch nóng chảy đem toàn bộ thế giới trong nháy mắt bị cắn nuốt, rất nhiều dã thú đều bị chết cháy. Ngay sau đó lại bộc phát một trận ôn dịch, những sinh vật nhỏ yếu đều bị bệnh chết, chỉ để lại một ít mãnh thú cường tráng trốn vào rừng rậm, tránh khỏi trường đại nạn này. Nhưng lúc bấy giờ, những sinh vật còn sống sót không có một giống cái, mất đi giống cái có thể sinh sản, kết cục cuối cùng của chúng nó cũng chỉ còn con đường là biến mất

trên thế giới này mà thôi. Nhưng mà, may mắn khi đó còn tồn tại một dã thú thủ lĩnh – một con đầu hổ, đầu hổ quyết định dẫn dắt đàn thú đi đến Cực Bắc Chi Địa Thú Thần điện, thỉnh cầu Thú Thần trợ giúp.

Nhưng muốn tới được Thú Thần điện, phải đi ngang qua tất cả rừng rậm, vì thế sau khi các dã thú trải qua thiên tân vạn khổ, dã thú mà hổ thú mang theo cuối cùng còn sót lại không đến một ngàn con đi tới nơi Thú Thần điện, Thú Thần sâu sắc cảm động hổ thú, liền ban cho dã thú có thể biến thân đạt được sức mạnh cường đại, cũng ban thưởng thần lực, có thể để cho thú nhân sử dụng được các loại năng lực thiên nhiên (tỷ như Viêm có năng lực khống chế hỏa), giúp cho bọn họ tại trong rừng rậm nguy hiểm này có thể được sinh tồn. Vì phồn diễn sinh sống*, Thú Thần chọn ra một số thú nhân trong đó có phần thịt nơi ngực hơi non mềm, làm thành giống cái, mà dạng giống cái này là không có năng lực biến thân như dã thú. Ngoài ra, lại vì giống cái này thịt mềm da mỏng, cho nên lực lượng phi thường nhỏ yếu, thực dễ dàng bị ốm đau cướp đi sinh mệnh, liền được thú nhân thập phần trân quý, yêu như yêu mạng.

(*) sinh sôi nảy nở

Lâm Thông Bảo nghe xong hắc tuyến, làm sao nghe được quen tai như vậy, còn cái gì thịt non mềm nơi ngực, tại sao không nói là xương sườn chứ..... Đáng tiếc Lâm Thông Bảo hỏi không rõ ràng “Giống cái” là như thế nào tồn tại, nếu không thú nhân nhất định sẽ chỉ vào mũi của hắn nói: “Sẽ giống như ngươi vậy!” Trong đầu hắn cho rằng giống cái là ý tứ chỉ nữ nhân. Đáng tiếc a đáng tiếc

~Sau đó liền nghe được thú nhân cố gắng mà giới thiệu bộ lạc hắn có bao nhiêu hảo, tài nguyên phong phú, có hơn tám trăm người, bởi vì trong truyền thuyết, hổ thú là đầu lĩnh, bởi vậy hổ thú càng được tất cả thú nhân sở kính ngưỡng! Bộ lạc của bọn họ là bộ lạc tốt nhất trong tất cả các bộ lạc thú nhân. Còn nói cho Lâm Thông Bảo biết, qua mười ngày nữa chính là ngày bộ lạc cử hành lễ thành nhân cho tiểu thú nhân, Tiểu Lạc cũng đã tới thời điểm phải cử hành lễ thành nhân, nói xong liền bày ra bộ dáng mong chờ mà nhìn Lâm Thông Bảo.

“Ách, là muốn trở về sao?” Lâm Thông Bảo nhìn ánh mắt chờ mong của thú nhân, kỳ thật hắn rất sớm đã nghĩ cùng thú nhân đi vào bộ lạc nhìn một cái, dù sao người là động vật quần cư, cũng không thể cả đời đều ngồi ở trong rừng rậm.

“Ngươi nguyện ý theo ta về bộ lạc sao?” Viêm phi thường khẩn trương, thông thường thú nhân ở bên ngoài gặp được giống cái, như vậy thú nhân có thể có được giống cái, nếu giống cái nguyện ý theo hắn trở về nhà, vậy thì chứng tỏ giống cái đã tiếp nhận hắn.

“Ân, đương nhiên.” Lâm Thông Bảo mặt đỏ, cái gì có nguyện ý hay không chứ, cũng không phải kết hôn. Mấy ngày nay cùng nhau ở chung, khiến cho hắn thật sâu cảm nhận được thú nhân đối với hắn ôn nhu săn sóc, chưa từng có người nào giống như Viêm đối với hắn tốt như vậy, cho dù là ông nội bà nội đã nuôi hắn lớn, cũng không so bằng. Làm cho Lâm Thông Bảo cảm giác mình tựa hồ có chút yêu thích hắn hơn, không đúng! Lâm Thông Bảo vậy vậy đâu, nhất định là ảo giác! Vẫn là nhanh chóng đi Bộ Lạc tìm một muội tử (con gái) mềm mại an ủi tâm linh nho nhỏ của mình đi!

Vì thế vội vã thúc giục thú nhân xuất phát: “Đi thôi đi thôi, ngày mai liền rời đi!”

Vốn nhìn đến tiểu giống cái lắc đầu, còn tưởng rằng Lâm Thông Bảo lại hối hận, ai ngờ tiểu giống cái nhưng lại bắt đầu thúc giục hắn, vì thế Viêm cao hứng mà ôm lấy tiểu giống cái hưng hăng hôn một cái, liền xoa người đi thu dọn đồ đạc chuẩn bị trở về. Chỉ để lại Lâm Thông Bảo bị hành động cả kinh của Viêm làm cho ngây người, hôn.... hôn má! Ni mã, chỉ là kêu hắn động tác nhanh lên mà thôi, làm gì mà nhiệt tình như vậy chứ! Lâm Thông Bảo đỏ mặt không được tự nhiên.....

11. Chương 11: Cây Năm Là Thứ Tốt A~

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Mộng

Beta: Nhã

Kỳ thật đồ đạc cần thu dọn cũng không có gì, thú nhân từ đầu tới cuối cũng không có mang cái gì, về những thứ như chảo, nồi, bát linh tinh của Lâm Thông Bảo để ở phía sau sơn động, cũng không nhiều lắm cho nên Lâm Thông Bảo kêu thú nhân đem bát, chậu còn có chần mỏng đều thu dọn gọn gàng lại thành một chỗ, sau đó hắn dùng tay tiếp xúc mấy thứ đó “Sưu” một tiếng mà mang chúng vào trong không gian. Thật ra đây không phải lần đầu tiên Lâm Thông Bảo ở trước mặt thú nhân sử dụng không gian, sau khi Lâm Thông Bảo phát hiện người trong thế giới này đều mang những năng lực khác thường, hắn liền kết luận rằng năng lực của mình cũng nằm trong phạm vi bình thường. Nhưng thú nhân lại nói cho hắn biết, năng lực không gian thực hi hữu, ở trong lịch sử của thú nhân, số người xuất hiện mang năng lực này có thể đếm trên đầu ngón tay, nhưng Viêm cũng nói rằng, cho tới bây giờ chưa từng nghe nói qua năng lực không gian có thể đem người cất vào, thông thường ngay cả đồ vật cũng không được.

Bởi vậy, thú nhân nói cho hắn biết ở trước mặt người khác ngàn vạn lần không nên biểu diễn năng lực này, nếu không sẽ tạo thành sóng to gió lớn. Mà Viêm cũng không muốn nhìn thấy “Tiểu Bảo” đột nhiên biến mất ở trước mặt mình, điều đó khiến hắn phi thường khó chịu! Đối với lời nói của thú nhân, Lâm Thông Bảo lúc đầu trong lòng còn cảm thấy sợ hãi, nhưng sau một hồi, hắn tỏ ý xấu tiếp nhận —— gió lớn, ta cái gì cũng không có nghe được!

Lâm Thông Bảo cũng thử đem Viêm kéo vào trong không gian, để cho hắn cũng nhìn thấy nhà hàng nhỏ của mình, kết quả Lâm Thông Bảo đi vào, còn thú nhân như cũ vẫn ở bên ngoài, nhưng Tiểu Lạc lại đi theo vào được. Vì thế, Lâm Thông Bảo lại phát hiện không gian của mình cũng có hạn chế, chính là không thể mang theo vật quá lớn! Nhưng nếu giống như loại chăn này dài 2m rộng 1m8, thể tích lại nhẹ là đồ vật có thể lấy ra được, như vậy, nói cách khác thú nhân không chỉ cao lớn không đạt tiêu chuẩn, lại còn siêu nặng!

.....

Thú nhân hóa thành hổ hình, thân hình khổng lồ nằm ở trước mặt Lâm Thông Bảo, ý bảo hắn ngồi lên trên. Lâm Thông Bảo nhìn đại hổ trước mắt, đi qua! Khi dễ người ải (lùn) có phải hay không? Cho dù là nằm sấp xuống, nhưng thân hình đại hổ vẫn cao tới mét bảy, mét tám, mà Lâm Thông Bảo thân cao cũng chỉ tới 1m7, vì thế, hắn buồn bực.

Dường như nhìn thấu Lâm Thông Bảo đang xấu hổ, thú nhân vươn cái đuôi dài ra, ở trên cái mông của Lâm Thông Bảo nâng lên, vì vậy, Lâm Thông Bảo liền cảm giác được từ phía sau có một cổ lực mạnh mẽ truyền đến, một bên buồn bực bản thân lại bị người sở sảng, một bên nhanh tay nắm lấy lông trên người thú nhân, hai chân nhất tề dùng sức, ở cái đuôi đẩy mạnh cuối cùng cũng leo được lên lưng hổ.

Ở trên lưng hổ Lâm Thông Bảo lại tiếp tục buồn bực, đáng ra muốn thể nghiệm một phen lạc thú kỳ hổ, nhưng là! Ai ôi, lưng hổ rộng như vậy, mặt trên có thể đủ cho hai người như mình nằm lên, thật muốn sai bước đi, trừ phi người muốn luyện giang thẳng chân! (tư thế ban hai chân ép xuống sàn thành một đường thẳng ý)

Ngoan ngoãn ngồi trên lưng hổ, trước dùng mảnh vải đem Tiểu Lạc buộc ở trước ngực mình cố định lại, sau đó ghé vào trên lưng hổ, bởi vì ôm không được cái cổ, cho nên đành phải hai tay nắm chặt lông trên cổ lão hổ, phòng ngừa chính mình bị gió thổi bay, cuối cùng chỉ còn chờ thú nhân từ sơn động nhảy xuống. Ai ngờ nửa ngày cũng không có cảm giác trọng lượng từ phía trên rơi xuống, ngẩng đầu vừa nhìn lên! Má ơi! Bọn họ cứ nhiên bay trên không trung! Lâm Thông Bảo “Hô” một tiếng ngồi dậy xếp bằng, bọn họ đích thực đang bay! Không đúng, là thú nhân dưới thân—— Viêm, một lão hổ không có cánh đang bay! Tuy rằng Viêm có nói qua với Lâm Thông Bảo, có một số thú nhân biết điều khiển gió, có thể ở trên bầu trời tự do bay lượn, nhưng Viêm không phải là khổng chế hỏa sao? Tại sao cũng có thể bay?

Sơn động phía sau cách càng ngày càng xa, thẳng đến khi không nhìn thấy, Lâm Thông Bảo mới hồi phục lại tinh thần, quyết định hỏi thú nhân cho rõ, nhưng hắn vừa mới hé miệng, liền nhớ lại, thời điểm thú nhân ở trạng thái thú hình không thể nói tiếng người, cho nên đành phải rầu rĩ không vui mà ngồi yên, vẫn là đợi đến nơi rồi hỏi sau.

Viêm bay cũng không nhanh (kỳ thật nói không nhanh cũng chính là bản thân hắn cảm thấy như vậy thôi, còn Lâm Thông Bảo thì cảm giác giống như là đang cưỡi con ngựa tốc độ 220km/h chạy như bay! ——Mãnh——), hắn sợ chính mình bay quá nhanh sẽ dọa đến tiểu giống cái, phải biết rằng giống cái là phi thường nhỏ yếu, nếu một khi bị kinh sợ rất có thể sẽ bị thương sinh bệnh. Bởi vậy, hắn tạo ra tường gió, như vậy gió sẽ không quét đến tiểu giống cái.

Viêm chậm rãi mà bay lên, kỳ thật cái sơn động mà bọn họ ở cách bộ lạc cũng không xa, bình thường chỉ cần bay nửa ngày là tới. Hắn lúc đến vì tìm kiếm theo mùi của đứa con, cho nên đi một chút ngừng một chút kéo dài đến hai ngày, mà theo tốc độ hiện tại thì đợi đến khi mặt trời xuống núi là có thể về tới bộ lạc.

Bay ước chừng được hai, ba giờ, mặt trời dần dần xuống tới giữa không trung, nhìn rừng rậm lướt qua bên dưới, cảnh tượng xanh um tươi tốt, không khỏi làm cho Lâm Thông Bảo nhớ tới vô số rừng rậm bị tàn phá ở địa cầu, nhân loại chẳng những không biết quý trọng sự ưu ái của thiên nhiên, ngược lại một lần lại một lần đem nó hủy hoại. Đang cảm khái, đột nhiên khóe mắt nhìn thấy một mảng màu nâu, vội vàng dùng sức giật nhẹ bộ lông dưới thân, mặc dù đối với thú nhân, cái này so với gãi ngứa vẫn còn nhẹ lắm, nhưng dù sao cũng làm cho thú nhân thời khắc luôn chú ý tới Lâm Thông Bảo nhận ra. “Dừng.... Dừng lại, phía dưới....” Lâm Thông Bảo kinh hô.

Viêm nghe được tiếng kêu của tiểu giống cái, vội vàng dừng lại trên không trung, quay đầu nghi hoặc nhìn Lâm Thông Bảo. “Đến trên mặt đất đi!” Lâm Thông Bảo nôn nóng mà thúc giục thú nhân, vừa rồi, hình như hắn nhìn cái gì đó rất quen mắt.

Chờ Viêm hạ xuống mặt đất, Lâm Thông Bảo khẩn cấp chạy đến địa phương mà mình nhìn thấy vừa nãy,

đẩy ra bụi cỏ chắn ngang: Soạt! Một mảng rừng nấm tươi tốt! Trên mặt đất đều là cây nấm! Hơn nữa hình dạng đều rất bình thường, bề ngoài giống như những cây nấm sinh trưởng trên địa cầu! Không, không đúng, trong đó còn có một số cây nấm biến dị to lớn! Trời ạ, Lâm Thông Bảo hái lên một cây nấm! Loại nấm này là thường thấy nhất cũng là loại nấm nổi danh nhất, kêu là nấm hương, cũng gọi là đông cô, hương cô. Nấm hương được mệnh danh là “Can thái chi vương”*, là một loại thực vật giàu protein, là thực phẩm làm giảm mỡ lại giàu chất dinh dưỡng bảo vệ sức khỏe, đối với người có máu nhiễm mỡ, hay cao huyết áp rất có ích. Do mùi hương của nó rất hấp dẫn, nên có thể làm như thức ăn, cũng là gia vị thiên nhiên tốt nhất, dinh dưỡng lại phong phú, bởi vậy thường được gọi với mỹ danh là “Hoàng hậu thực vật”!

(*) vua của các loại rau

Nhưng bình thường, Lâm Thông Bảo biết chỉ thời điểm mùa thu hay mùa đông cây nấm hương mới phát triển tương đối nhiều, ở thời điểm hiện tại mà nói, hẳn cũng không biết có phải mùa sinh trưởng của nó hay không. Nhưng Lâm Thông Bảo liền ngộ ra—— một mảng rừng nấm thật lớn bên cạnh đã giải thích hết thấy! Cái nấm trong tay hẳn nhìn hình thể giống như nấm hương bình thường, kỳ thật cũng vẫn chỉ là cây con! Quả nhiên là không thể đối với rừng rậm này chờ mong điều gì bình thường a!!

Cái nấm trưởng thành kia so với đầu Lâm Thông Bảo còn lớn hơn, Lâm Thông Bảo tính toán, một cây nấm lớn như vậy nếu cắt thành từng mảnh nhỏ thì có thể làm ra nửa bàn đồ ăn nha! Ngẫm lại không gian của mình chưa có loại nấm này, cũng không biết có thích hợp trồng trong không gian hay không? Bình thường cây nấm vun trồng đều ở tháng 7,8, tuy rằng không biết nơi này là có bao nhiêu tháng, nhưng mặt trời lớn như vậy, hẳn sẽ không sai biệt lắm đi. Hơn nữa không gian rất lớn, đất trống cũng rất nhiều. Không bằng thử trồng mấy loại nấm này xem.

Tâm động không bằng hành động, Lâm Thông Bảo quyết định lấy đủ loại nấm trồng bình thường bỏ vào trong không gian trồng thử, hơn nữa trong không gian chủng loại thực vật có hạn, luôn luôn là ăn hết thì thôi, chuẩn bị nhiều loại thực vật cũng tốt.

“Đừng đụng, mau ném nó!” Lâm Thông Bảo còn chưa có đưa tay bắt đầu hái, thú nhân liền ngăn trở hẳn, lại gạt bỏ nấm hương trên tay hẳn.

“Chuyện gì a! Thứ này đều là thực vật!” Lâm Thông Bảo sinh khí, một mảng rừng nấm lớn như vậy, không hái thì tiếc! Hẳn thật vất vả mới phát hiện được đồ vật mình nhận biết nha!

“Không..... Không phải, nó có độc, ăn sẽ chết!” Viêm nhìn hẳn sinh khí, sợ tiểu giống cái hiểu lầm vội vàng giải thích.

“Hả?” Lâm Thông Bảo vừa bực mình vừa buồn cười, thì ra hẳn đang lo lắng cho mình! Nhưng mà: “Người lần trước không phải đã ném qua sao, hiện tại không phải vẫn hảo hảo đứng ở chỗ này sao?!”

“Khi nào chứ? Ta như thế nào không biết?” Viêm kinh hãi! Làm sao có thể? Không phải hẳn không tin Lâm Thông Bảo nói, ở trong thế giới thú nhân, thú nhân luôn tin tưởng và chấp hành những gì giống cái nói ra, dù sai cũng cho là đúng! Đây là nguyên tắc.

“Ha ha ha.....” Lâm Thông Bảo lúc này nhin không được cười lên, “Ngày hôm qua ta nấu canh gà, trong canh ta có bỏ nấm hương vào!” Hóa ra do nấu chín cho nên người không nhận biết được, tuy rằng đó là nấm hương khô.

Viêm cẩn thận suy nghĩ canh gà ngày hôm qua hẳn ăn, đó là vị canh ngon nhất mà hẳn từng ăn qua, mùi hương nồng nàn thơm phức, thịt gà tươi ngon, còn có một chút màu nâu..... Cúi đầu nhìn thực vật trên mặt đất, cẩn thận đối chiếu, Viêm nhận ra.....

“Thực có thể ăn sao? Trước kia có thú nhân ăn phải, liền bị đau bụng cả ngày.... ” Nhưng mình cũng ăn, nhóc con kia càng ăn nhiều hơn, bọn họ đều vẫn rất tốt.

“Àn, loại này có thể ăn”. Lâm Thông Bảo gật gật đầu, lại chỉ một cây nấm đủ màu sắc bên cạnh nói: “Loại nấm có màu tiên diễm thì không thể ăn, có độc, ăn vào sẽ cảm thấy buồn nôn, ói mửa, đau bụng, mệt mỏi v.v, nghiêm trọng còn có thể bị thổ huyết tử vong! Cho nên tuyệt đối không thể ăn.”

“Nhưng nơi này đa số đều có thể ăn, hơn nữa có thể đem chúng phơi khô, lưu trữ dành đến khi mùa đông thiếu thực vật mà ăn.” Lâm Thông Bảo lại chỉ một mảng lớn nói.

Viêm nghe xong nhẩn nhẩn sáng lên, cho dù thú nhân cường đại đi nữa, nhưng khi đến mùa đông giá rét, phần lớn dã thú đều trốn đi ngủ đông, thú nhân thường xuyên không săn được động vật, khi mùa đông tới, lão nhân trong bộ lạc, tiểu hài tử còn có một số giống cái gầy yếu rất khó sống sót, càng có nhiều nguồn thực vật thì càng gia tăng tỷ lệ sinh tồn của thú nhân.

Vì thế, Viêm liền giúp đỡ Lâm Thông Bảo đem “nấm nhỏ” hái thiết nhiều đặt trong chậu vừa được Lâm Thông Bảo lấy ra, thậm chí khi thấy một mảng lớn nấm nhỏ mọc trên cây gỗ mục đều muốn trực tiếp cầm lên.

Chờ Lâm Thông Bảo hưng trí bừng bừng mà đem cái chậu lớn chứa đầy nấm hương trả về không gian thì hắn liền phát hiện mình đã đánh giá cao bản thân. Bởi vì, tuy rằng hắn biết được cách ngắt cây nấm, phân biệt các loại nấm, nấu nướng nấm, nhưng hắn hoàn toàn không biết trồng nấm! Nghĩ lại cây nấm đều sinh trưởng tại bụi cỏ sạch sẽ hoặc gỗ mục, vậy có phải được trồng dưới tàng cây? Hơn nữa là trồng ở đất ẩm hay là trực tiếp thả đâu đó tự sinh trưởng?.....

Cuối cùng Lâm Thông Bảo ủ rũ mà từ trong không gian đi ra, trong tay cầm lấy cái chậu chứa đầy nấm, chán nản đối với thú nhân đang chờ ở bên ngoài không gian nói: “Ta không biết trồng——”

Kết quả, thú nhân ngược lại an ủi mà sờ sờ đầu hắn nói: “Đừng để ý.” Kỳ thật Viêm thấy Lâm Thông Bảo có thể tìm được nguồn thức ăn đã muốn thật cao hứng, có thể trồng đương nhiên tốt, không thể trồng cũng không sao, dù sao cũng là thực vật có thể ăn, về sau ở trong rừng rậm tìm hái là được rồi, hơn nữa nhìn tình hình, loại thực vật này hắn là ở nơi khác cũng rất nhiều.

Thú nhân cũng không thèm để ý, ánh mắt vẫn rất ôn hòa, Lâm Thông Bảo biết thú nhân là thật tâm đối tốt với hắn, mà không phải giả nhân giả nghĩa, trong lòng dâng lên một dòng nước ấm, Lâm Thông Bảo cảm giác mình thật sự có chút cảm động, sau khi rơi vào trong thế giới này, nội tâm sợ hãi sẽ cô độc cả đời, bây giờ trong lòng lại có một loại cảm giác ấm áp như có gia đình.

Nếu trồng không được, vậy thì ăn đi, nhưng bởi vì hái nấm, Lâm Thông Bảo tiêu hao không ít thể lực, hơn nữa vốn cũng sắp đến giữa trưa, hắn quyết định đem nấu những cây nấm hái được. Để cho thú nhân đi săn thú, còn mình nhặt chút nhánh cây làm củi, lại bê đến vài cục đá, đặt lại thành một cái bếp lò giản dị, thừa dịp đó xoa nhẹ Tiểu Lạc N lần.

Lần này thú nhân săn được một con giống như Lộc lại không phải Lộc, giống như Khuyển lại không phải Khuyển, nhưng hiện tại Lâm Thông Bảo cũng đã quen với những động vật biến dị này rồi. Vì vậy hắn mặt không đổi sắc mà nhìn thú nhân xẻ thịt động vật, nói cho hắn biết cái nào có thể lưu lại ăn, cái nào cần phải xử lý sau mới có thể ăn, cái nào là không thể ăn..... Mà ánh mắt Viêm nhìn hắn càng phát ra ôn nhu như nước.

Hắn cùng thú nhân càng dán càng gần, căn bản không biết giữa bọn họ đã có cái gì biến chất, lên men, chậm rãi bốc lên.....

12. Chương 12: Đến Bộ Lạc! Vấn Đề Giống Cái!

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Mộng

Beta: Nhã

Ăn xong cơm trưa, bọn họ lại vội vàng lên đường. Về một mảnh rừng nấm kia, Lâm Thông Bảo cho rằng vẫn là nên lưu lại để cho chúng “Sinh trưởng” đi, nấm to so với nấm nhỏ không phải càng lấp đầy bụng hơn sao? Mà trước khi đi, Viêm đã lưu lại ký hiệu của thú nhân—— ở trên tàng cây lưu lại mùi, đánh dấu thêm mấy cái ký hiệu, loại ký hiệu này, mỗi người trong Bộ Lạc đều không giống nhau, bởi vậy, các thú nhân tuyệt đối sẽ không nhận sai!

Lâm Thông Bảo như đang cưỡi một chiếc xe tự động 220 mã lực, một đường gào thét hướng về bộ lạc mà đi. Lâm Thông Bảo mở to hai mắt, thật muốn sớm một chút nhìn thấy Bộ Lạc, nhưng đã qua hơn nửa ngày, vẫn chưa thấy được bóng dáng, không khỏi có chút sốt ruột, không phải Viêm đã nói chiều xuống là có thể đến sao? Lâm Thông Bảo nhìn đồng hồ không thấm nước đeo trên tay, đã điểm đến 5 giờ, tuy rằng hai thế giới thời gian có thể có chút khác biệt, nhưng chắc không chênh lệch bao nhiêu a, Lâm Thông Bảo tính qua, thế giới này cùng với Địa Cầu thời gian cũng chỉ kém vài phút đồng hồ mà thôi, đồng hồ ở nơi này trên cơ bản vẫn dùng tốt chán.

Đang nghĩ ngợi lung tung, thú nhân đột nhiên từ trên không trung hạ xuống, Lâm Thông Bảo nghi hoặc, xung quanh tất cả đều là cây cối thật lớn, ngay cả bóng dáng Bộ Lạc cũng đều không có, không phải còn chưa tới sao? Làm gì lại hạ xuống? Chẳng lẽ.....Hử có tam gấp?* —_—||| Lâm Thông Bảo đầu đầy hắc tuyến mà tưởng nghĩ.

(*) tam gấp: mộng đoán ở đây là chỉ ba chuyện khẩn cấp trong nhu cầu sinh lý của con người chắc đó là đại tiện, tiểu tiện, phóng thích.

“Tới rồi” Viêm biến trở về hình người, mở miệng đối Lâm Thông Bảo nói.

“Hả? Tới rồi? Ở nơi nào?” Gì? Mình có thấy gì đâu, làm sao lại tới rồi?

Thú nhân nhẹ nhàng kéo Lâm Thông Bảo qua, ôm vào trong ngực. Đối với hành vi “ôm ấp” này của thú nhân, Lâm Thông Bảo đã sớm thích ứng.

Viêm lấy ra một miếng da thú, đây là da thú Dương Dương, thực mềm mại, cũng là thứ duy nhất mà Lâm Thông Bảo thích, phủ nhẹ miếng da lên người Lâm Thông Bảo, ngay cả đầu cũng bao lại, ý bảo Lâm Thông Bảo không cần nói. Sau đó đem đứa con từ lúc khởi hành cho đến bây giờ vẫn ồn ào nhét vào trong ngực của Lâm Thông Bảo, hẳn thực lo lắng bộ dáng của tiểu giống cái sẽ bị các thú nhân khác nhìn thấy, Viêm lạnh lùng mà suy ngẫm: tiểu giống cái này là của mình, tại sao phải để thú nhân khác nhìn chứ! Lâm Thông Bảo tuy rằng không rõ thú nhân vì cái gì làm như vậy, nhưng hẳn cũng không phản bác được: nghe hẳn, có thịt ăn (hắc hắc, đối với Viêm mà nói, người mới là miếng thịt ngon nhất a ~^O^~)

Chỉ thấy Viêm đi đến một khối nham thạch thật lớn phía trước, xung quanh khối nham thạch này toàn là cây cối, chỉ có một khối nham thạch này đứng vững ở chính giữa, mặt trên phủ đầy rêu, ở ngay trung tâm nham thạch còn được mài nhẵn một chút, giống như thạch bích, Viêm đứng ở trước thạch bích, đánh giá bốn phía một lúc, sau khi xác định không có gì nguy hiểm, hẳn dùng tay trái ở trên thạch bích vỗ xuống ba cái, trên thạch bích phát ra ba tiếng “Bang Bang Bang”. Đang lúc Lâm Thông Bảo vì cự lực của thú nhân mà giật mình, thì bên trong thạch bích phát ra âm thanh: “Ai?” Thanh âm tương đối hùng hậu, hiển nhiên đó cũng là một cái thú nhân tương đối “Đồ sộ”.

“Là ta! Viêm!” Viêm hạ giọng trả lời.

“Là Viêm, đúng là Viêm đã trở lại!”

“Hô—là Viêm, mở cửa nhanh!”

“Két lạp.....Két” theo liên tiếp thanh âm bên trong truyền ra, từ trung gian thạch bích thể nhưng vỡ ra một đường nhỏ, chậm rãi dời ra hai bên, lộ ra một cái lối đi! Lâm Thông Bảo xiết chặt cằm, để tránh nó vô ý rơi xuống! Đây là thần mã! Thú nhân tiền sử chẳng lẽ cũng biết bố trí cơ quan sao?! Sau này hẳn mới biết được, thạch bích này được tạo ra từ một loại cây tên là Thạch Thụ, vỏ cây của nó được gia công chế tác mà thành, không nhìn kỹ đúng thật là sẽ nhầm thành thạch bích. Loại vỏ cây này sau khi trải qua gia công liền trở nên cứng rắn vô cùng, đem hai khối vỏ cây ghép lại, khảm trên nham thạch ngay vị trí trung tâm, như vậy sẽ càng khó để cho người ta phát hiện.

Đi vào thông đạo, phát hiện hai bên đều đứng mấy thủ vệ thú nhân cao tráng, trên tay mỗi người đều cầm cây đuốc.

“Viêm, người đã trở lại!”

“Viêm, người tìm được Lạc sao?”

“Viêm, con của người đâu.....”

“Viêm, trên tay người là.....”

.....

Thú nhân mỗi người một câu, vây quanh Viêm hỏi chuyện. Nhưng Viêm trừ bỏ “Ân” vài tiếng thì vẫn mặt lạnh không nói lời nào, nhưng mọi người hình như đã quen với bộ dáng này của hắn, vẫn như cũ nhiệt tình theo sát hắn bắt chuyện. Xem ra, Viêm ở trong Bộ Lạc này rất được mọi người hoan nghênh! Lâm Thông Bảo trong lòng không biết vì cái gì mà vui rạo rực. (em đang vui vì tự hào chồng mình được mọi người vây đón a >.<>

Phát hiện có người chú ý tới tiểu giống cái trong tay mình, Viêm liền bước nhanh vào trong, không để ý bọn họ.

Lâm Thông Bảo trộm vén một góc da thú hướng ra ngoài nhìn, phát hiện có mấy thú nhân ánh mắt sáng như đuốc mà hướng hẳn nhìn tới, sau khi nhìn thấy hẳn mồm còn mở lớn ra, một bộ dáng ngu ngốc chưa từng thấy. Lâm Thông Bảo vội vàng đem da thú buông, mèn ơi! Ánh mắt của mấy tên đại ngốc này thật khủng bố, sẽ không ăn người đi!

Hắn lại không biết, các thú nhân sau khi nhìn đến bộ dáng của hắn tất cả đều hóa đá, nửa ngày vẫn thần thờ. Thật lâu sau mới có người nói chuyện, nhưng lại thành cà lăm:

“Kia.....Cái kia.....Là.....là.....”

“Cái.....Giống cái!” Có người lau nước miếng.

“Không.....Không thể nào? Viêm.....Người rõ ràng.....”

“Thật.....Thật đáng yêu.....”

“Thật nhỏ, Vẫn.....Vẫn là ấu tử sao?”

.....

Viêm ôm Lâm Thông Bảo một đường hướng vào trong đi, ra khỏi thông đạo, xông vào——hảo..... một thôn xóm náo nhiệt a! Lâm Thông Bảo thật sự nghĩ không ra từ gì có thể diễn đạt tâm tình hiện giờ của mình, bộ lạc trước mắt thật là rất lớn, một số phòng ở chỉ dùng cây gỗ cùng cây mây dựng thành, giống như tùy thời đều có thể bị gió thổi bay; một số tương đối khá hơn là dùng đá xếp thành, nhưng đá không có được mài qua, cho nên có nhiều cái lỗ hổng, có một số lỗ nhỏ thì dùng một ít đồ vật loạn thất bát tao nhét vào để bịt lại, nhưng lỗ lớn..... Lâm Thông Bảo lặng lẽ nhìn vào, liếc mắt một cái, hảo nha, nhìn một cái không sót thứ gì luôn (trời nhà gì nhìn vào là thấy hết thể thì hẳn ăn gì được nữa >”<)

Trên đường có thật nhiều thú nhân, trên cơ bản trong đầu đều kiên trì ba đại ý niệm “Cao”, “To”, “Cường”, đương nhiên tất cả cũng đều nhất trí bảo trì, “Chỉ bao lấy một khối da thú” quần áo vừa tốt vừa gọn.

Nhìn thấy Viêm đi qua, trên cơ bản đều lên tiếng chào hỏi, sau đó đem ánh mắt liếc nhìn về phía trên người Lâm Thông Bảo, lập tức, cả người Viêm cơ hồ đều biến thành hầm băng, khí lạnh một đường “vù vù” mà hướng trên người các thú nhân, làm cho bọn họ cũng không dám tới gần nữa, đến cuối cùng, gần như không có thú nhân nào dám hướng Viêm chào hỏi. Một đường đi thẳng, Viêm rất nhanh đã đứng trước cửa nhà của mình. Viêm có chút do dự, từ sau khi mẫu cát (xưng hô lão bà) của hắn chết đi, hắn cũng rất ít dọn dẹp nhà cửa, hiện tại lại rời đi lâu như vậy, trong nhà không biết đã biến thành dạng gì rồi, mình có nên để tiểu giống cái ở bên ngoài đợi trước hay không?

“Làm sao vậy?” Gặp thú nhân đứng lại, Lâm Thông Bảo có chút nghi hoặc? Đã tới chưa? Nhắc lên một góc da thú, căn nhà trước mắt nhìn ở bên ngoài xem như hảo, là dùng đá xây, tuy rằng cũng nhiều lỗ, nhưng tốt xấu gì cũng không phải dùng cây gỗ làm “nguy phòng”*?

(*) căn phòng nguy hiểm tùy thời đều có thể bị gió cuốn đi.

“Không có việc gì, chúng ta đi vào thôi!” Vẫn là không nên để ở ngoài, bên ngoài tất cả đều là lang!

Vào nhà, Viêm ở trên giường đá lau ra một địa phương sạch sẽ sau đó đem Lâm Thông Bảo thả xuống ở trước mặt, dặn: “Ta đi quét tước, ngươi ngoan ngoãn ngồi ở chỗ này chờ ta.” Nói xong liền xoay người dọn dẹp căn phòng đầy bụi.

Lâm Thông Bảo ngồi ở trên giường đá đầu đầy hắc tuyến, nhà Viêm thật bẩn nga, không chỉ tất cả đều là tro bụi, vừa nãy khi mới bước vào cửa, hắn còn thấy trên mặt đất ném đầy thức ăn thừa, bên cạnh còn thêm một đồng giẻ rách, một ít dụng cụ linh tinh bị ném lung tung, chẳng lẽ Viêm chính là ‘Bần quý, nam lười thôi’ trong truyền thuyết? Lâm Thông Bảo bị ý nghĩ của chính mình chọc cười.

Lại đột nhiên nhớ tới trên đường, chỉ thấy một đám nam thú nhân mạnh mẽ, nhưng không thấy phụ nữ, ngay cả bé gái cũng không thấy, đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ nơi này nữ nhân “Không đi xa đại môn, không ra khỏi cổng”? Không thể nào? Nhớ tới phụ nữ thời hiện đại, trong một thiên văn chương đã viết như thế nào ấy nhỉ: “Đây chính là thượng giường lớn, hạ được phòng bếp, giết được ngựa gỗ trở mình bị tường vây, chạy được xe tốt, có được phòng đẹp, phần đầu tiểu tam, đánh thắng được lưu manh.....” * Lâm Thông Bảo run lên, vô luận là loại nào, hẳn đều chịu không nổi a.

(*)ta hem biết cái nì nói gì a TT^TT ta chỉ đoán đây đại ý hẳn là nằm trên giường lớn, dưới có người hầu hạ, được bao bọc trong nhà lầu, ra ngoài có xe hiệu chạy, ở phòng hạng sang, chỉ cần phấn đấu một chút, không cần lo cho cuộc sống nói chung chắc chỉ mấy người được sống sung sướng.

Bất quá, đột nhiên nhớ tới sự tình bị mình lãng quên, Tiểu Lạc nếu là con của Viêm, vậy..... mẹ của nó là ai? Tay Lâm Thông Bảo hạ xuống vuốt vuốt cái bụng nhỏ của Tiểu Lạc nằm trong lòng ngực, cảm thấy lòng chưa xót, có chút không thoải mái.....

Bên kia Viêm sau khi an trí Lâm Thông Bảo, liền ra sức quét tước, trước tiên đem những rác rưởi trên mặt đất toàn bộ nhặt lên sau đó ném đi, tiếp theo đến con sông ở bên ngoài múc chút nước vẩy trên mặt đất, như vậy đến khi quét dọn, tro bụi cũng sẽ không bay lên phủ đầy phòng. Cầm một miếng da thú thô to, đem trong phòng từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài đều lau sạch sẽ, sau khi xong trời cũng đã tối.

Viêm nhìn bầu trời xám xịt, nhớ tới tiểu giống cái còn ngồi ở trên giường đá, liền đi nhanh tiến vào trong phòng, thấy tiểu giống cái cúi đầu không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Làm sao vậy?” Viêm quan tâm hỏi.

“Không, không có gì.” Lâm Thông Bảo phục hồi tinh thần lại, do dự nửa ngày mới hỏi: “Viêm, vợ của người.....Àch, giống cái đâu?”

Lần đầu tiên nghe tiểu giống cái hỏi chuyện của mình, Viêm có chút khẩn trương: “Hắn khi sinh Tiểu Lạc.....Khó sanh.....”

“A? Thực xin lỗi.....” Lâm Thông Bảo cảm thấy mình quả nhiên không nên hỏi, nhưng bây giờ tâm tình lại giống như có chút.....mình thăm? Quãng đi, ảo giác nhất định là ảo giác.....

“Phanh! Bang Bang!” tại lúc đang khó xử thì bên ngoài truyền đến một hồi tiếng gõ cửa mãnh liệt, “Viêm, mở cửa, mở cửa nhanh, chúng ta muốn nói chuyện a!”

Lâm Thông Bảo có chút ngạc nhiên, cái thanh âm này không phải là hùng hậu hoặc từ tính hay trầm thấp mà khi hắn tiến vào Bộ Lạc nghe được, mà thực trong suốt dễ nghe. Nhìn Viêm đi ra mở cửa, Lâm Thông Bảo cũng nhận không được ôm lấy Tiểu Lạc đã ngủ đến rồi tỉnh rồi mù vôi vàng đi theo.

Cửa vừa mở ra, bịch bịch bịch (tiếng bước chân nha), một loạt bốn nam nhân tiến vào: người thứ nhất đi vào có một đầu tóc vàng sáng rực, người không cao lớn cường tráng, thân thể hắn có chút yếu gầy, nhưng so với Lâm Thông Bảo vẫn cao hơn một khúc lớn, ước chừng cao khoảng 2m, chỉ thấy hắn hi hi ha ha mà đẩy bả vai của Viêm đi vào trong, thoát nhìn trông giống như một đại nam hài. Phía sau là một thú nhân đầu tóc bù xù, so với Viêm cao hơn một chút, thú nhân phi thường trầm mặt hướng về phía Viêm gật gật đầu, xem như là chào hỏi, sau đó kéo nam nhân phía trước, đi qua một bên.

Người thứ ba đi vào làm cho Lâm Thông Bảo nhìn trân trân: một mái đầu màu tím dài đến thắt lưng, đẹp đến rực rỡ, một đôi mắt phượng lạnh băng câu dẫn lòng người, đuôi mắt hơi hơi nhếch lên, tựa như thời khắc luôn lóe ra tinh quang, cái mũi cao nhọn, đôi môi mỏng tựa tiểu phi tiểu, không một chút che dấu biểu hiện, người này tuyệt không dễ chọc, dưới đôi mắt phượng dài nhỏ có một chấm lệ chí (nốt ruồi) màu đỏ, khuôn mặt vốn thập phần quyến rũ lại tăng thêm vài phần yêu dã. “Viêm, nghe nói người chẳng những tìm về đứa con, còn mang về một giống cái xinh xắn!” Người tới vừa mở miệng, thanh âm mang theo từ tính khàn khàn, làm cho người ta nghe xong cảm giác cái mũi bắt đầu ngứa, nếu không phải người tới thân cao cùng Viêm không sai biệt lắm, Lâm Thông Bảo thiếu chút nữa cho là mình gặp được mỹ nữ cổ đại.

Nhưng hắn nói cái gì giống cái? Viêm mang về một giống cái? Hẳn như thế nào không thấy qua? Từ từ, người Viêm mang về không phải là ta sao! “Ta không phải giống cái!” Lâm Thông Bảo tức giận mà ở phía sau vươn đầu ra phản bác! Người mới là giống cái! Cả nhà người đều là giống cái!!

Người bên ngoài nhìn tới, thấy một tiểu giống cái xinh xắn đẹp dễ từ sau thân hình cao lớn của Viêm vươn một cái đầu nhỏ ra, một đôi mắt to tròn tựa hồ có thể nói, chu đôi môi nhỏ hồng điểm lệ phản bác: “Ta không phải giống cái!” Hai gò má còn phình ra

~“Thật đáng yêu~” đại nam hài tóc vàng bỏ nhào qua, lại bị Viêm ngăn trở. Viêm chỉ vào đại nam hài tóc vàng, hướng về phía Lâm Thông Bảo nói: “Tiểu Bảo, đây là Khải Đạt, phía sau hắn chính là Hàn, tên tóc tím kêu là Tử, ở cửa chính là Tạp Ân.” Lâm Thông Bảo lúc này mới chú ý tới ở cửa còn đứng một đại hán,

xem chiều cao rõ ràng so với Viêm còn cao hơn nửa cái đầu! Mái tóc cứng nhọn cho thấy người này tính cách cứng rắn, hé ra khuôn mặt chính trực, một đôi mắt sáng ngời không phù hợp với thân hình của hắn, lộ ra sự nghiêm túc cùng kiên nghị, rõ ràng là một nam nhân cao rộng cường tráng, nhưng lại giống như đứa nhỏ tinh thuần sang sảng tươi cười, còn nghe hắn nói. “Hoan nghênh gia nhập bộ lạc Hồ thú!” âm thanh hồn hậu mà ôn hòa, rồi lại lộ ra một chút ngốc nghếch. Nói xong lại ngốc vù vù nâng tay lên gãi gãi cái ót của mình “Nói như thế được không?”

Lâm Thông Bảo từ sau khi đi vào thế giới thú nhân, lần đầu tiên có người nói hoan nghênh với hắn, vội vàng xuất ra tư chất đầu bếp, hai chân đồng nhất, đứng thẳng, trên thân khẽ cong, đối với người phía trước khom lưng trả lời: “Cảm ơn”

“Thật là đáng yêu, Viêm người ở đâu lừa gạt được một tiểu giống cái đáng yêu như thế? Hắn trưởng thành chưa?” Liên tiếp vấn đề từ trong miệng Khải Đạt phun ra, lại làm cho Lâm Thông Bảo muốn tìm chết! Cái gì giống cái! Đã nói là không phải, ta làm sao lớn lên giống nữ nhân! Còn trưởng thành chưa?!

“Ta 25 tuổi, sớm đã trưởng thành! Còn có! Ta đã nói ta không phải nữ nhân!” Lâm Thông Bảo cực lực giải thích.

“Ách.....Tiểu gia hỏa, đừng nóng giận a.” Phát giác Viêm phát ra lãnh khí ngày càng dày đặc khiến người cảm thấy càng lúc càng lạnh lẽo, Khải Đạt chạy nhanh đến an ủi tiểu gia hỏa, tiểu giống cái như thế nào nói mình không phải là giống cái chứ? Chẳng lẽ.....Hắn cùng mình giống nhau, từ nhỏ nhận giáo dục như thú nhân?

“Người thực trưởng thành? Nhưng người thoát nhìn.....” Khải Đạt ở trên đỉnh đầu Lâm Thông Bảo khoa tay múa chân một chút, đại khái chỉ tới bụng Viêm, tới ngực của hắn, “Giống như không đến 15 tuổi nha!”

Lâm Thông Bảo bi phẫn, thần mã*! Đây là kỳ thị đi! Đúng vậy! Người cho là ai cũng giống như thú nhân các người nhân cao mã đại** a! Đáng người thấp thì chọc gì tới các người chứ! Lâm Thông Bảo buồn bực mà tìm kiếm an ủi, hai mắt rưng rưng nhìn về phía Viêm: “Ta thật sự trưởng thành, ta đã 25 tuổi rồi, ta cũng không phải nữ nhân, ta là nam nhân a!”

(*) biểu thị sự ngạc nhiên trước một sự việc thần kỳ, khó tin nào đó tựa như câu “Cái gì.”

(**) ý nói người vừa cao vừa to

Nhìn bộ dáng của hắn mà Viêm đau lòng không thôi, vội vã vươn tay ôm hắn qua vỗ về, mắt lạnh đảo qua mấy nam nhân bên cạnh đứng xem cuộc vui, làm bọn họ đều lạnh run, nhưng vấn đề của tiểu tử kia vẫn là phải làm rõ: “Tiểu Bảo, cái gì là nữ nhân? Cái gì là nam nhân?”

“A?” Lâm Thông Bảo há to mồm, không thể nào, những người này ngay cả nam nữ đều không biết? “Ừm, nam nhân chính là chỉ người giống như cùng ta vậy, nữ nhân chính là sẽ sinh con! Ta sẽ không sinh con, cho nên ta là nam nhân!”

“Hiểu rồi. Thú nhân là nam nhân, phi thú nhân chính là nữ nhân!” Khải Đạt nghe xong liền hiểu ra “Nhưng mà, người là phi thú nhân, cho nên người cũng là giống cái a!”

Lâm Thông Bảo càng hôn mê; “Đã nói không phải, ta làm sao là giống cái, người mới là giống cái!”

Kết quả, Khải Đạt cư nhiên gật đầu cái rụp nói: “Người nhìn sao cũng là giống cái, ta cũng là giống cái!”

Lâm Thông Bảo choáng váng: “Người.....Người là giống cái?”

“Đúng vậy.” Khải Đạt thấy tiểu tử kia bắt đầu ý thức được thân phận của mình, còn nói: “Thú nhân có thể biến thân thành hình thú, chính là giống đực. Mà giống cái chúng ta không thể biến thành hình thú, cho nên phụ trách sinh con” Sau đó lại bắt đầu cảm khái thân thể của mình “Lúc ta còn nhỏ cũng vẫn cho mình là thú nhân, bởi vì lỗ mã của ta vẫn coi ta là thú nhân mà huấn luyện, kết quả khi trưởng thành ta mới biết mình không thể biến thân, là một giống cái, cho nên nói, tiểu gia hỏa, người không cần lo lắng, về sau.....”

Lâm Thông Bảo chỉ nghe vào tai mấy câu trước, phía sau căn bản hoàn toàn không lọt vào trong lỗ tai hắn. Trách không được sau khi tiến vào trong Bộ Lạc từ đầu tới đuôi không thấy một nữ nhân, nguyên lai thế giới này, giống cái vẫn mang thân nam nhân! Trách không được Viêm đối với mình tốt như vậy, nhất định cũng coi hắn là nữ nhân! Lâm Thông Bảo thực thương tâm, cảm giác mình bị coi thường! Trách không

được, Viêm ôm mình ôm tới ôm lui, nguyên lai hấn chẳng những xem mình như nữ nhân còn đem mình trở thành tiểu hài tử mà đối đãi!

Lâm Thông Bảo vẻ mặt cầu xin, Viêm thấy phi thường đau lòng, nhóc con phải vui vẻ mới tốt, chính mình phải hảo hảo dỗ mới được. Vì thế hấn dùng ánh mắt bắt đầu đuổi những “Khách ngoại lai”. Hàn thực có nhãn lực mà giữ chặt Khải Đạt còn đang lú rú nói chuyện không ngừng kéo đi ra ngoài, mà Khải Đạt thấy Hàn ra hiệu mới phát hiện tiểu tử kia ử rử, le lưỡi liền để Hàn lỏi đi. Mà Tử cũng từ lúc Hàn rời đi liền lỏi kéo Tạt Ân, đứng ở cửa không hiểu chuyện gì, đi ra ngoài.

Đóng cửa kỹ, Viêm ôm lấy Lâm Thông Bảo, đi vào buồng trong, ngồi trên giường đá, tiểu giống cái vẫn cứ cúi đầu không nhìn hấn, Viêm nhẹ nhàng nâng đầu Lâm Thông Bảo lên, phát hiện hai mắt hấn đỏ bừng, một bộ dáng muốn khóc, trong lòng không khỏi tê rần: “Làm sao vậy? Đau chỗ nào sao?”

Lâm Thông Bảo ngẩng đầu

Nhìn thú nhân khấn trương không thôi, nước nử “Người, người bắt nạt ta!”

“Ân?” thú nhân hiển nhiên không hiểu chuyện gì.

“Người coi ta như tiểu hài tử đối đãi, còn coi ta như nữ.....giống cái!” Lâm Thông Bảo bạo phát!

“Thực xin lỗi.....” Viêm tuy rằng không rõ đem tiểu giống cái xem thành giống cái có cái gì không đúng, nhưng trước cứ xin lỗi nhận sai. Về phần tiểu hài tử—— Viêm nhìn cái đầu nhỏ rụt rè của bé.....Tỏ vẻ chính mình thực vô tội.

Lâm Thông Bảo không còn cách nào khác.....Ni mã! Người có cần phải xin lỗi nhanh như vậy không, hấn còn có rất nhiều lời muốn nói a, bị một câu “xin lỗi” lấp kín, ta còn phát cái P gì chứ!! Lâm Thông Bảo ở trong lòng lẩm bẩm, khí (tức giận) phát ra không được, làm cho hấn có chút ghen nín. Đơn giản leo ra khỏi ôm ấp của thú nhân, ở trên giường đá trở mình tiến vào trong da thú, chôn mình giả vờ ngủ! (đúng với câu “lời xin lỗi đi trước là lời khôn” a, anh Viêm anh giỏi lắm, tiếp tục phát huy tính thê nô a >.<>

Thú nhân không còn cách nào, đành phải nhẹ nhàng hôn hôn cái trán Lâm Thông Bảo, sau liền xuất môn đi săn thức ăn, hấn nghĩ đến, chỉ cần ụy tốt cái bụng tiểu giống cái, tâm tình của tiểu giống cái nhất định sẽ tốt lên.

Lâm Thông Bảo tại sau khi thú nhân xuất môn liền lăn qua lộn lại, hấn biết thú nhân đối với hấn rất tốt, nhất định là có mục đích, nhưng càng nghĩ, trên người mình thật sự không có thứ gì đáng giá để báo đáp, trừ phi..... Lâm Thông Bảo có đôi khi tuy rằng thực ngốc, cũng chưa từng đàm qua cái gì luyện ái, nhưng hấn cũng không phải đối với chuyện tình cảm ngu ngốc, sau nhiều lần cảm thấy mình có cảm giác đối với sự cẩn thận của thú nhân, hấn biết mình kỳ thật cũng rất thích thú nhân, nhưng cứ như vậy nhanh chóng cấp tiện nghi cho Viêm, tổng cảm thấy mình thực chịu thiệt a.

13. Chương 13: Mọi Người Cùng Nhau Làm Sủi Cảo*, Ăn Bánh Bao (nhất)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Mộng

Beta: Nhã

(*) sủi cảo còn được gọi là vằn thắn, bánh chẻo

Ban đêm, Lâm Thông Bảo nằm trong lòng ngực của thú nhân đang ngủ thực say, mơ mơ màng màng nghĩ đến một việc: ngày mai phải nói rõ cho Viêm biết, một lần nữa đắp lại cái chăn, gió đêm thổi vào thật lạnh a.....

Ngày hôm sau, Lâm Thông Bảo ở trong một trận tiếng lục lọi tỉnh lại, nghe thanh âm này dường như là từ nhà trước truyền đến, Lâm Thông Bảo nhu nhu khước mắt, vừa ngáp vừa đi ra phía nhà trước.

Viêm đang vì tiểu giống cái yêu dấu của mình làm bữa sáng, tối hôm qua tiểu giống cái không cự tuyệt hẳn lấy lòng, ngay cả khi ngủ cũng đều không có phản kháng hẳn. Quả nhiên Tử nói rất đúng, chỉ cần nghiêm túc chấp hành “Có sai liền sửa, không sai cũng phải nhận, sai hay đúng cũng phải sớm nhận sai”, thật sự rất chuẩn xác! Thái độ chuyển biến của tiểu giống cái, hẳn đều nhìn đến trong mắt, biết Lâm Thông Bảo đang chậm rãi chấp nhận hẳn, bởi vậy hẳn càng muốn ra sức mà lấy lòng tiểu giống cái, như vậy hẳn mới có thể sớm ngày ôm được mỹ nhân về.

Viêm không ngừng hướng cái bếp lò thêm củi, đem nồi để lên, sau đó đem tiểu mễ (gạo)tối hôm qua Lâm Thông Bảo ngâm một đêm bỏ vào trong nồi, đổ thêm vào một lượng nước vừa phải, đậy nắp nồi lại, bắt đầu nấu cháo, tiểu giống cái có nói qua, sáng sớm không thể ăn thức ăn nhiều mỡ, ăn chút cháo lấp đầy bụng là được rồi. Cháo này nấu rất đơn giản, Viêm nhìn Lâm Thông Bảo làm vài lần là biết làm.

Chờ hẩn nấu cháo xong, bên này Lâm Thông Bảo mơ mơ màng màng đi ra. Mới vừa tỉnh ngủ còn mông lung, hai má phần hồng, áo tay ngắn rộng thùng thình tuột xuống một chút xuống gần nửa bắp vai, vừa vặn lộ ra cái cổ xinh đẹp. Nhìn thấy, Viêm thiếu chút nữa phun máu mũi, vội vàng đi qua, đem quần áo Lâm Thông Bảo chỉnh lại, bộ dạng này để cho mình xem thì tốt rồi, không thể để bị người khác chiếm tiện nghi.

“Người làm cái gì đấy? Thiệt ồn nga——” Lâm Thông Bảo hỏi, hoàn toàn không biết mình đang dùng khẩu khí như làm nũng để nói.

Viêm nhẹ nhàng ôm cái eo nhỏ của Lâm Thông Bảo, áy náy trả lời: “Ta muốn nấu cháo cho người”

Lâm Thông Bảo nhìn cái nồi nóng hôi hổi có khói trắng bay lên, mở ra vừa thấy, thật đúng là cháo, nhưng hẩn nhớ tối hôm qua mình chỉ ngâm phần cho mình và Tiểu Lạc, bởi vậy, hẩn đẩy đẩy cánh tay thú nhân nói: “Chút cháo ấy chỉ đủ cho ta cùng Tiểu Lạc ăn thôi, ta đi lấy thêm bột mì, người đi săn con Tiêm Nha thú lấy thịt làm nhân bánh, chúng ta làm bánh bao ăn!”

Tiêm Nha thú gần giống như dã trư, chỉ là hình thể lớn hơn một chút, khó nhìn hơn một chút mà thôi, coi như thịt heo mà dùng đi, về phần cặp heo đang nuôi cùng tám đứa con của chúng trong không gian trước hết vẫn cứ để đó, dù sao bên ngoài động vật gì đó thể hình lớn quá khổ, không thể đưa vào trong không gian. Tương lai, kế hoạch sinh sôi nảy nở phát triển không gian còn phải dựa vào chúng nó nữa!

Thú nhân nghe lời mà ra ngoài đi săn, Lâm Thông Bảo lấy mấy bao bột lớn từ trong không gian ra, lại hái thêm một bó họ to, thuận tiện gói một ít bánh chèo (sủi cảo) cũng tốt, làm sủi cảo nhân họ là đơn giản nhất. Bánh bao cùng sủi cảo cũng có thể làm nhiều một chút, thú nhân sức ăn lớn, hơn nữa mấy người đến ngày hôm qua nhất định là bằng hữu của Viêm, có thể mời bọn họ tới ăn cùng.

Lấy ra một bao bột mì, nhưng lại phát hiện không có cái chậu nào thích hợp, trực tiếp phân làm hai phần, đem bột mì đổ vào trong chậu, tiếp tục đập thêm mấy quả trứng gà cho vào trong bột mì, chậm rãi đổ vào một lượng nước ấm vừa phải, đương nhiên còn phải bỏ thêm chút muối vào mới tốt. Lấy tay không ngừng trộn bột, đem bột mì nhào nặn một hồi, nhưng vẫn không thấy được bột mì khô lại, lúc này lại tăng thêm sức mạnh mà nhồi bột! Phải nhồi đến khi bề mặt bột mì đều thực bóng loáng thì mới được, đương nhiên nếu như có thể làm được “Mặt quang”, “Chậu quang”, “Thủ quang”, tam quang* thì đó chính là đạt tới cảnh giới cao nhất!

(*) tam quang: ý là bột mì trở nên mịn bóng, chậu cùng tay không còn dính bột nữa, tức là bột mì khô lại không dính nữa.

Lâm Thông Bảo thở hổn hển mà nhào nặn khối bột mì, bên kia Viêm cũng đã sẵn thú trở lại, loại Tiêm Nha thú này ở trong rừng rậm thường thấy nhất, đối với thú nhân cường tráng mà nói, cẩn thận tìm là có thể bắt được tới tay. Vừa mới đi vào trong nhà liền nhìn thấy tiểu giống cái cổ hết sức mà nhào nặn một cái khối trắng trắng gì đó, bởi thể Viêm trưng bộ mặt thương tâm tỏ vẻ hẩn thực đau lòng.

Vội vàng đi qua kéo Lâm Thông Bảo lại, kéo tay của Thông Bảo để vào trong nước rửa sạch, sau đó mình cũng đi rửa tay sạch sẽ, biết tiểu giống cái thích sạch sẽ, hơn nữa đồ vật trắng trắng kia hẩn gọi là “Bột mì”, nếu là để ăn vậy càng cần phải rửa, bằng không nhóc con kia ăn vào đau bụng thì lúc đó biết phải làm sao?

“Người nhẹ chút, tay nhào như vậy..... Còn như vậy.....” Nhìn thú nhân bản thủ bản cước* nhào bột, Lâm Thông Bảo một bên chỉ huy, một bên xem tình huống lại thêm chút nước, trong lòng cảm thấy ấm áp dương dương. Hì hì, có người quan tâm cảm giác thật tốt!

(*) tay chân vụng về

Sau khi nhào xong khối bột, bình thường phải đợi 8 tiếng để bột lên men, nhưng mà bây giờ không kịp, vì thể liền đổi cách khác, dùng nấm men* làm cho bột lên men nhanh hơn, cụ thể là đem bột mì để ở trên thớt, thêm vào nấm men khô, đợi cho bột nở**, tiếp đó thêm đường vào rồi trộn đều, sau đó đào một cái lỗ ở giữa bột mì, đổ vào đó chút nước ấm, lại thêm vào một chút dầu đậu nành, tiếp tục trộn đều, nhào cho đến khi bột nhào dần khô lại thành một khối, thời gian chờ đợi khá chỉ cần hơn 1 tiếng đồng hồ.

(*) nấm men: Các loại nấm men sống thường được sử dụng để gây ra quá trình lên men.

(**) bột nở: Các loại bột nở là hỗn hợp của một số hoá chất (thí dụ: natri hydrogencarbonate, carbonate amoni, acide tartrique, photphát) có hoặc không thêm tinh bột và dưới tác động của khí dioxyde carbone

chúng thả ra, chúng có khả năng làm bột nở làm các loại bánh bích quy và bánh ngọt

Tiếp theo là làm nhân bánh, kêu Viêm đem Tiêm Nha thú đi xử lý, thịt làm nhân không thể quá béo cũng không thể quá nạc, bình thường làm sủi cảo hoặc bánh bao đều dùng thịt ba chỉ, còn được gọi là thịt xương sườn, với ba tầng thịt bên trong, đây là thịt ở bụng heo, nơi này thịt vừa mềm vừa nộn và lại nhiều nước nhất, bình thường dùng để làm thịt ngâm chua, thịt xào khô hay xào thịt v.v đều dùng loại thịt này.

Kêu Viêm đem thịt ba chỉ rửa sạch băm nhuyễn, sau đó đổ vào trong chậu, đầu tiên là làm nhân bánh bao, nhân bánh bao khác nhau tự nhiên có thể làm ra các loại bánh bao khác nhau: bình thường bánh bao chỉ cần hành lá cùng thịt là có thể làm thành, bất kể là thịt dê hay là thịt bò đều được; nhân bánh bao thịt trên cơ bản chỉ cần thêm nấm cùng thịt tôm bóc vỏ là có thể làm thành ba loại bánh bao khác nhau; còn nếu thêm vào đường trắng cùng đậu đỏ tán nhuyễn, sẽ tạo thành ba hương vị không đồng nhất, cách thực hiện cũng độc đáo, không cần bột lên men cũng có thể làm thành bánh bao hấp v.v, v.v.....

Mà ý tưởng của Lâm Thông Bảo rất đơn giản, dù sao cũng có nguyên một con Tiêm Nha thú lặn, làm thêm nhân bánh bao thịt là được: bánh bao thịt phổ thông, bài cốt (xương sườn) bánh bao, bánh bao chó không thêm*.....

(*) một loại bánh bao thịt ở Thiên Tân tên là cầu bất lý bao tử có thể tham khảo tại đây link

Nhân thịt làm rất đơn giản, đầu tiên băm nhỏ thịt, thêm vào chút hành lá cùng chút gừng, tiếp theo cho dầu mè, dầu ăn, muối, kê tinh, lại thêm chút nước tương rồi trộn đều lên là được, còn bài cốt bánh bao tựa như tên của nó chỉ dùng thịt xương sườn làm nhân, chỉ cần đem thịt xương sườn băm thành khối nhỏ là được.

Phần sủi cảo cũng không sai biệt lắm, cho số lượng muối, bột ngọt vừa phải vào trong nhân, thêm chút kê tinh và dầu mè, đổ vào một chút rượu để cho thơm hơn, sau đó đem toàn bộ rau hẹ xắt thành khúc nhỏ, không được quá lớn, rồi trộn đều theo chiều kim đồng hồ, cho đến khi nguyên liệu thấm đều gia vị là được, như vậy nhân sủi cảo cũng đã làm xong.

Nhân thịt đã làm xong, nhưng bột mì còn chưa có nở hết, vì thế Lâm Thông Bảo quyết định trước đem Tiểu Lạc đang nằm ì ở trên giường đánh thức, mới vừa cùng Viêm bước vào trong buồng, chợt nghe bên ngoài có tiếng người đập cửa. Hắn liền kêu Viêm đi mở cửa, còn mình thì vào buồng trong.

Bé con tựa hồ đang mơ thấy mộng đẹp, nằm ở trên nệm êm hướng bốn chân lên trời, lộ ra cái bụng nhỏ đáng yêu, trảo (móng vuốt) trái đặt ở trước ngực, trảo phải lại phóng ở trên đỉnh đầu, phối với màu lông hoàng kim, thoạt nhìn giống như chiêu tài miêu trên Địa Cầu! Chiêu tài miêu “A ô a ô” vươn đầu lưỡi liếm khóe miệng: mẩu mã, ta còn muốn chân gà nướng

~~Nhìn bên ngoài Tiểu Lạc manh đến làm cho Lâm Thông Bảo nhận không được vươn ngón tay trạc miệng Tiểu Lạc: “Tiểu Lạc, bảo bảo ngoan, thức dậy nào~” ^o^

Lạc không chút khách khí mà há mồm ngậm mỹ thịt “Đến miệng”, ân? Trên đùi gà nướng như thế nào có hương vị của mẩu mã? Thơm thơm ~~ Tiểu Lạc mơ màng mà mở mắt ra, a! Thật sự là mẩu mã! “Mẩu mã ~ chân gà nướng ~” Tiểu Lạc từ từ dán tại trên tay của Lâm Thông Bảo, hướng hắn đòi chân gà nướng.

“Vật nhỏ, đã đói bụng chưa? Đi, chúng ta đi ăn cháo nào ~” Lâm Thông Bảo ôm lấy Tiểu Lạc đang làm nũng đi ra nhà trước.

“A, Viêm, nghe nói hôm qua người mang theo một giống cái ấu tử xinh xắn đáng yêu trở về, là thực sao? Buổi sáng ta nghe Khải nói, là thực sao thực sao.....” Liên tiếp mấy tiếng thực sao truyền đến, Lâm Thông Bảo hắc tuyến, ai a, có sức sống như vậy?

“Ha ha, Lạp Á, người vẫn nhiều lời như thế, yên tâm đi, người nhất định sẽ thấy tiểu khả ái, hắn thực rất khá nga!” Cái thanh âm này không cần phải nói chính là cái đại nam hài tóc vàng ngày hôm qua đã tới — Khải Đạt, nhưng mà! Cái gì gọi là tiểu khả ái! Chính mình một đại nam nhân làm sao ‘Tiểu khả ái’! Cho dù là có đáng yêu, vậy cũng không thể lại thêm cái từ ‘tiểu’ vào a! Lâm Thông Bảo bị thương, bước nhanh ra nhà trước, quả nhiên thấy Khải Đạt đang lôi kéo một người khác hướng phía này đi tới. Nhìn đến trên người bị lôi kéo kia, Lâm Thông Bảo bị thương được chữa khỏi———— hắc hắc hắc, thế giới thú nhân cũng có người so với ta thấp hơn đấy thôi!

Thể hình nam hài trước mắt cùng Lâm Thông Bảo không sai biệt lắm, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn tròn vo, tóc màu trà thoát nhìn rất mềm mại, nếu đến hiện đại thì phải nói là một nam hài chân chính khả ái, này chắc là “Lạp Á” mà Khải Đạt mới vừa nhắc đến.

Đứa bé trai kia vừa nhìn thấy Lâm Thông Bảo đi ra, nhất thời nhãn tình sáng lên: “A, người chính là tiểu giống cái Viêm mang về sao, người bao nhiêu tuổi rồi, đã trưởng thành chưa, làm sao người cùng Viêm nhận thức, nghe Khải Đạt nói, khi Viêm mang người về thì trên người của người có đắp da thú Dương Dương, trời ạ vật kia thật tốt a, ta cũng rất muốn có nha, ta có thể biết như thế nào Lạp lại thân cận với người như vậy, Lạp rất đáng yêu a, bình thường hẳn không thêm để ý đến ta, a, ta còn chưa giới thiệu, ta gọi là Lạp Á, là đệ đệ của Viêm nga ~” một hơi hỏi một đống vấn đề cũng không hề thở dốc, nam hài nắm lấy bàn tay Lâm Thông Bảo thỏa mãn ước nguyện.

“Tốt lắm, tốt lắm, Lạp Á người đừng hỏi nữa, tiểu khả ái đã sắp xỉu rồi.” Khải Đạt liền tranh thủ đem Lạp Á kéo ra, run rẩy, lạnh khí của Viêm đều sắp đông lạnh chết người rồi, Lạp Á làm sao người không hề cảm giác được chứ!

Viêm cũng đi qua ôm Lâm Thông Bảo, sờ sờ cái đầu nhỏ của hắn, thân thiết hỏi “Không có sao chứ?”

“Hoàn.....Hoàn hảo” Lâm Thông Bảo nhanh bị lộng hôn mê, không nghĩ tới trên đời này còn có cách hỏi người như vậy.

“Người đừng trách hắn, hắn vẫn là tiểu hài tử.” Viêm giải thích, tuy rằng đứa em này của hắn có chút dài dòng, nhưng vẫn thực quan tâm hắn.

“Hả? Tiểu hài tử?” Ni mã, tiểu hài tử mà lớn như vậy sao? Gạt người!

“Àn, Lạp Á năm nay 14 tuổi.” Viêm tiếp tục giải thích, nhưng hắn giải thích so với không giải thích còn tệ hơn.

Ni mã! Trách không được Khải Đạt nói mình là vị thành niên, còn nói mình là ‘Tiểu’ khả ái, mình so với tiểu hài tử 14 tuổi chỉ cao hơn một chút xíu.... Rất đáng giận phải hay không a!!

Lâm Thông Bảo uể oải, buồn bực, thương tâm, bị xem thành giống cái coi như xong, cứ nhiên ngay cả chiều cao còn so ra kém tiểu hài tử.

“Ta thật sự rất thấp sao?” Lâm Thông Bảo không cam lòng hỏi thú nhân, muốn tìm kiếm an ủi.

“....” Viêm rất muốn nói: người như vậy cũng tốt lắm. Nhưng hắn cảm thấy nếu mình nói thế thì tiểu tử kia sẽ càng thương tâm hơn, vì vậy hắn do dự, thực do dự, vô cùng do dự.....

“Được rồi, người không cần phải nói, ta đã biết.....” Lâm Thông Bảo buồn bực, cái biểu tình này là gì a! Lừa ta một chút sẽ chết sao!

“Ngao ô ngao ô ~ ngao ô ~” trong lòng ngực, Tiểu Lạc cảm giác được cảm xúc Lâm Thông Bảo hạ xuống, liền nhanh chóng vươn tiểu móng vuốt ra an ủi. “Mẫu mã, không cần không vui, ăn chân gà nướng thì tốt rồi ^o^” (an ủi cũng không quên chân gà nướng của em a haiz.....)

Lâm Thông Bảo lúc này mới nhớ tới mình còn chưa cho bé con ăn bữa sáng, vì thế bỏ qua một bên tâm tình uể oải, mời Khải Đạt và Lạp Á cùng nhau ăn điểm tâm —— lùn thì lùn, trời sắp xuống cũng có người chống đỡ mà! Sợ cái gì! Hứ!

Bởi vì cháo vốn không nhiều, hiện tại có thêm Tiểu Lạc, hết thấy tất cả năm người, đành phải mỗi người ăn một chén cháo trước. Viêm cũng đã hưởng qua nhiều lần nên cũng không ngạc nhiên, nhưng Khải Đạt cùng Lạp Á cho tới bây giờ chưa từng ăn qua loại thức ăn mềm dẻo như vậy, hơn nữa mỗi hạt thực vật lại thực nhỏ, bọn họ trước đây cũng chưa từng thấy qua, Khải Đạt nhin không được hỏi: “Trời a, tiểu khả ái, thực vật này người từ đâu lấy được a? Ta cho tới bây giờ như thế nào chưa từng thấy qua?”

Lâm Thông Bảo trước khi cùng Viêm đến Bộ Lạc đã từng nghĩ kỹ cách trả lời: “Đây là lương sản nhà ta, là từ trên một loại thực vật kêu là cây lúa hái xuống. Bởi vì năng lực của ta là không gian, cho nên có thể mang tới thật nhiều đồ!” Bất quá, nhiều hơn nữa cũng không chịu nổi a, xem ra nên tìm chút thời gian, nghĩ biện pháp trồng lúa mới được, nếu không về sau ăn hết thì biết làm thế nào đây?

“Cái gì! Năng lực của người là không gian?” Khải Đạt kinh hô, loại năng lực không gian này hẳn chỉ nghe các trưởng bối nói qua, cho tới bây giờ chưa từng thấy qua, huống chi tiểu khả ái còn là một giống cái. “Viêm, đây là thật sao?” Hẳn nhẹn không được hưởng về thú nhân cao trắng chứng thực.

“Ừ!” Viêm gật đầu, chuyện này muốn giấu diếm cũng không được, còn không bằng sớm nói cho mọi người biết, chỉ cần không để cho họ biết không gian của bảo bối có thể xuất nhập cùng gieo trồng thực vật là tốt rồi.

“Hô! Vậy các người đã nói với tộc trưởng cùng tế ti đại nhân chưa?” Khải Đạt hỏi.

“Còn chưa có, ta tính toán sau khi ăn xong sẽ dẫn hẳn đi gặp tế ti đại nhân.” Viêm một bên trả lời câu hỏi của Khải Đạt, một bên lại cúi đầu lau đi hạt cơm dính trên miệng Lâm Thông Bảo, đối với vẻ mặt nghi vấn của Lâm Thông Bảo giải thích: “Tế ti là đại diện của Thú Thần trong bộ lạc.....” “Ai da, ta biết ta biết, để ta nói!” Đã sớm không nín được, Lạp Á chạy nhanh đến chen vào nói: “Tế ti là một người đức cao vọng trọng trong Bộ Lạc chúng ta, hẳn đại diện Thú Thần, hàng năm đều hướng Thú Thần cầu phúc cho chúng ta, thỉnh cầu Thú Thần phù hộ chúng ta vượt qua những ngày tháng nguy nan, hẳn lòng dạ hiền từ vì tất cả các tộc viên trong Bộ Lạc chữa bệnh, hẳn.....”

“Khụ, nói điểm chính!” Ngay cả Khải Đạt đều có chút chịu không nổi Lạp Á dài dòng.

“Thiết, được rồi, tế ti đại nhân sẽ vì mỗi thú nhân giác ngộ năng lực cùng kiểm tra xem xét năng lực của phi thú nhân!” Lạp Á đáng yêu mà sờ sờ đầu: “Ta nói xong rồi!”

“.....”

Được rồi, người mở đầu phải nói nhiều lời vô nghĩa như vậy, vì cái gì một câu nói đã xong chuyện chứ!

“Kia chờ ta gói kỹ bánh bao cùng sủi cảo cho các người ăn xong, chúng ta liền đi qua đi?” Lâm Thông Bảo quay đầu nói với thú nhân vẫn một mực yên lặng nhìn hẳn, đối lấy Viêm nhẹ nhàng gật đầu.

“Di? Cái gì là bánh bao? Sủi cảo?” Khải Đạt cùng Lạp Á trằm miệng một lời hỏi han.

Xem hai người một bộ dạng hứng thú, Lâm Thông Bảo liền chỉ vào khối bột mì cùng nhân thịt được đặt trên bãi đá, nói: “Chính là dùng cái khối bột mì kia, đem thịt trộn này làm nhân gói kỹ là được”

Lạp Á cùng Khải Đạt từ trên ghế đứng lên liền hướng bãi đá bên cạnh chạy tới, chỉ nhìn thấy bên trên để một khối đồ vật tròn vo mập mạp, lấy một lông tay chọc vào, lại hội bắn ngược trở về, Lạp Á tò mò mà lấy ngón tay chọc không ngừng. Còn Khải Đạt thì trưởng thành hơn chút, biết cái này là dùng thịt ăn, vì thế kéo ngón tay Lạp Á xuống, sau đó cùng chạy lại đối với Lâm Thông Bảo hỏi: “Cái đồ vật màu trắng kia là cái gì a? Còn có thịt này, nát thành như vậy còn có thể ăn sao?”

“Đương nhiên là có thể ăn! Nhưng mà bây giờ vẫn còn sống, phải chưng (hấp) chín mới có thể ăn!” Lâm Thông Bảo trả lời.

“Chưng? Như thế nào chưng?” Khải Đạt cùng Lạp Á truy hỏi kỹ càng sự việc.

“Bí mật —— các người chút nữa sẽ biết.” Lâm Thông Bảo cũng khởi lại tinh thần, lại chỉ vào nhân thịt nói: “Cái thịt băm này là dùng bột gói lại bên ngoài, muốn biết, liền cùng nhau gói đi!” Lâm Thông Bảo tự cho là lừa được hai người đến đây giúp đỡ, lại không biết đây là tự tìm phiền toái!

14. Chương 14: Mọi Người Cùng Nhau Làm Sủi Cảo, Ăn Bánh Bao (nhị)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Mộng

Beta: Nhã

Lâm Thông Bảo vô cùng cao hứng mà dạy bọn họ làm bánh bao, hắn chỉ cách làm vỏ bánh, đem bột nhồi đều, phân thành một viên tròn kích thước thích hợp. Tay trái nâng bột ép dẹp ra làm miếng lót, tay phải gạt lấy nhân thịt bỏ vào, bóp thành nếp gấp. Khi khép bao (bóp vỏ bánh) ngón cái hướng về phía trước, ngón cái cùng ngón trỏ phải đồng thời vê thành nếp gấp, khi thu nhỏ miệng lại nhất định phải ấn tốt, làm cho trên miệng bánh bao không dính vào nhau.

Hắn làm mẫu vài lần, kết quả không đoán được, ngốc Lạp Á không phải đem bột bánh vò thành cục, thì chính là để vào quá nhiều thịt, còn đem da bánh bao làm càng lúc càng mỏng, thẳng đến không còn hình dạng nữa. Còn Khải Đạt, cũng là chúa hoạt bát hiểu động, chính là hắn nhào nặn da bánh vừa phải, cũng không để nhiều thịt, rõ ràng có thể đem bánh bao gói lại hảo, nhưng mà hắn... Không! Hắn là muốn làm “Tạo hình sư”(người tạo hình)? Mỗi cái bánh bao trong tay hắn được tạo hình khác nhau, có giống con thỏ, cũng có giống Tiêm Nha thú, nhưng những thứ này to béo mập mập ít nhất có thể nhét nhân vào, nhưng đây là thần mã! Hắn thế nào đem thịt bỏ vào trong cái hình dáng như “Điện điều” (sợ mì) bị hắn lôi kéo thành cái cây côn dài? Còn bắt nó cuộn thành một vòng lại một vòng, rất giống.....Haiz, tất cả mọi người tự hiểu đi ——|||Lâm Thông Bảo hữu thần mà nhìn trên thạch đá đủ loại kiểu dáng “Bánh bao”, vô cùng hoài nghi chúng nó có thể ăn được hay không! Nhất là một ít cái núi.....Khụ, bánh bao đặc biệt kỳ lạ đó hắn thực có can đảm ăn sao!?

Đột nhiên khước mắt nhìn thấy mấy cái khối trắng cự đại, trán.....Rất được, tạo hình thực bình thường, nhưng hiển nhiên không phải của mình gói, càng không phải của “Nghệ thuật hình gia” Khải Đạt này làm, còn về phần Tiểu Lạc——nó chỉ có gây rối, dùng cái móng vuốt nhỏ phụ giúp làm vỏ bánh, đem nó nhu thành một cái cầu dài, sau đó đối với cái đó giẫm đạp. Như vậy còn lại chỉ có..... Lâm Thông Bảo quay đầu, quả nhiên, thú nhân chính là thật cẩn thận mà đem bánh bao trên tay mình mà vê bóp thành nếp, lực đạo khổng lồ chế tương đối tốt, nhưng mà —— nặn ra cái bánh bao không khối quá lớn đi?! So với bánh bao của mình làm ra phải lớn hơn gấp ba lần. Hơn nữa mặt da bánh này, hắn tựa hồ không có làm da bánh dày như vậy đi?

Thú nhân tựa hồ đọc được nghi hoặc của Lâm Thông Bảo, hắn tự tay cầm lấy bốn phần bột Lâm Thông Bảo đã phân, đem chúng nó phóng ở trong lòng bàn tay, sau đó lại xoa nắn thành viên tròn, lại cố sức khẹp lại hai tay, đem cục bột bên trong ép xuống—— da bánh khổng lồ liền ra đời!

Lâm Thông Bảo há to mồm, thông minh a! Hắn như thế nào không có nghĩ ra, kéo tới hai cái ăn hàng*, một người so với một người càng rối hơn, cao thủ chân chính cư nhiên là thú nhân mà hắn vẫn cho rằng ‘Nhân cao mã đại không làm được việc gì tinh tế**’! Quả nhiên, cái câu ‘Người không thể nhìn dung mạo, nước biển là không thể đo lường’ thật là phi thường có đạo lý!

(*) chỉ hai anh Lạp Á và Khải Đạt chỉ biết ăn.

(**) những việc nhỏ bé chỉ cần kỹ thuật cao không cần tốn nhiều sức lực

Vì thế, Lâm Thông Bảo rất dứt khoát mà “vứt bỏ” hai cái quỷ gây rối, lôi kéo Viêm để cho hắn mau làm thêm nhiều cái bánh bao, miễn cho bột làm vỏ bánh bị hai vị kia làm cho nát bét.

Gói xong bánh bao, Lâm Thông Bảo đem tất cả để vào trong xúng hấp đã sớm chuẩn bị, lại mang đến để trên cái nồi bắt đầu chưng, sau đó lôi kéo thú nhân đi ra ngoài gói mấy bát sủi cảo, tuy rằng bánh bao nhiều, nhưng là không chịu nổi sức ăn lớn a, hơn nữa bánh bao đều bị “cải tạo” quá độ, hắn thật sự không có dũng khí ăn, vẫn là làm thêm mấy cái sủi cảo bình thường đi! Đương nhiên, vì không muốn để cho sủi cảo bị hai cái quỷ gây sự kia phá hư, Lâm Thông Bảo đem Lạp Á cùng Khải Đạt đang nhìn đến phát hỏa mà đuổi ra ngoài.

Đem khối bột đã chuẩn bị tốt lấy ra, chuẩn bị làm da bánh, ở Địa Cầu, trước kia mọi người sẽ dùng cái chày cán da bánh, nhưng sau này có máy móc, mọi người liền đổi dùng máy móc chế tạo da bánh, cũng có người nghĩ ra cái phương pháp mới, chính là dùng bình chế tác, tỷ như bình bát bảo, ta cắt ngang giữa bình, bề mặt cắt phải bằng phẳng vuông vức, lấy một nửa mặt kia dùng, đem bột nhào nặn tốt tạo thành một tầng bột mỏng, sau đó đem nó gấp chồng lên nhau, thẳng đến không thể gấp nữa mà độ cao lại không vượt quá độ cao phân nửa bình, khi đó đem phân nửa bình phóng tới mặt trên, liền dụng lực đè xuống, như vậy miếng bột lấy ra có thể dùng là da bánh sủi cảo. (chỗ này khó hiểu quá TT^TT ta bó tay, hỏi anh google nhưng hém thấy cách làm nào tương tự cái nì a)

Lâm Thông Bảo cũng muốn dùng loại phương pháp này, nhưng ở thế giới này căn bản không có bình, tốt nhất vẫn là không lấy ra để tránh gây cho mọi người chú ý.

Vì thế hắn đổi dùng phương pháp truyền thống nhất —— sử dụng chày cán bột. Đem ra một khối bột khác đã nở hoàn toàn, nhồi nó thành hình dạng sợi lớn, dùng dao cắt thành những đoạn ngắn, lại dùng tay chà xát làm cho đẹp xuống, sau lấy chày ra cán.

Sau khi cán bột xong, tiếp đến là gói sủi cảo, đây cũng là một loại kĩ thuật, sủi cảo ở hiện đại phương pháp gói có mấy loại, thường thấy nhất chính là dạng hình sóng —— lấy vỏ bánh để giữa lòng bàn tay, để vào một lượng nhân vừa phải, bình thường không quen thì để ít một chút sẽ tốt hơn, sau đó nặn bột che kín phần nhân thành hình bán nguyệt, lại từ tả hữu bắt đầu lần lượt đẩy về phía trước tạo ra những nếp uốn cho đến hết.

Lâm Thông Bảo mới vừa làm xong cái sủi cảo thứ ba thì liền thấy Viêm cũng đang nghiêm túc mà làm ra một cái sủi cảo hình sóng, Lâm Thông Bảo kinh hỉ vạn phần, vì thế hắn bắt đầu làm đủ loại sủi cảo — hình cá, sủi cảo bán nguyệt, sủi cảo nguyên bảo, sủi cảo chum tữ hỉ..... Một cái so với một cái khó khăn hơn, nhưng không thể ngờ tới, Viêm thế nhưng cũng nhất nhất làm ra được, hơn nữa càng làm càng tốt, làm cho Lâm Thông Bảo cảm thấy có được loại cảm giác làm sư phụ.

Nhưng hắn đã quên còn có một câu rằng “Giáo hội đồ đệ, đánh chết sư phụ”. Rất nhanh, tốc độ của Viêm đã bắt kịp và vượt qua hắn, làm một cái sủi cảo cơ hồ chỉ cần ba giây —— lấy da, thêm nhân, tay vãn vè, xong.....Lại lấy da, thêm nhân.... Tốc độ nhanh đến làm cho Lâm Thông Bảo hoa cả mắt. Lâm Thông Bảo buồn bực, thủ pháp này, tốc độ này, so với người đầu bếp chuyên nghiệp là hắn đây còn nhanh hơn!

Bởi vì Viêm làm nhanh, sủi cảo không đến mười phút liền được gói kỹ càng, bánh bao lúc này hấp cũng không sai biệt lắm, hương khí nóng hầm hập lan tỏa ra khắp phòng, chỉ nghe Lạp Á cùng Khải Đạt ở bên ngoài phòng hô loạn “Chín! Chín! Nhất định là chín rồi! Tiểu khả ái người mau tới a!” “Thơm quá! Thơm quá! Thơm quá, ta thật rất muốn ăn!”

Lâm Thông Bảo bưng mâm gỗ chứa đầy sủi cảo ra, đi vào trong phòng chuyên dùng để nấu cơm (lần sau kêu phòng bếp đi), thấy Lạp Á cùng Khải Đạt chạy lòng vòng xung quanh, một bộ dáng muốn ăn lại không dám động, ở đây, nếu như không có chủ nhân cho phép, khách nhân không thể tùy tiện ăn, cái này gọi là lễ phép!

Lấy xuống bánh bao đã được hấp chín, dùng một đôi đũa gấp đám bánh bao đang bốc hơi thơm ngào ngạt để vào trong chậu, lại bỏ thêm bánh bao mới làm vào lồng hấp, lúc này mới quay người lại, ba cái ăn hàng (tham ăn) đã muốn vươn tay ra bốc lấy, mỹ vị ở trước mặt, lễ phép là cái gì chúng ta hôm sau có thể bàn lại!

“Oa!” “A!” “Ngao!” Đáng đời ba cái ăn hàng bị làm phồng, nhất thời mắt lệ rưng rưng, nhìn chăm chăm Lâm Thông Bảo, người sao không nói sớm a. Chỉ có Viêm là người may mắn còn sót lại, bởi vì hắn từ đầu tới đuôi ánh mắt đều chỉ dán ở trên người Lâm Thông Bảo, ngay cả khóe mắt cũng chưa từng bỏ thí cho người khác.

Lâm Thông Bảo cảm giác mình thật là vô phúc hưởng thụ bánh bao “tạo hình kỳ lạ” này, nhất là do Khải Đạt đặc biệt chế tác hình bánh bao “Béo phệ”, dựa theo nguyên tắc “Ai làm người nấy ăn”, hắn đem mỗi cái bánh bao của mỗi người làm phân biệt để vào trong bốn chậu, ngoại trừ Lạp Á, Khải Đạt cùng Viêm đều có bánh bao tự mình làm, Lâm Thông Bảo đem bánh bao của mình để vào trong một cái chậu cho mình cùng Tiểu Lạc ăn.

Lâm Thông Bảo đem chiếc đĩa phân cho mỗi người một đôi, dùng chiếc đĩa kẹp lên một cái bánh bao thịt, nhẹ nhàng dùng răng xé mở bánh bao, nhất thời một cỗ mùi vị nồng đậm xông vào mũi, khê hít vào, thơm mà không ngấy, mùi thịt thơm nồng, dư vị kéo dài.

Đem bánh bao thịt thổi thổi dứt cho Tiểu Lạc vì không cầm được chiếc đĩa mà đành phải ngoan ngoãn ngồi ở trên bàn đá chảy nước miếng, vừa thấy được Lâm Thông Bảo đem bánh bao thịt phóng tới trước mặt nó, ánh mắt nó đều đỏ, vội vàng nhào lên, cắn: “A ô a ô, ngon~” (ăn ngon ăn ngon, ăn quá ngon ~)

Nhóc kia ăn đến vui vẻ, cái đuôi phe phẩy không ngừng trông giống như Phong Hỏa Luân. Ngay cả Lạp Á cùng Khải Đạt cũng nhịn không được, vài lần thử dùng đĩa kẹp lấy bánh bao mà không được, liền dứt khoát trực tiếp dùng chiếc đĩa đâm xuyên qua cái bánh đưa lên ăn. Sau khi cắn xuống một ngụm, liền không còn khách sáo rụt rè nữa, hung hăng bắt đầu ăn, cuối cùng trực tiếp ném luôn chiếc đĩa, từng cái từng cái hưởng miệng nhai nuốt, cũng không sợ bị nghẹn, vừa ăn, vừa nói: “Thật ngon, ngon quá sức, ăn lão đại, ăn lão ca!” Lâm Thông Bảo nghe được đầu đầy mồ hôi, nhất là khi nhìn đến Khải Đạt đem bánh bao nhét đầy trong miệng, nhất thời cảm thấy vô cùng hữu thần

So sánh với Lạp Á cùng Khải Đạt mặc danh kỳ diệu thưởng thức, Viêm ăn tương đối kiềm chế, hẳn đã ném qua đồ ăn của Lâm Thông Bảo nấu, cảm thấy tiểu tử kia lần nào cũng làm ra đồ ăn ngon, cũng không cảm thấy kỳ quái, chính là nhìn thấy hắn ăn cái bánh bao, nghĩ thầm: bảo bối thật là đẹp mắt, khi ăn bánh bao hai cái má phồng lên phúng phính chuyển động, cái mũi khéo léo, còn có cái môi hồng diễm, thật đáng yêu.....

Vì thế hắn nhìn Lâm Thông Bảo một cái, cắn bánh bao một cái, xem một cái, ăn một miếng, lại xem một cái, ăn tiếp.....Được rồi, thứ cho Lâm Thông Bảo vẫn không thể thấu đáo được ý nghĩa ‘Sắc thái thanh tú’ kia, nhưng hắn cảm giác được mình cùng ‘đồ ăn’ có quan hệ? Bị ánh mắt Viêm vừa ăn vừa nhìn chòng chọc làm cho Lâm Thông Bảo thập phần khó chịu không được tự nhiên mà vươn lưỡi liếm môi mình, lại không biết hắn như vậy càng giống như là khiêu khích thú nhân.

Quả nhiên ánh mắt Viêm trở nên buồn bã, tiểu tử kia vẫn chưa sẵn sàng chấp nhận hắn, hắn phải nhẫn nại, nhẫn nại hơn nữa, chính là ——cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng tiên diễm, cái lưỡi trơn bóng mềm mềm thoát nhìn hảo ngon miệng..... Một ngụm, liền một ngụm, Viêm cuối cùng không thể chịu được hấp dẫn, một ngụm hôn ở trên miệng Lâm Thông Bảo, trước dùng đầu lưỡi liếm liếm cái môi mềm mại, sau đó duỗi đầu lưỡi ra cẩn thận đi vào quần lấy cái lưỡi của Lâm Thông Bảo đang lâm vào trạng thái ngây người, đảo qua khê mút duyên kéo lấy, xoay ngược lại vẫn về (Mộng: sau ta thấy giống nụ hôn kiểu Pháp quá đi)

Lâm Thông Bảo bị hôn đến đầu óc choáng váng, hai chân như nhũn ra. Miệng tê dại, trên đầu lưỡi cũng vừa tê vừa ngứa, có thứ thô ráp gì đó ở trước mặt mài tới mài lui.... Ô, Viêm đáng ghét, cư nhiên hôn hắn! Ta cắn!

Ôm thân thể mềm nhũn của tiểu tử kia, Viêm tận tình hưởng thụ, thấy nhóc con phản kháng, dựa theo nguyên tắc một hơi là hôn một cái, lại thật sâu hút vào một hơi, mới buông ra đôi môi đã sẫm sừng đỏ, đem tia nước miếng bị kéo ra liếm sạch.

Lâm Thông Bảo chỉ cảm thấy “Oanh” một tiếng, trên mặt giống như bị hỏa thiêu mà nóng rát, thiếu chút nữa đầu cũng bốc khói, khoé mắt nhất phiến, Lâm Thông Bảo nhất thời muốn tìm cái động chui vào ——tiểu bằng hữu, người không phải chỉ mới 14 tuổi thôi sao! Chưa thành nhân thì “Phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nghe” có hiểu hay không a, người trưởng mắt lớn như vậy làm gì! Nước miếng chảy ra ngoài kia! Còn có Khải Đạt, cái biểu tình của người thì gọi là chuyện gì chứ?! Người ta là “Tề mi lộng nhân”, người thực ra liếc mắt liền hiểu, nhưng miệng người thì là chuyện gì?! Rút gân sao?! Vô cùng thâm hiểm có phải hay không a! Cư nhiên ngay cả Tiểu Lạc cũng ngẩng đầu chảy nước miếng nhìn bọn họ!

Lâm Thông Bảo tức giận, mà đầu sỏ gây nên thì miệng vẫn còn toé toét cười với hắn (kỳ thật Viêm chính là cảm thấy “Tiểu Bảo” mặt đỏ bừng thực đáng yêu mà thôi), hắn nổi giận —— cười cái thí!

“Ngao!!!” Đùng hiểu lầm, đây không phải tiếng kêu của Tiểu Lạc, đây là một quyền đánh vào trên người Viêm, kết quả đau đớn chính là tiếng kêu thảm thiết của Lâm Thông Bảo phát ra!

“Có đau hay không? Đùng tức giận mà, ta hôn một cái ~” mỗ thú nhân đây là muốn an ủi người, hay lại muốn chiếm tiện nghi chứ.

“Đi chết đi! Không cho phép hôn!” Đây là thanh âm của người nào đó cực lực phản kháng.

“Hắc hắc ~”

“Nga nga ~ lại tới cái nữa đi~” ——||| này không cần phải nói cũng biết là hai cái tên ồn ào nào.

.....

Cuối cùng, Khải Đạt một tay ôm chậu chứa đầy bánh bao nóng hổi, một tay kéo Lạp Á cùng hân hoan dạng thẳng lợi trở về, hi hi ha ha mà về nhà tìm người chia sẻ mỹ thực. Về phần sủi cảo? Bọn họ quyết định buổi tối lại đến! ——|| mà Viêm đang ôm Lâm Thông Bảo vừa dỗ vừa hướng nhà tế ti đi đến, bọn họ còn có rất nhiều sự tình trọng yếu cần phải làm.....

Tóm lại, ở trong một trận gà bay chó sủa, bọn họ đã kết thúc một bữa sáng khoái hoạt? Sung sướng? Tốt đẹp?

15. Chương 15: Tế Ti Đại Nhân Xinh Đẹp Tao Nhã?

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Mộng

Beta: Nhã

Dọc theo đường đi, Lâm Thông Bảo gặp rất nhiều thú nhân thân mật với nhau, trừ bỏ những thú nhân nhiệt tình đến chào hỏi, lần này hắn còn phát hiện rất nhiều “Giống cái”! Một giống cái thân cao hai mét,

mang theo một cái thùng gỗ đựng gì đó từ phía đối diện đi tới, có lẽ là đi mệt rồi, nên hấn cúi người đâm đâm cái chân, phía sau nối gót theo là một người thân cao cũng khoảng chừng hai mét, trên vai còn vác thêm một con dã thú thật lớn, nhìn thấy được liền vội vàng chạy lại đem cái thùng gỗ trong tay giống cái treo ở trên sừng dã thú đang khiêng trên vai, sau đó dùng tay kia ôm lấy giống cái, cúi đầu hôn một chút lên khuôn mặt giống cái, giống cái kia thuận theo mà nép vào trong ngực thú nhân, hai người cùng tựa vào nhau tiếp tục đi tiếp, nhìn ra đây là một đôi.

Lâm Thông Bảo lại nhìn đến bên phải mình rõ ràng cũng là một nam nhân giống cái, đang ngồi trên một tảng đá trước cửa nhà, trong tay ôm một hổ thú so với Tiểu Lạc lớn hơn một chút chơi đùa, mà thú nhân trong nhà thì đang quét tước dọn dẹp xung quanh. Nhìn lại Viêm đang cẩn thận ôm mình, nhìn không được suy nghĩ, nơi này giống cái đều thật cao nga, đều so với mình cao hơn rất nhiều, trách không được lão Viêm coi mình như tiểu hài tử, bất quá, đãi ngộ của giống cái quả thật là rất tốt a.

Lại đi tiếp vào trong, liền nhìn thấy rất nhiều phi thú nhân cùng thú nhân ở bãi quán, trong đó có một số thú nhân còn trẻ, một số đã có bầu bạn, một số thì vẫn còn độc thân. Thế giới thú nhân của họ, cách ăn mặc đều rất là đơn giản, trực tiếp dùng lông thú quấn quanh thắt lưng là xong, mà những giống cái có bầu bạn thì dùng da thú cùng gân thú mà thú nhân săn về làm thành quần áo, đương nhiên không thể khéo léo tinh xảo như thợ ở hiện đại, nhưng tốt xấu cũng bọc được thân thể, cái váy da thú che phần dưới tương đối khá dài, đến trên đầu gối, chỉ lộ ra cẳng tay cùng tiểu thối (cẳng chân).

“Đây là chợ, mọi người sẽ mang những đồ vật không dùng đến để đổi những đồ vật mà họ muốn.” Viêm mở miệng giải thích, gặp Lâm Thông Bảo nhìn chằm chằm xem, liền hỏi: “Nếu người thích, chờ chúng ta theo tể ti trở về, lại đến lựa chọn?”

“Vẫn là thôi đi, để lần sau vậy.” Lâm Thông Bảo không nghĩ sẽ làm phiền Viêm, hơn nữa không có thú nhân mà ngay cả phi thú nhân ánh mắt nhìn hấn cũng giống như muốn ăn tươi hấn luôn. Xem đi! Giống cái vừa mới đi qua kia, một bộ dáng rất muốn đi lên sờ soạng, nếu không có Viêm lạnh mặt, chỉ sợ phi thú nhân kia đã nào đi rồi!

Qua khỏi chợ, đi tiếp ước chừng khoảng năm phút đồng hồ, liền đi tới một ngôi nhà bằng đá, thú nhân đưa tay gõ cửa, bên trong liền truyền ra thanh âm ôn nhuận: “Vào đi, cửa không có khóa.”

Vào phòng, liền thấy một giống cái đang ngồi dựa lưng về phía bọn họ, lúc này, hấn đang làm bước cuối cùng, dùng một mảnh da thú băng bó miệng vết thương trên bắp vai cho một thú nhân bị thương.

“Tốt rồi.”

Thú nhân kia cảm kích rời đi.

Giống cái vỗ vỗ tay đứng lên, một mái tóc dài thủy sắc phủ trên vai hạ xuống, xoay người, quay mắt nhìn về phía bọn họ, Lâm Thông Bảo biết mình đã từng thấy vài giống cái đều rất xinh đẹp, Lạp Á đáng yêu, Khải Đạt sáng sủa, Tử xinh đẹp, mà vị tể ti trước mắt này thì làm cho người ta cảm thấy ôn nhuận như nước, tao nhã như hoa. Lâm Thông Bảo trộm nói với Viêm: “Hấn cùng Tử xinh đẹp như nhau.”

“Phốc, a!” Tể ti đại nhân thính lực vô cùng tốt, nhìn không được cười rộ lên, tên tiểu tử này chẳng những vốc người nhỏ nhắn đáng yêu, ngay cả nói chuyện cũng làm cho người khác thấy thoải mái. Hấn đi tới, véo nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của Lâm Thông Bảo, nói: “Lời này của người không nên để cho Tử nghe được nha. Còn có, ta gọi là Lan.”

“A? Vì cái gì?” Lâm Thông Bảo hỏi, chẳng lẽ Tử không thích người khác nói mình xinh đẹp? Nhưng thực sự rất đẹp a!

“Bởi vì Tử là giống đực thú nhân! Hấn ghét nhất bị người khác nói hấn giống giống cái!” Viêm hướng Lâm Thông Bảo giải thích: “Tử tuy rằng nhìn qua như vậy, kỳ thực hấn rất mạnh”

“Ha ha, tiểu gia hỏa thực mềm ~” Lan nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bị mình nắn đến hồng hồng, nhìn không được một bên sờ lại sờ, một bên nói cho Lâm Thông Bảo biết, trước đây Tử bởi vì nhìn bề ngoài rất giống giống cái, cho nên không ít thú nhân hướng hấn cầu ái, thậm chí có một ít thú nhân muốn cưỡng ngạnh, tuy rằng giống cái rất thừa thốt, thú nhân cùng thú nhân kết hợp cũng không ít, nhưng loại sự tình này lại

không được Tử đồng ý, dù sao những thú nhân đó cũng không thực hiện được, nhưng sau này, phạm là thú nhân nào hướng Tử cầu ái sẽ bị Tử chinh đến nửa sống nửa chết.

Lâm Thông Bảo run lên, may mắn ngày hôm qua hắn không đối với Tử nói hắn xinh đẹp, nếu không.....

“Yên tâm đi.” Gặp vật nhỏ sợ, Lan mỉm cười nói: “Tử sẽ không động thủ với giống cái, huống chi người đáng yêu như thế. Nhưng không nói sẽ tốt hơn nga~”

Viêm ngăn bàn tay còn muốn đi sờ tiếp của Lan, nghiêm mặt nói: “Ta mang Bảo Bảo đến nhờ người kiểm tra thân thể của hắn.”

“Nga? Vậy sao? Tiểu gia hỏa kêu là Bảo Bảo sao?” Lan ý bảo Viêm đem Lâm Thông Bảo phóng ở trên giường đá.

“Ta gọi là Lâm Thông Bảo!” Kháng nghị! Viêm gọi ta là Bảo Bảo coi như xong, vì cái gì tất cả mọi người phải gọi ta là Bảo Bảo.

“Hảo, Thông Bảo ngoan.” Lan ôn nhu cười hỏi: “Bao nhiêu tuổi? Biết năng lực của mình chưa?”

“25 tuổi, 25 tuổi! Đã trưởng thành!” Lâm Thông Bảo tỏ vẻ mình là đại nhân, lại không biết cử chỉ này của hắn so với tiểu hài tử còn ngây thơ hơn!

Lan cùng Viêm liếc nhau, có chút không tin nhóc con này nhỏ như vậy cư nhiên đã muốn 25 tuổi. Viêm đối với Lan gật đầu nói: “Người kiểm tra một chút đi, còn có, năng lực của Bảo Bảo là không gian.”

“Cái gì?” Lan kinh hô, năng lực không gian đã rất nhiều năm không có xuất hiện qua, hiện tại cư nhiên xuất hiện trên người một giống cái, xem ra hắn cần phải hảo hảo kiểm tra một chút.

Lan kêu Lâm Thông Bảo nằm xuống, lấy ra một cây cốt châm (cây kim làm bằng xương), đối với Lâm Thông Bảo nói: “Thông Bảo ngoan, để cho ta lấy một giọt máu là được rồi.”

Lâm Thông Bảo có chút sợ hãi, phải biết rằng cây cốt châm cùng cây châm ở thời hiện đại to hơn rất nhiều. Viêm nhìn thấy liền đau lòng, hắn vươn tay về phía trước, nghiêm trang nói: “Vẫn là lấy của ta đi!” (ôi anh Viêm dễ xương quá đi >o<)

= = Ôn nhu như Lan cũng bị chọc tức rồi! Ta là phải kiểm tra tiểu gia hỏa, đâu phải kiểm tra người! Lấy máu của người có thể kiểm tra ra tình trạng của tiểu gia hỏa sao!? Viêm người hôm nay không phải là đem đầu bỏ quên ở nhà đi?!

Nhìn Lan không một chút ôn nhu đem Viêm đuổi ra ngoài, Lâm Thông Bảo che miệng cười trộm, nhìn Viêm bình thường một bột đáng thần khí*, không nghĩ tới hắn cũng có thời điểm bị người đuổi đi.

(*) đặc ý, ngạo mạn, khí thế.

Lan cầm lấy tay Lâm Thông Bảo trích một giọt máu, nhỏ vào trong một cái chén bằng gỗ đã sớm chuẩn bị trước, trong chén chứa một chất lỏng màu xanh biếc, sau đó đặt nó trên bàn đá, lại bắt đầu xuất ra một đồng đồ vật mà Lâm Thông Bảo chưa thấy qua, dường như là dụng cụ gì đó rồi bắt đầu hành động.

Lâm Thông Bảo nằm ở trên giường đá, nhìn Lan bộ dáng bận rộn đi tới đi lui, chỉ chốc lát sau liền cùng Chu công đi uống trà. Lan nhìn Lâm Thông Bảo đã muốn ngủ, thoáng lộ ra một nét mỉm cười, liền lại tiếp tục công việc.

Lâm Thông Bảo ở một trận ngựa ngựa mà tỉnh lại, mở to mắt liền thấy trên tay Lan phát ra lục quang, còn liên tục vuốt cái chân của hắn.

“Ha, Lan người đang làm cái gì a?” Hắn ngựa đến chân muốn động.

Lan thấy hắn đã tỉnh, liền buông chân hắn ra. “Ta giúp người kiểm tra thân thể nga~”

“Kiểm tra thân thể vì sao phải sờ chân a? Còn có, ta mới vừa rồi thấy ở trên tay người có lục quang, bây giờ tại sao lại không có chứ?” Lâm Thông Bảo tò mò, hắn biết trên cái thế giới này, mọi người có thể sử dụng thần lực, nhưng chưa từng thật tin tưởng lời Viêm nói qua.

“Ha ha!!” Lan thần bí cười, rất muốn nói mình không chỉ sờ soạng chân hắc, mà tất cả từ đầu đến chân khắp nơi đều sờ, nhưng..... Tiểu gia hỏa nhất định sẽ thẹn thùng đi? Vẫn là không chọc hắc tốt hơn. Lan giơ hai tay lên, khiến cho nó phát ra lực quang, ở trong tiếng kinh hô của tiểu gia hỏa mà trả lời: “Loại năng lực này chúng ta kêu là “Mộc lực” cũng có thể gọi là “Sinh mệnh lực”, là một loại năng lực đặc biệt Thú Thần ban cho tể ti, nó có thể trị liệu ốm đau, làm cho tốc độ khép lại miệng vết thương nhanh hơn, cũng có thể cung cấp sinh cơ cho người ta.”

“Nga nga, nguyên lai là như vậy a.” Lâm Thông Bảo gật gật đầu, đơn giản mà nói chính là chữa bệnh đi.

Như là biết trong lòng Lâm Thông Bảo suy nghĩ những gì, Lan còn nói thêm: “Không chỉ là chữa bệnh nga, còn có thể giúp thú nhân cùng giống cái trưởng thành kiểm tra năng lực vốn có của bọn họ.”

Lan lại mang tới cái chén gỗ chứa máu của Lâm Thông Bảo, đối với hắc nói: “Nước này là nhựa của thánh thụ Lạp Mĩ Đạt, nhựa của thánh thụ kết hợp với mộc lực của ta có thể giúp ta kiểm tra được năng lực của mọi người.” Tiếp theo hắc hướng cái chén gỗ rót vào mộc lực, nhựa cây bên trong chén nháy mắt sáng lên, tản mát ra một cỗ hào quang trong suốt, hào quang tán đi, chất lỏng bên trong thể nhưng biến thành trong suốt! Ngay cả đáy chén đều có thể rõ ràng thấy được.

Lâm Thông Bảo nghi hoặc mà nhìn Lan, đây là ý gì? Lan nhìn chất lỏng màu trong suốt bên trong chén, kinh hỉ nói: “Xem a, Thông Bảo, máu của người hiện ra là màu trong suốt, cái này chứng tỏ năng lực của người thực sự là không gian!” Xem Lâm Thông Bảo bộ dáng vẫn còn có chút nghi vấn, hắc lại tiếp tục giải thích: “Nếu biến thành màu đỏ, là năng lực hỏa hệ, lam sắc là năng lực thủy hệ, thanh sắc chính là năng lực phong hệ, màu tím là năng lực lôi hệ. Thú nhân bình thường có được đều là một trong bốn loại năng lực này.”

“Kia Viêm là thuộc hệ gì?” Lâm Thông Bảo rất ngạc nhiên, bởi vì hắc không chỉ thấy Viêm sử dụng qua hỏa năng lực, hắc còn có thể phi hành trong không trung..... “Ha ha, bởi vì Viêm là một trường hợp đặc biệt” Lan thành công mà gọi lên lòng hiếu kỳ của Lâm Thông Bảo, nói tiếp: “Giống người cùng ta, đều là đặc biệt, ở trong này, rất ít giống cái có được năng lực, cho dù có phần lớn cũng là năng lực thủy hệ, bởi vì thủy hệ cũng có thể trị liệu, cho nên giống cái có loại năng lực cũng rất trân quý. Mà mộc lực chỉ có tể ti mới có, mỗi trăm năm mới xuất hiện một người, vừa xuất hiện cũng sẽ được bảo vệ. Mà năng lực hệ không gian càng hiếm hơn, truyền thuyết kể rằng tại thời cổ đại, thú nhân vì gặp tai họa mà không ngừng di dời, trên đường di dời nhiều thú nhân vì đói khát mà chết, bởi vậy Thú Thần ban cho một loại năng lực không gian đặc thù, bên trong có chứa các loại thức ăn Thú Thần ban tặng cho, có thể trợ giúp thú nhân vượt qua thời gian đói khát, các thú nhân mới có thể trong tai ương mà sống sót. Cho nên nói, Thông Bảo a, năng lực của người thực rất tốt nga!”

“Ta, ta biết rồi.” Lâm Thông Bảo có chút chột dạ, hắc đều không biết năng lực của mình lợi hại như vậy, còn giúp người, hắc chỉ biết mình ăn không ít.

“Kia còn Viêm? Người còn chưa có nói cho ta biết Viêm là chuyện gì xảy ra đâu?” Lâm Thông Bảo liền truy vấn.

“Ha ha, đừng nóng vội, từ từ sẽ kể đến.” Lan sờ mái tóc mềm mại của Lâm Thông Bảo, yêu thích không rời tay, nói: “Thật lâu thật lâu trước kia, thời điểm đại họa, từng có một con hổ thú.....”

“Này ta biết, Viêm có nói qua, nó dẫn theo đàn thú tránh được tai họa, gặp được thú thần đúng hay không?” Lâm Thông Bảo vội vàng đánh gãy lời Lan nói.

“Đúng vậy, chính là tùy tiện ngắt lời người khác nói cũng không hay nha.” Lan nhéo cái mũi nhỏ của Lâm Thông Bảo, nhìn hắc khó chịu mà há mồm ra thở, lúc này mới buông tha hắc, nói tiếp: “Con hổ thú kia, chính là tổ tiên Bộ Lạc chúng ta, mà Viêm chính là hậu đại của nó! Là Vương thú! Trong truyền thuyết Thú Thần ban cho con hổ đầu đàn kia vô thượng vinh quang, có thể đồng thời khống chế Phong, Lôi, Thủy, Hỏa tứ loại năng lực, hơn nữa trên đầu hình thú của nó còn có khắc một chữ ‘Vương’, cho nên mọi người đều gọi hắc là Vương Thú!” (vua của muôn thú)

= = “....” Không nghĩ tới Viêm cư nhiên còn gặp cảnh đen đủi như vậy, càng không nghĩ tới, hắc đối với lão hổ tại trên đầu khắc một chữ Vương đều cảm thấy được thật bình thường, nhưng mà ở đây lại thực không bình thường. Cái này không thể trách hắc, dù sao hắc chỉ thấy qua Viêm ở dạng hình thú, những

người khác còn chưa có gặp qua, tuy là hần gặp qua bộ dáng Tiểu Lạc, nhưng.....Thứ lỗi nó vẫn còn nhỏ a. Hần lại chưa thấy qua lão hồ ấu tử trông như thế nào.

(nói chung đoạn nì em nó nói từ trước tới giờ em chỉ nhìn qua hình hồ của hai người là Viêm và Tiểu Lạc, cho nên em nghĩ trong bộ lạc ai cũng giống như Viêm và Tiểu Lạc hết.)

Cuối cùng, lúc gần rời đi, tâm tình của Lâm Thông Bảo vẫn như cũ là

Không chỉ bởi vì chuyện Viêm là Vương thú, mà là chuyện tiếp theo, khi Viêm tới đón hần, Lan đối Viêm nói: Thông Bảo tuy rằng kiểm tra qua thân thể đã muốn thành thực, nhưng hần thật sự quá nhỏ rất yếu ớt, người hiện tại khả vẫn không thể ăn nga

~Ni mã! Cái gì gọi là đã muốn thành thực, cái gì gọi là yếu ớt, cái gì gọi là ăn?! — —, chẳng lẽ hần là hoa quả sao!

Cầm lấy thứ Lan đưa cho, nghe nói mỗi ngày uống một chén nhựa của cây thánh thụ Lạp Mĩ Đạt là có thể giúp Lâm Thông Bảo “Cường thân kiện thể”, giao hẹn về sau, cứ cách một tuần lại đến kiểm tra một lần, thẳng đến khi Viêm có thể “Hưởng dụng” mới thôi. Lâm Thông Bảo đỏ mặt thúc giục thú nhân, cơ hồ là “Bay” trở về nhà. Ni mã! Cái gì là tế ti đại nhân ôn nhu chứ, phúc hắc, là phúc hắc chắc luôn!!

Phúc hắc thần mã! Chán ghét nhất!

16. Chương 16: Nghi Thức Trưởng Thành Của Tiểu Lạc! (nhất)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Mộng

Beta: Nhã

Giữa trưa, sau khi ăn xong, Viêm mang theo Lâm Thông Bảo đi một chuyến đến chỗ lão tộc trưởng thuyết minh tình huống của Lâm Thông Bảo, lão tộc trưởng thực thân thiết, hẳn là thúc thúc của Viêm, sau biết Viêm có tình ý với Lâm Thông Bảo, liền lập tức đồng ý cho Lâm Thông Bảo cùng Viêm ở cùng một chỗ. Trước khi đi, hẳn đối với Viêm nói: “Về sau Bộ Lạc này nhờ vào ngươi.”

Viêm đem Lâm Thông Bảo trở về nhà, sau đó cùng với nhóm thợ săn trong Bộ Lạc đi săn bắn, hẳn đã xuất môn mười ngày, bây giờ trở về tự nhiên là phải tham gia vào trong đội săn bắt của Bộ Lạc, tiếp qua một thời gian nữa, hẳn phải tham gia kỳ tuyển chọn tân tộc trưởng.

Viêm đi không bao lâu, Khải Đạt cùng Lạp Á lại chạy tới, Khải Đạt lú lú nói mình đem bánh bao ôm trở về nhà mời Hàn ăn, Hàn nói ăn thật ngon, còn một hơi ăn đến năm, sáu cái.... Sau đó xế chiều trước khi Hàn đi săn thú còn chuẩn bị mang theo một bao bánh bao lớn, bảo là muốn cấp cho Tử cùng Tập Ân nếm thử một chút.... Nói mình phải cùng Lâm Thông Bảo học tập cách chế biến làm cái này cái kia....

Vì thế, cả một buổi chiều, Lâm Thông Bảo đều luôn phấn đấu nhào bột. Đợi cho Viêm trở về, thì Lâm Thông Bảo cũng đã muốn phấn đấu đến năm sáu giờ, hiện tại trong đầu đều toàn là bánh bao! Bánh bao! Bánh bao!

May mắn Viêm còn dẫn theo Hàn tới, lúc này mới lôi Khải Đạt cùng Lạp Á đang ôm lồng bánh bao cười đến góc hè hè đi, giúp cho Lâm Thông Bảo thoát khỏi khổ ải.

Nhưng hẳn cao hứng quá sớm, hôm sau, ngày thứ ba, ngày thứ tư.... Liên tục năm ngày, mỗi ngày giữa trưa Khải Đạt đều lôi kéo Lạp Á đến nhà Viêm tìm Lâm Thông Bảo nói muốn học cách làm sủi cảo, làm bánh bao, làm sủi cảo, làm bánh bao.... Hơn nữa còn vô cùng sáng tạo, tạo ra đủ loại bánh bao ‘Tạo hình mới, nhân bánh mới, cách thực hiện mới.’ Vô bánh mềm mại đến trong tay khéo léo của bọn họ liền biến thành “hỗn tạp”, hình dạng hết sức kỳ lạ, làm cho Lâm Thông Bảo chỉ biết câm nín, nguyên liệu làm nhân loạn thất bát tao coi như xong đi, quá trình thực hiện còn kỳ quái hơn, đem bánh bao xuyên qua cây que rồi đem đến trên lửa nướng cũng coi như có thể cho qua! Nhưng vì sao còn xuất hiện ngày càng nhiều tạo hình mới?

Lâm Thông Bảo mà gói lấy bánh bao, trong lòng không ngừng suy nghĩ, còn muốn gói bao lâu a, nếu cứ tiếp tục như vậy, mình sẽ mắc chứng sợ bánh bao luôn mất! Hơn nữa, bột trong không gian không phải là vô hạn, mỗi ngày cứ làm bánh bao thế này, có lẽ còn chưa tới mùa đông, bột mì sẽ bị dùng hết. Ngẫm lại, hiện tại ở mùa này cũng không phải là thời gian trồng lúa, nếu ở hiện đại, chỉ sợ tiếp qua không bao lâu đã đến mùa thu hoạch đi? Hay là sang năm, nhất định phải thử tìm một chỗ trồng lúa mới được, nếu không về sau sẽ không có ăn nữa, ngẫm lại, nơi này mỗi ngày không phải ăn trái cây chính là thịt, ăn mỗi ngày cũng không phải không ngán nga?!

Lâm Thông Bảo cứ như vậy, hàng ngày trải qua buổi sáng được Viêm hầu hạ rồi giường ăn cơm, tiễn Viêm đi săn thú, trở về chơi đùa với Tiểu Lạc, sau bữa cơm trưa thì bị Khải Đạt cùng Lạp Á chớp tới làm “Tạo hình” bánh bao, buổi chiều hướng Viêm kể khổ đủ loại, buổi tối thì bị Viêm dùng hình người ôm ngủ đến sáng.

Ngày như vậy rất nhanh liền trôi qua chẳng mấy chốc đến ngày cử hành nghi thức thành nhân cho Tiểu Lạc, buổi sáng ngày hôm nay, Lâm Thông Bảo hạnh phúc mà chột chột Tiểu Lạc còn đang ngủ say đến góc hồ, hỏi Viêm đang nấu cháo: “Mấy ngày nay, Tiểu Lạc như thế nào luôn nằm ngủ thế?” Đã liên tục ba ngày đều như vậy, nhưng mà kêu thế nào cũng không có tỉnh, nhớ rõ ngày hôm qua Khải Đạt không cần thận đem nồi nhôm rót xuống mặt đất, phát ra một tiếng “Phanh” thật lớn, nhưng mà nhóc kia vẫn như cũ nằm ngủ, ngay cả một cái nhăn mặt cũng không không có, ngủ vô cùng say sưa.

“Sắp đến lễ thành nhân, trước lễ mấy ngày phải bảo trì lực lượng, mới có thể ở lễ thành nhân thành công chuyển sang hình người.” Viêm ôn nhu mà nhìn Lâm Thông Bảo trả lời.

“Biến thân rất nguy hiểm sao?” Lâm Thông Bảo có chút lo lắng.

“Không, sẽ không, nhưng mà tiểu thú nhân ở lần đầu tiên biến thân, sẽ có chút đau đớn, bình thường tiểu thú nhân đều có thể chịu được.” Viêm nói xong lại thoáng nhìn qua thân hình nhỏ gầy của Tiểu Lạc, cũng không nói nữa.

Ăn xong bữa sáng, Viêm liền ôm Lâm Thông Bảo đi đến trước quảng trường trong Bộ Lạc, nơi đó là địa phương tổ chức lễ thành nhân của tiểu thú nhân, tộc trưởng sẽ tự mình đến chủ trì. Trên đường nhìn đến không ít thú nhân phu phụ ôm tiểu hổ hướng đến quảng trường, những tiểu tử kia có một số cũng giống như Tiểu Lạc, đều nằm ngủ ở trong lòng của mẫu mã, có một số đã muốn tỉnh, ở trong lòng của mẫu mã hoạt bát mà vươn đầu ra nhìn quanh bốn phía, hiển nhiên tinh thần lực của những tiểu tử này rất tốt.

Tới quảng trường, phát hiện nơi này đã vây quanh không ít người, có ôm tiểu thú nhân, cũng có đến tham quan.

“Tiểu khả ái, nơi này nơi này!” Một tiếng nói quen thuộc truyền tới, không cần nghĩ cũng biết là Khải Đạt!

Lâm Thông Bảo quay đầu vừa thấy, quả nhiên! Tên kia đang đứng ở bên cạnh quảng trường hướng hắc dùng sức phát tay, đứng bên cạnh còn có Hàn, Tử, cùng với Tật Ân. Nhưng Khải Đạt trong lúc hô, lại làm cho rất nhiều thú nhân quay đầu nhìn về phía Lâm Thông Bảo, bọn họ đều thực muốn nhìn đến một chút giống cái mà Viêm mang về, nghe nói: siêu cấp đáng yêu, siêu cấp xinh đẹp, siêu cấp mềm mại, siêu cấp... Tiểu giống cái!

“Ai? Có phải là giống cái mà Viêm mang về?”

“Thật đáng yêu a ~”

“Thoạt nhìn thật nhỏ a....”

Phần đông ánh mắt thú nhân sáng như đuốc, làm cho Lâm Thông Bảo sợ đến mức vội vàng đem đầu lùi về! Ni mã! Nhìn cái gì vậy, xem ta là hầu tử sao!!

Viêm ôm Lâm Thông Bảo hướng về phía Khải Đạt đi đến, dọc theo đường đi, hắc mặt lạnh bắn phá chung quanh, hướng những ánh mắt nóng bỏng của các thú nhân phát đi cảnh cáo, tiểu gia hỏa là của hắc, ai cũng đừng nghĩ từ trong tay hắc cướp đi!

Các thú nhân không sợ chiến đấu, bởi vì bọn họ đều tin tưởng khí lực cường đại của chính mình. Hơn nữa bởi vì giống cái thừa thớt, rất nhiều thú nhân sẽ vì tranh đoạt mà phát sinh tranh đấu. Bọn họ đều tin tưởng vững chắc, chỉ có thú nhân cường đại mới có được giống cái, mới có thể bảo hộ tốt giống cái. Bởi vậy, ở nơi này, cho dù một thú nhân cùng một giống cái có quan hệ tốt đến mức nào, nhưng chỉ cần bọn họ còn chưa kết thành bạn lứa, thì những thú nhân khác có quyền đối với thú nhân đó đưa ra lời thách đấu để chứng minh mình cường đại, để giống cái có hảo cảm với hắc, hắc cũng có quyền theo đuổi giống cái đó. Hiện giờ, đã có không ít thú nhân bắt đầu rục rịch, nhưng còn ngại khí thế cường đại của Viêm, lúc này đành phải giương mắt nhìn.

“Ha ha ha, tiểu khả ái thật sự là rất được hoan nghênh a!” Lãnh khí của Viêm có thể đông chết người, nhưng Khải Đạt vẫn như cũ không tiếp thu mà vẫn cười ha ha. Hàn ở phía sau liếc mắt đưa Khải Đạt ôm vào trong lòng, đối với Viêm mặt càng ngày càng đen nói: “Lạc còn chưa có tỉnh sao?”

Lâm Thông Bảo nhắc lên da thú bao quanh, lộ ra Tiểu Lạc vẫn còn đang ngủ: “Còn chưa có tỉnh lại. Viêm, nghi thức chừng nào thì mới bắt đầu a?”

Nghe được tiểu giống cái nói, sắc mặt Viêm mới thoáng chuyển biến tốt đẹp, Bảo Bảo đã ở trong tay của mình, hắc chạy không thoát! Sau khi nghĩ thông, hắc chỉ vào bên trái trả lời: “Chờ đến giữa trưa tiếng trống da thú vừa vang lên thì sẽ bắt đầu, chúng ta đi đến phía trước chờ đi.”

Lâm Thông Bảo theo tay hắc chỉ nhìn tới, quả nhiên ở bên trái quảng trường phía trước có đặt một cái trống thực nguyên thủy, trống rất lớn, cái giá đỡ cũng làm rất cao, da trống không biết là cái da thú gì, đen sẫm thoạt nhìn đã rất lâu đời.

“Ai da, năm nay thật sự là náo nhiệt a, nghe nói năm nay tiểu hài tử tham gia lễ thành nhân có đến ba mươi hai đứa nga.” Khải Đạt vịn tay Hàn nói với Lâm Thông Bảo.

“Có ba mươi hai đứa sao?” Lâm Thông Bảo nghi hoặc, nghe Viêm nói... Tại trong Bộ Lạc này có tám trăm người, giống cái chỉ có không đến hai trăm người, mà tiểu thú nhân đã tiến hành qua nghi thức thành nhân cũng chỉ không đến một trăm, năm nay xác thực có đến ba mươi hai tiểu thú nhân thành nhân đúng thật là

rất nhiều. Lại nhìn mấy người bên cạnh hỏi: “Hôm nay sao lại chỉ có các người? Lạp Á như thế nào không có tới?”

“A nha! Lạp Á hôm nay có việc nên không thể tới, thực là đáng tiếc. Nghe nói ngày hôm qua có thú nhân chạy đến nhà hấn cầu hôn!” Trên mặt Khải Đạt có chút vui sướng khi người gặp họa: “Kết quả bị lỗ mã Lạp Á đánh vào mặt cho bầm dập!” Lâm Thông Bảo hắc tuyến, Khải Đạt người đặc ý như vậy làm gì chứ?

Nhìn người tụ tập càng lúc càng đông, Lâm Thông Bảo nhin không được hỏi Viêm: “Viêm, chúng ta có cần vào trong một chút không a? Người ở đây thiệt nhiều.”

“Đúng vậy, đúng vậy. Chúng ta đi lên phía trước một chút, nhìn càng thêm rõ ràng!” Khải Đạt không an phận mà chạy đến đằng trước mở đường, thú nhân phía trước nhìn thấy là giống cái, liền nhanh chóng tránh đường. Để cho Khải Đạt một đường nhảy lộc cộc đi qua, lưu lại vài thú nhân nhin không được lắc đầu, thật sự là hoạt bát quá..... Tử vũ vũ bả vai Hàn nói: “Khởi bằng a, chờ người cùng Khải Đạt sau khi kết bạn, cần phải dùng sức chút nga ~ ha hã ~” nói xong liền lưu lại Hàn đang xanh mặt, cười tà đi khỏi..... Lâm Thông Bảo nhìn theo thân ảnh Tử tóc dài phiêu phiêu xinh đẹp, thật sự không muốn lý giải nội dung mà hấn vừa nói ——

Mấy người chen đến phía trước, Lâm Thông Bảo mới phát hiện ở giữa quảng trường là một tượng đá cực lớn, chừng hai mươi mét, bởi vì kỹ thuật điêu khắc quá kém, thế cho nên nhìn qua vừa thấy giống sư vừa thấy giống hổ, lại không biết rốt cuộc là sinh vật gì, nhưng Lâm Thông Bảo biết cái này chính là Thú Thần mà các thú nhân tể bái. Dưới tượng đá chất đầy những cục đá vuông vức sáng bóng, như là đã được sử dụng thật lâu, mặt trên bày một cái tô hôm trước do Viêm muốn cảm tạ Lan mà đưa đồ ăn tới cho hấn, mặt trên dùng lá cây đặt lại, không biết bên trong chứa những thứ gì.....

Khải Đạt ở một bên sôi động mà giới thiệu nói: “Nơi này là thần thánh đàn tể, vô luận là lễ thành nhân của tiểu thú nhân, hay lễ kết bầu bạn, hay lễ tuyển chọn tộc trưởng, nói chung là những nghi thức trong đại đều được ở trong này cử hành nha.”

“Đông! Đông——” Một thú nhân hướng trông da thú đánh xuống, nguyên bản ở trên quảng trường các thú nhân đang ồn ào nhất thời yên tĩnh trở lại. Lão tộc trưởng Khang Đức bước đi vững vàng, bước đến trước đàn tể, mặc dù tóc đã trắng xóa, nhưng thanh âm to vang: “Hôm nay là ngày nhóm tiểu thú nhân làm lễ thành nhân, ta cũng không nói thêm cái gì, giống như trước kia, mọi người có thể đi lên lấy một ít Thánh Thủy, để cho nhóm tiểu thú nhân uống nó, sau đó là có thể tiếp nhận quang huy của Thú Thần, bắt đầu lần hóa thân đầu tiên!”

Nói xong, liền bắt đầu đến phân phát Thánh Thủy cho nhóm phụ phụ thú nhân. Lâm Thông Bảo phát hiện, các tiểu thú nhân còn đang ngủ cũng đã tỉnh táo lại. Hấn vội vàng nhìn lại Tiểu Lạc trong lòng ngực mình, đã thấy miệng nhóc kia hơi hơi mở rộng, thân hình mềm như nhung cuộn tròn lại, vẫn đang ngủ say sưa, Lâm Thông Bảo kéo tay Viêm đang ôm mình, lo lắng không thôi hỏi: “Viêm, Lạc còn không có tỉnh, làm sao bây giờ a?”

“Không có việc gì.” Viêm cũng có chút lo lắng, nhưng vẫn an ủi Lâm Thông Bảo: “Đừng lo lắng, chúng ta trước đi lĩnh Thánh Thủy đi.”

“Àn, được rồi” Lâm Thông Bảo xem những phụ phụ thú nhân khác cũng đã mang theo tiểu thú nhân của mình đi lĩnh Thánh Thủy, vì thế, bọn họ cũng chỉ có thể trước đi lĩnh rồi nói sau, mà Khải Đạt cùng Tử bọn họ lại chỉ có thể ở ngoài quảng trường chờ.

Đi đến trước tượng đá, Lâm Thông Bảo một tay cầm lấy vỏ Xác Xác quả đựng Thánh Thủy, một tay ôm Tiểu Lạc, không biết nên làm cái gì bây giờ. Xem các tiểu thú nhân khác đã thật vui vẻ mà uống xong Thánh Thủy, thân thể bắt đầu chậm rãi cuộn mình, toàn thân phát lên tia sáng..... “Ngao!” chỉ nghe một tiếng thú rống, một cái tiểu thú nhân đã hoàn thành hóa thân, khỏe mạnh, khẩu khinh, thân mình nhỏ bé rõ ràng chỉ có 5 tuổi, lại giống như tiểu đại nhân 7, 8 tuổi ngẩng đầu lên, vẻ mặt kêu ngạo. Lỗ mã của tiểu thú nhân kia một phen khiêng hấn lên, để cho nó ngồi ở trên đầu vai của mình, tiểu tử kia cao hứng mà “Oa oa” kêu loạn, giống như đang nói “Chậm một chút”, “Cẩn thận” linh tinh, một nhà chậm rãi tách ra mọi người trở về nhà mình. Ngay sau đó, lại có nhiều tiểu thú nhân thành công hóa hình rồi đi.

Nhưng..... Tiểu Lạc vẫn là không tỉnh lại, Lâm Thông Bảo bắt đầu khẩn trương lắc thân mình Tiểu Lạc:

“Tĩnh, tĩnh a tiểu Thang Viên,” Viêm nhẹ nhàng đè lại bàn tay nhỏ bé của Lâm Thông Bảo, lắc đầu, “Không có việc gì, cái này gọi là bất tĩnh, chỉ có thể chờ cho tự mình tĩnh lại.” Viêm cũng có chút bận tâm, hẳn biết thân thể đứa con của mình không khỏe mạnh cường tráng như những đứa nhỏ khác, nhưng hẳn vẫn không thể ngờ được thân thể Tiểu Lạc lại kém đến như vậy.

17. Chương 17: Nghi Thức Trưởng Thành Của Tiểu Lạc! (nhị)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Mộng

Beta: Nhã

Mất thấy càng ngày càng nhiều tiểu thú nhân hóa hình thành công rồi đi, đứa nhỏ còn lại càng ngày càng ít, cuối cùng chỉ còn lại Tiểu Lạc nhà bọn họ, Lâm Thông Bảo nhìn không được khóc lên, hẳn không để ý đau đớn dùng sức đánh vào ngực của Viêm, tức giận mắng: “Người xem người! Người xem người nói cái gì không có việc gì! Hiện tại cũng không còn ai, tiểu Thang Viên còn chưa có tĩnh!”

Viêm cũng trầm mặc, hẳn một bên đau lòng nước mắt của Tiểu Bảo, một bên cũng vì đứa con mà sốt ruột, hẳn nhìn thoáng qua Thánh Thủy Lâm Thông Bảo cầm trong tay, cắn răng một cái, hẳn đặt móng ngồi xuống đất, đem Lâm Thông Bảo ôm vào trong ngực, cầm qua Thánh Thủy, bắt lấy miệng Tiểu Lạc, đem Thánh Thủy rót vào trong. Hành động này không chỉ khiến Lâm Thông Bảo choáng váng, mà ngay cả các thú nhân chung quanh cũng đều kinh hô một tiếng, Khải Đạt thậm chí chạy vào quảng trường liền mắng:

“Viêm! Người điên rồi! Trước khi tỉnh lại làm sao có thể tùy tiện chúc uống Thánh Thủy! Người muốn giết đứa con của người sao!” Thánh Thủy nhất định phải lúc thanh tỉnh mới được uống, nếu không, loại Thánh Thủy được điều chế đặc biệt này, được tính mãnh liệt của nó sẽ ở lúc tiểu thú nhân còn chưa có chuẩn bị tốt, sẽ kịch liệt đánh sâu vào tinh thần của chúng nó, khiến cho chúng nó bị tan vỡ!

Lâm Thông Bảo nghe xong, sợ tới mức một chưởng đánh trên mặt của Viêm: “Viêm! Làm sao người có thể làm như vậy, lần này không được, cùng lắm thì đợi đến lần sau Lạc lại tham gia lễ thành nhân a! Ô ô ô! Làm sao người có thể như vậy!”

“Đừng khóc.....” Viêm nhẹ nhàng giữ chặt tay Lâm Thông Bảo hôn xuống, tay bé rất non, đánh ở trên người mình, đau cũng là Lâm Thông Bảo, mình cũng luyến tiếc bé đau.

“Không có cơ hội lần sau!” Hàn cũng đã đi tới, hần kéo lại tay Khải Đạt đang muốn một quyền đánh Viêm.

“Nếu lần này không thành công, Lạc sẽ không có lần sau.” Tử cau chặt mày, biểu tình thực nghiêm túc nhìn về phía Lâm Thông Bảo giải thích: “Tiểu thú nhân chỉ có thể ở 5 tuổi tham gia lễ thành nhân, nếu thất bại, nó chỉ có thể cả đời làm dã thú, và sẽ bị Bộ Lạc trục xuất!”

Điều này khiến cho Lâm Thông Bảo ngây dại, hần ngơ ngác nói: “Bị, bị trục xuất? Có ý tứ gì? Ở trong Bộ Lạc không được sao?”

“Trước kia cũng có người thử qua, nhưng thú nhân không thể hóa hình sau khi lớn lên rất khó khổng chế thú tính, kết quả.... Hần cắn chết người nhà mình!” Tập Ân cũng biết Lâm Thông Bảo khó vượt qua, nhưng hần vẫn quyết định nói ra.

“Người không nên trách Viêm, hần cũng là bất đắc dĩ, kỳ thật chính hần cũng rất thống khổ.” Tử nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt Lâm Thông Bảo an ủi.

“Nhưng, Nhưng là....” Lâm Thông Bảo sờ sờ cái đầu nhỏ của Tiểu Lạc vẫn như cũ không có phản ứng, cảm xúc lòng mềm như nhung, khiến cho hần tâm nhuyễn, không biết khi nào thì như vậy, Tiểu Lạc đã trở thành niềm vui của hần, mỗi lần Viêm không ở, đều là Tiểu Lạc cố gắng chọc cho hần vui vẻ, hần thật sự không biết, bây giờ, nên làm sao mới có thể giúp cho Tiểu Lạc.

“Tiểu Lạc có thể do lực lượng không đủ, Viêm một phen này rót vào Thánh Thủy, nếu Tiểu Lạc gắng gượng vượt qua, có thể hóa hình thành công! Nếu không được..... Tổng sẽ chết ở trong miệng dã thú mạnh hơn!” Tử lại ra tiếng, kỳ thật hần cũng rất đau lòng cho Tiểu Lạc, dù sao mình cũng coi như là nhìn nó lớn lên.

“Động!” Vẫn trầm mặt mà nhìn chăm chăm Tiểu Lạc, Viêm đột nhiên lên tiếng, mọi người vừa thấy, quả nhiên Tiểu Lạc bắt đầu chậm rãi há mồm ra, phát ra thanh âm hút không khí rất nhỏ: “Ti ti” tựa hồ cảm thấy vô cùng đau đớn, nó khởi động tiểu thân mình, lại dùng miệng dùng sức cắn chi trước của mình, Lâm Thông Bảo đau lòng, nghĩ muốn đem tay của mình đưa cho nó cắn, nhưng Viêm so với hần nhanh hơn, dùng tay mình nhét vào trong miệng Tiểu Lạc. Đối lấy ánh mắt áy náy của Lâm Thông Bảo, vừa rồi chính mình còn hung dữ đánh Viêm, thế nhưng Viêm còn đối với mình tốt như vậy, mình thật sự không nên...

Tiểu Lạc rất đau đớn, nó cảm giác mình bị chìm ở trong nước, bốn phía đều là một mảnh hắc ám, nước giống như kim châm đâm ở trên thân thể của nó, nó dùng sức cắn xuống đồ vật này nọ, hai chân không ngừng đá động lên, đau quá, đau quá, lỗ mã, mẩu mã các ngươi ở đâu!! Tiểu Lạc đau quá!! Ô ô..... Một lúc lâu sau, nó tựa hồ cảm giác được có ai đang kêu gọi nó, thanh âm dứt quãng ——“Lạc.....Bảo bối.....Ngoan.....Ngoan a.....Tĩnh.....Ăn.....Ăn ngon.....Kê....Bánh bao.....Hương hươg.....Chân gà nướng.....” Lạc khịt khịt khịt, là mẩu mã! Là hảo mẩu mã! Còn có chân gà thơm thơm! Là món ăn Lạc thích nhất, mẩu mã làm thức ăn gì đều ngon nhất! Lạc yêu nhất mẩu mã! Lạc muốn mẩu mã!

Mắt thấy buổi chiều liền sắp đi qua, chỉ cần mặt trời xuống núi, Tiểu Lạc sẽ bị phán định là hóa hình thất bại, sắc mặt Viêm càng ngày càng trầm, một câu đều nói không nên lời. Vừa nghĩ tới sắp sửa mất đi Tiểu Lạc, Lâm Thông Bảo nhịn không được khóc lớn, nhẹ nhàng vuốt ve tiểu thân mình bởi vì đau đớn mà co rút thành một khối.

Cho đến bây giờ, trên thân Tiểu Lạc vẫn không có dấu hiệu hóa hình, nhớ tới Tiểu Lạc tham ăn thích ăn chân gà nướng, thường thừa dịp mình không chú ý liền trộm đi, hần không khỏi dễ dàng nói: “Tiểu Lạc, người ngoan ngoan a, ngoan ngoan mà hoàn thành hóa hình, chờ Tiểu Lạc tỉnh lại, ta sẽ làm thật nhiều

thật nhiều chân gà nướng cùng bánh bao thịt cho Tiểu Lạc nga, chúng nó đều là thức ăn Tiểu Lạc thích ăn nhất, chân gà nướng hương hươu, Tiểu Lạc muốn ăn bao nhiêu, ta sẽ làm bao nhiêu nga! Có được hay không vậy? Tiểu Lạc tỉnh a!” Nói xong lời cuối cùng, Lâm Thông Bảo đều gào khóc lên. Ngay cả Khải Đạt cũng đã nhào vào trong lòng Hàn khóc nức nở, Tử cùng Tập Ân đều yên lặng trầm mặt, ngôn ngữ của thú nhân có hạn, thật sự không biết phải an ủi Lâm Thông Bảo đang thương tâm như thế nào.

“Mẫu.....Mẫu.....” Thanh âm kỳ quái từ trong lòng ngực truyền đến, Lâm Thông Bảo cùng Viêm đều mở to hai mắt nhìn, chỉ thấy trên người Tiểu Lạc bắt đầu chậm rãi tản mát ra hào quang, cái miệng hình hổ hé ra, thỉnh thoảng truyền ra vài thanh âm biến điệu. Cái đuôi cùng tai hổ bắt đầu chậm rãi biến mất, ngay cả bộ lông trên thân cũng từ từ rút đi..... Một cỗ cảm giác vui sướng phát ra từ nội tâm của mọi người, lúc này không chỉ có Khải Đạt bọn họ, mà ngay cả các thú nhân ở một bên vây xem cũng đều vây quanh lại đây.

Chỉ thấy ánh sáng trên người Tiểu Lạc càng lúc càng sáng, thẳng đến chiếu vào mọi người làm cho không mở mắt lên được, chờ ánh sáng rời đi, một cái tiểu oa nhi mập mạp mũm mĩm hiện ra trước mặt mọi người, trên khuôn mặt nhỏ nhắn béo tròn của tiểu tử kia vẫn như cũ có chút mệt mỏi, trên con mắt to tròn vì đau đớn mà còn đọng đầy nước mắt, Tiểu Lạc chu cái miệng nhỏ đối với Lâm Thông Bảo nói: “Mẫu mã ~ Tiểu Lạc muốn ăn thật nhiều chân gà nướng ~”

Ăn! Ăn! Ăn! Chỉ có biết ăn thôi, người hù chết mẫu mã rồi biết hay không! Lâm Thông Bảo rất muốn nói như vậy, nhưng nhìn đến trên gương mặt Tiểu Lạc vẫn còn tái nhợt, hần nhẹn không được mềm lòng: “Hảo.....Chúng ta về nhà liền ăn chân gà nướng!” Nói xong ôm chặt Tiểu Lạc. Vật nhỏ này, thật làm mình sợ muốn chết!

“Nga! Thật tốt quá, thành công!” Một đoàn thú nhân đồng loạt phát ra tiếng cười rung trời, ngay cả lão tộc trưởng cũng hòa theo cười lên. Tất cả các đứa nhỏ đều an toàn thông qua, bọn chúng là hi vọng của Bộ Lạc trong tương lai, không có gì so với cái này tốt hơn!

Viêm thở ra, trên mặt không tự giác lộ ra một nét cười thoải mái! Tử vỗ lấy bả vai của hắn, nói: “Chúc mừng ngươi, tiểu khả ái yêu thương Lạc như vậy, về sau các ngươi nếu trở thành người một nhà thì thật hạnh phúc nga!” Viêm trầm mặt không nói, hắn đương nhiên biết, Tiểu Bảo của hắn tuy rằng ngoài miệng nói không muốn, kỳ thật Tiểu Bảo đã sớm đem hắn cùng Lạc trở thành người một nhà, sẽ không buông ra! Xem! Vừa mới rồi Lạc gọi Tiểu Bảo là mẫu mã, Tiểu Bảo cũng không phủ nhận nga?!

“Chúng ta về nhà đi!” Viêm nhẹ nhàng ôm lấy Tiểu Bảo, đem hai người đều ôm sát vào trong ngực, về sau sẽ không có gì có thể tách rời bọn họ!

“Hảo!” Lâm Thông Bảo nín khóc mỉm cười, lại nghĩ tới bộ dáng một nhà phu phụ thú nhân vừa rồi, lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Lạc cứ nhiên bắt đầu hồng lên, nhẹn không được học các giống cái khác đem Tiểu Lạc nâng lên cao, ở trong tiếng kinh hô của Tiểu Lạc để nhóc cười ở trên cổ của Viêm!

“Oa! Ha ha ha.....” Tiểu Lạc vui vẻ cực kỳ! Nó lớn như vậy, chưa từng vui vẻ như ngày hôm nay, trước kia lỗ mã tuy rằng cứng chịu nó, nhưng chưa từng dung túng cho nó kỳ lên cổ như vậy, quả nhiên có mẫu mã thật tốt!

Trông thấy trong mắt Viêm bắt đắc dĩ cùng sùng nịnh, Lâm Thông Bảo sờ sờ cái mũi “Hắc hắc” ngây ngô cười, ngẫu nhiên thả lỏng, vui vẻ một chút không phải rất tốt sao! Lại nhìn thấy Tiểu Lạc vui mừng hơn hở uốn a uốn éo thí thí, sợ nó rơi xuống, Lâm Thông Bảo nhanh chóng vươn hai tay nâng thí thí Tiểu Lạc ——Viêm nhìn cảnh này mà vui vẻ! Lâm Thông Bảo toàn bộ nhào vào trong lòng ngực của hắn, hai tay đều ôm cái cổ của hắn nga!

Đoàn người vô cùng cao hứng mà quay trở về nhà, nhóc con suy yếu trong chốc lát lại liền sinh long hoạt hổ! Rõ ràng là tiểu thí hài vừa mới hóa hình, cũng đã bước nhanh như bay, Lâm Thông Bảo nhìn xem mà không ngừng hắc tuyến, thú nhân quả nhiên là trong ngoài đều mạnh, ngay cả tiểu oa nhi cũng không ngoại lệ! Vừa mới còn sinh lý tử biệt! Lúc này, tiểu tử kia hoàn toàn quên đi đau đớn, ở trong phòng nhảy lên nhảy xuống, hơn nữa còn thêm Khải Đạt sôi nổi, hai người ở trong phòng quăng ném trái bóng cao su mà Lâm Thông Bảo vừa lấy ra từ trong không gian chơi, càng về sau, thấy được cao su co giãn tốt như vậy, đánh vào người cũng không đau, liền đem nó nện lẫn nhau, bóng cao su bắn lên, thỉnh thoảng còn đánh lên trên thân người khác, tức giận đến làm cho người ta muốn cho bọn hắn ăn đòn.

Lâm Thông Bảo thực hiện lời hứa, hiện tại mặt trời đã xuống núi, ai biết còn có thể bắt được gà hay không đây? Lại lo lắng đến sức ăn của các thú nhân, vì thế đành đem gà trong không gian bắt ra, sau khi cào cào bắt được năm con, một con chắt nhỏ, nấu với mộc nhĩ (nấm mèo). Hai con dùng để nấu canh, còn lại hai con làm gà ăn mỳ; trong lúc đó vì Tiểu Lạc nghịch ngợm, có một con gà bị xổng mất, làm hại bọn họ chân chính thể hội một phen cảnh tượng “Gà bay chó sủa”! Đến cuối cùng ước chừng giằng co cả canh giờ mới đem nó bắt được.

Đem thịt thú mấy ngày hôm trước còn dư làm sườn xào chua ngọt, thịt heo ướp quả mơ, giò heo hầm.....Làm nhiều thành mười phần thịt ăn, lại xào bốn món rau xanh, hai món canh, lúc này mới dọn cơm lên cho mọi người ăn.

Trừ bỏ Viêm, ngay cả Khải Đạt đều chỉ biết Lâm Thông Bảo biết làm bánh bao thịt vừa mềm lại vừa thơm, không nghĩ tới hôm nay cứ nhiên có thể ăn một bữa tối thịnh soạn như vậy, mấy người thiếu chút nữa ngay cả nước miếng đều chảy ra, chẳng những đem tất cả thịt, đồ ăn, nước canh, thậm chí ngay cả một hột cơm đều cầm lên ăn vào trong bụng, Khải Đạt còn khoa trương mà đem chén đĩa liếm lấy một lần lại một lần! Quá đã, chưa từng nếm qua đồ ăn ngon như vậy! Tiểu Lạc vỗ vỗ cái bụng cao cao bị uy đến thành một cái đồi nhỏ, hạnh phúc mà nằm trong lòng ngực Lâm Thông Bảo: Thật hạnh phúc! Quả nhiên vẫn là mẫu mã giỏi nhất!

Tiến mọi người rời đi, Khải Đạt quyết định ngày mai nhất định phải tiếp tục đến học nấu ăn, làm cho Lâm Thông Bảo hết chỗ nói nổi, hẳn yên lặng hủy diệt hắc tuyến trên đầu, nghĩ: Hi vọng ngày mai.... sẽ tốt hơn?!

18. Chương 18: Mọi Người Cùng Nhau Đi Hái Trái Cây Đi!

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Mộng

Beta: Nhã

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Thông Bảo vẫn chưa thức dậy, thì Khải Đạt lại chạy tới, thăm thăm thì thì lôi kéo Lâm Thông Bảo, nói là phải cùng đi hái trái cây.

“Hái trái cây?” Lâm Thông Bảo mơ mơ màng màng dụi mắt, ngày hôm qua đã bị kinh hách, buổi tối lại ngủ không ngon.

“Ai da, tiểu khả ái, ba ngày sau chính là lễ trăng tròn, đêm đó tất cả mọi người hội tụ cùng nhau hướng Ái thần cầu nguyện, cho nên phải chuẩn bị nhiều thức ăn ngon a!” Khải Đạt hưng phấn nói, lại lặng lẽ chia chia Viêm đang chuẩn bị xuất môn sẵn thú, hướng Lâm Thông Bảo tế mi lộng nhân nói: “Đến lúc đó sẽ có rất nhiều thú nhân hướng giống cái bày tỏ nga ~ Viêm nhà người nói không chừng..... Hắc hắc ~”

Lâm Thông Bảo mặt đỏ lên: “Nói cái gì đó!” Lại lén lút liếc nhìn Viêm một cái, đụng phải Viêm đang nghi hoặc mà quay sang nhìn, Thông Bảo nhanh chóng nghiêng đầu đi, làm bộ trấn định hỏi Khải Đạt đang ở một bên hì hì cười: “Lễ trăng tròn là thế nào?”

“Ta đã nói với ngươi nga! Bầu trời không phải có ba ánh trăng sao, bình thường chúng đều là cùng lúc xuất hiện, nhưng chỉ có ở lễ trăng tròn, ba ánh trăng sẽ hợp lại thành một, chỉ còn lại một ánh trăng bạch sắc lớn nhất hiện ở trên bầu trời, lúc này ánh trăng là tinh khiết và xinh đẹp nhất, mọi người dùng nó đại biểu cho tình yêu tinh thuần! Cho nên hàng năm đúng ngày này, tất cả mọi người sẽ hướng đối tượng mình yêu thích bày tỏ, biểu thị chính mình trung thành với tình yêu!”

Lâm Thông Bảo có chút , này không phải là tết trung thu thêm lễ tình nhân sao? Tính toán thời gian, bản thân mình đúng lúc đến đây vừa vặn là ngày 15 tháng 8 dương lịch, ở trong rừng rậm sống hơn mười ngày, ở trong bộ lạc lại qua chừng mười ngày, qua mấy ngày nữa là tròn một tháng, ở trên địa cầu không sai biệt lắm cũng là sắp tới tết trung thu ngày 15 tháng 8 âm lịch rồi, xem ra hoàn cảnh hai bên cũng không có chênh lệch lắm! Nhưng mà ở tết Trung Thu bày tỏ, trên địa cầu đúng là không nhiều lắm.

Đang nghĩ ngợi đầu đầu, bên kia Khải Đạt đang thuyết phục Viêm cho mình mang theo Lâm Thông Bảo đi hái hoa quả: “Ai nha! Yên tâm đi, cũng không phải chỉ có ta cùng tiểu khả ái, còn có Lạp Á cùng các giống cái khác nữa, Hàn, Tử, cùng Tạp Ân lần này không cần phải đi săn bắt, nên ba người bọn họ sẽ thành thủ vệ đi theo, ngươi yên tâm đi!”

Nghe được ba vị bạn tốt đều đi theo, Viêm cuối cùng cũng đồng ý cho Thông Bảo đi, vì bản thân bị tộc trưởng kêu đi săn, không thể thoái thác, hơn nữa hần cũng muốn bắt đầu dạy Tiểu Lạc một ít kiến thức đi săn cơ bản. Trước khi đi, hần vẫn lo lắng dặn dò: “Nhất định phải cẩn thận, không nên chạy loạn! Theo sát Khải Đạt, không được ăn bậy, phải hỏi qua trước có ăn được hay không mới được ăn, còn có.....” Lâm Thông Bảo ~ người rất cuộc là có bao nhiêu lo lắng a! Ngay cả Khải Đạt cũng nói: “Viêm, người thật sự là biến thành mụ mụ dài dòng!”

Thật vất vả ra khỏi nhà, Khải Đạt lôi kéo Lâm Thông Bảo đi tới quảng trường, nơi này đã tụ tập rất nhiều giống cái, bọn họ đều là muốn đi hái trái cây. Lúc này Lạp Á, Hàn, Tử cùng Tạp Ân đang đợi bọn họ, thấy hai người chạy tới, liền phát tay gọi “Nơi này, ở trong này!”

Cùng Khải Đạt đi tới trước mặt bốn người, Lâm Thông Bảo hướng bọn họ chào hỏi “Mọi người hảo.” Hàn nhẹ nhẹ gật đầu, Tạp Ân có chút ngại ngùng mà chào hỏi lại một câu “Người cũng hảo”, Tử lại đi qua, ở trên mặt Lâm Thông Bảo sờ soạng một cái rồi cười nói “Nha, tiểu khả ái thật sự là hiểu lễ phép a!”. Lâm Thông Bảo sợ tới mức lui đến núp phía sau Lạp Á.

“Ai da, ta phải tiêu phí thật nhiều khí lực mới đem được tiểu khả ái lôi ra, Viêm thực sự là quá chăm sóc lo lắng!” Khải Đạt thoáng qua một cái liền lôi kéo Hàn kể khổ!

“A, cái này thuyết minh Viêm thực yêu tiểu khả ái! Nột ~ bình thường người cũng không có oán giận Hàn nhà người quản người quá nghiêm nha?” Toàn thân Tử màu tím, hai tay ôm ngực trêu đùa Khải Đạt.

“Ai.....Ai nói!” Khải Đạt da mặt dày cũng phải đỏ mặt, Hàn thì bất động thanh sắc mà ôm lấy vòng eo nhỏ của hần, tỏ vẻ chính mình có quyền này!

Một bộ phận giống cái bên cạnh nguyên lai đang đứng nói chuyện, khi nhìn thấy Lâm Thông Bảo đi tới, cũng nhanh chạy vây lại chào hỏi, thuận tiện nhìn một cái “tiểu giống cái non mềm nhỏ xinh, vô cùng đáng yêu!” trong truyền thuyết. Sau khi chiêm ngưỡng thì đều phát ra “Quả thực đáng yêu!”, “Hảo trắng, thật nhỏ”.... Tiếng than thở, có một số thậm chí không nhìn được vươn tay đưa qua muốn sờ sờ gương mặt Lâm Thông Bảo, nhưng đều bị Khải Đạt cản về “Tránh ra tránh ra, không cho phép sờ!” Hắn đã hứa với Viêm sẽ bảo vệ thật tốt tiểu khả ái, lúc này nếu xảy ra chuyện gì, Viêm còn không tìm hắn tính sổ sao!

Nhóm của Hàn cũng đi tới hỗ trợ ngăn cản.

Thật vất vả dưới sự trợ giúp của nhóm Hàn bọn họ, Lâm Thông Bảo mới thoát thân được, Lâm Thông Bảo ngó ngó Khải Đạt, lại nhìn sang Hàn, nghe Lạp Á nói, Khải Đạt sinh ra không bao lâu, mẫu mã của hắn liền sinh bệnh qua đời, lỗ mã của hắn bị thương vạn phần, ban đầu cũng muốn đi theo mẫu mã của hắn, nhưng lỗ mã của hắn cũng không còn có người thân nào trên đời, lại một mình ở bên ngoài gần Bộ Lạc, sợ Khải Đạt không ai chiếu cố, liền chịu đựng. Nhưng mà lỗ mã của hắn căn bản không biết nuôi tiểu giống cái, vì thế đem Khải Đạt trở thành giống tiểu thú nhân mà huấn luyện, thẳng đến năm Khải Đạt 12 tuổi, Khải Đạt cư nhiên một mình tiến vào rừng săn bắt, thiếu chút nữa đã bị dã thú đả thương, lỗ mã tìm thấy hắn mới giật mình phát hiện, bản thân ông đã làm chuyện sai lầm! Lúc này mới nói cho Khải Đạt biết, hắn thực ra là một giống cái mà không phải là thú nhân! Mới đầu Khải Đạt không tin, bởi vì hắn cảm giác mình cũng cường tráng cũng có năng lực đi săn, không thể nào là giống cái nhu nhược! Nhưng sau khi lỗ mã của hắn dẫn hắn chuyển vào Bộ Lạc cùng làm hàng xóm với cha mẹ Hàn, hắn mới ý thức được sự khác biệt của mình cùng Hàn! Hắn cao lớn cường tráng, nhưng Hàn càng cao lớn, càng cường tráng hơn! Mẫu mã của Hàn lại ôn nhu sẵn sàng, sau khi biết tình cảnh của Khải Đạt liền mang hắn trở thành đứa nhỏ nhà mình mà nuôi dưỡng chiếu cố.

Còn Hàn lại trực tiếp thích Khải Đạt! Khải Đạt mới đầu rất là ghen tỵ với Hàn, hắn ghen tỵ Hàn cường tráng, ghen tỵ Hàn được hoan nghênh, ghen tỵ Hàn có thể muốn săn con mồi nào thì săn con nấy. Nhưng mà về sau, từ sự sẵn sàng tử mĩ của Hàn, quan điểm của hắn dần dần chuyển biến, Hàn sẵn sàng con mồi đều đem cho hắn trước tiên, người khác ái mộ, Hàn cũng không thèm để ý, chỉ đem ánh mắt tập trung lên người hắn, bờ ngực dày rộng của Hàn cũng chỉ để cho hắn dựa vào..... Khải Đạt dần dần tiếp nhận sự thật mình là giống cái, cũng dần dần tiếp nhận Hàn.

Vốn nghĩ ngày Khải Đạt trưởng thành sẽ là ngày kết hôn của bọn họ, nhưng mà không nghĩ tới, ngay tại năm Khải Đạt 19 tuổi, lỗ mã của Khải Đạt ở trong một lần săn bắt mất tích! Trong Bộ Lạc phát động hơn một trăm người đi tìm, nhưng mà vẫn tìm không được ông ta. Thậm chí có người nói ông ta đã bị dã thú ăn thịt rồi. Nhưng Khải Đạt hoàn toàn không tin! Hắn nhờ Hàn mang theo hắn ở địa phương mà lỗ mã hắn mất tích tìm kiếm ba ngày ba đêm, nhưng vẫn không có tìm được, nhưng cũng không có tìm được thi thể. Cho nên Khải Đạt vẫn tin tưởng lỗ mã của hắn còn sống, hắn nhất định sẽ tìm được lỗ mã! Trong thời gian đó Hàn vẫn luôn trợ giúp hắn, còn hứa với hắn sẽ cùng nhau tìm, thẳng đến khi tìm được mới thôi. Bởi vậy, Khải Đạt phi thường cảm động, cũng đáp ứng chỉ cần tìm được lỗ mã của mình, hắn sẽ gả cho Hàn! Nhưng hôm nay đã qua hơn ba năm, Hàn mỗi lần ra ngoài đi săn, đều sẽ đi xa vài chỗ tìm kiếm, nhưng bọn họ vẫn như cũ không tìm được lỗ mã của Khải Đạt, cũng không biết còn muốn tìm bao lâu.

Lâm Thông Bảo cảm thấy thú nhân đều thực chung tình, nếu đổi thành ở hiện đại, nếu trong nhà nhà gái xảy ra chuyện như vậy, nhà trai đừng nói đến trợ giúp tìm, đã sớm chạy mất, quần người sống chết!

“Đi thôi, đi thôi!” Lạp Á kéo lấy bàn tay nhỏ bé của Lâm Thông Bảo, hướng qua Khải Đạt còn đang ngọt ngào, kêu lên “Đừng có ân ái nữa! Trước đi hái trái cây đi, ta thật muốn ăn hồng quả, chua chua ngọt ngọt, ăn thật ngon!” Nói xong cũng lôi kéo Lâm Thông Bảo đi theo đại đội chạy đi.

“Ai, chờ một chút a!” Khải Đạt vội vàng chạy đuổi theo. Hàn, Tử cùng Tạt Ân bởi vì là thủ vệ, cho nên ba người đều đi phía sau mọi người.

Bên ngoài bộ lạc, kỳ thực cũng khá an toàn, bởi vì chỉ cách vài thước, Lâm Thông Bảo có thể nhìn thấy thoang thoang, hai cái thú nhân bảo vệ ở bên đường, dọc theo đường đi, Khải Đạt cùng Lạp Á một người lôi kéo một bàn tay Lâm Thông Bảo, thỉnh thoảng chỉ vào một thú nhân rồi giới thiệu với hắn bla bla bla.... Một đoàn giống cái vui vẻ mà lúi rúi nói chuyện không ngừng, hơi có chút giống dáng điệu 500 con vịt. Lâm Thông Bảo có chút nhức đầu, Khải Đạt cùng Lạp Á hai người thật không phải 1000 con vịt có thể so sánh a! (ý nói hai em già chuyện, ồn ào hơn cả tiếng 1000 con vịt kêu).

Còn có một số thú nhân muốn đuổi theo tể ti đại nhân nói chuyện ~ kết quả đều bị thú nhân theo đuổi Lan lừa ra ngoài sân, sau đó tha đến trong bụi cỏ bạo đánh cho một trận, cuối cùng mang cái đầu heo nằm ở trên giường nửa tháng dậy không nổi ~ lại nói đến thú nhân nào đó, vì tranh thủ đồng tình của giống cái, làm bộ như bị dã thú đánh bị thương chạy đến trong nhà giống cái, kết quả bị lỗ mã của giống cái đó đánh thành tàn phế! Hay là thú nhân người nào đó vận khí thật tốt, đồng thời được hai giống cái coi trọng như thế này như thế nọ bla bla bla.....Nghe một hồi Lâm Thông Bảo đau đầu nhức óc, chẳng lẽ các người bình thường đều rảnh rỗi như vậy sao? Rất bất quá có phải hay không a?!o()o(bất quá = nhiều chuyện)

Khi đến nơi, Lâm Thông Bảo phát hiện nơi này trồng rất nhiều cây ăn quả, và lại chiều cao mỗi cây bất đồng, thậm chí có một số cây củ cải sinh trưởng mạnh mẽ rất to, màu sắc cũng bất đồng khác nhau, làm cho hắn nhớ tới hoa quả trong không gian của chính mình, thời tiết trong không gian luôn có nhiệt độ ổn định, hoa quả bên trong mọc cũng rất tốt, tựa hồ chẳng phân biệt được mùa mà chiều dài mọc như nhau, kia——hắn có nên lấy ra cùng mọi người chia sẻ không? Nhưng như vậy sẽ không bị người hoài nghi chứ? Vẫn là trở về cùng Viêm thương lượng một chút đi. Lâm Thông Bảo không biết mình hiện tại dường như cái gì đều phải tìm Viêm thương lượng, coi hắn là chỗ dựa vào! (bước đầu làm hiền thê hổ hống)

Mọi nơi trong cánh rừng đều đặt thật nhiều giỏ hoặc rổ được đan bằng những cành cây nhỏ không biết tên, xem ra là chuẩn bị dùng để đựng trái cây.

Khải Đạt giải thích nói “Chúng ta bình thường hái trái cây trở về Bộ Lạc đều gom cùng một chỗ, sau đó lại cùng nhau phân chia thành những phần bằng nhau đưa cho mỗi nhà, nếu như là một giống đực độc thân có thể không cần phải phân. Nhưng nếu như là một giống cái thì sẽ phân nhiều nhiều một chút. Nhưng những trái hái được hôm nay, đại bộ phận sẽ giữ lại để dùng cho ngày lễ trăng tròn.”

Lâm Thông Bảo gật đầu, biết bình thường phân chia như vậy đều thực là chiếu cố giống cái, vì thế cũng đi theo Khải Đạt cùng Lạp Á, có khá nhiều hoa quả mà hắn không biết, hắn đều phải qua Khải Đạt mới dám hái.

Hoa quả ở thế giới này cùng trên địa cầu có chút tương tự, nhưng đại đa số là không giống nhau, tỷ như trái thoát nhìn giống trái Hồng Mao Đan (chôm chôm), nhưng bên trong cái vỏ lại giống như hạnh nhân (trái hạnh), khẩu vị lại tựa như là quả lê!

Hái được một lúc lâu, Lâm Thông Bảo cũng có chút mệt mỏi, bởi vì ở thế giới này trái cây rất lớn, chỉ là cầm mang, hắn cũng cảm thấy thật vất vả. Vì thế hắn ngồi lên cục đá nhỏ nhìn Khải Đạt lôi kéo Lạp Á chạy ngược chạy xuôi mà hái trái cây, Lâm Thông Bảo không khỏi bội phục thể lực bọn họ thực sự là quá tốt!

Trên đầu mặt trời đã muốn lên cao, cái nắng chói chang chiếu lên làm cả người thoải mái, Lâm Thông Bảo nhìn không được đuổi lưng một cái “Haiz~” nhưng phía sau tựa hồ đụng phải cái gì đó, cảm thấy nhột nhột, nhìn không được nhìn lại, wow wow! Dứa thật là lớn (còn gọi là thơm, khóm)! Nhưng mà.... Hình dáng như thế nào trông rất bình thường! Lâm Thông Bảo đã có thói quen nhìn những thứ “không bình thường” ở đây mà nghĩ.

Gốc cây trước mắt cao chừng 2m, trái dứa được những chiếc lá to lớn hình như lưới kiếm bao phủ, ở giữa có một cây màu xanh thật dài dựng đứng, quả dứa màu vàng óng ánh sinh trưởng rất tốt, thoát nhìn so với quả dứa trên địa cầu lớn hơn gấp hai gấp ba, nhưng vỏ ngoài đáng ra nên mọc mắt dứa lại thay bằng một vòng lông mềm mại như lông cao cấp, thoát nhìn hoàn toàn vô hại.

Lâm Thông Bảo cẩn thận đưa tay qua bắt lấy, nhưng mà lá kiếm thật sự rất dài, hắn tuy rằng rất cẩn thận tách ra lá cây nhọn, nắm được dứa, nhưng cũng bị gai của lá cây đâm vài vết, “Ai da ai da” mà kêu lên tiếng.

“Làm sao thế?” Khải Đạt ở bên kia nghe được tiếng kêu, vội vàng chạy tới, phía sau còn có Hàn cùng một đám người cũng đi tới vây quanh lại xem, nhìn thấy Lâm Thông Bảo ôm cái quả màu vàng óng ánh đứng lên nói: “Không có việc gì, không có việc gì, chỉ là bị đâm một chút.”

Nhìn không có việc gì, một ít giống cái lần lượt tán đi, Khải Đạt lôi kéo Hàn đi tới gần Lâm Thông Bảo chỉ vào quả dứa Lâm Thông Bảo đang ôm, hỏi: “Tiểu khả ái người hái cái này làm gì? Thứ này cũng không thể ăn, vả lại cũng khó hái, người xem đã bị lá gai đâm rồi.”

“Đúng nha đúng nha, Thông Bảo nếu muốn ăn, có thể ăn trái cây của ta hái này” Lạp Á té thanh té khí (nhỏ giọng) nói xong, đem mấy trái cây đang cầm trong tay đưa tới trước mặt Lâm Thông Bảo.

Bị lá cây gai đâm Lâm Thông Bảo cũng chấp nhận đi, nhưng mà không thể ăn? Thịt dứa nhẵn nhụi, nước nhiều, vị ngọt, có mùi hương đặc trưng, thơm ngon được mọi người yêu thích, như thế nào không thể ăn chứ? Lâm Thông Bảo có chút không tin.

Khải Đạt nhìn thấy bộ dáng Lâm Thông Bảo biểu tình như nói “Ta không tin”, vì thế kêu Lâm Thông Bảo đem trái dứa thả ở trên hòn đá, kêu Hàn bổ quả dứa ra cho Lâm Thông Bảo nhìn xem, chỉ thấy Hàn vươn một tay, vận dụng phong lực – “Xoẹt” một ngọn gió mạnh mẽ từ ngón tay hiện ra, trái dứa để ở trên hòn đá trong nháy mắt bị chia ra làm hai.

“Di?” Lâm Thông Bảo kinh ngạc, sau khi thấy trái dứa bị chia ra làm hai, thịt bên trong cứ nhiên không phải là hình dạng vàng óng ánh ngon miệng, mà là màu đen! Vô cùng đen! Màu đen giống như màu nước mực.

Lâm Thông Bảo buồn bực, chẳng lẽ trái dứa này bị hư thối? Nhưng nhìn bên ngoài vỏ rất tốt a?

Khải Đạt nhìn Lâm Thông Bảo còn chưa bỏ ý định, liền nói thêm “Đừng cố gắng, mỗi trái cây màu vàng này tất cả bên trong đều là như vậy, toàn màu đen, hơn nữa hương vị rất quái!”

“Như thế nào lại như vậy?” Về mặt Lâm Thông Bảo tràn đầy thất vọng. Bỗng nhiên có một trận gió nhẹ thổi qua, một cổ hương vị quen thuộc truyền đến, Lâm Thông Bảo hít hà, thế nhưng lại phát hiện cổ hương vị kia là từ bên trái dứa truyền đến, Lâm Thông Bảo liền vội vàng khom lưng xuống cẩn thận ngửi ngửi – ờ, mùi xì dầu (nước tương) rất thơm!

Lâm Thông Bảo dùng ngón tay quét lấy thịt quả, thịt lỏng lẻo, thậm chí dễ dàng đào sâu xuống dưới, sau đó bỏ vào miệng, Ờ! Vị tương thật nồng! o(____)o Lâm Thông Bảo , thật sự là thế giới kỳ lạ a, ngay cả trái cây cũng có loại cho ra xì dầu, nếu trên địa cầu cũng có sản xuất loại cây này, thật là rất tiện lợi a!

Nghĩ đến trong không gian của mình, trong kho hàng xì dầu cũng không thể nào sử dụng vô hạn, quả nhiên cần phải mau chóng ở thế giới này tìm nhiều nguyên liệu mới là đạo lý a! Cái này! Không phải có xì dầu rồi sao!

Lâm Thông Bảo vô cùng vui vẻ lôi kéo Khải Đạt hoan hô, khiến cho Khải Đạt cả đầu đều mờ mịt, liền hỏi Lâm Thông Bảo: “Như thế nào? Sao vậy!” Sẽ không phải bị đả kích biến thành ngốc luôn đi?

Lâm Thông Bảo quá mức hưng phấn, thốt ra: “Chúng ta đến tạo nước tương đi!”

“.....Hả?” May mà Khải Đạt không biết đây là ý gì.

“Dứa này.... những trái cây màu vàng óng ánh này có thể tạo ra nước tương! Là một loại đồ gia vị! Có thể nấu chung với thức ăn rất ngon! Giống với gia vị thêm vào trong bánh bao lần trước!” Lâm Thông Bảo lại giải thích.

Khải Đạt vừa nghe thấy, vội vàng cùng Lạp Á mỗi người cầm lên một nửa quả dứa, hỏi: “Này, có thể tạo ra.... cái kia người nói cái gì tương sao? Có thể làm bánh bao ăn ngon? Kia có thể làm thịt giống ngày hôm qua người làm không?” Bữa cơm ngày hôm qua ăn rất ngon, thật sự làm cho hắn nhớ mãi không quên!

“Có thể, đương nhiên có thể! Ngoài những món đó ra, còn có thể làm nhiều những món khác nữa! Bình thường làm thịt để ăn đều có thể dùng đến!” Lâm Thông Bảo trả lời.

Vừa nghe có thể làm được càng nhiều thịt ngon để ăn, Hàn cùng ba thú nhân khác cũng hưng phấn, bọn họ không cần Lâm Thông Bảo nói, liền tự động bắt đầu hái dứa. Hàn là năng lực gió nên thuận lợi nhất, hết thấy chỉ một ngọn gió liền xong, Tập Ân là năng lực Thổ, hắn trực tiếp đem tron cây dứa rút lên, Lâm Thông Bảo vội vàng ngăn cản “Đừng dừng, chỉ cần hái quả mọc trên đất là được rồi, giữ lại gốc cây để sang năm nó có thể sinh trưởng tiếp”

Vì thế Tập Ân cùng Tử đều dùng tay hái trái vì Tử là thuộc tính Lôi, nhưng dù sao họ người cao ngựa lớn, thời điểm hái chỉ cần duỗi tay ra liền hái được rồi, giống cái thì không có thuận lợi như vậy, Khải Đạt lâu lâu thì bị đâm vài cái, cuối cùng vẫn là sợ đau, không dám hái nữa, còn Lạp Á bởi vì cũng chỉ cao bằng Lâm Thông Bảo, vì thế cũng chỉ có thể đứng nhìn xem. Một ít giống cái đứng bên cạnh nguyên bản cũng

nghe được Lâm Thông Bảo nói, liền chạy qua đây thỉnh giáo Lâm Thông Bảo làm như thế nào để có thể dùng thứ này nấu thịt, còn gọi vài thú nhân thủ vệ lại đây trợ giúp hái tiếp.

Cuối cùng, Lâm Thông Bảo bọn họ thu hoạch một lượng lớn “Dứa xì dầu” mà về. Vì thế, thời điểm buổi tối, Lâm Thông Bảo thử một chút dùng dứa xì dầu nấu ăn, đem vỏ ngoài bóc ra, thịt quả cắt thành khối nhỏ, sau đó dùng mặt sau của thìa nghiền nát, bởi vì thịt rất lỏng, Lâm Thông Bảo thực nhẹ nhàng mà đem chúng nó biến thành nước, sau đó đem nước đó vào nồi đun nóng, một phần lớn cầm đi nấu ăn, phần còn lại trực tiếp làm nước chấm.

Kết quả, sau khi làm xong đồ ăn hương vị cùng dùng nước tương bình thường hoàn toàn giống nhau, cho nên Khải Đạt mang về.

Vài cái thùng cơm đem toàn bộ đồ ăn trên bàn quét sạch, cuối cùng mấy người toàn bộ ngồi ở trên ghế không đứng dậy nổi — nguyên nhân đương nhiên là bởi vì bọn họ ăn quá no! Mà Lâm Thông Bảo là bởi vì lúc hái dứa bị đâm vài cái, Viêm đau lòng, cho nên ụy ăn nhiều hơn ()

19. Chương 19: Gà Con Đùng Chạy!

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Mộng

Beta: Nhã

Ngày hôm sau, Lâm Thông Bảo bị Viêm hôn tỉnh dậy, dùng sức đẩy ra cái đầu to của Viêm, “Làm cái gì thế! Lạc đang nhìn kia!” Chỉ thấy tiểu tử kia nằm ở trên giường, mở to đôi mắt lớn thẳng tắp nhìn chăm chăm vào bọn họ, một chút ý tứ thẹn thùng cũng không có, ngược lại Lâm Thông Bảo bị nhìn đến đỏ mặt.

Lâm Thông Bảo ngồi dậy, để cho Viêm giúp lau mặt và tay chân, Viêm hôn nhẹ gương mặt nhỏ nhắn của hắn nói “Hôm nay ta có thời gian rảnh, có muốn làm cái gì không?”

“Đi? Thực sao? Ta đây có thật nhiều việc cần phải hoàn thành nha!” Lâm Thông Bảo nhớ tới ý nghĩ của mình trước đây, phải xây một căn nhà lớn! Ân, việc này rất phí thời gian chờ sau này nói vậy. Nhưng trước

tiên có thể đem gà, vịt ở trong không gian của mình ra thử nuôi xem sao, cứ mãi lấy từ không gian hoài cũng rất phiền phức. Nếu có thể nuôi được, thì có thể kêu mọi người trong bộ lạc cùng nuôi, về sau mọi người ở nhà cũng có thịt để ăn. Nhớ tới nhà hàng nhỏ của mình, Lâm Thông Bảo thực hi vọng có một ngày có thể ở trên thế giới này bắt đầu lại từ đầu.

Vì thế Lâm Thông Bảo vội vàng dùng qua điểm tâm sau đó lôi kéo Viêm chạy đến sân sau, cũng may phòng ở mặc dù không lạnh lặn, nhưng sân sau rất lớn, phía sau của các nhà đều không khác nhau lắm, đều chứa ra một khoảng đất trống khá lớn. Tại sân sau, chỉ huy Viêm dùng gỗ làm rào chắn, còn mình thì mang theo Tiểu Lạc vào trong không gian bắt gà.

Mấy ngày nay không cẩn thận nhìn qua không gian, phát hiện bên trong có thể nói là “Quả lớn chồng chất”! Đại bộ phận cây ăn quả — kể cả không đúng mùa cũng đều kết trái, trên ruộng ngay cả các loại rau dưa cũng bắt đầu biến dị — trở nên thật to lớn! Lúc khi Tiểu Lạc lung la lung lay ôm một cây cải trắng cực đại ngã nhào ở trước mặt hắn, Lâm Thông Bảo mới , thì ra biến dị chỗ nào cũng có a. Hái một trái cà chua biến dị, cắn một cái, phát hiện hương vị sau khi biến dị cũng không có thay đổi, mới yên tâm, nếu giống như trái dưa bên ngoài, biến thành xì dầu kia thì làm sao mà ăn a.

Tuy rằng rau dưa đều mọc rất tốt, nhưng để đảm bảo Lâm Thông Bảo vẫn quyết định tưới chút nước cho chúng nó, may mắn năng lực của Tiểu Lạc chính là thuộc tính thủy, trên đầu nhóc con kia không có chữ “Vương” chứng minh không phải Vương thú, hơn nữa năng lực chỉ có một loại thuộc tính, tuy rằng tuổi còn nhỏ, chỉ có thể bắn ra một đạo thủy tiễn, nhưng nó đặc biệt vui vẻ, “Khách khách lạc” tung tăng mà vùng bàn tay nhỏ bé ở trong “bụi rau” chạy lăng xăng, khiến cho Lâm Thông Bảo ở một bên tưới nước, một bên còn lo lắng cho nó có thể bị ngã hay không.

Sau khi tưới nước xong, Tiểu Lạc vẫn rất hưng phấn đi vào chuồng gà, phát hiện bên trong có thật nhiều gà con, hiển nhiên là gà gần đây mới ấp ra, cứ “chíp chíp” kêu ầm ĩ không ngừng. Thức ăn gia súc bên trong máng sớm đã ăn hết, cỏ dại mọc trên đất cũng bị cắn đến thất tinh bát lạc*, Lâm Thông Bảo vội vàng cầm một bó to thức ăn bỏ vào trong máng gia súc, Tiểu Lạc ở phía sau cũng học theo, bưng một bó to ném vào, “Khanh khách lạc...” “Chíp chíp!” Đàn gà ùn ùn kéo tới, ăn đến vui vẻ, Tiểu Lạc nhìn thấy chúng đáng yêu, lấy tay bắt một con gà nhỏ, hỏi “Mẫu mã, những con này là con gì thế? Chíp chíp thú sao? Thật đáng yêu nga, nhỏ nhỏ, chíp bông, thoát nhìn ăn thật ngon.”

(*) không còn hình dạng ban đầu

“Những con này gọi là gà, con trên tay con vẫn còn rất nhỏ, trưởng thành mới có thể ăn nha~” Lâm Thông Bảo cảm thán —— quả nhiên là cái thùng cơm a!

“Đến giúp mẫu mã đem mấy con gà này bỏ vào lồng đi!” Lâm Thông Bảo quyết định bắt mấy con gà con đi nuôi, liền chọn hai con gà trong chuồng, một con gà con, một con gà lớn. Tiểu Lạc thực nghe lời mà chạy tới bắt gà, trên móng mặc một cái tiểu khố Lâm Thông Bảo đã sửa, thân còn mang một cái yếm nhỏ mà tối hôm qua Lâm Thông Bảo dùng vải đỏ làm ra, tóc trên đầu được tết bím, bộ dáng nhỏ bé nhìn cực kỳ đáng yêu!

Chỉ thấy Tiểu Lạc ngồi xổm xuống bắt con gà con, đáng tiếc gà nhỏ chạy trốn thật lẹ, khi Tiểu Lạc đi vào, nhóm gà con liền “chíp chíp” kêu sau đó lập tức giải tán. Thử nhiều lần, vẫn không bắt được một con gà con nào, Tiểu Lạc nổi giận! Nó “Ngao” một tiếng biến thành hổ hình, bổ nhào về hướng nhóm gà con đang bỏ trốn. Nhóm gà mái, gà con nhìn thấy một con quái vật thật to mang theo khí thế cường đại vọt tới, nhất thời nhảy lên nhảy xuống loạn xạ, “Chíp chíp” “Cục tác” tiếng kêu thảm thiết không ngừng, trong chuồng lông gà nơi nơi bay tán loạn....

Lâm Thông Bảo vuốt trán đầy mồ hôi, gọi Tiểu Lạc còn đang chạy loạn bắt gà lại: “Lạc! Đừng chạy, mau tới đây!”

“Ngao ô~” nghe được tiếng kêu, Tiểu Lạc không cam lòng dừng lại sự nghiệp bắt gà, ngoan ngoãn mà chạy tới bên người Lâm Thông Bảo rồi dừng lại.

Lâm Thông Bảo phải nhẹ lông gà trên người tiểu hổ, vỗ vỗ đầu nó nói “Con hù chúng nó, nhóm gà con rất sợ hổ, con mau biến trở về.” Nhìn thấy Tiểu Lạc sau khi quay về nhân hình, Lâm Thông Bảo chính lại cái

yếm nhỏ màu đỏ trên người Tiểu Lạc rồi nói “Con ngoan ngoãn đứng ở đây, nhìn mẫu mã như thế nào bắt chúng nó!”

“Hào! mẫu mã trào!” Tiểu Lạc ngoan ngoãn đứng ở một bên, chuẩn bị xem Lâm Thông Bảo “thi thố tài năng”.

Không có tiểu hổ uy hiếp, nhóm gà con bắt đầu yên tĩnh trở lại, Lâm Thông Bảo mở ra hai tay, xoay người chậm rãi bước vào chuồng gà, nhóm gà con thấy đều chui vào một góc, rất nhanh trong chuồng một đại đội gà tụ thành một khối, sau đó Lâm Thông Bảo rất nhanh tay mà nhẹ nhàng chụp tới, ha ha! Một con gà con tới tay!

Đem gà con thả vào trong lồng, Tiểu Lạc ở một bên cũng bỏ nhào qua xem, “Mẫu mã, các gà con này thật đáng yêu!”

“Đúng vậy, Tiểu Lạc, chúng ta nhanh lên trao mấy con đem về đi? Lỗ mã của con còn ở bên ngoài chờ chúng ta nữa!” Lâm Thông Bảo nói xong lại quơ được một con gà nhỏ bỏ vào trong lồng sắt.

“Mẫu mã con cũng tới hỗ trợ, con đã biết bắt gà!” Tiểu Lạc tỏ vẻ chính mình thực thông minh.

“Được rồi? Bắt quá phải cẩn thận nha.” Tiểu hài tử cần phải được cổ vũ thật nhiều (^ ^)/

Cuối cùng, Lâm Thông Bảo bắt được 6 con gà con cùng 3 con gà mái, tổng cộng 9 con, gà con thì dễ nuôi, gà mái có thể đẻ trứng, ba cái trứng, vừa vặn đủ cho Viêm, Tiểu Lạc cùng mình mỗi người một trứng, đem làm bữa sáng thật là dinh dưỡng nga

~Về phần con vịt? Không cần phải nói cũng bắt theo 8 con trở về, 4 con vịt con, 4 con vịt mẹ, trong đó có hai con vịt già, Lâm Thông Bảo chuẩn bị đem hầm cách thủy dùng cho bữa trưa, vịt hầm cách thủy thực thực bổ a!

Lúc đi ra, Lâm Thông Bảo phân ra ba lần đem gà, vịt ra, bởi vì lồng gà rất nặng, hơn nữa còn có vịt cùng một ít hoa quả khác vừa hái xuống, tuy rằng trong không gian sẽ không bị hư, nhưng ăn trái cây tươi mới hái tương đối ngon hơn a. Mà Tiểu Lạc còn không quên cái bó cải trắng kia, Tiểu Lạc thật ra không thích ăn cái này, nó đem hết toàn bộ khí lực có được đem cải trắng đẩy ra ngoài, chỉ đơn thuần muốn cho lỗ mã của nó nhìn xem mà thôi ()

Đi ra không gian, lại phát hiện Khải Đạt mang theo Hàn cùng Lạp Á ở nhà chờ —— cái thùng cơm này! Cư nhiên còn cầm bánh bao thịt của nhà hán ngồi ở trong sân cần đến bắt diệp nhạc hồ, Lạp Á cũng không ngoại lệ. Chỉ có Hàn thực tự giác mà giúp đỡ Viêm làm rào chắn gỗ, thấy Lâm Thông Bảo từ trong không gian đi ra còn gật đầu tỏ vẻ chào hỏi.

Lâm Thông Bảo kêu Viêm lại đây cầm lồng gà, Khải Đạt thấy Tiểu Lạc ôm một bó cải trắng đi đường lão đảo không vững, nhất thời vui vẻ nói “Hắc, Tiểu Lạc, quần áo của ngươi là mẫu mã làm cho ngươi sao? Thật đáng yêu!” Nói xong còn giật nhẹ cái yếm nhỏ của nó.

Lạp Á còn quá phận hơn, hấn một phen nín lấy bím tóc của Tiểu Lạc “Tiểu Lạc mái tóc của ngươi như thế nào lại như vậy? Ai buộc thế? Là Thông Bảo đi? Quần áo ngươi đỏ rực thật đáng yêu, cũng là Thông Bảo chuẩn bị hả? Quần không cần phải nói cũng là Thông Bảo làm đi, thoát nhìn thật là thoải mái, ta cũng muốn một cái a, ta có thể có một cái hay không? Được không, được không?”

Tiểu Lạc bị ghẹo đến sắp khóc, nó một bên phải ôm cải trắng to lớn còn nặng thiệt nặng ráng không cho ngã xuống, một bên bị hai người trêu đùa, Tiểu Lạc tròn to đôi mắt đáng thương hướng mẫu mã của nó cầu cứu: mẫu mã ~ cứu mạng ~_~.

Tiếp thu được ánh mắt cầu cứu của Tiểu Lạc, Lâm Thông Bảo chống nạnh, nghiêm mặt hướng hai cái quỷ gây sự trách mắng: “Khải Đạt! Ai cho ngươi kéo lấy quần áo Tiểu Lạc, ngươi không phát hiện nó sắp bị ngã sao! Hơn nữa Tiểu Lạc còn đang ôm cải trắng! Ngươi không giúp đỡ thì thôi, ngược lại còn cản nó! Lạp Á cũng vậy! Đem tay ngươi lấy ra, còn có! Ngươi muốn quần áo thì nên hướng ta đòi, làm cái gì lôi kéo Tiểu Lạc! Buông ra buông ra!”

Nhìn thấy mẫu mã đem hai cái người gây sự lôi đi, Tiểu Lạc nhanh chóng ôm chặt cải trắng chạy đến bên người lỗ mã nó, đem cải trắng ôm cho hấn xem “Lỗ mã, con phát hiện một bó cải trắng thiệt lớn, so với

trái mẫu mã hái trước kia còn lớn hơn! Là cái lớn nhất!”

Viêm dựng lên cái hàng rào cuối cùng, lau mồ hôi trên trán, tiếp nhận cái trứng lớn trên tay Tiểu Lạc sau đó ôm Tiểu Lạc lên. Cũng nhờ có Lâm Thông Bảo, quan hệ của Viêm cùng Tiểu Lạc càng ngày càng tốt, “Cẩn thận, coi chừng bị ngã.” Sờ sờ đầu đứa con, tỏ vẻ khích lệ nó, lại thả nó xuống dưới, Viêm cầm lấy mấy cái lồng gà bỏ vào trong rào chắn đã làm tốt, mấy con gà xui xẻo phát ra tiếng kêu “Cục ta cục tác” chói tai, ở trong lồng dùng sức đập — có cự nhân a! Ni mã!

Viêm sờ soạng lồng gà, không biết như thế nào để mở ra cái thứ này. Lâm Thông Bảo đi tới nói “Để ta mở, đem cái này kéo lên là được.” Hắn ngồi xổm xuống, đem cánh cửa lồng gà kéo lên, bên trong mấy con gà cư nhiên lại lui về sau, như thế nào cũng không chịu đi ra. Không có biện pháp, những chú gà này nhất định là đang sợ hãi, Lâm Thông Bảo liền đuổi mọi người ra ngoài hàng rào.

Quả nhiên không đầy một lát, một con gà mái đầu tiên thò đầu ra ngoài, “Cục~ cục tác” nhẹ nhàng kêu rồi bước ra lồng sắt.... “Ai da! Đã ra rồi!” Tốt thật! Tên Khải Đạt miệng rộng này! Một đồng người toàn bộ đứng ở phía sau Lâm Thông Bảo nhìn, thực rảnh rỗi có phải hay không! — — Lâm Thông Bảo phần nộ liếc mắt trừng Khải Đạt một cái, Khải Đạt sợ tới mức le lưỡi.

May mắn, con gà mái kia cũng không có chui về trong lồng sắt, vẫn “Cục tác” mà chạy về phía trước. Nhưng những con gà, vịt còn lại vẫn không chịu đi ra.

Lâm Thông Bảo thấy nhìn nữa cũng vô dụng, liền đi chuẩn bị cơm trưa. Về phần vịt hầm cách thủy? Hừ! Đây là dùng để bồi bổ cơ thể cho Viêm, mới không cho mấy cái thùng cơm kia ăn đâu! () Lâm Thông Bảo lôi kéo Viêm kiêu ngạo rời đi, lưu lại vài cái thùng cơm tiếp tục chờ cho mấy con gà con ra khỏi lồng sắt.

Lại không biết khi hắn vừa quay đi, Khải Đạt liền lôi kéo mấy người vào hàng rào, “Khải Đạt? Chúng ta vào đây làm cái gì a? Bắt gà con sao? Thông Bảo sẽ sinh khí đấy?” Đây là Lạp Á nói.

“Yên tâm đi! Ta chỉ là muốn nhìn xem mà thôi, những vật nhỏ này nhìn toàn thân lông mao, Thông Bảo làm sao bắt được bọn nó làm được đồ ăn ngon như vậy a?” Khải Đạt đưa tay tiến vào trong lồng sắt bắt loạn một hồi, trong lồng gà nhất thời loạn thành một đoàn, “Chíp chíp”, “Cục tác”, “Cạp cạp”, những tiếng kêu thảm thiết không ngừng!

Hắn thấy trường hợp này vô cùng thâm hiểm, nhìn không được nhú mày, nhưng hắn tuyệt đối không đi ngăn Khải Đạt: giống cái vĩnh viễn là đúng! Nói toạc ra, hắn cũng là một thành viên “sợ vợ”, hắn chỉ cảm thấy đám gà này quá âm ỉ mà thôi!

“Để ta.” Hắn kéo tay Khải Đạt ra, đem cánh cửa lồng sắt dỡ xuống, duỗi tay đi vào, dễ dàng một trảo liền bắt được một con gà! Hảo nha, đối với thú nhân mà nói, một con gà mái trong tay hắn cũng chỉ là một món đồ chơi nhỏ mà thôi. Hắn tiếp nhận khích lệ, đem tất cả gà, vịt đều bắt ra khỏi lồng sắt, những tiểu tử này bất người toàn bộ bỏ chạy – a, quái thú đến!

“Ai da, những con này sao lại nhỏ như vậy.... Ân, gà?” Khải Đạt bắt lấy một con gà con lông mềm như nhung, nghi ngờ hỏi.

“Ta biết ta biết, mẫu mã nói, nó là do gà lớn đẻ!” Tiểu Lạc ngồi chồm hổm ở một bên chốt con gà.

“Đi? Nhưng Lâm Thông Bảo không phải nói nó sinh ra trứng sao? Chính là.... Chính là món buổi sáng ngày hôm qua ăn kia?” Lạp Á cũng chau đầu đến sờ sờ, nhớ tới món trứng gà chiên ngày hôm qua được ăn, thật muốn chảy nước miếng.

“Ha, ta hiểu được, con gà này là từ trong trứng chui ra, ưm, giống như Ngũ Hoa thú vậy!” Khải Đạt gật đầu, lại lật qua nhìn bụng con gà, sờ tới sờ lui.

“Người đang làm cái gì thế?” Lạp Á tò mò nhìn Khải Đạt ở trên bụng con gà tìm tới tìm lui, ngay cả Tiểu Lạc cũng mở to hai mắt nhìn hắn.

“Ha ha ha, ta đang tìm JJ (tiểu đệ đệ =) của con gà con a, JJ của Ngũ Hoa thú sinh trưởng ở giữa hai chân, giống cái Ngũ hoa thú thì ở trên bụng, cho nên ta mới sờ soạng nửa ngày, nhưng mà không đụng tới

cái JJ, thật là kỳ quái!” Khải Đạt liếm liếm miệng, cúi đầu tiếp tục cùng con gà con phấn đấu! Hoàn toàn không phát hiện hành vi của mình cùng dâm loạn chẳng có gì khác nhau.

Lạp Á cùng Tiểu Lạc vừa nghe, nhất thời hứng thú, hai người cũng bắt đầu cùng nhau học theo Khải Đạt dâm loạn thê thảm mấy con gà con — chíp chíp chíp! Cứu mạng a! Phi lễ a! o(____)o (tội nghiệp mấy em gà nhà tui > <>)

20. Chương 20: Khúc Đạo Đầu Của Buổi Lễ Trăng Tròn (thượng)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Mộng

Beta: Nhã

Chờ Lâm Thông Bảo làm cơm xong đi ra nhìn xem! Hảo nha, một đám thùng cơm dấm chạy vào trong chuồng gà, Lâm Thông Bảo chậm rãi đi đến gần thì nhìn thấy bọn Khải Đạt đem con gà đều lật bên dưới ra nhìn, miệng còn ồn ào. “Cái gì a, như thế nào không có tiểu JJ, a không có JJ như thế nào để trứng a? Thực quái!”

Lâm Thông Bảo đầu đầy hắc tuyến, gà mái nếu có tiểu JJ đó mới là chuyện kỳ quái?! Có tiểu JJ mà có năng lực sinh con cũng chỉ có các người không phải sao!?

“Các người! Toàn bộ bỏ xuống! Đi ra cho ta!” Lâm Thông Bảo giả bộ tức giận chống nạnh: “Các người còn muốn ăn cơm không?!”

“Ai da ai da, đừng nóng giận mà, chúng ta chỉ là tò mò mà thôi.” Khải Đạt không có hình tượng mà cười ha ha, một tay còn nắm lấy một con gà con.

“Có cái gì mà ngạc nhiên, người còn nắm nữa, con gà con sẽ chết cho mà xem, về sau xem ta có nấu gà cho người ăn nữa không!” Lâm Thông Bảo uy hiếp nói.

“Ai~ đừng mà!” Khải Đạt vội vàng buông con gà con ra, cầu xin tha thứ nói “Tiểu khả ái người làm canh gà là ăn ngon nhất, người nếu không cho ta ăn, đây không phải là muốn bức chết ta sao!!”

“Mẫu mã, con ngoan nhất, con không có bắt gà con nga~” Tiểu Lạc giả đáng yêu mà dựa vào người Thông Bảo, chớp chớp đôi mắt to vươn hai tay trông trơn tở về mình đúng thật là không có bắt gà con.

Lâm Thông Bảo liếc mắt – không bắt? Được rồi, người không bắt, vậy thứ vừa mới trên tay người đều là phù vân sao

~“Được rồi, đều đi ăn cơm đi!” Lâm Thông Bảo tạo hình dáng khí khái mà vung tay lên, chỉ tiếc hần đứng ở giữa đám người thân cao ngoài hai thước, lại chẳng ra dáng gì cả.

“Ai a, thì ra đã đến giờ ăn cơm a, trách không được bụng của ta đã đói như vậy. Đi thôi, Hàn, Lạp Á, chúng ta đi nhìn xem hôm nay ăn cái gì!” Khải Đạt dẫn đầu đi vào trong nhà, tuyệt không cảm giác mình hèn là nên khách khí một chút, ngược lại giống như chủ nhà, Lâm Thông Bảo tức giận đến nghiêng răng đi ở sau cùng.

Trên bàn cơm mọi người điên cuồng ăn, không đề cập tới hình tượng kia so với phạm nhân đói bụng ba ngày không ăn còn đáng sợ hơn! Thậm chí là Lạp Á bề ngoài nhìn như ôn nhu văn nhã, lúc ăn một chút cũng không yếu kém. Tiểu Lạc thì tận dụng các loại thiên thời địa lợi nhân hòa, hần lấy không được thức ăn không quan hệ, hần còn có mẫu mã uy mình nha, vậy còn thức ăn của mẫu mã thì sao? Vô nghĩa, đương nhiên là lỗ mã của hần gấp cho! Làm một giống được như thế nào có thể để cho giống cái của mình bị đói chứ!

Cơm nước xong xuôi, mấy người đều nằm xuống, ngồi một chút, một bộ ăn no biểu tình vạn sự sung túc. Viêm thì ôm Lâm Thông Bảo cảm thấy mỹ mãn mà ngồi ở trên ghế nghỉ ngơi.

“Bang! Bang! Bang!” Chỉ nghe ngoài cửa có tiếng người gõ nặng nề, nghe thanh âm thì phải là thú nhân, bởi vì giống cái sẽ không có lực đạo mạnh như vậy, Viêm miễn cưỡng mà buông Lâm Thông Bảo ra đi mở cửa. Mở cửa, quả nhiên là một thú nhân cao tráng, chỉ thấy đối phương cười cười với đầu vào trong đánh giá, sau khi nhìn thấy Lâm Thông Bảo, ánh mắt liền sáng lên gấp mấy lần, vẻ mặt hưng phấn, hiển nhiên là đến tìm Lâm Thông Bảo.

“Người có chuyện gì?” Viêm ngăn trở ánh mắt của thú nhân trầm giọng hỏi, tỏ vẻ có chút không vui, tiểu gia hỏa là của mình, tại sao có thể bị người khác mơ ước!

“Ách, hắc hắc..... Ta tới là tặng lễ vật cho giống cái. Còn có, chúng ta muốn khiêu chiến với người!” Người tới nói xong rồi phô bày các cơ bắp thịt trước mặt Viêm, sau đó đưa cánh tay vòng ở trước ngực, ngẩng cao cằm nhìn Viêm, nhưng ánh mắt lại không ngừng chăm chú hướng về phía Lâm Thông Bảo, ý đồ xuyên qua Viêm nhìn đến Lâm Thông Bảo.

“Chúng ta?” Viêm híp mắt lại, lạnh lùng hỏi.

“Hừ” Nghe được câu hỏi của Viêm, người tới mới lách qua cơ thể, lộ ra các thú nhân khác ở ngoài cửa, chỉ thấy nhiều thú nhân ngăn ở cửa, vóc người của mỗi người đều cao lớn. Trong đó có một thú nhân đứng ra nói “Viêm, chúng ta cũng biết đánh không lại người, nhưng chỉ cần giống cái này chưa phải là bầu bạn của người, thì chúng ta vẫn còn có cơ hội! Miễn là trong số chúng ta có người đánh thắng người, như vậy hần liền có tư cách yêu cầu người giao ra giống cái này!”

Quy tắc của thế giới thú nhân rất đơn giản, chỉ cần ai ở trong khiêu chiến thắng được, như vậy giống cái liền thuộc về kẻ đó, nhưng giống cái cũng có quyền cự tuyệt. Nếu như thú nhân ở bên ngoài nhất được giống cái, bình thường cũng có thể có quyền nuôi nấng giống cái này, nếu giống cái này nguyện ý cùng hần

quay về bộ lạc, liền chứng minh giống cái nguyên ý cùng hấn kết thành bầu bạn, nhưng đồng dạng giống cái cũng có thể lựa chọn một người thú nhân cường đại khác trở thành bầu bạn.

Dũng sĩ thú nhân không sợ khiêu chiến, cho nên không có thú nhân nào sẽ cự tuyệt khiêu chiến, nói cách khác chính là, thú nhân không chịu nhận sự khiêu chiến thì không xứng được xưng là thú nhân! Nếu không hấn sẽ không có tư cách có được giống cái, giống cái cũng sẽ không coi trọng hấn!

Bởi vậy, Viêm lãnh mặc gậy đầu một cái “Được!” Được Viêm đáp ứng, nhiều thú nhân hận không thể lập tức tiến lên, sau đó đều hẹn đến buổi chiều ở quảng trường thi đấu, tiếp đó để lại lễ vật mình mang đến, bốn phía tản trở về.

Hàn đi tới vỗ vỗ bả vai Viêm tự động nhận trách nhiệm trông nom Lâm Thông Bảo, hấn trầm ổn nói: “Yên tâm, ta sẽ để ý bọn họ.” Hàn cùng Viêm đều hiểu được, trong đám thú nhân đó, có một số kỳ thật cũng chỉ là đến góp vui mà thôi, dù sao chân chính gặp qua Lâm Thông Bảo cũng không đến vài người, nhưng mà ngày mốt chính là lễ trăng tròn, tất cả mọi người nghĩ muốn phơi bày sức mạnh của mình, khiến giống cái có một ấn tượng tốt mà thôi. Cũng có một số là hâm mộ mà đến, rất nhanh sẽ đến đại hội so tài tranh vị tân tộc trưởng, Viêm luôn là nhân vật đứng đầu, trước kia hấn đều không xem không trọng cho lắm, nhưng mà từ sau khi mang giống cái trở về, Viêm nhưng lại tỏ thái độ rõ ràng muốn tham gia cuộc tuyển chọn lần này, vì thế liền có thú nhân nghĩ muốn trước tới thăm dò thực lực của “Vương thú”

Lâm Thông Bảo có chút sợ hãi, từ sau khi vào thế giới thú nhân đến nay, hấn biết mình hoàn toàn thành chủng tộc nhỏ yếu, thậm chí ngay cả tiểu hài tử cũng có thể đánh ngã hấn, nhưng Viêm đối với hấn vô cùng tốt, hấn cũng đã bắt đầu có thói quen dựa dẫm vào Viêm, cũng hay làm nũng với hấn. Còn đối với các thú nhân khác thì luôn luôn giữ một khoảng cách, nhưng chưa bao giờ giống như hôm nay vậy, không khí có vẻ cứng ngắc, nghiêm túc. Hiện tại có thú nhân tới khiêu chiến với Viêm, còn muốn dẫn đi hấn, tuy rằng không biết cụ thể chuyện gì xảy ra, nhưng tựa hồ nguyên nhân là hấn?

Chờ các thú nhân bên ngoài tán đi, Lâm Thông Bảo đi đến bên người Viêm, hỏi: “Viêm, các người phải đi đâu? Không đi được không?” Hấn thực sự có chút sợ hãi.

“Ngoan, đừng sợ.” Viêm giang tay ủng Lâm Thông Bảo vào lòng vuốt ve mái tóc đen mềm mại của hấn, an ủi, “Ta sẽ mau chóng trở về.”

“Không thể không đi sao?” Lâm Thông Bảo không muốn Viêm đi, bọn họ nhiều người như vậy, vô luận là đấu xa luân chiến* một chọi một, hay là trực tiếp hỗn chiến, như thế nào đều là Viêm chịu thiệt a.

(*) đánh luân phiên.

“Thú nhân không sợ khiêu chiến.” Ý tứ chính là muốn đi.

Lâm Thông Bảo tức giận: “Vậy tại sao phải coi ta là phần thưởng! Cái gì người thua phải giao ta ra!”

“Ngoan, ta sẽ không thua.” Viêm đối với mình có tự tin.

“Đúng vậy, đúng vậy, tiểu khả ái người yên tâm đi, Viêm rất mạnh!” Khải Đạt cũng chạy lại hỗ trợ an ủi.

“Kia, kia....” Lâm Thông Bảo cũng không phải không tin tưởng Viêm, nhưng mà “Ta có thể không làm phần thưởng được không? Người thật sự nếu thua, ta nhất định phải đi cùng với người khác sao?”

“Sẽ không, ta sẽ thắng.” Viêm mới không để cho người khác mơ ước bảo bối của chính mình.

“...” Lâm Thông Bảo không nói gì, người có thể hay không có chút cường điệu a? Tốt xấu gì cũng nói cho ta biết ta có quyền lựa chọn hay không a!

“Hi hi.” Khải Đạt minh bạch ý tứ của Lâm Thông Bảo, hấn cười trộm giải thích: “Yên tâm đi, cho dù Viêm thua, người cũng có thể lựa chọn ở lại. Bọn họ tìm Viêm khiêu chiến, kỳ thật cũng chỉ là muốn lưu cho người một cái ấn tượng tốt mà thôi! Đừng quên, ngày mốt chính là lễ trăng tròn nga~ sẽ có rất nhiều thú nhân hướng người thổ lộ nga ~” nói xong lại tề mi lộng nhãn ẩn ý nhìn về phía Lâm Thông Bảo.

Lâm Thông Bảo đầu đầy hắc tuyến, cái gì nha, nguyên lai là như vậy. Lâm Thông Bảo thở dài một hơi nhẹ nhõm, đã có quyền lựa chọn, vì cái gì còn phải đánh nhau a? Thật là! “Kia Viêm cũng có thể không cần đi a, bọn họ nhiều người như vậy, bị thương thì phải làm sao?”

“Không có việc gì.” Được tiểu gia hỏa quan tâm, Viêm cảm thấy rất vui sướng, “Vô luận là thú nhân nào cũng sẽ không trốn tránh khiêu chiến, ta muốn chứng minh với bọn họ ta có năng lực cùng người cùng một chỗ. Nếu ta cự tuyệt, như vậy các thú nhân trong bộ lạc sẽ cho rằng ta không có tư cách có được người, còn có thể bị người khác xem thành người nhu nhược!”

Di? Nghiêm trọng như thế, Lâm Thông Bảo xì hơi, thực không hiểu nổi mấy dã nhân này. So! So! So! Khí lực lớn thì giỏi lắm sao! Lâm Thông Bảo đối với dáng người cường tráng của thú nhân tỏ vẻ ghen ghét rành rành!

“Hi hi, yên tâm đi, chờ người trở thành bầu bạn của Viêm sau đó cùng Viêm giao phối, trên người người sẽ có mùi của Viêm, tình huống sẽ tốt lên nga~” Khải Đạt cười hi hi đưa mặt tới gần nói. Lạp Á ở bên cạnh cũng đỏ mặt gật gật đầu, đồng ý cách nói của Khải Đạt.

“Giao.... Giao....” Lâm Thông Bảo chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt khí “Đằng” xông thẳng lên mặt, ni mã! Chẳng lẽ các người đều không cảm thấy thẹn sao! Cái gì gọi là giao...giao cái gì, hần thật sự nói không nên lời. Lâm Thông Bảo đỏ mặt không biết làm sao, tuy rằng hần hiểu được cảm tình của mình đối với Viêm đã sớm vượt qua khỏi phạm vi bình thường, nhưng hần không bao giờ nghĩ tới bước tiếp theo.

“Ngoan, không có việc gì, ta sẽ giải quyết.” Viêm nhìn thấu Lâm Thông Bảo luống cuống, biết loại sự tình này gấp gáp không được, nhưng — trong mắt Viêm tinh quang chợt lóe, công tác cần chuẩn bị hần vẫn nên mau chóng chuẩn bị xong mới tốt....

Nơi so đấu kỳ thật cách quảng trường cũng không xa, được tường đá bao bọc bên ngoài, cho nên Lâm Thông Bảo bình thường nhìn không tới mà thôi. Lâm Thông Bảo được Viêm ôm, rất nhanh đã tới. Không nghĩ đến ở đây người lui tới tấp nập, ngay cả Tử cùng Tạp Ân cũng đã đi sẵn trở về, Tạp Ân cao cao trắng trắng đứng ở đám đông, Lâm Thông Bảo liếc mắt liền nhìn thấy, kéo nhẹ tóc Viêm, chỉ về phía Tạp Ân cùng Tử, nói “Viêm, chúng ta đi đến đó, Tử cùng Tạp ân ở đằng kia!”

Viêm gật đầu, liền hướng đến chỗ hai người kia, “Hắc, huynh đệ, hôm nay tất cả thú nhân trong bộ lạc đều đến đây, người phải cố lên! Nhất định phải thắng!” Tử phát hiện bọn họ chạy tới, liền mở miệng cổ vũ, vốn định đánh lên ngực hần một quyền, nhưng ngại người ta trong lòng còn ôm tiểu khả ái nha, vì thế đành phải quay lại chụp xuống bả vai Viêm.

Viêm gật đầu tỏ vẻ tiếp nhận cổ vũ của hần, ngẩng nhìn bốn phía, phát hiện rất nhiều thú nhân đang nhìn thẳng vào nhóm bọn họ, nhất là Lâm Thông Bảo trong tay của hần, vì thế, hần xoay người hướng đến một góc hẻo lánh đi tới, mấy người Tử cũng đi theo qua, bọn họ hiểu được, đứng ở chỗ này sẽ chỉ để mấy thú nhân khác chiếm tiện nghi mà thôi, phải tìm một chỗ bảo đảm an toàn cho Lâm Thông Bảo gốc.

Tới góc đó, Viêm đem Lâm Thông Bảo buông xuống, cái chỗ này nói cao không cao, nói thấp không thấp, vừa tầm dễ dàng ngăn trở ánh mắt tò mò của đại bộ phận thú nhân, hơn nữa còn có đám người Hàn chắn, tốt lắm, sẽ không để cho các thú nhân khác nhìn đến tiểu gia hỏa của mình.

“Ngoan, ta sẽ mau chóng trở về.” Viêm sờ đầu Lâm Thông Bảo, dặn dò vài vị bạn tốt bảo vệ Lâm Thông Bảo, sau đó liền xoay người hướng tới sân đấu, nơi đó đã có nhiều thú nhân đang chờ hần.

Hàn, Tử cùng Tạp Ân, ba cái thú nhân cao lớn nhanh chóng che ở trước mặt mấy giống cái, đem hết thầy ánh mắt của thú nhân ngăn ở bên ngoài.

Khải Đạt kéo cái đầu đang nhướng lên của Lâm Thông Bảo: “Ai da, tiểu khả ái, người đừng nóng vội, không có việc gì. Đến, ta có mang ghế đến, người ngồi ở đây xem.” Đây thật , đã từng là một giống cái ban đầu hoạt bát sáng lạn nay đã biến thành một con heo lười! () Ngay cả đến xem thi đấu cũng phải kêu Hàn mang theo ghế dựa.

Lâm Thông Bảo bị ấn ngồi ở trên ghế, nhìn Khải Đạt ngồi ở bên tay trái nhàn nhã, không khỏi có chút sốt ruột “Như thế nào sẽ không có việc gì chứ, những thứ kia là phong, hỏa, thật đáng sợ!”

“Hi hi, mới không phải vậy đâu.” Lạp Á cũng kéo ghế dựa tới ngồi, ngồi ở bên tay phải Lâm Thông Bảo, kỳ thật ba cái ghế dựa này đều là Hàn mang đến. = = Lạp Á hướng Lâm Thông Bảo giải thích nói: “Các thú nhân so đấu cũng không phải là tử đấu, ở trong quá trình khiêu chiến sẽ không cho phép dùng thần lực, bởi vì bất luận kẻ nào đều không có quyền vô cớ giết chết thú nhân, đây là ý chỉ của Thú Thần.”

Di? Như vậy không phải chỉ là vật lộn thôi sao? Lâm Thông Bảo nháy mắt yên lòng, nhưng rất nhanh hắn lại nghĩ tới, nếu như là vật lộn, Viêm chỉ có một người, mà bọn họ lại có một đám.... “Ai ai ai?? Kia Viêm còn nói mình có thể thắng?! Hử cho mình là một kẻ vạn nhân địch* sao!?” Lâm Thông Bảo vùng vẫy đứng lên.

(*) hèm biết địch sao nữa, nói chung ý câu này tức là một người có thể chống lại vạn người.

“Vạn.....Vạn cái gì? Ai a, tiểu khả ái ngươi yên tâm đi, Viêm tuy rằng chỉ có một người, nhưng hắn là Vương thú a, lực lượng không phải những người khác có thể so sánh. Yên tâm, yên tâm ~” Khải Đạt giữ chặt Lâm Thông Bảo, một lần nữa ấn về trên ghế đỡ hắn.

“A, đấu rồi, đấu rồi.” Lạp Á bên cạnh hưng phấn mà kêu lên.

“Làm sao làm sao?” Lâm Thông Bảo quay đầu nhìn qua, thật vất vả ở trong kẻ hở của vài cái thú nhân nhìn đến tình huống trên đấu trường, chỉ thấy Viêm đang cùng với cái thú nhân đưa ra lời khiêu chiến đầu tiên so đấu, hai người to con mặt đối mặt vật lộn, thân thể cường đại nhanh chóng va chạm, phát ra tiếng đánh “Bang bang”. Với nhãn lực của Lâm Thông Bảo, hắn chỉ có thể nhìn đến tình huống đại khái trên sân đấu, nhưng khoảng cách có chút xa, hắn hoàn toàn nhìn không rõ động tác của hai người, chỉ nhìn thấy có hai cái bóng cấp tốc di động cùng va chạm.

21. Chương 21: Khúc Đạo Đầu Của Buổi Lễ Trăng Tròn (hạ)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Mộng

Beta: Nhã

Lâm Thông Bảo khẩn trương bắt lấy tay Khải Đạt, nhìn hai người người tới ta đi, không ai nhường ai, cuối cùng Viêm một quyền đánh ngã đối phương, vốn tưởng rằng có thể thở phào nhẹ nhõm, ai ngờ lại nhảy ra một thú nhân hướng Viêm vọt tới, tiếp đó lại là một trận bụi đất tung bay, quyền cước gia tăng.... Ánh mắt Lâm Thông Bảo vẫn chỉ nhìn thấy hai cái bóng di động tốc độ cao, hoàn toàn không nhận ra người nào với người nào, nhưng hắn biết nếu tiếp tục như vậy không phải là biện pháp, luân chiến ai mà chịu nổi a?

“Tập Ân, ngươi nhìn thấy Viêm không? Người nào là hắn chứ? Có bị thương không?” Lâm Thông Bảo kéo quần áo Tập Ân bên cạnh hỏi, không hỏi Hàn là vì Lâm Thông Bảo cảm thấy Hàn cũng giống như Viêm đều là người không thích nói, còn Tử thì rất phức tạp, cùng hắn nói chuyện tránh không được bị trêu chọc.

“Nha, tiểu khả ái ngươi lo lắng cái gì? Yên tâm đi, Viêm rất tốt!” Kết quả vẫn bị Tử cười nhạo....

“Không có việc gì, chỉ vừa mới bắt đầu thôi.” Hàn ngừng thần quan sát trận đấu trên sàn, đối Viêm hẳn vẫn có lòng tin.

“.....” Bị thưởng đáp*, Tập Ân tỏ vẻ chất phác vô tội.

(*) bị đoạt quyền trả lời.

“Thực không có chuyện gì sao? Nhưng mà nhiều người như vậy....” Lâm Thông Bảo cảm giác mình bị lừa dối, làm gì có chuyện một người đánh với nhiều người như vậy? Căn bản không công bằng a!

“Chờ một chút nữa, những người khiêu chiến sẽ toàn bộ lên sân hỗn chiến.” Tựa hồ rất có kinh nghiệm, Khải Đạt nói: “Mỗi lần so đấu, những thú nhân sẽ để cho mấy người mạnh nhất lên công kích trước, những thú nhân còn lại sẽ đi lên tiến hành hỗn chiến sau khi các thú nhân trước đó thua, nhưng chỉ cần bị đánh ra ngoài, coi như là thua.”

“Thông Bảo người yên tâm đi, xem chừng, Viêm đã đánh ngã vài người, hiện tại chỉ cần đứng vững đánh với các thú nhân còn lại là được rồi.” Lạp Á cũng có chút kích động nói.

Lâm Thông Bảo lau đi hắc tuyến tiếp tục cố gắng theo dõi, nhưng mà nửa ngày đã trôi qua, hẳn vẫn nhìn không rõ bóng người nào trên sân đấu—— được rồi, ta là người địa cầu không cùng quái thú so đo, ta vẫn là người bình thường! o(□)o

Tuy rằng không thể thấy rõ, nhưng Lâm Thông Bảo vẫn cố gắng từ trong khe hở nhìn tới sàn đấu, trong lòng không ngừng lẩm nhẩm oán hận: Đánh! Đánh! Đánh! Ta đánh chết đại quái thú nhà người, ta cho các người khiêu chiến! Ta đánh đánh đánh đánh đánh.....(được rồi, ta nói người rút cuộc có bao nhiêu oán niệm a!)

Hơn nửa ngày trôi qua, trên sàn đấu thú nhân bắt đầu càng ngày càng ít, Lâm Thông Bảo cuối cùng cũng thấy được thân ảnh của Viêm, có lẽ quá quen thuộc, hẳn liếc mắt tới thân ảnh màu vàng đứng giữa sân kia, trên người còn khoác cái áo làm từ da thú mà Lâm Thông Bảo may cho, Lâm Thông Bảo hai mắt đắm lệ, ni mã! Rút cuộc để cho hắn nhìn đến người được không?!

Lúc này, Viêm đang cùng ba cái thú nhân giằng co căng thẳng, Viêm rất cao lớn, nhưng đối phương cũng không kém, tên thấp nhất cũng chỉ thấp hơn Viêm nửa cái đầu. Ba thú nhân hiển nhiên tìm cơ hội đem Viêm đánh ngã, bao vây Viêm chậm rãi chuyển động. Trải qua ban ngày so đấu, Viêm bắt đầu có chút kiệt sức, hẳn thở phì phò đề phòng công kích của ba người.

Đột nhiên một thú nhân tóc xám bắt đầu chuyển động, gã một quyền đánh tới mặt Viêm, ý đồ đem Viêm đánh bay, Viêm nhanh chóng đưa tay chắn ở trước mặt, kết quả thú nhân kia thế nhưng thay đổi phương hướng chuyển xuống đánh lên bụng của Viêm, lúc này, hai người khác cũng nghĩ cơ hội đã đến, đều xông tới.

Không nghĩ tới, Viêm lại sớm dự đoán được công kích của thú nhân, hai tay của Viêm hạ xuống, chế trụ nắm tay của thú nhân kia, dùng sức thay đổi mục tiêu của hai người nọ, để cho thú nhân tóc xám nghiêng người hướng về phía công kích của hai thú nhân kia, kết quả, nắm tay của hai thú nhân kia oanh lên bụng cùng trên mặt của thú nhân tóc xám, đem gã đánh bay ra ngoài sân. Tốt lắm, lại một thú nhân bị knock out!

Lâm Thông Bảo mặc dù chỉ nhìn thấy mơ hồ, nhưng trong lòng vẫn thực rất vui sướng: nga nga, rút cuộc hạ được một người, cố lên ~ cố lên! Mấy người bên cạnh cũng nhin không được hưng phấn. Khải Đạt kích động giữ chặt Lâm Thông Bảo khí thế nói: “Xem đi xem đi, ta đã nói Viêm rất mạnh.”

“Ta cũng rất cường!” Hàn bên cạnh có chút ăn dấm, giống cái của mình thế nhưng đi ca ngợi giống đực khác, cho dù là bạn tốt của mình, vậy cũng không được!.

Khải Đạt có chút đỏ mặt, nhìn Hàn vẻ mặt thành thật biểu hiện ra ghen tỵ, trong lòng có chút ngọt ngào, nhận thức đã lâu như vậy, Hàn đối với hắn vẫn như cũ cẩn thận. Từ sau khi lỗ mã mất tích, luôn luôn là Hàn chiếu cố lấy mình, nhớ tới cái ước định kia, Khải Đạt nhin không được thở dài, có phải mình có lỗi với Hàn không? Nghĩ đến đây, Khải Đạt áy náy, trong ánh mắt mang theo chút thủy quang nhìn Hàn, Hàn nhìn thấy không nhin được bị hấp dẫn, bước một bước dài đi đến liền đem người ta bế lên, hôn.....

Lâm Thông Bảo che mặt — ni mã! Muốn hôn cũng không nên ở trước mặt người khác hôn a! Bị mọi người tập thể vây xem kia!? Hôn cũng không cần phát ra âm thanh a! Muốn đả thương mắt người có phải không a!?

Bên này hai người hôn nhau đến nồng nhiệt, không ít thú nhân bị hấp dẫn, lặng lẽ đối với hai người bọn họ chảy nước miếng, thú nhân độc thân đối với Hàn có các loại hâm mộ, ghen tỵ, hận,.....Không ít thú nhân đã quyết định sau sẽ tìm Hàn khiêu chiến —— có giống cái giỏi lắm sao, cho người làm trò tự mãn trước mặt chúng ta!

Bên kia, Viêm một quyền đánh trúng đầu một thú nhân, hạ đối phương knock out làm kết quả chung cuộc. Thắng chính là thắng, thua chính là thua, thú nhân luôn luôn đơn thuần như vậy. Vì thế Viêm trong lúc mọi người hoan hô mà cất bước đi về phía Lâm Thông Bảo.

Trái tim hồi hộp của Lâm Thông Bảo cuối cùng cũng để xuống, thở phào một hơi, vui sướng nghĩ muốn đẩy ra các thú nhân phía trước đi đến bên người Viêm, nhưng mà, đẩy.... Ta đẩy.....Được rồi, khi dễ thân bé khí lực nhỏ là không đúng a!

Viêm đi tới, Từ cùng Tập Ân tránh đường lộ ra Lâm Thông Bảo bên trong còn chưa biết gì, Lâm Thông Bảo chỉ lo đẩy bọn họ (mao, ta đẩy~), Viêm hưng phấn mà ôm lấy Lâm Thông Bảo, tiểu gia hỏa chính là giống cái của mình, về sau mọi người trong bộ lạc sẽ chấp nhận điểm này.

Lâm Thông Bảo ôm trở lại thú nhân, bởi vì do chiến đấu thời gian dài, trên người Viêm còn phát ra nhiệt khí, trên thân còn mang theo mồ hôi sau khi vận động, thậm chí còn có một ít vết sẹo nhỏ trên người. Thân thể thú nhân đúng là cường hãn, vừa mới còn đang rướm máu, lúc này liền đã kết sẹo. Lâm Thông Bảo sờ sờ mấy vết thương một bên trong lòng cảm thán quả nhiên là không tầm thường, một bên vẫn là quan tâm hỏi: “Có đau hay không?”

“Không đau, chút tổn thương ấy không tính là gì” Được giống cái quan tâm thú nhân thật sự cao hứng, tiếp đó Viêm chào tạm biệt mọi người, ôm lấy Lâm Thông Bảo cùng bằng hữu đi về phía nhà của mình. Dọc theo đường đi, thú nhân xung quanh hướng hân tử về tôn kính, tay phải nắm lại đập thật mạnh lên ngực trái —— đây là thú nhân biểu đạt tối cao sùng kính.

Lâm Thông Bảo nhìn hành động của các thú nhân, cảm giác tựa như trong tiểu thuyết cổ đại, cảnh tượng chiến sĩ hoan nghênh tướng quân chiến thắng trở về. Nhìn nam nhân đang ôm lấy mình, trong lòng sinh ra một cảm giác tự hào, ngay sau đó lại nghĩ, Viêm là tướng quân chiến thắng trở về, vậy ta đây là cái gì? Ủm? Chiến lợi phẩm? == (bingo ^o^)

Lâm Thông Bảo mà về tới nhà, lúc này trời đã tối đen, Từ cùng Tập Ân cũng đều trở về nhà, nhưng Khải Đạt cùng Lạp Á lại nói: “Ai da trời đã tối rồi, về nhà cũng không kịp nấu cơm, chúng ta hay là ở nơi này ăn đi!”

Mao! Các người không kịp nấu, ta thì kịp sao?! Bất đắc dĩ, bất quá là vài cái thùng cơm, hơn nữa hôm nay Viêm thật sự quá khổ cực, Lâm Thông Bảo đành phải ngoan ngoãn mà chạy đi nấu cơm.

Vịt già là thứ bổ nhất, chưng cách thủy cũng phải mất mấy giờ, vả lại còn có vài cái thùng cơm, hai con hoàn toàn không đủ ăn? Lâm Thông Bảo nghĩ nghĩ, vẫn là quyết định chưng cách thủy, dù sao bọn Khải Đạt cơm nước xong thì đi, tối nay mình nấu, trước khi ngủ ăn là được rồi. Không phải hân keo kiệt, bình thường ăn uống, hân rất phóng khoáng, nhưng mà vịt già thân kỳ này, để dành cho Viêm đã vất vả tắm bổ.

Vội vàng đuổi đi hai người muốn giúp, trên thực tế là hai tên tiểu quỷ chỉ biết làm trở ngại chứ không giúp được cái gì, Lâm Thông Bảo trộm lấy ra nồi nấu cách thủy, loại nồi đất nung này thực thích hợp để đun* đồ ăn, kêu Viêm xử lý hai con vịt già, còn Lâm Thông Bảo thì từ trên thạch đài (bãi đá)mang nắm khô mà buổi sáng đã phơi đem đi ngâm nước, kỳ thật ngày hôm qua lúc hái hoa quả, Lâm Thông Bảo cũng có kêu Viêm từ mảnh đất trong rừng kia mang về vài cái nắm to, đáng tiếc loại này quá lớn rất khó phơi khô, hôm nay thật sự dùng không được, nếu không chỉ cần một cái nắm bự là có thể xắt ra thành một đồng tiểu nắm khô.

(*) hầm, ninh, chưng, chưng cách thủy.

Đem con vịt chặt thành từng miếng sau đó ướp với gia vị rồi đem vào nồi bắt đầu chưng, tính đi lấy gạo,

nhưng nhớ tới hôm nay Viêm thắng lợi trở về xem như một sự kiện vui, cũng nên mở tiệc đi. Vì thế quyết định không nấu cơm nữa, sửa lại thành làm bánh mật. Bánh mật thực hiện qua nhiều giai đoạn, phối liệu cũng phức tạp, người bình thường ở nhà rán bánh mật chung với bắp cải hoặc gói rau rồi chiên, nhưng Lâm Thông Bảo thích cách tân, chính là dùng khuôn, cũng có người gọi nó là củ cải trắng, bởi vì bộ dạng của tròn tròn tựa như một cái củ cải trắng béo, vị đắng cay ngọt, đem nó cắt thành miếng dài chừng 6cm giống nhau, bề rộng chừng 8mm, sau khi trộn lại với nhau người sẽ rất khó để có thể phân biệt đâu là rau chiên, đâu là bánh mật, hơn nữa cũng có thể thêm vào củ cải trắng xào chung cho thơm. Lâm Thông Bảo ở trên bánh mật rắc chút tôm khô, mùi hương lan tỏa, chỉ cảm thấy nước miếng đều muốn chảy ra ngoài.

Món chính đã xong, Lâm Thông Bảo lại mang tới thịt nạc, đương nhiên cá cũng không thể thiếu, hơn nữa tiểu hài tử ăn nhiều cá sẽ thực thông minh nga, nhớ tới Tiểu Lạc ở lại nhà trông cửa, thời điểm lúc hẳn cùng Viêm trở về cũng không thấy nó đi ra, nghĩ đến chắc là đã ngủ, vì thế lác đác tiếp tục nấu ăn. Viêm thành thật tắm rửa lau sạch vết máu trên người mình, ngâm xong nước lạnh thì tới giúp Lâm Thông Bảo nhóm lửa, dù sao cũng là chủ nhà, cũng không thể để cho khách nhân đến hỗ trợ làm việc này.

Chờ Lâm Thông Bảo mang đồ ăn để trên bàn đá thì phát hiện hai cái thùng cơm cùng Hàn không có ở trong phòng, lúc này nghe thấy trong buồng truyền tới thanh âm rất nhỏ. Không cần nghĩ, những người kia khẳng định ở bên trong, Lâm Thông Bảo rửa tay sau đó cùng Viêm đi vào trong buồng.

Mở cửa ra đã thấy Khải Đạt cùng Lạp Á đều nằm ở trên giường hẳn, Khải Đạt thì lăn qua lăn lại trước mặt hẳn, nằm đến thoải mái. Tiểu Lạc sớm đã tỉnh lại, nhìn hai cái người “ác nhân” chiếm lấy giường của mình không biết làm thế nào, lúc thấy Lâm Thông Bảo vào, vội vàng chạy đến mở to hai mắt đáng thương Lâm Thông Bảo xin giúp đỡ.

Lâm Thông Bảo trên đầu gân xanh nổi lên, trên giường đá trải chiếu trúc chính là hẳn lấy từ trong không gian ra, phía dưới còn lót thêm một tầng đệm nước, người nằm trên đó sẽ cảm thấy mềm mại lại lạnh lạnh, trong lúc thời tiết nóng bức này, có thể nằm lên loại giường mát mẻ, đương nhiên là thư thái, nhưng cũng không thể vì vậy mà chiếm lấy giường của hẳn a, lại nghĩ hẳn thật sự vất vả mới sửa sang chần mông lại bị loạn thành bánh quai chèo (nhấn nhúm, lộn xộn). Lâm Thông Bảo nhào lên đạp Khải Đạt: “Đi xuống đi xuống, không cho phép ngủ, đây là giường của ta!”

“Ai da! Tiểu khả ái đừng nhỏ mọn như vậy chứ! Cho ta mượn ngủ mấy đêm đi!” Khải Đạt gắt gao ôm lấy cái gối mềm, một bàn tay bắt lấy góc giường, rất thư thái, chết cũng không chịu đi xuống.

Còn ngủ mấy đêm? Lâm Thông Bảo hắc tuyến, hóa ra người còn muốn ở lại đây sao? “Không cho không cho, người ngủ ở đây, ta cùng Viêm ngủ ở đâu? Hơn nữa Hàn cũng sẽ không đồng ý đâu?” Quay đầu nhìn về phía Hàn từ nãy đến giờ vẫn luôn đứng ở bên giường, quả nhiên khi nghe Khải Đạt nói câu phải ngủ lại nơi này, nguyên bản luôn sừng nịnh trên mặt cương cứng một chút, mở miệng không tình nguyện nói “Khải Đạt....”

“Được rồi..... Nhưng mà, ta cũng rất muốn cái giường giống như vậy nha.” Khải Đạt cũng biết yêu cầu này của mình có chút quá đáng, nhưng hẳn thật sự muốn một cái a, hẳn đáng thương mà nhìn Lâm Thông Bảo, vẻ mặt chờ mong.

“Ta cũng vậy, ta cũng vậy, ta cũng muốn có.” Lạp Á tiếp tục xoa chần, mông manh, mát mẻ lại thực thoải mái, so với da thú nhà mình tốt hơn gấp trăm lần!

Tiểu Lạc đi tới ôm lấy đùi Lâm Thông Bảo phản đối: “Xấu hổ, xấu hổ, đó là giường nhà ta!”

Lâm Thông Bảo ôm lấy Tiểu Lạc hôn một cái xuống gương mặt nhỏ nhắn của nó, tiến sát vào lòng ngực của Viêm ở phía sau, nói: “Có thể nha, nhưng mà, ta cũng không còn nhiều như vậy, muốn làm chiếu, nhất định phải có trúc....” Trong không gian của Lâm Thông Bảo thật ra còn có một chiếc chiếu, nhưng đó là lưu lại cấp cho Tiểu Lạc, hẳn có chút không tự tin, đến nơi đây đã lâu, hẳn còn chưa nhìn thấy qua cây trúc, hơn nữa, trên thế giới này những thứ biến bị rất là kỳ quái, ai biết có thứ cây trúc này hay không chứ?

“Chiếu? Thứ này kêu là chiếu sao? Kia cây trúc là cái gì?” Khải Đạt vừa nghe liền bị hấp dẫn, vội vàng ngồi dậy chạy tới hỏi.

“Cây trúc chính là một cái cây ống dài có từng đốt từng đốt nối với nhau....tạo thành cái cây dài?” Lâm Thông Bảo cố gắng khoa tay múa chân tả hình dạng của cây trúc, nhưng mà cũng không nói được hình

dạng cụ thể của nó. Nghĩ nửa ngày, rốt cuộc nhớ tới trong không gian nhà hàng nhỏ của mình có cái ghế trúc dài có thể lấy ra làm tham khảo, vì thế làm bộ đi vào phòng bếp lấy đồ vật gì đó, chạy vào trong không gian lấy ra một cái ghế trúc đưa cho nhóm họ xem.

Mấy người vây quanh ghế trúc dạo một vòng, thập phần bội phục người có thể làm ra cái ghế dựa này. Khải Đạt nhanh chóng đặt mông ngồi xuống, ngã người tựa lưng vào tấm dựa phía sau, phát hiện nó rất là chắc, vì thế mở miệng nói: “Cái này cho ta đi!”

Da mặt quá dày có phải hay không! Lâm Thông Bảo trừng lớn mắt, không phải hấn luyện tiếc, mà là đối với da mặt dày của Khải Đạt thật sự hết chỗ nói rồi. Hàn lô kéo Khải Đạt ôm vào ngực, hướng Lâm Thông Bảo chuyển tới một ánh mắt xin lỗi, nghĩ đến không biết phải dỗ Khải Đạt của hấn làm sao.

Mấy người nghiên cứu trong chốc lát, cuối cùng Viêm cùng Hàn quyết định ngày mai tiến vào rừng rậm tìm xem thực vật kêu là “Cây trúc” này không, nếu có thì mang trở về gia công.

Sau đó mọi người theo thường lệ “Bàn ăn đại chiến”, sau khi ăn uống no đủ, vài cái thùng cơm đều chạy về nhà, bởi vì Khải Đạt cuối cùng vẫn là mặt dày mày dạn mà hướng Lâm Thông Bảo xin đi cái chiếu trúc còn lại, đang muốn chạy về nhà nằm thử xem. Đương nhiên Lạp Á không cướp được cũng cùng hấn đi luôn, nếu hấn chiếm không được, vậy tối nay cùng với Khải Đạt cùng nhau ngủ thôi ~ Lâm Thông Bảo nhìn Hàn đi ở phía sau vẻ mặt lạnh băng, tỏ vẻ vạn phần đồng tình —— tin tưởng đêm nay hấn nhất định rất “hạnh phúc”..... (vì có 2 “mỹ nhân” ngủ cùng mờ *hắc hắc*)

22. Chương 22: Lễ Trăng Tròn? Không, Đây Là Lễ Tinh Tinh! (con Tinh Tinh Ấy)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Mộng

Beta: Nhã

Lễ trăng tròn? Không, đây là lễ tinh tinh! (con tinh tinh ấy)

Ngày thứ ba, buổi sáng hôm nay, Viêm cùng Hàn từ sáng sớm đã đi vào rừng rậm, đi tìm cây trúc, trên đường tình cờ đụng phải Tử cùng Tạp Ân, bọn họ nghe nói về chiếu cũng cảm thấy rất hứng thú mà tỏ vẻ

muốn đi cùng tìm kiếm cây trúc, dù sao cũng có rất nhiều thú nhân không thích thời tiết nóng bức, thú nhân thuộc tính Thủy thì còn tốt một chút, có thể dùng thần lực khống chế nhiệt độ cơ thể, nhưng những thú nhân có thuộc tính hỏa thì lại rất khó, bọn họ phát ra nhiệt lượng rất nhiều, mỗi khi nhiệt lượng phát ra, giống cái luôn không muốn tiếp cận bọn họ. Mà hiện tại loại thời tiết nóng nực này còn phải kéo dài khoảng một tháng, cho dù qua một tháng này, nhưng sang năm vẫn phải chịu nhiệt độ oi bức như thế.

Vài người xem qua ghé trúc, sau khi nghe Lâm Thông Bảo mô tả thì lập một đại đội đi tìm cây trúc, thương lượng xong, liền quyết định bốn người phân thành 2 tổ chia làm hai phương hướng tản ra tìm kiếm. Ước định vô luận có tìm được hay không, buổi tối cũng phải quay về nhà Viêm tập hợp.

Hiển nhiên ông trời vẫn là rất chiều cố Lâm Thông Bảo, buổi tối Tử cùng Tập Ân mang đến một tin tức tốt, nói rằng ở phía Động Bộ Lạc có một mảng lớn thực vật giống “Cây trúc”, Tập Ân đem một đoạn trúc trên tay đưa đến cho Lâm Thông Bảo xem. Đã chuẩn bị tâm lý thật tốt đối mặt với thực vật biến dị, trong lòng Lâm Thông Bảo thật sự rất vui sướng, bởi vì trong tay Tập Ân chính là một cây trúc bình thường, bên ngoài một màu xanh đậm động lòng người, đường kính không đến 8cm, có thể là bị chặt ngang giữa, cho nên chỉ thấy một khúc, nhưng Lâm Thông Bảo vẫn rất là hài lòng, cây trúc chẳng những có thể làm chiếu, ghé dựa, còn có thể lấy ống trúc chũr thức ăn, lại chế tác được các loại thủ công mỹ nghệ. Còn có măng, thứ này cũng là một nguyên liệu tốt để nấu ăn a, đến lúc đó nhất định phải hái một ít mang về.

Bởi vì ngày mai là lễ trăng tròn, cho nên mọi người quyết định đợi qua lễ trăng tròn sẽ đi chặt trúc về đồ dùng. Lâm Thông Bảo vui sướng mà ôm đoạn trúc vào trong phòng, lại không phát hiện bộ dáng Tập Ân muốn nói lại thôi. Không nghe được đoạn đối thoại phía sau của Tập Ân và Tử.

Tập Ân: “Chuyện kia.....Không nói cho hần biết không sao chứ?”

Tử: “Không sao. Dù gì mấy ngày nữa thì hần cũng biết.” Hừ! Ai kêu hần dám nói ta “xinh đẹp” giống Lan.

Thiên hạ không có tường nào mà gió không lọt qua được! Cho nên mới nói..... Ngàn vạn lần đừng đắc tội người phúc hắc ——kia quá nguy hiểm!

Hoàn toàn không biết mình bị mang thù, Lâm Thông Bảo vô cùng cao hứng ngủ say sưa, ngay cả buổi tối Viêm ăn đậu hủ của mình, đem miệng mình cắn đến sưng đỏ cũng không có sinh khí.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Thông Bảo lại bị Khải Đạt kéo ra ngoài, bởi vì đêm nay cử hành lễ trăng tròn. Tất cả các thú nhân phải đi ra ngoài săn bắt thức ăn để chuẩn bị cho lửa trại tối nay, còn giống cái thì phụ trách quét tước cùng bày hoa quả và thức ăn trên quảng trường.

Khải Đạt lôi kéo Lâm Thông Bảo đi vào quảng trường, nơi này đã tụ tập rất nhiều giống cái, có giống cái đã kết bạn, cũng có độc thân, nhỏ nhất là một số ít ấu tử bình thường đều ở trong nhà, lúc này cũng tới không ít. Có một số ở bên cạnh hỗ trợ, có một số tùm năm tùm ba cùng nhau chơi đùa.

Tiểu Lạc từ sau khi có mẫu mã là Lâm Thông Bảo, ngay trong đám tiểu đồng trở nên nổi bật. Đôi khi có thể lấy thịt khô Lâm Thông Bảo làm mồi các bạn nhỏ khác ăn cùng. Quan hệ rất tốt, về phần tiểu lão hồ Kiệt Lợi đã từng lừa gạt Tiểu Lạc, sau khi hần cùng lỗ mã trở về, ngày hôm sau Kiệt Lợi bị lỗ mã của hần mang lại xin lỗi, hôm sau liền rời khu cư trú của bọn hần, không biết đã đi đâu. Vì thế hiện tại Tiểu Lạc thực vui vẻ rời đi ôm ấp của Lâm Thông Bảo, cùng các bạn nhỏ nhảy lò cò.

Khải Đạt kéo Lâm Thông Bảo đến đây, kỳ thật cũng không phải muốn Lâm Thông Bảo hỗ trợ làm cái gì, tuy rằng tể ti đại nhân Lan nói Lâm Thông Bảo kỳ thật đã trưởng thành, nhưng bộ dáng gầy teo nhỏ nhỏ trông như tiểu hài tử, hoàn toàn không giống một giống cái đã trưởng thành. Ngược lại khiến cho hần sinh lòng thương tiếc, Lâm Thông Bảo như vậy hần là nên ôm vào lòng hảo hảo yêu thương mới tốt.

Đồ vật nơi này không hề giống những đồ vật trong nhà Lâm Thông Bảo, trong nhà toàn sử dụng những đồ “mini” tựa như món đồ chơi, trong Bộ Lạc các gia đình chân chính sử dụng chén gỗ còn có chậu rửa mặt rất lớn, nhưng lại rất nặng, Lâm Thông Bảo căn bản cầm không nổi nó. Mà Viêm vì muốn để cho Lâm Thông Bảo ở trong nhà có thể tự do hành động, đặc biệt đem đồng đồ vật nặng nề này đến sau hậu viện, mặc dù còn có những thứ to lớn khác, nhưng cũng không để cho Lâm Thông Bảo lấy, đều là tự mình lấy sử dụng. Lâm Thông Bảo nấu cơm, hần nhóm lửa, Lâm Thông Bảo nấu ăn, hần giúp đỡ rửa sạch rồi xử lý, thịt để ăn đem đi băm mới để cho Lâm Thông Bảo chế biến.

Dụng cụ sử dụng trong lễ trăng tròn hầu hết đều là dùng đá chế tác, trọng lượng tương đối nặng, ngay cả diêm quẹt cũng to bằng cái bắp đùi của Lâm Thông Bảo, thú nhân hay giống cái đều có thể dễ dàng cầm lên, nhưng Lâm Thông Bảo phải đem tất cả khí lực từ lúc bú sữa mẹ cho đến bây giờ lôi ra.

Khải Đạt chỉ muốn Lâm Thông Bảo đi ra ngoài nhiều chút, nhận thức nhiều bằng hữu một chút, hẳn dù sao cũng phải tạo quan hệ tốt cùng với người trong Bộ Lạc, không có khả năng cả đời đều ở trong nhà không ra khỏi cửa. Vì thế Khải Đạt lôi kéo Lâm Thông Bảo tới giới thiệu với những giống cái mà mình bình thường hay nói chuyện.

Kỳ thật lúc bọn Lâm Thông Bảo đến liền hấp dẫn không ít giống cái quan sát, mái tóc đen huyền mềm mại độc đáo, khuôn mặt đáng yêu tinh xảo, một đôi mắt to mê người, cái miệng hồng nhỏ nơi khóe miệng hơi hơi nhếch lên, tựa hồ đang mỉm cười. Các phi thú nhân đều nhin không được phát ra tiếng thở dài: Thật đáng yêu a.

Khải Đạt vừa đi, vừa giới thiệu: “Người này ở tại phía Tây, bầu bạn của hắn là bạn tốt của Hàn, tên là Mông, là một dũng sĩ dám cùng Bạo Ngưu thú một mình tư đấu... Đây là Ma Lợi Gia Mễ Á.....Đây là.....” Một đường giới thiệu, có mười mấy giống cái hướng Lâm Thông Bảo chào hỏi. Lâm Thông Bảo cao hứng đi theo, trên thực tế hắn đã muốn đi ra ngoài nhìn xem một chút, trước kia được Viêm ôm, còn đắp da thú, cho nên cũng chưa từng quan sát kỹ Bộ Lạc này, Lâm Thông Bảo có chút tò mò người ở đây sống như thế nào.

Được Khải Đạt giới thiệu, không ít giống cái đều tụ tập lại chào hỏi Lâm Thông Bảo, không giống như thú nhân lỗ mãng, phi thú nhân có vẻ ôn nhu hiền lành, phóng khoáng, có khi còn cười ha ha rồi cho hắn một cái ôm, sau đó lại kinh ngạc bộ dạng nhỏ gầy của hắn, dặn dò hắn phải ăn uống nhiều một chút, một số ít giống thên thùng thì lặng lẽ nắm tay hắn một chút, sau đó ngượng ngùng rời đi.....

Kỳ thật đại bộ phận các phi thú nhân nhìn hắn bộ dáng mơ hồ đáng yêu, cũng nhin không được đưa ta niết mặt hắn: “Trời ạ, thực nộn~” vì thế càng nhiều giống cái hướng Lâm Thông Bảo vờn tay ra.....

Lúc đầu, Khải Đạt cảm thấy không được, dùng tay mình chặn lại. “Đi đi đi, đừng loạn sờ, muốn sờ thì về nhà mà tự sờ mình!” Kháng cự nhỏ bé của hắn không ngăn nổi. Đến cuối cùng, Lâm Thông Bảo cơ hồ từ trên xuống dưới đều bị sờ một cái. Thật sự ngăn không được sự nhiệt tình của mọi người, ngay cả Khải Đạt cũng đỡ không nổi mọi người, hắn lôi kéo Lâm Thông Bảo cơ hồ dùng tốc độ trốn chạy xông vào trong nhà Viêm.

“Trời ạ, dọa chết người!” Lâm Thông Bảo bưng cái mặt bị niết đau mà hít hà, ngẩng đầu lại thấy Khải Đạt bày ra vẻ mặt thật có lỗi. Vì thế đành phải an ủi nói: “Ha..... Ha ha, không có việc gì, kỳ thật cũng không có đau như vậy.....Ui——” vốn định cười một cái, ai ngờ ngược lại khóe miệng co rút đau đớn.

“Thực xin lỗi, ta vốn muốn giúp người làm quen nhiều người, không nghĩ tới.....” Khải Đạt thực áy náy, không nghĩ tới ngược lại làm bị thương đến Lâm Thông Bảo.

“Không có việc gì, dùng nước lạnh đắp chút là tốt liền ấy mà.” Lâm Thông Bảo cảm thấy Khải Đạt cũng vì muốn tốt cho hắn, cho nên cũng không nói gì, nhưng mà mặt này nếu không hết sưng, để cho Viêm trở về nhìn thấy được, chỉ sợ cũng khó mà nói.

Lâm Thông Bảo mang tới khăn mặt, Khải Đạt áy náy giúp thấm nước lạnh cho Lâm Thông Bảo, sau đó cầm lấy khăn mặt cẩn thận đặt lên mặt của Lâm Thông Bảo. Khi mặt hơi tiếp xúc với khăn lạnh, Lâm Thông Bảo cuối cùng cảm thấy trên mặt cũng không còn nóng như lửa đốt nữa.

Lâm Thông Bảo không muốn ra quảng trường nữa, hai người không có chuyện gì ngồi ngốc ở trong phòng cũng rất nhàm chán, vì thế Lâm Thông Bảo muốn vào trong không gian lấy ra mấy con cờ, dù sao để ở trong đó cũng không làm gì, vậy thì lấy ra chơi cờ năm quân đi.

Cờ năm quân đơn giản dễ hiểu, nhưng lại rất có thú vị, Lâm Thông Bảo rất cao hứng mà dạy Khải Đạt cách chơi. Vừa mới bắt đầu Khải Đạt thường thường bị thua, nhưng Khải Đạt vẫn rất thích, rất nhanh liền lên tay, vì thế lúc sau, Lâm Thông Bảo cơ hồ đều thua và thua, đợi cho đến buổi tối khi Viêm cùng Tiểu Lạc trở về, hắn đã muốn thua mấy chục lần.

Lâm Thông Bảo một đầu nhào vào trong ôm ấp của Viêm tìm kiếm an ủi: “55555(huhuhu), lại thua rồi,

lại thua rồi.....” Chọc đến Viêm hiểu lầm là Lâm Thông Bảo bị khi dễ, liên tục hướng Khải Đạt phóng ra ánh mắt giết người.....Nhưng Khải Đạt cũng là cái mặt dày, hắc hi hi ha ha đi về phía Viêm giải thích qua, cuối cùng còn bỏ thêm một câu: “Nguyên lai thắng cũng rất dễ dàng thôi!” Lâm Thông Bảo tức giận đến muốn nhào qua cắn hắn.

Chờ Viêm vất vả hống Lâm Thông Bảo, Hàn tới nhà thông tri cho Viêm nói lửa trại lễ trăng tròn đã bắt đầu rồi, vì thế đoàn người lại vội vàng đi đến quảng trường.

Tới quảng trường thì trong sân lửa trại đã được châm lên, mười hai đống lửa bao quanh tạo thành một mảnh đất trống đường kính khoảng chừng mười mét, bên cạnh đống lửa còn xếp mấy cái bàn đá, phía trên đầy đồ ăn. Trong bộ lạc, thú nhân cùng phi thú nhân ngồi với nhau tạo thành vòng tròn ở phía sau lửa trại, ở giữa chừa lại một khoảng đất trống dùng cho thú nhân muốn bày tỏ, hơn nữa khoảng đất trống bên trong lửa trại còn đặt một ít ghế dựa bằng gỗ, nghe Viêm nói đây là đặc biệt vì giống cái được bày tỏ mà chuẩn bị.

Lâm Thông Bảo phi thường tò mò, ở hiện đại, đại bộ phận nam sinh muốn tỏ tình sẽ luôn tìm một địa phương vắng người, sau đó tặng hoa tươi hướng về phía đối phương bày tỏ; lớn mật một chút sẽ dưới sự trợ giúp của bạn bè mà hướng nữ sinh đó tỏ tình. Phương thức của những thú nhân tiền sử này nghiêng về về sau, nhưng ở trên một mảnh đất lớn giống như vậy trước mặt thân thích bằng hữu, hơn nữa còn là toàn bộ người trong Bộ Lạc đến xem, Lâm Thông Bảo thực chưa từng nghe qua!

Viêm ôm Lâm Thông Bảo đi đến một góc cạnh đống lửa ngồi xuống, nơi này cách trung tâm cũng khá xa, nhưng từ chỗ này có thể nhìn rõ ràng tình hình nơi giữa sân, hiển nhiên đây là nơi tốt Viêm đã sớm chuẩn bị. Hàn mang theo Khải Đạt ngồi ở bên cạnh, Khải Đạt nhìn Lâm Thông Bảo vẻ mặt tò mò, nhìn không được dân người qua hỏi: “Tiểu khả ái, trước kia chưa từng nhìn thấy lễ trăng tròn sao?”

“Hả.....Chưa từng.” Lâm Thông Bảo từng xem qua lễ trung thu, lễ tình nhân, nhưng hai ngày lễ này chưa từng tham gia, hiện tại lại cùng nhau tham gia, làm cho hắc có chút không biết làm sao. Ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên bầu trời, “Dạ” quả nhiên chỉ có một cái mặt trăng màu trắng, hơn nữa còn sáng mãnh liệt hơn thường ngày, thật giống như tất cả mặt trăng đều núp ở phía sau, xếp chồng lên nhau.

“Bạch Sắt Lạp rất lớn phải không? Trong vòng một năm, chỉ có một ngày nó sẽ đặc biệt lớn như vậy, hơn nữa cũng sẽ chỉ có nó xuất hiện.” Khải Đạt giải thích nói.

Kỳ thật Lâm Thông Bảo muốn nói, đây là ba mặt trăng hợp thành một đường, mà không phải chỉ xuất hiện một mặt trăng. Nhưng thế giới này đối với thần thoại tôn sùng cho nên Lâm Thông Bảo bảo trì trầm mặc, dù sao cũng có Thú Thần, vậy chính mình không nên nói ra.

Gặp Lâm Thông Bảo không nói lời nào, Khải Đạt mở miệng nói: “Lễ trăng tròn hàng năm đều có rất nhiều thú nhân hướng giống cái thổ lộ, bày tỏ thành công sẽ nhanh chóng cử hành lễ kết đôi, tiếp qua một tháng nữa là tới mùa hoa quả, đó là mùa thu hoạch thực vật, tất cả mọi người sẽ tận lực thừa dịp mang thai em bé nga ~” nói đến em bé, Khải Đạt bắt đầu tế mi lộng nhãn, chỉ nghe hắc nói: “Viêm đã có Tiểu Lạc là thú nhân, tiểu khả ái về sau nhất định phải sinh một bảo bối giống cái nha, bảo bối nhỏ như vậy sẽ càng làm cho người thương ~”

Lâm Thông Bảo nghe xong, phắc một cái khuôn mặt đỏ bừng, sinh.... Sinh em bé? , nam nhân không có chức năng này a! Tuy rằng Lan nói nhựa cây thánh thụ Lạp Mĩ Đạp Ân có thể thay đổi thể chất của hắc, nhưng không nhất định có thể làm cho một người nam nhân có thể giống như nữ nhân sinh con a, hơn nữa cùng thú nhân nói yêu thương coi như xong, từ một cái thẳng nam bị bẻ cong đã muốn thực thâm, nhưng.....Nhưng mà sinh em bé? Từ đâu sinh?

Lâm Thông Bảo tỏ vẻ bản thân không thể tưởng tượng, ủy khuất mà nhìn về phía Viêm, thì thấy thú nhân chính là ôn nhu mà nhìn hắc, phảng phất muốn đưa hắc hút vào trong đôi mắt. Nam nhân cúi đầu nhẹ nhàng ở trên má Lâm Thông Bảo hôn một cái, nói: “Đừng lo lắng, có ta!” Có người mới hồng a, không có người, ta liền không lo lắng tới cái gì sinh em bé! Lâm Thông Bảo ở trong lòng oán thầm, nhưng cũng không biết làm sao, ai kêu mình cổ tình thích người này kia chứ?

Trên quảng trường sau khi tộc trưởng Khang Đức tuyên bố lễ trăng tròn chính thức bắt đầu, rất nhanh có một đôi tình nhân đi tới trung tâm lửa trại, chỉ thấy giống cái thấp bé kia nhìn nhàn nhàn nhíu nhíu mà bị thú nhân kéo tới trước mặt, thú nhân thật cẩn thận mà đem giống cái ôm lấy thả lên cái ghế ở trung tâm, “Thái

Lỗ, cổ lên!” Trong không gian mọi người cười hô vang, giống cái mắc cỡ đỏ mặt cúi đầu, mà thú nhân được gọi là “Thái Lỗ” mặt không đổi sắc hướng mọi người phát tay. Xung quanh nhất thời yên tĩnh trở lại, Lâm Thông Bảo biết sắp bắt đầu rồi, nhất thời có chút chờ mong.

Chỉ thấy Thái Lỗ hít sâu một hơi, sau đó hắn quay mắt nhìn về phía giống cái, thân thể hơi cúi xuống, song chường hướng hai bên đầu gối lên, giống như bộ dạng muốn đầu hàng ở thời hiện đại, sau đó, hai tay hắn đột nhiên nắm lại, trên cánh tay nhất thời nổi lên từng cái cơ bắp, thân thể cũng theo đó mạnh mẽ trầm xuống! “Nga — Ô nga nga — ô nga nga ——— nga——— ” liên tiếp những tiếng kêu thật lớn từ miệng Thái Lỗ phun ra.

“Oanh ầm ầm!” Lâm Thông Bảo chỉ cảm thấy đầu mình giống như bị thiết chùy hung hăng đập xuống, toàn bộ cái đầu biến thành tương hồ, ngay tức thì linh hồn giống như bị chấn động bay tới không trung, đang lúc mơ mơ màng màng tựa hồ chứng kiến Tarzan từ trên đại thụ nhảy xuống, bắt lấy nhánh cây đu xuống, la hét rung động “Oh — woo oh oh — woo oh — oh———” Một lúc sau khi tiếp đất, Tarzan liền biến thành Thái Lỗ, tiếng hú không ngừng ở trong đầu hắn loạn đánh “Oh — woo oh oh — woo oh — oh———”

Thật vất vả từ trong ma ám “ woo oh oh ” đỉnh tai nhức óc đem linh hồn hút về thân thể: “Rắc!” Cầm Lâm Thông Bảo lại thật bất hạnh bị trật khớp! Ni mã! Đây là cái gì!? Là cổ đại hay là hiện thân của người rừng!? Còn có, tư thế kia nói dễ nghe là đang ngồi trên ngựa, nói khó nghe chính là đang ngồi bồn cầu a!! Người nhất định là tinh tinh đi! Tư thế như thế, dưới phần eo của người, cái đuôi lộ ra ngoài hóng gió!! Người lại còn vỗ ngực, người dám nói người không phải tinh tinh, ta sẽ chặt đầu cho người làm ghế ngồi!!

“Phanh! Phanh! Phanh!” = =

Lâm Thông Bảo chết lặng mà nhìn Viêm nâng lên cầm hắn, chết lặng mà vươn hai tay che lấy cái lỗ tai của mình, chết lặng mà nhìn Thái Lỗ không ngừng vỗ ngực, lại chết lặng mà nhìn Thái Lỗ dùng tư thế ngồi chồm hổm trên bồn cầu từ vỗ ngực biến thành khiêu hầu tử. Ngay sau đó lại có nhiều thú nhân ôm lấy giống cái chạy vào trung tâm, vì thế một con tinh tinh biến thành một đám tinh tinh vừa kêu vừa nhảy..... Lâm Thông Bảo chỉ cảm thấy ngực mình có ngàn vạn ngựa cỏ bunn* gào thét chạy qua, cuồng hát “ngựa cỏ bunn ngựa cỏ bunn — ngựa cỏ bunn bunn bunn bunn—”

(*) Mud Grass Horse (Ngựa cỏ bunn) hoặc Cǎonímǎ (), là một meme Internet Trung Quốc được sử dụng rộng rãi như là một hình thức thách thức biểu tượng của kiểm duyệt Internet phổ biến rộng rãi ở Trung Quốc. Nó là một trò chơi ngôn ngữ từ tiếng Quan Thoại Cao nữ MA (), nghĩa đen, “**** mẹ”, và là một trong những cái gọi là 10 sinh vật huyền thoại được tạo ra trong một bài báo trò lừa bịp trên Baidu Baike vào đầu năm 2009 có tên hình thành lối chơi chữ tục tĩu. Nó đã trở thành một cuộc trò chuyện Internet hiện tượng bùng nổ diễn đàn ở Trung Quốc và đã thu hút được sự chú ý của báo chí trên toàn thế giới, với các video, phim hoạt hình và hàng hóa của động vật (được cho là giống với các alpaca), đã xuất hiện.

23. Chương 23: Lễ Trăng Tròn Kết Thúc Cùng Sau Ngày Lễ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Mộng

Beta: Nhã

Lâm Thông Bảo nghiêm mặt như khúc gỗ, nhìn trung tâm quảng trường ngày càng nhiều đồng chí thú nhân “thỏ lộ”, đem tầm mắt chậm rãi đảo qua Hàn đang lạnh mặt nhìn không thấy rõ biểu tình, tái chuyển qua trên người Khải Đạt đỏ mặt không biết đang suy nghĩ cái gì, cuối cùng đem tầm mắt dính lại trên mặt Viêm — hàng năm đều có lễ trăng tròn, vài vị này rốt cuộc đã tham gia qua bao nhiêu lần? o(____)o xem bộ dáng Khải Đạt, chẳng lẽ Hàn cũng làm qua tình tình?! Còn có! Thời điểm Viêm thú lão bà cũng hô qua như vậy sao?!

Trong đầu tưởng tượng một chút nội dung Viêm nhảy loi choi như tinh tinh, Lâm Thông Bảo hung hăng lạnh run một cái! Ni mã! Quá kinh khủng rồi đúng không?

“Làm sao vậy?” Cảm giác được động tĩnh bảo bối trong lòng, Viêm thân thiết hỏi, chẳng lẽ là quá lạnh sao? Viêm lại dùng lực ôm sát tiểu gia hỏa vào ngực, ngăn trở gió lạnh ban đêm.

“Cái kia...” Lâm Thông Bảo cảm thấy không hỏi liền ngứa ngáy, “Viêm, trước kia cũng hưởng mẫu mã của Lạc như vậy... Ân, bày tỏ qua sao?”

“Không có.” Viêm nghĩ nghĩ, trả lời: “Phách, trước kia là lỗ mã của ta mang về để cùng ta kết bạn.”

“Hô, thì ra là như vậy a.” Lâm Thông Bảo yên tâm, nguyên lai Viêm không bày tỏ qua a, nghĩ cũng đúng, loại động tác mất mặt như thế thật sự không phải người thường nào cũng có thể tiếp nhận.

Viêm vẫn nhìn Lâm Thông Bảo, thấy hấn một bộ dáng thở phào nhẹ nhõm, một cái ý nghĩ từ trong óc của hấn xông ra — chẳng lẽ là nói, tiểu gia hỏa ghen tỵ? Viêm nhất thời hưng trí bừng bừng. Hấn hôn một cái lên cái miệng nhỏ của Lâm Thông Bảo, vui vẻ nói: “Nếu người muốn thế... Ngô!”

“Đừng! Ta tuyệt đối không muốn!” Lâm Thông Bảo vội vàng che miệng Viêm lại, khuôn mặt đều đã đỏ bừng! Xem Viêm nhảy kiểu tinh tinh, thà vô rừng xem khỉ còn hơn!

Chỉ tiếc biểu tình của hấn rơi vào trong mắt Viêm liền thành — tiểu gia hỏa đỏ mặt, tiểu gia hỏa ngượng ngùng. (^^)

Viêm bắt lấy bàn tay nhỏ của Lâm Thông Bảo đang bưng lấy miệng mình kéo xuống, nhẹ hôn một chút, sau đó thả vào trong lòng, nhìn tiểu gia hỏa ửng đỏ khuôn mặt, cái miệng nhỏ nhắn mềm mại, nhịn không được lại ở trên miệng của Lâm Thông Bảo hôn xuống, hôn đến khi tiểu tử kia khó thở đầu óc choáng váng mới buông ra, “Yên tâm, hiện tại ta chỉ thích người, về sau cũng chỉ thích người!” Nói xong lại hôn một chút xuống khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn của Lâm Thông Bảo, ôm hấn tiếp tục xem “khiêu vũ”.

Lâm Thông Bảo càng thêm đỏ mặt, ni mã! Hấn hiểu lầm đi? Quả nhiên là hiểu lầm rồi?! Đây không phải là tỏ tình chứ? Đây tuyệt đối không phải là tỏ tình đâu!?

Ngẩng đầu nhìn Viêm, thấy hấn mắt nhìn về phía trước, nghiêm mặt nhìn xem nghiêm túc, bộ dáng thực nhập tâm, Lâm Thông Bảo thật sự không dám hỏi ra, vì thế đỏ mặt quay đầu đi chỗ khác, giả vờ nhìn quanh bốn phía, trên thực tế, ở trong lòng có hàng ngàn hàng vạn con thỏ chạy xung quanh, lại không phát hiện cái lỗ tai của Viêm cũng đã muốn hồng hồng.....

Chờ Lâm Thông Bảo từ trong tâm tình hữu thần phục hồi lại thì phát hiện chung quanh đã muốn biến thành cảnh tượng một màu phấn hồng bay đầy trời. Trung gian không cần phải nói, sớm thân thành một đoàn, thậm chí bắt đầu phát hiện theo hướng “nhì đồng không nên nhìn” Thái Lão cùng giống cái của hấn cũng đã biến mất không thấy, không cần nghĩ cũng biết, phải đi làm sự tình không hài hòa nào đó rồi.

Chưa từng chứng kiến qua trường hợp như vậy, Lâm Thông Bảo buồn bực, nghĩ tới, khi mình còn ở trên Địa Cầu ngay cả tay con gái cũng chưa từng nắm qua, đừng nói chi đến cảnh hạn chế tuổi này. Đi vào thế giới này lại bị xem thành giống cái, còn chọc phải một đại hổ, Lâm Thông Bảo cảm giác nhân sinh của mình

đã phát triển từ bi kịch thành thức ăn, hẳn rất muốn ngửa đầu 450 nhìn ông trời mà ưu thương, đáng tiếc bây giờ là ban đêm, hẳn nhiều nhất chỉ có thể nhìn thấy một cái mặt trăng to đùng...

Ông tâm tình trong lòng, Lâm Thông Bảo quay đầu, muốn nhìn tình huống bên cạnh một chút, kết quả vừa quay đầu thì thấy, Choáng! Trên cơ bản bên cạnh đồng lửa cũng đã hôn hít thành một đoàn, ngay cả Khải Đạt cùng Hàn cũng đã hôn đến nan xá nan phân (khó mà chia lìa), không ngừng phát ra những thanh âm “Chụt chụt”. Lâm Thông Bảo mặt càng đỏ hơn, xã hội nguyên thủy, quả nhiên tất cả đều là không biết đến hai chữ ngưng ngừng a?! Ta nhớ phi lễ chứ nghe a hỗn đản!

“Viêm, chúng ta có thể đi về trước được không a? Ta không muốn nhìn.” Lâm Thông Bảo cảm thấy hẳn nếu còn nhìn tiếp nữa, ngày mai mình nhất định sẽ bị đau mắt.

Thú nhân nhìn Lâm Thông Bảo mang theo hai má đỏ ửng, gật gật đầu, kỳ thật hẳn cũng hiểu, nếu cứ nhìn tiếp nữa, chính mình sẽ nhịn không được muốn tiểu gia hỏa trong lòng, nhưng vẫn chưa đến lúc, nhựa cây thánh thụ Lạp Mi Đạt Ân vẫn chưa hoàn toàn thay đổi thể chất của tiểu gia hỏa, chỉ bằng tình huống hiện tại của hắn vẫn không thể nhận vĩ đại của chính mình.

“Được, chúng ta về nhà.” Viêm sờ sờ tóc Lâm Thông Bảo, cẩn thận ôm hắn lên, nhẹ nhàng nâng đến vị trí cao hơn bụng của mình, ưỡn ngực hùng dũng oai phong, khí phách hiên ngang từ trong không khí yên lặng mà rời khỏi hiện trường “tinh tinh vũ”.

Về đến nhà, Lâm Thông Bảo trước đi xem Tiểu Lạc đã ngủ chưa, tiểu tử kia vốn cũng muốn đi xem lễ trăng tròn, nhưng bị Viêm lấy lý do tuổi còn nhỏ phải ở trong nhà. Lúc này, tiểu tử kia đã muốn ngủ say nhưng vẫn như cũ bĩu môi, đối với mình bị nhốt ở nhà một mình bộ dáng có vẻ rầu rĩ không vui. Mà Lâm Thông Bảo vốn ban đầu còn có ý kiến với Viêm, nhưng từ sau khi từ quảng trường trở về thì cảm thấy cao hứng, thật sự là không nên để nhĩ đồng xem!

Lâm Thông Bảo cúi đầu hôn nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Lạc, lại ngáp một cái, trời đã muốn về khuya, hẳn cũng nên đi ngủ, Lâm Thông Bảo chậm rãi bò lên giường, đắp kín mền, Viêm sau khi trở về liền thả hắn ở đây rồi đi ra ngoài, Lâm Thông Bảo hai má nóng nóng, nhớ tới thời điểm Viêm xoay người, hẳn nhìn đến thứ kia, mặt càng nóng hơn —— mao a! Kia là cái quái gì! Kích thích có cần kinh khủng đến thế không!

Phản ứng của Viêm có thể lý giải, dù sao đều là nam nhân, hơn nữa Viêm còn sinh trưởng ở địa phương thú nhân cường tráng, nhìn đến loại trường hợp này tất nhiên sẽ có cảm giác, cũng không có gì kỳ quái. Huống hồ như hắn đây là đến từ bên ngoài, ở trên địa cầu hẳn là một thẳng nam không thể thẳng hơn, mặc dù không bài xích nam nam, nhưng để cho hắn đối với nam nhân động dục thật đúng là không có khả năng.

Nhưng mà vừa nghĩ tới sau này mình sẽ bị hổ nam áp đảo, Lâm Thông Bảo nhịn không được nắm chặt chân! Hỗn đản, ta nguyện rửa người bị bắt lực?!

Viêm từ bên ngoài ngâm nước lạnh trở về, chỉ thấy Lâm Thông Bảo vẻ mặt uất ức mà đánh đánh lên giường, cho rằng trong thời gian mình đi vắng đã xảy ra chuyện gì đó nên vội vàng đi đến bên giường hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không có việc gì.” Lâm Thông Bảo ai oán mà ngó ngó về mặt tràn đầy thân thiết của thú nhân, lại trộm ngắm phần eo của đối phương, phát hiện da thú nguyên bản nhô cao đã biến về bộ dáng bình thường, nhất thời nhẹ nhàng thở ra, hẳn là.... Không có việc gì đi?

Về mặt của Lâm Thông Bảo rơi vào trong mắt Viêm, Viêm trong lòng cười thầm, tiểu tử kia thực đơn giản, chuyện gì cũng đều biểu hiện trên mặt, ngay cả chính bản thân hắn cũng không phát hiện. Viêm hiểu được Lâm Thông Bảo hơi sợ hãi, Viêm đi lên giường đá, hai tay vòng qua tiểu thân thể của Lâm Thông Bảo, đem hắn ôm vào trong lòng. Cúi xuống bên cổ Lâm Thông Bảo nhẹ nhàng cọ xát, hít sâu hương khí trên người Lâm Thông Bảo phát ra, nói: “Đừng sợ, ta sẽ không đả thương ngươi.”

Có thể là liên quan đến thú nhân vừa ngâm nước lạnh, Lâm Thông Bảo cảm giác được trên thân thú nhân một trận lương khí (khí lạnh), tại thời tiết có chút oi bức này làm cho người ta cảm thấy mát mẻ, nhịn không được càng thiếp lại gần Viêm một chút, làn da hai người dán cùng một chỗ, thú nhân hít lấy một hơi

sâu, mềm, thân thể hơi nóng dán tại trên người, xúc cảm thoải mái làm cho lỗ chân lông toàn thân hân đều dần ra, dưới thân cũng bắt đầu rục rịch.

Lâm Thông Bảo rất muốn tin tưởng lời nói của thú nhân, bởi vì sau khi mình đến nơi này, thú nhân luôn đối với hắn cẩn thận chiều cố. Nhưng mà... Mao! Cái thứ đâm ở trên bụng hắn là thứ quỷ gì a!

Lâm Thông Bảo ngẩng đầu, lên án nhìn thú nhân. Đáng tiếc ở trong mắt thú nhân là một cảnh tượng như vậy: tiểu gia hỏa trong mắt long lanh nước, mở to mang theo một chút ủy khuất, cái miệng phấn hồng mềm mại nhỏ nhắn chu lên, như là đang mời gọi. Cho nên Viêm không chút do dự hôn xuống.

“Ừm... Ừm ừ...” Lâm Thông Bảo trở tay không kịp, bị hôn đến có chút vô lực. Nắm lấy tóc đối phương dùng sức kéo ra, hỗn đản! Mẹ ta vừa rồi còn tin tưởng người, lúc này cứ nhiên áp tới!

“Ngoan, để cho ta hôn một chút, sẽ không làm gì đâu!” Viêm kìm nén đến có chút khó chịu, tuy rằng không đành lòng khiến cho tiểu gia hỏa khó chịu, nhưng hắn không muốn buông tha cho điểm phúc lợi nhỏ của mình. Một tay cố định ở trên đầu Lâm Thông Bảo, tay kia thì kéo qua cánh tay nhỏ của Lâm Thông Bảo khoát qua đầu của mình, hai chân kẹp lấy hai chân đang không ngừng lộn xộn, làm cho hai người dính càng chặt hơn, không còn một khe hở. Lâm Thông Bảo nho nhỏ phản kháng, Viêm không chịu một chút ảnh hưởng, tiếp tục ra sức hôn lên cái miệng sưng đỏ nhỏ nhắn của Lâm Thông Bảo...

Thật vất vả chờ Viêm dừng lại, Lâm Thông Bảo toàn thân đã muốn vô lực, suy yếu mà dựa vào trong ngực Viêm. Vì thế vị thú nhân nào đó được một tác lại muốn tiến thêm một bước bắt đầu liếm lỗ tai Lâm Thông Bảo, nhẹ nhàng liếm dọc theo hình dáng đôi tai, đụng tới vành tai đáng yêu nhện không được ngâm vào trong miệng mút, phát ra thanh âm “chụt chụt”, “Ừm!” Lâm Thông Bảo run rẩy, chỉ cảm thấy có thiệt nhiều con kiến ở trên người của hắn di động, biến thành ngứa ngáy.

Thú nhân một bên hôn môi, một bên lấy tay vuốt ve thân hình mềm mại nhuyễn nhuyễn của Lâm Thông Bảo, chỉ cảm thấy tiểu gia hỏa trong lòng dần dần tản mát ra một cỗ hương vị ngọt ngào, không ngừng hấp dẫn hắn đi thăm dò. Dục vọng dưới thân càng trưởng càng cao, lý trí nói cho hắn biết nên dừng lại, nếu không sẽ làm bị thương “bảo bối” của mình, nhưng hắn vẫn bị hấp dẫn mãnh liệt, luyến tiếc buông ra.

Viêm bắt đầu hôn xuống dưới, cái cảm nhỏ nhỏ tiêm nhọn, cái cổ tinh tế, cho đến xương quai xanh xinh đẹp, cuối cùng dừng lại tại nơi hơi hơi nhô cao kia, hồng anh phấn nộn kia khiến cho Viêm nuốt một ngụm nước bọt, chịu đựng hô hấp dồn dập, nhẹ nhàng vươn lưỡi ra ở trên đó liếm một chút. “A! Ừm!” Trong miệng Lâm Thông Bảo phun ra tiếng rên rỉ yêu kiều làm cho sợi dây lý trí của Viêm “Phụt” một cái đứt đôi, hắn hít lấy một hơi, há mồm đem hồng anh ngâm vào miệng liếm láp, Viêm mạnh mẽ khẽ hút, lại dùng răng nanh nhẹ nhàng dai cắn lôi kéo.

“Ừm ừm.... Ừ.... A a!” Cả người Lâm Thông Bảo từ trên giường giật bắn lên, cong thắt lưng muốn né ra, ngược lại càng đem thân thể hướng về phía thú nhân hơn. Hắn nắm lấy tóc thú nhân, trong lòng vừa thẹn vừa sợ, xấu hổ chính mình dĩ nhiên có cảm giác, cả người lại vừa ngứa vừa nóng, tại khi môi Viêm hôn xuống, tiểu đệ đệ của mình thể nhưng ngẩng đầu, hiển nhiên mình đã bị bẻ cong rồi! Nhưng lại thực sợ hãi, kích thích kia của thú nhân mình thật sự không thể thừa nhận, cái loại này còn to hơn cổ tay của hắn, nếu đồ vật nọ tiến vào trong thân thể mình, mình nhất định sẽ đau đến chết ngất đi?!

Lâm Thông Bảo muốn chạy trốn nhưng lại trốn không thoát, mắt thấy thú nhân càng hôn càng đi xuống, đã đến bụng. Cảm giác được dục vọng của đối phương ma xát ở trên chân của hắn, hai tay thì đang xoa nắn tiểu đệ đệ của mình, Lâm Thông Bảo nhện không được khẽ nức nở.

Tiếng khóc kinh động thú nhân, Viêm ngẩng đầu nhìn thấy nước mắt trên mặt tiểu tử kia, lý trí nhất thời trở lại, “Chết tiệt!” thú nhân khẽ nguyên rửa, ảo não bản thân thất tín. Hắn nhẹ nhàng liếm lấy nước mắt trên mặt Lâm Thông Bảo, dỗ dành nói: “Đừng khóc, ta không làm, đều là ta sai, đừng khóc được không?”

“Ô ô ô... Đại lừa gạt, khi dễ ta!” Lâm Thông Bảo lau mặt, tức giận vì hành vi của thú nhân.

“Thực xin lỗi, là ta sai.” Viêm chân thành xin lỗi, hắn biết mình không nên, nhưng mà bản thân nhện không được, trước kia vẫn cho rằng tiểu tử kia còn chưa trưởng thành, cho nên không dám động, sau khi được chứng thực hắn đã thành niên, Viêm cũng là nhìn mà ăn không được, khiến cho hắn kiềm nén đến mức thống khổ.

Lâm Thông Bảo nhìn Viêm biểu tình chân thành, lại ngó tiểu đệ đệ đang đứng vững của mình, nhất thời đen mặt, ni mã! Này nên làm cái gì bây giờ a? Lại nhìn thú nhân, đối phương hình như biết sẽ hù đến mình, cho nên sớm dùng da thú phủ lên, nhưng nhìn bộ dáng nổi lên trên da thú, hiển nhiên cũng trường vô cùng.

Thú nhân tựa hồ cũng phát hiện tình trạng của Lâm Thông Bảo, biết tiểu tử kia then thùng tự mình lộng, vì thế tiếp cận lại nói: “Ta giúp người.” Nói xong lại vươn tay ra xoa xoa tiểu Thông Bảo.

“Người... Người không thể... A! Um!” Lâm Thông Bảo hoảng sợ, nghĩ muốn ngăn cản hành động của thú nhân, đáng tiếc vẫn chậm một bước, chỉ có thể phát ra âm thanh vụn vặt cùng tiếng hít thở dồn dập. Thú nhân ban đầu còn nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa, nhưng lại sợ dùng lực quá mức mà làm bị thương đến Lâm Thông Bảo, vì thế thú nhân sửa lại dùng miệng ngậm lấy vật nhỏ kia, đầu lưỡi linh hoạt không ngừng khuấy động, Lâm Thông Bảo vừa sợ vừa then rất nhanh liền phát tiết ra ngoài, tê liệt ngã xuống trên giường đá, Lâm Thông Bảo dùng chân móng bao lấy mặt mình thở dốc. Ni mã! Đây là khẩu giao đi!? Kỹ thuật có cần mạnh như vậy không a!?

Nhìn đến tiểu gia hỏa đã phát tiết, Viêm hài lòng, tuy rằng chưa ăn được người, nhưng tốt xấu gì cũng đã tiến được thêm một bước, tin tưởng từ hôm nay, tiểu tử kia sẽ không còn bài xích mình thân thiết nữa. Vì thế Viêm đắp chăn giúp Lâm Thông Bảo tốt xong, liền nâng lên “bảo tháp” xuất môn — hẳn lại phải cùng nước lạnh tương thân tương ái rồi.

Chờ Viêm trở về, Lâm Thông Bảo đã muốn chỉnh lý lại tâm tình của chính mình, hẳn cảm giác mình phải cùng thú nhân đàm phán, nếu không những ngày tới hẳn là không có cách nào vượt qua!

“Người.... Người về sau không được ta đồng ý, không cho phép lại... lại như vậy nữa!” Nhìn thân thể thú nhân vẫn trần truồng như cũ đi tới, Lâm Thông Bảo không nói nên lời, thân thể thú nhân cường tráng cao lớn, làm cho hắn có chút áp lực, nói cũng không được lưu loát, mề neho mà hướng vào một góc trên giường đá lui vào, dựa sát vào vách tường, làm cho mình có chút cảm giác an toàn.

“... Hảo.” Viêm âm thầm nghĩ: Không quan hệ, hiện tại không đồng ý, về sau cố gắng một chút, tiểu tử kia sẽ cho phép mình.

“... Thật?” Đứng cho rằng hẳn không phát hiện khoảng tạm dừng phía trước!

“Thật!” Viêm cam đoan gật đầu, “Để cho ta ôm.” Hiện tại trước mặt tiểu tử kia vẫn là nên trước hống cho thỏa đáng. Ngồi đến trên giường đá, chậm rãi tiến tới gần Lâm Thông Bảo, tiểu tử kia cách hắn xa như vậy làm cái gì? Mình cũng sẽ không ăn hắn. (ai biết được *liếc mắt*)

“Không cần, người sẽ lại như vậy!” Lâm Thông Bảo vẫn có chút không an tâm, vạn nhất hắn lại ôm ra hỏa thì phải làm sao bây giờ? Nếu lại đến một lần nữa, nói không chừng hẳn liền làm toàn bộ! Mặc dù mình cũng có chút thích, nhưng không có nghĩa hẳn nguyện ý bị thương a!

“Sẽ không, chỉ ôm ngủ, giống như trước kia vậy!” Viêm cam đoan, kỳ thật hắn thật sự rất muốn ôm tiểu tử kia ngủ, rất là thơm.

Giữ chặt cánh tay nhỏ bé Lâm Thông Bảo, nhẹ nhàng đưa hắn ôm vào trong ngực, nằm xuống. Viêm cảm giác mình thỏa mãn, mặc dù vật nhỏ vẫn còn chút cứng ngắc, nhưng Viêm vẫn nhẹ hôn lên trên trán của hắn, nhẹ giọng dỗ dành nói: “Ngoan, cái gì cũng không làm, chỉ ngủ thôi được không?”

Lâm Thông Bảo chậm rãi thả lỏng thân mình, kết quả lại đụng tới cái đồ vật cứng dưới mông, vì thế lại cứng ngắc lại. “Ni mã! Còn nói không làm, vật phía dưới là cái gì!”

“Suyt, ngủ đi, không có việc gì.” Viêm đem dục vọng của mình dờ đi một tí, vỗ nhẹ lên lưng Lâm Thông Bảo hống hắn ngủ, nghe thấy mùi hương trên người Lâm Thông Bảo, hẳn thật sự vẫn có chút nhịn không được, nhưng đêm nay đã đủ rồi, phần còn lại về sau tính tiếp. Thời gian được nhựa cây thánh thụ Lạp Mĩ Đan Ân cải tạo, tiểu tử trong lòng ngực đã bắt đầu thay đổi, thể chất dần bắt đầu tốt lên, thân hình cũng cao lên không ít, nhưng mà biến hóa quá nhỏ, không cần thận chú ý vẫn cảm giác không được, cho nên bản thân Lâm Thông Bảo cũng không cảm giác được. Viêm trong lòng có chút hưng phấn mà nghĩ: mau mau lớn, lớn thêm một chút là có thể giao phối. (ta khinh bỉ anh)

Lâm Thông Bảo vốn muốn mắng vài câu, nhưng sau khi vật kia dời đi, hắn lại không biết mình nên mắng cái gì. Hơn nữa bị lễ trắng tròn biến thành , bị mang về đến nhà lại tới một phen vận động nữa, Lâm Thông Bảo cảm giác mình rất là mệt mỏi, tuy rằng bất mãn thú nhân dùng phương thức đồ tiểu hài tử đối đãi mình, nhưng rất nhanh hắn lại bị Viêm hồng ngủ mất.

Ngày hôm sau, người đến gõ cửa nhà hắn sớm nhất vẫn là Khải Đạt, nhưng bộ dáng lần này cùng bộ dáng sinh động trước kia khác nhau rất lớn, da mặt dày của người nào đó thế nhưng lần này lại đỏ ửng.

“Ách, Khải Đạt ngươi làm sao vậy? Sinh bệnh sao?” Thật sự không quen, một Khải Đạt tùy tiện cư nhiên trở thành cái dạng giống như tiểu cô nương, cho là hắn sinh bệnh, Lâm Thông Bảo thân thiết nói.

“A? Không... Không phải. Là có... có chút việc.” Khải Đạt mặt đỏ nhần nhần nhí nhí, hắn nói năng đều lộn xộn lên cả.

“Vậy rốt cuộc là có chuyện gì a?” Lâm Thông Bảo có chút không hiểu sờ đầu, chẳng lẽ lực lý giải của mình giảm xuống? Coi như mình có ngốc, nhưng cũng không ngốc đến thành như vậy a?

“Ai da!” Khải Đạt dậm chân, một bộ dáng thông suốt, “Ta là muốn nói cho ngươi biết, ta ngày mốt cùng với Hàn cử hành lễ kết đôi, muốn mời ngươi cùng Viêm tới tham gia điển lễ!” Nói xong, mặt ngược lại không đỏ nữa.

“Di? Thực sao?” Lâm Thông Bảo kinh hỉ, kể từ khi biết Khải Đạt cùng Hàn ước hẹn ba năm sau, hắn vẫn vì hai người bọn họ mà cảm thấy tiếc hận.

“Ân, đã quyết định ngày mốt.” Khải Đạt gật đầu, vừa ngưỡng ngừng nói: “Ngày hôm qua Hàn nói với ta hắn sẽ chiếu cố ta cả đời. Ta cũng đã thông suốt, ta không thể bởi vì chuyện lỗ mã mình mất tích, mà để cho Hàn chờ lâu như vậy. Cho tới nay, Hàn đều là chiếu cố ta, không hề có một câu oán hận, sau khi lỗ mã mất tích, hắn còn giúp ta tìm lỗ mã, ta vẫn biết hắn thời điểm đi săn bắt luôn chạy đến địa phương xa hơn để tìm, ta vẫn cứ ích kỷ để cho hắn đợi, đều là ta sai.” Nói xong, Khải Đạt rơi lệ, xem ra trong lòng hắn cũng rất là áy náy.

“Đừng khóc, ngươi cũng không phải là cố ý.” Lâm Thông Bảo chưa từng an ủi người nào, cũng không biết nên làm thế nào mới tốt. Hắn lôi kéo Khải Đạt ngồi xuống giường đá. Bởi vì chuyện tối hôm qua, cho nên sáng nay hắn cố ý ngủ nướng. Viêm cùng Hàn ở bên ngoài nói chuyện, đoán rằng cũng là chuyện kết đôi.

“Mới trước đây, ta vẫn cho rằng mình là thú nhân, mỗi ngày chạy lung tung trên núi. Nhưng mà sau này mới phát hiện mình thật ra là một giống cái, lúc ấy rất khó tiếp thu. Về sau lại đến ở cách vách nhà Hàn, còn đối với hình thú của Hàn vừa đánh lại cắn, nhưng mà Hàn chưa từng để bụng, ngược lại càng ngày càng bám lấy ta, giúp ta đánh những tiểu thú nhân dám khi dễ, cười nhạo ta, sau khi lỗ mã mất tích, ta mất đi chỗ dựa, ta mỗi ngày lấy nước mắt rửa mặt, quả thật phi thường thống khổ, nếu không phải Hàn luôn giúp đỡ ta, ta cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.” Khải Đạt chà xát mặt, đối với Lâm Thông Bảo đang không biết phải làm sao, nói.

Xem bộ dáng tiểu khả ái, tổng cảm giác mình là đang khi dễ người đi. Khải Đạt bị ý nghĩ của mình khiến cho vui vẻ, kéo Lâm Thông Bảo qua cẩn thận ôm vào trong ngực, càng cảm thấy tiểu gia hỏa này thật sự nhỏ nhắn khả ái. Lại nghĩ tới Hàn cũng rất vui vẻ khi ôm mình, nghe mình nói thao thao bất tuyệt.

Vì thế, Khải Đạt một lần nữa thu lại tâm tình, nói tiếp với Lâm Thông Bảo, “Tiểu khả ái, ta thật sự rất thích Hàn, thích hắn hay luôn làm ra vẻ người lớn giáo huấn những người khi dễ chúng ta; thích hắn mặc dù không thích nói chuyện, nhưng vẫn hướng ta lộ ra ôn nhu dần dần; thích hắn mỗi ngày đều ôm lấy ta, nghe ta kể lể... Vô số thích, đối với hắn cũng rất đau lòng, đau lòng hắn vì ta mà bị thương, đau lòng hắn vẫn luôn bảo ta cẩn thận, tuy nhiên lại không quan tâm chính mình, đau lòng hắn vì lỗ mã của ta mà chạy vào địa phương xa xôi tìm kiếm, kết quả mang theo một thương tích trở về. Có đôi khi ta thực hi vọng bản thân mình thật sự là một thú nhân, như vậy ta có thể trợ giúp hắn, không để cho hắn nhọc lòng vì ta...”

“Như vậy sao được?”

“Không thể xảy ra!”

Tiếng thứ nhất là Lâm Thông Bảo nói, bởi vì hắn cảm thấy nếu Khải Đạt thật sự là một thú nhân, liền nói lên: vậy hắn cùng Hàn cùng một chỗ không phải là làm gay sao? Hiển nhiên tiểu tử kia còn không biết, ở trong này, có một ít thú nhân bởi vì giống cái khan hiếm, nên chọn cùng thú nhân ở cùng nhau, cũng có ít thì lại trực tiếp đi tìm thú nhân. (chỗ này ý là có một số là bắt buộc có một số thì là tự nguyện í ^^)

Tiếng thứ hai là của Hàn vừa này còn ở bên ngoài nói chuyện cùng Viêm, chỉ thấy hắn sải bước dài đi tới trước mặt Khải Đạt, Lâm Thông Bảo hiển nhiên biết được ý tứ của hắn, vội vàng từ trong lòng ngực Khải Đạt đẩy ra, để cho Hàn đem Khải Đạt ôm vào trong lòng. Chỉ nghe hắn có một chút kích động nói: “Khải Đạt, từ lần đầu tiên nhìn thấy ngươi, ta liền thích ngươi. Ngươi kiên cường, ngươi dũng cảm, thật sâu hấp dẫn lấy ta. Ta chiều cống ngươi, săn sóc ngươi, đây điều là hiển nhiên. Có thể cùng ngươi kết đôi, sinh tiểu bảo bảo tạo dựng một tổ ấm gia đình, đây là tâm nguyện lớn nhất của cả đời ta!”

“Hàn.” Khải Đạt thực cảm động, ở nơi này, không có lời yêu thương nào so với câu nói “cùng với ngươi xây dựng một tổ ấm gia đình” tốt đẹp hơn, bởi vì cái này đại biểu thú nhân hứa hẹn cả đời a.

Hai người kích động ôm nhau hôn triền miên, hoàn toàn mặc kệ Lâm Thông Bảo còn đang đứng ở một bên nhìn. Khiến cho Viêm trông thấy mà thèm, muốn chạy tới bên người Lâm Thông Bảo thân thiết một phen, còn Lâm Thông Bảo rút cuộc nhìn không được! Nì mã, xem chúng ta là người tàng hình sao! Sao lại có thể tự nhiên như vậy a!

“Khụ! Khụ khụ...” Lâm Thông Bảo làm bộ ho khan, cảm thấy nếu còn như vậy phát triển thêm nữa, hắn có thể sẽ bị bắt xem một hiện trường “diễn xuất” không nên xem, thậm chí có thể bị người nào đó dè xuống “biểu diễn” một hồi.

“Ngô?!” Rốt cuộc phát hiện không ổn, hai người vội vàng tách ra, Khải Đạt lau nước bọt bên khóe miệng, tiến sát vào trong lòng Hàn, đối với chuyện hai người hôn môi trước mặt người khác một chút cũng không có ý tứ thẹn thùng, Lâm Thông Bảo lại không biết là có bao nhiêu ngoài ý muốn, đại khái bởi vì trước kia Khải Đạt luôn là bộ dáng không có tim không có phổi.

“Ngày mốt ta cùng Hàn cử hành nghi thức kết đôi, ta cùng Hàn sẽ chuẩn bị thức ăn thật ngon chờ các ngươi, các ngươi nhất định phải tới nha.” Khải Đạt lại nhắc nhở lần nữa, nhìn thấy Lâm Thông Bảo cùng Viêm đều gật đầu, nói tiếp “Ta đây cùng Hàn đi về trước để chuẩn bị.”

“Được, tạm biệt a.” Lại bị Viêm ôm vào trong lòng, Lâm Thông Bảo nghĩ nghĩ, cảm thấy về phương diện thức ăn mình cũng có thể giúp một tay, nói thêm, “Nếu cần gì có thể nói với chúng ta.”

“Không cần, lễ kết đôi tất cả mọi người đều là tự mình chuẩn bị, như vậy mới có thể chứng tỏ năng lực của chủ nhân (người làm chủ).” Khải Đạt cười hì hì giải thích. “Song phương khi kết đôi, thú nhân sẽ sẵn thú để biểu hiện mình có năng lực săn mồi đủ khả năng nuôi giống cái, mà giống cái sẽ ở nhà xử lý con mồi mà thú nhân săn được, vì điển lễ mà chuẩn bị thức ăn, biểu hiện chính mình có năng lực chăm lo việc nhà, còn phải quét dọn sạch sẽ phòng ở, làm một bộ quần áo xinh đẹp cho chính mình mặc, ở trên lễ kết đôi làm một giống cái xinh đẹp nhất.”

“Lễ trăng tròn chấm dứt, kế tiếp trong bộ lạc hắn là sẽ có rất nhiều người kết đôi, mọi người chắc là đều bận rộn nhiều việc.” Viêm tiếp một lời: “Tiếp qua không lâu nữa là mùa hoa quả, mọi người nên phải tranh thủ thời gian đi săn trữ thực vật, hảo hảo mà vượt qua trời đông giá rét gian khổ”

“Đúng vậy.” Khải Đạt hôn nhẹ lên hai má lạnh lùng của Hàn, mềm mại mà để cho đối phương đem mình ôm lấy, rồi hướng Lâm Thông Bảo cùng Viêm vẫy tay với hai người nói lời từ biệt, cuối cùng, còn ném một cái mị nhãn về phía Lâm Thông Bảo, nói: “Tiểu khả ái, ta thật chờ mong lễ kết đôi của ngươi cùng Viêm nga ~ tạm biệt~” Sau đó đã bị Hàn ôm đi. Lưu lại Lâm Thông Bảo đầu đầy hắc tuyến đứng ngây ngốc tại chỗ, quả nhiên, Khải Đạt chính là một đứa da mặt dày,

24. Chương 24: Công Việc Chồng Chất

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Mộng

Beta: Nhã

Khải Đạt cùng Hàn đi rồi, Viêm cũng phải tham gia đội săn bắt buổi sáng, Lâm Thông Bảo nhớ tới sự tình tối ngày hôm qua, có chút mất tự nhiên, không biết nên làm thế nào. Nhưng Viêm cũng hiểu cho hắn, Viêm hôn nhẹ hai má Lâm Thông Bảo, khẽ nói: “Ta sẽ mau chóng trở về, hôm nay không cần đi đến địa phương xa.” Ý là trở về sẽ có rất nhiều thời gian ở bên hắn ~ Lâm Thông Bảo đỏ mặt gật gật đầu, tiễn Viêm đi.

Ngồi thờ người ở trong phòng, Lâm Thông Bảo có chút buồn bực, từ sau khi đến nơi này, mình càng ngày càng sa đoạ, hơn nữa càng lúc càng lười, bị Viêm nuôi thành như vậy, đều không biết mình nên làm cái gì, Lâm Thông Bảo vô hạn rối rắm, buồn bực.

“Mẫu mã ~ ụ gà con ~” Tiểu Lạc không biết mẫu mã hắn đang rối rắm, tối hôm qua hắn ngủ rất ngon. Chỉ nhớ rõ mấy ngày gần đây Lâm Thông Bảo thời gian này thường hay dẫn hắn đi ụ gà con, nhưng hôm nay sao vẫn ngồi bất động như thế?

“Ai ~ đi thôi đi thôi.” Lâm Thông Bảo ôm lấy Tiểu Lạc, hắn hiện tại ôm lấy Tiểu Lạc cũng không tốn nhiều sức, hiển nhiên tác dụng của nhựa cây thánh thụ rất tốt.

Đi vào hậu viện, trong rào chắn, đàn gà con cùng vịt con chung quanh chạy tán loạn, nhìn thực sinh động, khiến cho Lâm Thông Bảo lúc trước còn lo lắng cho chúng nó khó sống, cũng yên tâm không ít. Hơn nữa

sau khi thấy chúng nó nhanh nhẹn, dũng mãnh mổ chết một con trùng béo phì ở thể giới thú nhân này, Lâm Thông Bảo hoàn toàn an tâm... Thế nên, hiện tại trong hậu viện càng có nhiều gà con cùng vịt con.

Đối với thú nhân mà nói, một con gà con lông nhung chưa to bằng một cái nắm tay của trẻ con chẳng có gì lạ, nhưng toàn Bộ Lạc cũng chỉ có trong nhà Viêm nuôi. Vì thế, rất nhiều người đều tò mò, kể cả thú nhân trưởng thành và giống cái, mặc dù cảm thấy nuôi như vậy khó khăn, nhưng đa số đều cảm thấy Lâm Thông Bảo nói đúng, nuôi lớn còn có thể dễ trứng, còn có thể tùy thời mần thịt ăn. Hơn nữa, do nhóm Khải Đạt mạnh mẽ tuyên truyền, rất nhiều giống cái đều biết cách làm món ăn từ các loại trứng chim, cũng có người thử học tập tự chế ra món ăn mới. Đương nhiên, bởi vì khuyết thiếu đồ gia vị, nên hương vị vẫn là kém xa Lâm Thông Bảo nấu, nhưng mà cũng khiến cho mọi người mừng rỡ không thôi.

Hiếu kỳ nhất vẫn là đám trẻ con, tiểu hài tử tâm lý luôn luôn tràn ngập ý muốn tìm hiểu những thứ mới lạ, hơn nữa bọn nó đối với những thứ đáng yêu luôn rất có hảo cảm. Tuy là nói hậu viện, ở tại thể giới thú nhân này nhà ai sẽ dùng hàng rào mà vây chúng nó (chỉ gà, vịt) chứ? Bởi vậy, mỗi lần Lâm Thông Bảo cho bọn gà, vịt ăn, đều có mấy thú nhân ấu tử vây xem.

Mấy tiểu hài tử vây quanh hàng rào hai bên đối với đám gà con, vịt con xoi mói, có đứa chỉ con này nói đáng yêu quá, có đứa thì chỉ con kia bảo thật là nhỏ... Thấy Lâm Thông Bảo lại đây, liền cùng nhau tiến về phía trước chào hỏi.

Trong đó có một tiểu giống cái mang theo ngưỡng ngưỡng mà bắt lấy góc áo Lâm Thông Bảo, nhút nhát hỏi: “Lạc mẫu mã, mấy con gà con mọc cánh đều biết bay sao? Vì cái gì chúng nó không biết bay thế?”

“Àn? Mạt Nhi, gà không biết bay a...?” Lâm Thông Bảo không xác định nói, tiểu giống cái này cũng là một trong những đứa thường đến, tóc quăn màu nâu, dán trên khuôn mặt hồng hồng như quả táo trông rất hòa hợp, tính tình nó đặc biệt hay thẹn thùng, mấy ngày trước cùng mọi người tới đây còn có chút giữ khoảng cách, nhưng mấy ngày nay chơi chung, nên đã đỡ hơn nhiều.

“Nhưng mà lỗ mã của con bắt được Ngũ Hoa thú đều bay mất.” Tiểu giống cái tên Mạt Nhi cúi đầu, có vẻ có chút thương tâm.

“Ngũ Hoa thú?” Lâm Thông Bảo gãi gãi đầu, cuối cùng nhớ tới cái con cả người lông chim đủ loại màu sắc, bay còn nhanh hơn kẻ trộm gà.

“Lạc mẫu mã, lỗ mã Mạt nhi cùng lỗ mã của con ngày hôm qua có bắt được mấy con Ngũ Hoa thú, kết quả vừa thả xuống, chúng nó toàn bộ bay mất.” Tiểu thú nhân bên cạnh đáp lời.

Lâm Thông Bảo ngồi xổm người xuống, sờ đầu hai đứa nhỏ, hai đứa này là hàng xóm của nhau, thanh mai trúc mã cảm tình luôn rất tốt, hẳn nhớ rõ tiểu thú nhân kêu là Mông Kỳ đi: “Mạt Nhi, Mông Kỳ, Ngũ Hoa thú cùng gà không giống nhau, con gà không biết bay, muốn bay cũng bay không xa, Ngũ Hoa thú chúng nó thì biết bay, hai đứa sau khi trở về nói cho lỗ mã của mình biết, trước tiên phải đem lông chim trên cánh Ngũ Hoa thú nhổ một ít, khiến cho chúng nó không bay nổi, như thế chúng nó mới không bay mất nữa, biết không?”

“Đã biết~” Hai đứa nhóc đồng thanh đáp, mở to hai cặp mắt, vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ.

Xem bộ dáng đáng yêu của hai tiểu tử kia, Lâm Thông Bảo nhin không được mà néo néo một phen, nói cho bọn nó biết một sự tình cần chú ý khi nuôi gà, cũng không quản bọn nó nghe có hiểu hay không.

Chờ đến khi hẳn đứng lên, lại phát hiện Tiểu Lạc mang theo các bạn nhỏ cho gà ăn, mấy tiểu hài tử kia trên tay cầm mấy cọng cỏ khô mà treu đùa đám gà con, còn có mấy người không biết từ đâu bắt được mấy con trùng béo ụy cho gà vịt ăn, còn cười ha ha, thấy Lâm Thông Bảo nhìn qua thì lông tơ dựng đứng, vội vàng chạy qua bắt chuyện. Để lại mấy tiểu hài tử ồn ào vui đùa, đám nhóc cũng đã hiểu được phải làm như thế nào chăm sóc mấy con gà con vịt con.

Quay về bên trong phòng, Lâm Thông Bảo lại bắt đầu thấy nhàm chán. Rốt cuộc bản thân nên làm những gì đây a? Cố gắng nghĩ nghĩ, Lâm Thông Bảo nghĩ tới không gian của mình, vì thế quyết định vào trong không gian xem xét.

Đi vào không gian, phát hiện bên trong các động thực vật đều sinh trưởng tốt cực kỳ, có một số rau dưa đang lo không phải đúng mùa cư nhiên vẫn phát triển rất tươi tốt, ngay cả ô mai không hợp mùa cũng to

ra, đã chuyển sang màu hơi đỏ.

Đi vào trong tiểu nhà hàng, bàn ghế chất một đống, nhưng hiện tại hoàn toàn vô dụng. Không, cũng không thể nói là vô dụng, nhưng ở thế giới Thú Nhân, ghế dựa so với thân hình của thú nhân tương đối yếu ớt và hơi nhỏ, giống cái thì có thể miễn cưỡng dùng được. Đồ vật làm bếp như nồi niêu xoong chảo cũng chỉ thích hợp cho Lâm Thông Bảo sử dụng, những thứ bát đĩa bằng gốm sứ cũng không thể cho thú nhân sử dụng, thậm chí ngay cả một tiểu thú nhân có đôi khi không cẩn thận một chút là có thể một cái bóp nát.

Đi đến kho hàng, nơi này đồ vật linh tinh có rất nhiều, nhớ ngày đó Lâm Thông Bảo muốn để cho thuận tiện, nhập hàng vào kho rất nhiều thứ. Cầm lấy tờ đơn ghi nợ đặt ở một bên lật ra từng tờ, Lâm Thông Bảo vui vẻ ra mặt, hắc hắc, có nhiều hàng đều là ghi sổ chưa có trả tiền, cái này tiết kiệm được rất nhiều tiền. Nghĩ nghĩ, lại buồn bực, tiền gửi ngân hàng của mình so với cái này còn nhiều hơn nữa! Vẫn là lỗ lớn a! Lâm Thông Bảo bị thống mà đi thẳng vào trong kho.

Ở trong kho hàng lục lọi, phát hiện được mấy bao thóc, hốt một nắm đưa lên nhìn kỹ, hắc! Thật đúng là hạt thóc, đúng rồi, ông nội của mình vẫn luôn lưu trữ cái này, lương thực trong nhà hàng cũng là do chính ông nội chuẩn bị, nghĩ đến mấy cái túi cũng là do ông nội cất ở nơi này. Có những thứ này hẳn cũng không cần phải lo đi tìm lương thực khác, đem những hạt giống này đi trồng, về sau cũng không cần lo lắng về vấn đề món chính (món chính = cơm).

Mang theo hi vọng tốt đẹp, Lâm Thông Bảo đếm đếm, phát hiện chỉ có năm túi hạt giống, một túi khoảng 20kg. Xay thành gạo cũng hơn 80kg, nhưng để trồng những thứ này cũng cần rất nhiều đất.

Lâm Thông Bảo hưng trí bừng bừng mà nghĩ, thế giới bên ngoài hiện tại không nhất định có thể trồng tốt lúa, do cần phải hợp mùa, đợi cho thích hợp mùa, hẳn có thể đem hạt thóc mang ra trồng thử. Nhưng thời tiết trong không gian chẳng phân biệt mùa màng, trồng lúa trong không gian thì không thành vấn đề, trồng lúa yêu cầu phải chú ý rất nhiều công đoạn, đầu tiên cần phải có bùn nhão, trong không gian lại không có, nhưng hẳn có thể tạo ra một khối a, nghĩ đến Viêm tuy rằng ngũ hệ đều đủ, nhưng hẳn vừa cao vừa nặng nên không đạt tiêu chuẩn (í là anh to con nặng ký quá nên k thể lôi anh vào không gian được ^.^)! Nên không thể trông cậy vào hẳn, nhưng cũng còn may có Tiểu Lạc là Thủy hệ, về sau có thể cũng nhờ vả được tí.

Ở trong thương khổ tìm tìm, quả nhiên trong một góc tìm được cái cuốc ông nội thường hay dùng, tuy rằng đã rất cũ kĩ, nhưng Lâm Thông Bảo cảm thấy rất vui vẻ, vội vàng cầm cái cuốc, đi đến trước mấy mẫu đất kia, chọn một cái địa phương, hẳn quyết định ở nơi này trồng lúa.

Lâm Thông Bảo trước đây đã từng đi theo cùng ông nội trồng cây non, nhưng lại chưa từng chân chính xới đất, lúc này cố gắng xới đất kết quả chính là chưa xới được mấy khối đất, thì thất lực trước hết đã đau nhức! Lâm Thông Bảo thống khổ mà đầm đầm lưng, vẩy vẩy tay, về mặt đau khổ ngồi dưới đất. Mao a! Tại sao xới đất trồng cây lại khó khăn như vậy?! Không được, không tin không làm được! Nổi giận dùng dùng vùi đầu xới tiếp.

Cố gắng hơn nửa ngày, cuối cùng xới được hơn phân nửa, mặc dù cách mẫu đất trong lý tưởng còn kém hai ba phần, nhưng Lâm Thông Bảo thật sự là không còn khí lực, chỉ thấy hẳn ai da ai da đặt mông ngồi dưới đất thở phì phò, một bên còn phun phun nói thảm, “Xới đất thật không phải cho người làm.” linh tinh.

Quyết định trước bãi công nghỉ ngơi, Lâm Thông Bảo ra khỏi không gian, quay đầu liền nhìn thấy Viêm đã trở về, nguyên lai lúc này đã là giữa trưa.

“Người làm sao vậy?” Viêm hỏi, thấy Lâm Thông Bảo vồ về thất lực, về mặt thống khổ từ trong không gian đi ra, Viêm liền tiến lên phía trước đem hẳn ôm vào trong ngực.

“Không có việc gì, chỉ là xới đất quá mệt mỏi mà thôi.” Lâm Thông Bảo mềm nhũn tay chân nương theo dựa vào trong lòng ngực Viêm, ưm ~ hẳn không bao giờ nói thân thể Viêm là cứng nhắc nữa, dựa vào thật sự rất thoải mái a.

“Xới đất?” Viêm không rõ tiểu Bảo xới đất làm cái gì, nhưng mà “Chuyện vất vả như vậy bảo ta làm là được rồi.”

“Gọi người?” Lâm Thông Bảo buồn bực nói: “Người lại vào không được không gian của ta! Gọi người có ích gì chứ?”

Trong không gian? Viêm ngẫm lại cũng đúng, không gian của tiểu Bảo mình không vào được, tuy rằng phi thường muốn đi, nhưng mà thật đáng tiếc. Mặc dù không biết tiểu Bảo ở trong không gian xói đất làm cái gì, nhưng hắn vẫn thực đau lòng, vì thế hắn khuyên nhủ: “Kia đừng có xói đất nữa, ta giúp người ở ngoài vườn xói một khối được không?”

“Không được, hạt thóc còn không biết có thể ở nơi này trồng được không, ta muốn ở trong không gian thử trồng qua mới được.” Lâm Thông Bảo xoa bóp cái eo đau nhức, nói tiếp: “Ta nhất định phải trồng thành công, đây là một việc rất trọng yếu! Người cũng đừng lo lắng.”

“... Từ từ sẽ được, không cần quá cực khổ, không được thì thôi.” Đối với Viêm, sự tình có trọng yếu thế nào cũng so ra kém Lâm Thông Bảo. Vươn hai ngón tay nhẹ nhàng giúp Lâm Thông Bảo xoa bóp thắt lưng, giúp hắn giảm bớt đau nhức.

“Đã biết, đã biết.” Lòng bàn tay rắn chắc đặt ở trên lưng mềm mại của Lâm Thông Bảo, mang đến một trận run rẩy, thoải mái đến nỗi Lâm Thông Bảo rên khẽ.

Viêm không nói nữa, chờ Lâm Thông Bảo thoảng bình ổn, Tiểu Lạc cũng từ sau viện trở về, thấy mẫu mã đáng yêu của mình bộ dáng cực kì mệt mỏi, Tiểu Lạc nghiêng cái đầu nhỏ nghĩ mãi không rõ, rốt cuộc là làm sự tình gì mà mệt thành như vậy? Mang theo nghi vấn, Tiểu Lạc chạy đến cái ghế mà Viêm bọn họ đang ngồi, đeo ở trên người Lâm Thông Bảo hỏi: “Mẫu mã, người làm sao thế? Lỡ mã khi dễ người sao?” Kết quả Viêm trừng mắt liếc đứa nhỏ, lỗ mã giống như người khi dễ giống cái sao!

“Ách... Không có việc gì!” Lâm Thông Bảo có chút e lệ mà sờ sờ cái mũi, bị một đứa bé quan tâm, rõ là xấu hổ.

“Ăn cơm đi, đã đói bụng chưa?” Viêm hiểu ý mà chuyển đề tài, đem hai người đều ôm lấy, phóng ở trước bàn, kỳ thật hắn sớm đã quay về, tại trong hậu viện không thấy Lâm Thông Bảo liền biết hắn có thể đã tiến vào trong không gian, liền đi trước chuẩn bị cơm trưa. Hắn hiện tại đã học được cách nấu những món ăn đơn giản, tuy rằng nấu không có ngon bằng Lâm Thông Bảo, cũng không cho nhiều gia vị, chỉ đơn giản cho chút muối, làm bốn món ăn một món canh.

Dùng qua cơm trưa, Tiểu Lạc lại vội vã tìm các bạn nhỏ đi chơi, trong thế giới Thú Nhân, tiểu hài tử đều rất tự do, những đứa nhỏ đôi khi cãi nhau ầm ĩ cũng không ai quản, mới đầu, Lâm Thông Bảo còn lo lắng bọn chúng nháo thành một đoàn sẽ bị té ngã hoặc gặp nguy hiểm linh tinh gì đấy, nhưng xem qua vài lần sau đó cũng mặc kệ — đứa nhỏ nơi này so với trên địa cầu thật sự mạnh khỏe hơn không ít lần, ngã một cái, té một cái đều là chuyện bình thường, còn có thể đứng lên tiếp tục lăn qua lăn lại, hoàn toàn không yếu ớt.

Sau khi ăn xong, Lâm Thông Bảo tiếp tục rối rắm, nên tiến vào không gian tiếp tục vát vả xói đất, hay là vẫn ngồi ở chỗ này bởi Viêm nói chuyện phiếm? Xói đất phải đem Viêm một mình ném ở nơi này, hơn nữa bây giờ còn tay mỏi lưng đau; bởi nói chuyện phiếm? Lâm Thông Bảo cảm giác mình đã hướng đến tam bởi phát triển — bởi ăn, bởi ngủ, bây giờ còn phải bởi nói chuyện phiếm? Sẽ không từ trò chuyện, tán gẫu đến trên giường đi chứ? Lâm Thông Bảo cảm thấy trong lòng có chút lạnh lẽo

~Nhìn tiểu Bảo trong lòng ngực bộ dáng nhàm chán buồn bực, Viêm nghĩ nghĩ, bắt đầu đưa ra ý kiến: “Nếu không? Chúng ta ở tiền viện trồng thứ gì đó đi?” Kỳ thật hắn đã sớm muốn nói như vậy, nếu có thể ở trong Bộ Lạc gieo trồng thực vật, vậy đối với Bộ Lạc có trợ giúp phi thường lớn, nuôi gà vịt cũng là một khối đầu, nếu Bộ Lạc có thể làm được tự cấp tự túc, như vậy thú nhân nguy hiểm xuất ngoại săn bắt sẽ giảm bớt thật lớn, Bộ Lạc cũng có thể dần dần cường thịnh.

“Nhưng mà những thứ đó phải hợp mùa, cũng không biết có thể trồng hay không? Cho dù trồng, cũng không biết có thể trở nên kì kì quái quái hay không?” Lâm Thông Bảo cũng có chút băn khoăn.

“Trước tiên cứ trồng một số hạt giống đơn giản rồi nói sau, tỷ như, những thứ mà người thường dùng để nấu ăn chẳng hạn?” Viêm đề nghị nói, “Nếu không thấy có gì biến hóa, chúng ta có thể gieo trồng số lượng lớn trên đất rộng, làm cho người trong Bộ Lạc cũng trồng thử xem.”

“Ân? Nói cũng đúng, vậy thì thử xem đi.” Lâm Thông Bảo nhún tình sáng lên. Cảm thấy bản khoăn đến bản khoăn đi, còn không bằng hành động trước nói sau.

Lâm Thông Bảo chạy đến không gian mang tới những hạt giống thường dùng ra, theo thứ tự là: hành, gừng, tỏi. Bởi vì ba loại này thường dùng nhất, hơn nữa dễ trồng nhất.

25. Chương 25: Xây Nhà Là Một Công Việc Dùng Thể Lực

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Mộng

Beta: Nhã

Tuy chỉ có mấy loại nhưng cũng đã đủ trồng, nhưng sân trước do vẫn chưa được xử lý, cỏ dại mọc rất nhiều, còn cao nữa chứ. Lâm Lâm mỗ thử dài, lúc quyết định lấy cái liềm đi cắt cỏ, thì đã thấy thú nhân ném ra một cái Phong Nhận, giải quyết đám cỏ dại cao hơn nửa người, lại “âm ầm ầm” vài tiếng, đất liền được xới lên rất tốt, còn xới đặc biệt mảnh (hẹp, dài). Lâm Thông Bảo như cọc gỗ nghiêm mặt ở trong lòng rơi lệ, nhặt lên gạch vụn đập lên tiểu nhân — ni mã! Lão tử xới đất phải mất nửa ngày còn bị đau lưng, nửa chết nửa sống, người thì tốt rồi! Dễ dàng dùng Thổ chi lực, hai cái liềm toàn bộ thu phục! Cái này rất cuộc là cái đái ngộ không công bình gì a!!!

Lâm Thông Bảo thật sâu thông hận, xuyên qua dị giới đều là nguyên thủy! So với người khác bị thương thì thôi đi, cho là có cái năng lực không gian vượt hơn người thì rất sáng, nhưng kết quả nơi này toàn dân

(ngoại trừ giống cái) trong ngoài đều mang theo dị năng lực! Năng lực không gian của mình chỉ giống như đang đeo thêm cái ba lô tàng hình, làm việc hoàn toàn phải dựa vào sức lực a! mà nghĩ, vì cái gì không cho hần cái Hỏa chi lực chứ? Ít nhất thời điểm nấu cơm có thể đốt bếp a?! Tức giận trừng mắt nhìn lão thiên gia, tưởng tượng ông trời là một lão đầu tóc rối bù râu bạc trắng, ở trong lòng thay nhau trình diễn toàn bộ các thế võ (chắc xem ông là bao cát quá >_<), cuối=“” cùng=“” lâm=“” thông=“” bảo=“” mang=“” theo=“” các=“” loại=“” tâm=“” tình=“” hân=“” mộ=“” ghen=“” tị=“” oán=“” hận=“” chạy=“” tới=“” đi=“” trông=“”>

Khi hần mới vừa đến gần, Viêm liền đi tới đem các cái chậu trong tay hần, trong đó có các hạt giống như hành tây, gừng, tỏi: “Để ta.” sau đó đem Lâm Thông Bảo ấn xuống ghế liền tự mình đi trồng. Nhìn thú nhân bộ dáng vất vả cần cù trông gừng, Lâm Thông Bảo trong lòng dâng lên một loại cảm thán ‘A, tìm được hảo lão công a’, nhất thời đắc ý không thể thoát ra được.

Thật vất vả lắc đầu (cái câu cảm thán ‘ ’ phía trên a ^^), Lâm Thông Bảo lại nghĩ tới chuyện phòng ở khi đến đây, quay đầu nhìn cái động đá không có cửa sổ, lại có rất nhiều cái lỗ nhỏ, không rõ nếu thú nhân có Thổ thần lực, vì cái gì không đem phòng ở xây tốt một chút chứ? Vì thế hần hướng về phía Viêm hỏi: “Viêm, chúng ta không thể đem nhà ở một lần sửa lại một chút à”

Đang trông trọt, Viêm quay đầu cũng nhìn về phía phòng ở, không rõ tại sao tiểu Bảo không hài lòng? “Sửa làm sao?”

“Nhiều chỗ lắm, ví dụ như nhà không có cửa sổ, mặt trên tuy rằng có lỗ nhỏ, nhưng mà không tiện a, người bên ngoài vừa nhìn vào liền thấy hết bên trong, một chút riêng tư cũng đều không có! Hơn nữa lần trước còn có chim bay vào được, làm ta sợ nhảy dựng!” (*gật gật* riêng tư a *cười gian*)

Viêm nghĩ nghĩ, cảm thấy Lâm Thông Bảo nói rất có đạo lý, trước kia không có cảm giác gì, bị người nhìn liền nhìn, thú nhân rất phóng khoáng, nhưng hiện tại thêm một tiểu tử hay thẹn thùng, không thể không lo lắng đến vấn đề của hần. Vì thế hỏi. “Người nói, ta đi sửa.”

Vì thế Lâm Thông Bảo khoa tay múa chân chỉ đạo, nói với thú nhân, nếu muốn xây nhà ở, đá phải được mài nhẵn, từng khối giao nhau chồng lên nhau, còn phải có xi măng, nga, xi măng không có, kia có có loại đồ vật nào có lực kết dính mạnh có thể đem đá đều dính chặt chẽ với nhau đây? Ân, có? Nhựa cây cao su cái gì đều được? Ách, kia phải mang về một chút nhựa cây sử dụng. Cửa sổ? Đây là dùng gỗ làm, giống với vật gì nhỉ, vuông vuông, được rồi, phòng khách một cái cửa sổ, phòng bếp cũng phải có một cái, phòng khách cũng vậy, đương nhiên phòng ngủ cũng phải có. Bất quá hiện tại không có thủy tinh, trước hết cứ dùng da thú chắn đỡ vậy. Thủy tinh là cái gì? Ách, cái này sau này hãy nói, bây giờ trước hết hãy thảo luận chuyện phòng ở đi.

Hai người bàn bạc cả ngày, Viêm cuối cùng cũng hiểu được ý tưởng của Lâm Thông Bảo, nhất thời cảm thấy ý tưởng của Lâm Thông Bảo đưa ra thật kỳ lạ, cũng càng ngày càng hiểu kỳ trong không gian của tiểu Bảo rốt cuộc là cái dạng gì, là không gian mang đến sao? Hay là chính bản thân hần nghĩ ra được? Hay đó là phương pháp của Bộ Lạc trước kia của tiểu Bảo? Nhưng bất luận là cái gì thì cũng không có vấn đề gì, tiểu Bảo vĩnh viễn là bảo bối của hần, điểm này tuyệt sẽ không thay đổi.

Viêm không phải là một người lè mà lè mề, nói làm liền làm, hần ôm lấy Lâm Thông Bảo đi về hướng nhà tộc trưởng, tuy rằng chuyện xây nhà là việc của mình, nhưng cũng cần phải thông báo với tộc trưởng một tiếng, hơn nữa muốn xây phòng ở mới cần phải chọn một địa phương mới, cũng không thể đem phòng ở hiện tại phá bỏ rồi xây lại? Như vậy, nếu bọn họ xây không kịp phòng ở, vậy tối nay mọi người cùng nhau uống gió tây bắc sao?

Đi vào trong nhà tộc trưởng, lúc này lão tộc trưởng đang ngồi trên ghế ở ngoài phòng, nhìn thú nhân trên đường lui tới không biết đang suy nghĩ cái gì.

Nói đến ‘lão’ tộc trưởng, kỳ thật ở trong mắt Lâm Thông Bảo, Khang Đức một chút cũng không già, mặc dù đầu tóc đã bạc màu, nhưng ngũ quan thân thể vẫn cường tráng khỏe mạnh, cùng thú nhân bình thường có làn da sẫm màu như nhau, sống lưng thẳng tắp, thấy thế nào cũng chỉ là một hần tử trung niên trầm ổn, nhưng đã hơn 120 tuổi.

Thấy hai người đến, Khang Đức có vẻ có chút cao hứng, hòa ái hỏi han; “Như thế nào? Hôm nay tìm ta có chuyện gì sao?”

“Thúc thúc, chúng ta muốn xây một căn nhà mới.” Viêm gật đầu chào hỏi, sau đó trả lời.

“Nga? Vậy sao, vậy các người đã nghĩ kỹ chọn địa phương nào chưa?”

“Ta muốn chọn bãi đất trống ở kế bên căn nhà hiện tại, mảnh đất kia rất lớn, Tiểu Bảo có thể trồng nhiều thứ.” Viêm nghĩ nghĩ cảm thấy nơi đó cách nhà mình gần nhất, điều đó không còn gì tốt hơn.

“Được, đó là mảnh đất tốt a. Như thế nào? Đứa nhỏ muốn trồng cái gì?” Khang Đức hòa ái hỏi thăm Lâm Thông Bảo.

Nhỏ? Đứa nhỏ? Như thế nào tất cả mọi người đều gọi mình như vậy a? Lâm Thông Bảo có chút buồn bực, nhưng tưởng bối hỏi han, hẳn cũng không thể không trả lời; “Ta muốn trồng một chút thực vật, thuận tiện về sau lưu trữ để ăn.”

Tiếp theo Lâm Thông Bảo lại hướng lão tộc trưởng Khang Đức nói ra ý nghĩ của mình, còn an bài xây nhà các loại, lão tộc trưởng nghe mà nhân tình sáng lên, quyết định cùng bọn đi xem.

Tới bãi đất trống, Lâm Thông Bảo phát hiện mảnh đất này phi thường lớn, cách phòng ở hiện tại thật đúng là không xa — ước chừng một trăm thước, nhưng bị mấy cái cây đại thụ che lại, lại nằm ở dưới sườn núi, bình thường Lâm Thông Bảo vẫn rất ít khi đi ra ngoài, cho nên hẳn bình thường không biết còn có một khối đất trống như vậy.

Xây nhà đương nhiên phải nắm rõ địa hình, quy hoạch thổ địa, theo yêu cầu của Lâm Thông Bảo, Viêm ôm hân dọc theo mảnh đất trống dạo một vòng. Lâm Thông Bảo cảm thấy mảnh đất lớn này có một điểm tốt chính là được bao quanh bởi một con sông nhỏ, đã hình thành một nửa vòng tròn, sau lưng là chỗ dựa vững chắc. Nếu kiến thiết như dự định, vậy đây thật sự là một khối phong thủy bảo địa.

Ba người ngồi xổm trên mặt đất, Lâm Thông Bảo cầm lấy một cành cây nhỏ bắt đầu vẽ phác họa ra kế hoạch khai hoang, phòng ở dựa vào thủy mà xây, cánh cửa hướng về phía Bộ Lạc, đại môn hai bên trên tường phải mở hai cái cửa sổ, bên trong phải có ba cái phòng ngủ, một cái cấp cho Tiểu Lạc, một cái cho mình, còn lại đương nhiên là dành là Viêm, hậu viện vẫn là nuôi gà vịt, tiền việc xây thêm một cái rào chắn, chia thành hai khối để trồng rau, còn khối đất trống dư ra, Lâm Thông Bảo nghĩ nghĩ, quyết định thử gieo trồng một ít cây ăn quả.

Lâm Thông Bảo vừa vẽ vừa giải thích, Khang Đức và Viêm nghe xong đều gật đầu, ý tưởng thật là không tồi, chỉ là đối với cách phân phối phòng, Viêm đã có ý nghĩ riêng của mình: phải làm ba cái phòng sao? Có thể, đứa con một cái phòng cũng không thành vấn đề, nhưng Tiểu Bảo phải cùng mình một cái phòng! Còn lại cái phòng kia? Đương nhiên là lưu lại về sau sinh tiểu bảo bảo! (cho nên nói trên có chính sách, dưới có đối sách chính là chỗ này đi! --).

Dựa theo ý tưởng ban đầu, nhất định phải chuẩn bị tốt tài liệu, gạch không có, nhưng mà đá thì muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, không nghĩ tới tộc trưởng Khang Đức đúng là Thổ thần lực, chế tác gạch hoàn toàn không thành vấn đề, nhưng cần nhựa cây có lực kết dính mạnh như nhựa cao su thì có chút phiền toái, theo như lời Viêm, loài cây này sinh trưởng ở trên đỉnh núi, để chặt cây có chút phiền phức. Vì thế lão tộc trưởng quyết định mang theo vài cái thú nhân đến đỉnh núi chặt cây, phân phó Viêm trước cứ chế tác gạch, liền vội vàng rời đi.

Người hỏi ta vì cái gì không trực tiếp để cho Viêm sử dụng Thổ chi lực tạo một cái phòng ở? Hẳn, nếu có thể, ta cũng muốn a, nếu thật là có thể như thế, phòng ở trong Bộ Lạc cũng sẽ không xiêu xiêu vẹo vẹo, rách tung tóe thế kia. Người cho là thú nhân có thể như trong Hỏa ảnh, giống người nào đó một cái nhãn thuật liền xây ra một căn nhà lớn như vậy thì đã sai lầm rồi, thú nhân có lực lượng là sự thật, có thể đơn giản chế tác cục gạch vuông vức, tuy nhiên nó không thể trống rỗng kiến tạo ra một cái phòng ở to đùng. Giống như người có thể thổi mái thỏ ra một hơi, nhưng lại không thể khiến cho người phun ra khí thể biến thành tạo hình mà người muốn. (nếu người có thể khiến cho mình phun ra khí thể biến thành tạo hình một con thỏ, ta sẽ ăn~)

Khởi điểm, Lâm Thông Bảo nói vài câu như phòng phải nhiều? Cửa sổ phải mở nhiều? Vị trí phải thoáng

khí? Làm sao phải chỉnh tề một chút? Nóc nhà muốn cái dạng gì? Sau đó Viêm điều tra địa hình, rồi bắt đầu khởi công làm gạch, Lâm Thông Bảo không giúp được gì, chỉ thích ngồi ở một bên xem Viêm nhặt một ít đá vụn, lại dùng Thổ chi lực đem chúng nó biến hình, biến thành một hòn đá vuông vức (thổ lực cần phải có đất mới có thể vận dụng được). Nói là đá vụn, nhưng đối với Lâm Thông Bảo mà nói cũng không nhỏ nhắn gì, ít nhất lớn bằng cái chậu rửa mặt, gọi là cục gạch cũng được.

Hai người ở bên cạnh trêu ghẹo đến trêu ghẹo đi, rất nhanh liền hấp dẫn một ít thú nhân đến xem, ban đầu xem hai người đi tới đi lui, nói cái gì đại môn, cửa sổ, xây nhà, xây liền xây đi, sau lại Viêm còn lấy đá vụn chơi đùa, làm cho một ít thú nhân không hiểu được, trong đó có một người lớn mật liền tiến lên hỏi: “Hắc, Viêm, các người đang làm gì đó?”

“Xây nhà ở.” Viêm mặt không chút thay đổi, trả lời ngắn gọn.

“Ách, xây nhà người lấy đá làm gì?” Người này vừa tiếp cận vừa thắc mắc.

“Cho bền.”

“...” Thú nhân xấu hổ, sờ sờ cái mũi, cảm giác như đang dính bụi. (_)

”Dùng gạch như vậy xây nhà tốt hơn, độ an toàn cao, hình dáng cũng dễ nhìn. “Cuối cùng vẫn là Lâm Thông Bảo nhìn không được, chỉ vào một cục gạch giải thích, “Về sau liền không cần phải lo lắng gió lạnh thổi vào bị cảm, cũng sẽ không lo lắng nửa đêm đột nhiên có tiểu động vật nào đó xông vào hù dọa người.”

“Thực sao?” Những thú nhân khác cũng tụ tập lại đây, tất cả mọi người cũng có chung một phiền não như vậy, hơn nữa có đôi khi ngẫu nhiên sẽ có tiểu động vật hai mắt sáng lòa đứng ở trên động, như vậy đặc biệt dọa người, thú nhân tất nhiên không sợ, nhưng giống cái lại bị dọa một hồi, tất cả mọi người có chút ngạc nhiên cùng chờ mong chứng kiến bộ dáng phòng ở mới được xây xong.

Lâm Thông Bảo chỉ lại bức tranh được vẽ hảo trên mặt đất nói: “Phòng ở trước sau đều có thể thể nuôi động vật gì đó hoặc có thể trồng thứ gì đó, về sau muốn ăn cái gì cũng thể thuận tiện chút.”

Một ít thú nhân bàn bạc với nhau vài lần, quyết định mọi người cùng nhau hỗ trợ, dù gì bọn hắn hiện tại cũng không có chuyện gì làm, vì thế thú nhân Thổ chi lực họp lại một chỗ cùng Viêm đi chế tác gạch. Còn các thú nhân khác thì đi khuôn vác hòn đá, đá trên đất trống dù sao cũng hữu hạn, nên thú nhân Phong lực liền chạy ra xa xa tìm thêm...

Đợi đến khi lão tộc trưởng trở về, nơi này đã tụ tập hơn phân nửa thú nhân của Bộ Lạc, mọi người hưng trí bừng bừng, lão Khang Đức vui mừng gật đầu — Bộ Lạc quan trọng nhất đó chính là đoàn kết nhất trí a.

26. Chương 26: Xây Nhà Cùng Lễ Kết Đôi Của Khải Đạt

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Mộng

Beta: Nhã

Thú nhân tuy rằng lợi hại, nhưng xây nhà cũng không thể chỉ trong một ngày là xây xong. Chạng vạng, Lâm Thông Bảo cùng lão tộc trưởng đi khuyên bảo, một ít thú nhân mới thỏa ước nguyện mà chậm rãi rời đi, trong đó đại bộ phận là những thú nhân còn độc thân — quả nhiên nam nhân độc thân rất tịch mịch nên đều cần phải phát tiết? →_→

Bên này phần đông thú nhân vừa rời đi, thì bên kia lại nghênh đón đôi phụ tử — Lạp Á cùng lỗ mã của hắn. Thú nhân có một mái tóc ngắn màu nâu nhạt cứng rắn, dáng người cao trắng, trên tay mang theo một cái thùng gỗ chứa đầy lá cây, trên mặt thần sắc nhìn thực nghiêm túc. Bình thường Lạp Á luôn có chút hoạt bát hiếu động, nhưng lúc này lại đặc biệt im lặng, đứng ở dưới cánh tay thú nhân càng thêm nhỏ xinh, Lâm Thông Bảo, nhưng nhớ tới Lạp Á chỉ mới 14 tuổi, cho nên nói, hắn cũng chỉ là một tiểu hài tử?!

Đi qua bắt chuyện, Viêm mang hai cha con vào nhà, mới vừa ngồi vào chỗ của mình, người tới đã nói rõ ý định của mình: “Mấy ngày hôm nay cảm ơn các người đã chiêu cố Lạp Á, mấy thứ này là đặc sản của thân tộc ta mang tới, hi vọng các người có thể nhận.”

“Khách khí.” Viêm đưa mắt nhìn cái thùng gỗ kia, liền gật đầu tiếp nhận. Thú nhân trước đây chưa bao

giờ có cái cử chỉ gọi là “khách khí”, cũng không tiện nhận đồ của người khác, nhưng mấy ngày nay Lạp Á thường tới nơi này ăn uống, Viêm cảm thấy xem như có “chiều cố” qua.

Tuy rằng Lâm Thông Bảo không muốn nhận phần lễ vật này, nhưng nhớ tới thể giới thú nhân không lưu hành cái bộ dạng đẩy tới đẩy lui. Quay đầu lại phát hiện một vấn đề. “Thân tộc?”

“Ta gọi là Nỗ Đức Lạp, là Xích Báo tộc.” Thú nhân hướng về Lâm Thông Bảo đang nghi hoặc giải thích, Viêm cũng gật đầu.

“Đi? Vậy Lạp Á cũng không phải là Hổ tộc?”

“Nó là đứa nhỏ của ta cùng Phù Đa Á hạ sinh, có một nửa huyết thống Hổ tộc.” Hán tử hùng vĩ như vậy nhưng khi nói đến người mình âu yếm thì cũng lộ ra một vẻ mặt ôn nhu.

“Chúng ta ngày mai sẽ đi Xích Báo tộc...” Lạp Á có chút thương tâm nói, hai ngón tay còn không ngừng xoắn xoắn một góc da thú.

“Đi?” Lâm Thông Bảo nghi hoặc mà nhìn hai người, tại sao lại muốn đi?

“Trong tộc của chúng ta xảy ra một chút chuyện, tộc trưởng phái người đến nói cho ta biết, hi vọng ta có thể trở về hỗ trợ, ta cùng Phù Đa Á sau khi thương lượng thì quyết định cùng nhau trở về.” Nỗ Đức Lạp trầm thấp mà trả lời, hiển nhiên đối với đột biến lần này trong tộc có chút lo lắng.

“Thông Bảo, ta thật sự rất luyến tiếc các người a...” Lạp Á tiến lên giữ chặt lấy hai tay Lâm Thông Bảo, ánh mắt bích sắc hơi hơi đỏ lên, hiển nhiên cũng thực sự không muốn ly khai nơi này.

“Ta cũng luyến tiếc người, khi nào thì trở về thế?” Lâm Thông Bảo an ủi mà vỗ mu bàn tay Lạp Á.

Viêm cũng nhìn về phía Nỗ Đức Lạp, hẳn chính là dưỡng của Viêm, đối với thú nhân vì Phù Đa Á một mình rời khỏi Bộ Lạc của mình đi vào Hổ thú tộc cư ngụ hơn hai mươi năm, hẳn vẫn rất có hảo cảm.

Nỗ Đức Lạp nghĩ chút rồi hồi đáp: “... Chúng ta dự định sẽ ở lại Xích Báo tộc, ta là đệ đệ của tộc trưởng, những năm gần đây trách nhiệm trong tộc vẫn do ca ca ta một mình gánh vác, đã rất khổ cực, ta nghĩ lần này sau khi trở về sẽ trợ giúp hẳn cùng nhau vượt qua cửa ải khó khăn này... Về sau, sẽ ở lại trông nom luôn.”

Cuối cùng, Lâm Thông Bảo cho Lạp Á một cái ôm, an ủi hẳn sau khi đến Xích Báo tộc phải hảo hảo sống, sau đó Nỗ Đức Lạp liền mang Lạp Á trở về, nhìn Lạp Á chậm chạp bước đi, Lâm Thông Bảo cũng liền vẫy tay chào tạm biệt hẳn, ai cũng không biết, lần từ biệt này, khi gặp lại cũng là mấy năm sau.

Ngày hôm sau, trong Bộ Lạc thú nhân lại lần lượt tiến đến hỗ trợ xây nhà, Từ cùng Táp Ân cũng tới giúp. Nhìn từng miếng gạch được chất lên cao, hình dạng ban đầu của căn nhà cũng dần mờ hồ hiện ra, các thú nhân đều cảm thấy phương pháp xây nhà này có thể tham khảo, phòng ở có cột trụ vững chắc, căn nhà được xây nên cũng tự nhiên mà chắc chắn, càng ngày càng có nhiều thú nhân bắt đầu gia nhập kiến tạo, học tập, nghĩ đến về sau sẽ càng có nhiều “nhà mới” xuất hiện. Hẳn cùng Khải Đạt cũng tới vài lần, nhưng bởi vì bọn họ đang bận việc... Chuẩn bị vật phẩm cho nghi thức kết đôi ngày mai, bởi vậy, mỗi lần Hàn chỉ có thể tận lực trong lúc săn bắt con mồi thì mang một ít đá về để hỗ trợ. Đối với trợ giúp của phần đông thú nhân, Lâm Thông Bảo cùng Viêm vẫn rất là cảm kích.

Nhiều người lực lượng lớn, ngày hôm qua vừa mới bắt đầu chuốt gạch, buổi trưa hôm nay thì bắt đầu trát gạch lên xây, nhựa cây Giao lực dán thật sự không thể chê, hai miếng gạch ghép lại với nhau thì liền kéo không ra nữa, điều này khiến cho Lâm Thông Bảo thật sâu cảm thán không thôi, nếu ở trên địa cầu mà có cái loại cây này, thì biết đâu sẽ may mắn không còn tai nạn nữa — nếu có hai người cũng dán với nhau như thế, vậy có phải gọi là “như keo như sơn” hay không?

Nghe nói loại nhựa cây này gió thổi mưa rơi đều không sợ, nhược điểm duy nhất của nó là nếu có ai đó đem lá cây của cây này ép thành nước rồi bôi lên bề mặt nhựa dính của nó thì loại nhựa này sẽ lập tức tan chảy thành nước.

Mất thấy phòng ở đã rất nhanh là có thể lấp kín, Lâm Thông Bảo lại phát sầu, thủy tinh trên cửa sổ nên dùng cái gì để thay thế đây? Thủy tinh khẳng định là không có, cho dù đem thủy tinh ở khách sạn trong không gian dỡ xuống, nhưng mà phải như thế nào để giải thích với những người trong Bộ Lạc về thứ này?

Hơn nữa về sau nếu tất cả mọi người muốn xây phòng ở, đều cần thủy tinh, vậy phải làm thế nào? Cũng không thể tất cả đều hướng Lâm Thông Bảo xin được? Vả lại hẳn cũng không có nhiều thủy tinh như vậy a?

Lâm Thông Bảo cau mày, như thế nào cũng không nghĩ ra biện pháp, Viêm một bên đang bận rộn, liền buông xuống miếng gạch trong tay, đi đến bên người Lâm Thông Bảo, vươn tay sờ chân mày đang nhăn nhó của hắn, quan tâm hỏi, “Đang suy nghĩ gì thế?”

“Ta đang nghĩ đến thủy tinh.” Lâm Thông Bảo bắt lấy bàn tay to đang tác quái ở trên mặt mình, nói tiếp: “Chính là ta không tìm được nguyên liệu thích hợp để chế tác, làm sao bây giờ?”

“Cần dạng nguyên liệu gì mới có thể làm?” Viêm đối với hành vi Lâm Thông Bảo luôn tự mình phiền não mà không dựa vào hắn mà có chút bất đắc dĩ, còn nói thêm; “Nếu không nghĩ ra, có thể hỏi ta, ta có thể làm chỗ dựa cho ngươi!”

Lâm Thông Bảo nhìn thú nhân bộ dáng chân thành, trong lòng ngọt lịm, trên mặt nóng lên, chậm chạp nói, “Thủy tinh... Thủy tinh là một loại vật chất thể rắn trong suốt, dùng để chắn gió thấu quang*, có chút giống với nước khi kết thành băng mỏng, nhưng so với băng thì cứng hơn... Ngươi có biết thứ đồ tương tự như loại này không? Tốt nhất là cứng rắn một chút?”

(*thấu quang = ánh sáng có thể xuyên qua)

“...” Viêm suy nghĩ, cảm thấy loại nguyên liệu này đúng thật là khó tìm, trong suốt? Chắn gió thấu quang? Băng? Ừm? “Có lẽ thứ kia có thể.”

Vì thế, Viêm đem Lâm Thông Bảo an trí ở trên ghế rồi vội vàng gọi vài thú nhân ra ngoài Bộ Lạc, hình như nói là đi săn “Ba Khắc trùng”.

Qua một hồi lâu, mặt trời dần dần hạ xuống, Viêm cuối cùng mang theo các thú nhân trở về, trên tay còn cầm một đồng đồ vật to lớn trong suốt hình dạng giống như một cái cánh, Viêm đi đến trước mặt Lâm Thông Bảo, giơ lên một cái để tới trước mắt Lâm Thông Bảo hỏi. “Ngươi xem cái này được không?”

Lâm Thông Bảo cẩn thận xem xét, phát hiện thứ này giống như cánh hồ điệp (cánh bướm), nhưng phi thường to lớn, dài rộng hơn một thước, lấy tay sờ sờ, phát hiện có điểm cứng rắn, ở mặt trên gõ xuống vài cái, thì nghe tiếng “bang bang” vang lên, hiển nhiên độ cứng cực kì tốt. Trên mặt cánh đều là một màu trong suốt, hơn nữa khi Lâm Thông Bảo nhìn đến, còn có thể rất rõ ràng mà nhìn thấy làn da của Viêm, nhưng trái lại, từ bên phía Viêm nhìn lại, thì lại có chút mờ hồ, giống như được dán thêm một lớp màng mỏng. Hơn nữa ở mặt trên còn có những đường hoa văn phi thường tinh mỹ, cái này có thể tiết kiệm thêm phần trang trí của sổ. Nhưng mà ở trên mặt cánh còn che kín một lớp lông nhỏ, nhất định phải xử lý sạch sẽ mới có thể sử dụng.

Lâm Thông Bảo có chút vui mừng mà nói: “Đây là cái gì? Rất thích hợp làm thủy tinh!”

“Đây là cánh của Ba Khắc trùng, hình dáng của chúng nó rất lớn, tuy rằng cánh của nó phi thường cứng cáp, ngay cả Phong Nhận cũng khó mà đánh vỡ, nhưng chúng nó không có một chút lực sát thương, là một trong những loài côn trùng dễ bắt nhất.” Phía sau Viêm một người thú nhân cao lớn đứng ra giải thích, một đôi mắt bồ câu không nhận được hướng về Lâm Thông Bảo đánh giá.

Lâm Thông Bảo nhìn kỹ người đó, cư nhiên lại phát hiện người này chính là cái người lần trước dẫn đầu đến khiêu chiến với Viêm, vả lại hiện giờ trên mặt người kia còn lộ ra chút chờ mong, nhất thời Lâm Thông Bảo không biết đáp lời như thế nào.

Viêm đối với tình huống trước mặt thực sự rất không vui, cái tên chết tiệt, đến bây giờ còn muốn tới câu dẫn bảo bối của hắn?!

Viêm tiến lên một bước ngăn trở tầm mắt của thú nhân kia, nói: “Cám ơn mọi người đã đến hỗ trợ, hôm nay trời chiều rồi, xin mọi người quay về nghỉ ngơi đi.” Nói xong, tầm mắt đảo qua trên người một đám thú nhân, nhất là khi đụng đến mõ thú nhân nào đó thì dừng lại một chút, nhất thời, mọi người chỉ cảm thấy một cỗ ghen tuông lẫn theo gió Tây Bắc thổi vù vù qua bên người, đông lạnh đến run cầm cập.

“Ha ha....Trở về.... Trở về thôi...” “Đi...Đi thôi.” Một đám thú nhân như chim rời tổ. Trên đường, thú nhân bị đông cứng đến không thể tự thoát ra được đột nhiên nhớ tới một vấn đề, bản thân mình vài lần đến, tựa hồ cũng chưa từng lưu lại tên mình nga, kia...Tiểu giống cái kia khẳng định còn chưa biết mình là ai đi? Mỗ thú nhân ngẩn ngang trăm mối...

_____Viêm sẽ để cho Lâm Thông Bảo nhớ tên thú nhân khác sao? Đáp án đương nhiên sẽ là không! Viêm còn ước gì Lâm Thông Bảo chỉ nhớ rõ tên mình thôi!

Sáng sớm, thời tiết bắt đầu dần dần mát mẻ, trong thiên nhiên rộng lớn không khí vô cùng trong lành, sáng sớm Lâm Thông Bảo đã thức dậy, sau khi cùng Viêm thương lượng, hai người quyết định trước sẽ đi xem nghi thức kết đôi của Khải Đạt, Tiểu Lạc vẫn như cũ tung tăng chạy đi tìm các bạn nhỏ của mình chơi đùa.

Hai người tới trước cửa nhà Hàn, phát hiện Hàn cùng Khải Đạt cũng đã thức dậy, chuẩn bị đi đến quảng trường, vì thế liền đổi thành bốn người cùng đi. Tới quảng trường, đã thấy không ít người ngồi chờ. Hàn cùng Khải Đạt hôm nay ăn mặc rất tỉ mỉ, trên người Hàn khoác một tấm da thú, ở trên còn trang trí thêm một ít trang sức, da thú được chế tác tinh mỹ, đối lập với thủ công của các phi thú nhân ở nơi này, da thú này được chế tác càng thêm nhẵn nhụi, rất khác biệt, hiển nhiên đây là tay nghề của Khải Đạt. Da thú được phủ từ bên vai trái kéo dài qua bên phải thì được thắt lại, ở chỗ lồng ngực còn đính một cái vỏ kiếm, cầm một con dao được làm từ răng thú phi thường sắc bén, là đại biểu cho dũng sĩ. Trên lưng thì phủ một cái da thú màu xanh bình thường, chỉ nhiều hơn một chút trang sức.

Mà Khải Đạt hôm nay chỉ có thể dùng hai chữ kinh diễm để hình dung, bình thường hẳn thoát nhìn như ánh mặt trời sáng lạn, lúc này thế nhưng lại rất ngưng đọng rụt rè. Trên đầu đội cái nón được làm từ lông của Ngũ Hoa thú, trên cái nón lông chim màu đỏ rủ xuống ẩn lên hai cái má hây hây đỏ, trên người mặc cái áo bằng da thú bắt chước theo Lâm Thông Bảo mà chế tác, còn đeo một cái vòng cổ vỏ ốc màu trắng, hạ thân thì dùng da thú cùng màu với cái của Hàn, phủ qua đầu gối.

Hai người dắt tay nhau đi vào quảng trường, mọi người đều tránh qua một bên tạo thành một con đường cho hai người, tiếp theo hai người đi tới trước tượng Thú Thần, lần lượt quỳ xuống, nghi thức cũng không phức tạp, chỉ cần ở trước mặt Thú Thần phát nguyện lời thề sẽ chiếu cố giống cái cả đời là được.

Lúc này, Lâm Thông Bảo mới phát hiện người chủ trì nghi lễ là tể ti đại nhân — Lan.

Mỗi lần gặp vị tể ti đại nhân vừa ôn nhu vừa phúc hắc này, Lâm Thông Bảo luôn luôn có cảm giác đau bụng, nhớ tới buổi kiểm tra lần trước, vị tể ti đại nhân này cư nhiên dám nhéo mông hắn, nói: “Cái mông nhỏ thật là đầy đặn nộn nộn mà, thực sự bảo dưỡng rất tốt nga~” o___o Đây không phải là đang đùa giỡn sao?!

Tuy rằng rất muốn bắt người co giò bỏ chạy, nhưng cuối cùng nhớ tới bây giờ là đang ở trên nghi lễ kết đôi của Hàn cùng Khải Đạt, vì thế đành phải lôi kéo Viêm trốn trong đám đông, cố gắng thu nhỏ tồn tại của mình, hi vọng tể ti sẽ không phát hiện hắn mới tốt.

Lễ kết đôi tiến hành rất nhanh, mọi người trên quảng trường tự ngồi vào chỗ của mình, ăn một ít thức ăn do Hàn cùng Khải Đạt chuẩn bị, sau đó mọi người đưa ra lời chúc phúc, ở dưới sự chỉ đạo của tể ti, vài trăm người đem hai cánh tay giơ lên, miệng nói ra lời chúc mừng, lời nói xưa cũ nhưng mang theo vui vẻ, Lâm Thông Bảo cũng học theo bộ dáng của người khác giơ hai tay lên cao, nhưng mà miệng thì lại nói; “Chúc các người kết hôn khoái hoạt, đều đầu bạc răng long, sớm sinh quý tử...” Sau khi hoàn thành việc chúc phúc, liền nhìn thấy Hàn ôm lấy Khải Đạt, mọi người cùng nhau đi theo nhóm của hắn trở về nhà, lúc sau Hàn liền ôm Khải Đạt hai gò má đỏ bừng vào buồng trong — không cần nói cũng biết bọn họ đi làm cái gì, chính là....Đây không phải tính là bạch nhật tuyên dâm sao?

Nghi thức cuối cùng chấm dứt, một ít thú nhân ồn ào trong chốc lát, sau cũng lần lượt rời đi.

27. Chương 27: Phòng Ở Rốt Cuộc Hoàn Thành

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Mộng

Beta: Nhã

“Viêm, nghi thức kết đôi trong Bộ Lạc lúc nào cũng náo nhiệt như vậy sao?” Trên đường, Lâm Thông Bảo bị Viêm ôm vào trong ngực, hai tay vòng qua cổ của Viêm hỏi.

Nhưng đột nhiên lại có một âm thanh chen vào nói: “Đúng a, bởi vì hàng năm các tân nhân kết đôi rất ít, giống cái cũng hiếm, dẫn tới việc sinh sản cũng rất là thấp, tất cả mọi người đều hi vọng có thể chào đón nhiều tân sinh (trẻ con) hơn.”

Giọng nói ôn hòa dễ gần, nhưng Lâm Thông Bảo toàn thân lại cứng ngắc, nhắc người quay đầu lại, quả nhiên — vị tể đại nhân vĩ đại cứu khổ cứu nạn lúc này đang chấp tay sau lưng đi phía sau Viêm. Lâm Thông Bảo yên lặng ngẩng lên trừng mắt nhìn về mặt Viêm không chút thay đổi — người đã sớm biết rồi phải không! Tại sao lại không nói cho ta biết Lan ở sau người!? Lại chỉ đổi lại về mặt vô tội trong chớp mắt của Viêm.

“Ha ha, quả nhiên, tiểu khả ái người đang trốn tránh ta?” Lan tựa hồ có chút ủy khuất méo miệng, “Tại sao vậy chứ? Chẳng lẽ ta đây làm cho người ghét sao?”

“A, Không... Không có a, ta...Ta tại sao phải trốn người, ta thích người còn không kịp nữa là.” Lâm Thông Bảo cảm giác khoe miệng mình có chút co rút.

“Thật sự không có?” Lan che miệng, đôi mắt bích sắc nhẹ nhàng đảo qua khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Thông Bảo, lại hỏi: “Vậy người vừa mới ở trên quảng trường trốn cái gì thế?”

“Ha? Không... Không có, ha ha... Ta nào có trốn... Chỉ là... Chỉ là có quá nhiều người, đứng có chút xa mà thôi...a ha.. ha...” Lâm Thông Bảo cười gượng, kết quả vẫn bị nhìn thấy sao? Quả nhiên cần phải đứng xa hơn chút nữa!——

Nhìn ra Tiểu Bảo xấu hổ, Viêm bắt đầu giải vây, hần nhìn về phía Lan đang cười ha ha hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Lan khoát tay nói: “Người vẫn là cái tên không thú vị, nói nhiều một chút không được à, khó được tiểu khả ái có thể chịu được người.” Kéo tay Lâm Thông Bảo, đưa lực lượng vào kiểm tra một chút, còn nói thêm: “Ta là tới để kiểm tra tình trạng thân thể của tiểu khả ái, cải thiện không tồi, tuần sau thì đến chỗ ta một chuyến đi.” Nói xong, lại phất tay tiêu sái rời đi.

Sau khi về nhà, Viêm lại đến chỗ xây nhà, Lâm Thông Bảo ngồi ở dưới bóng cây nhìn một đám thú nhân đang bận rộn, ngẫu nhiên phát biểu vài câu, cần sửa đổi chỗ nào, hoặc là giúp thú nhân bưng tới một ít nước giải khát...

Lúc này, Tiểu Lạc đã cùng các bạn nhỏ của mình cáo biệt trở về, tiểu tử kia sung sướng mà đến bên đầu gối Lâm Thông Bảo, thoát cái cuộn mình liền hóa thành hổ hình, Tiểu Lạc trong thời gian này lớn lên rất nhanh, càng ngày càng có bộ dáng của tiểu lão hổ. Tiểu Lạc ở trên người Lâm Thông Bảo cọ tới cọ lui, lại duỗi ra đầu lưỡi phấn nộ liếm liếm cằm Lâm Thông Bảo tỏ vẻ lấy lòng — thích mẫu mã nhất

Lâm Thông Bảo xoa nắn gương mặt núc ních thịt kia, vật nhỏ này thật là càng ngày càng thích làm nũng, nhớ tới Viêm đôi khi cũng sẽ biến thành hổ hình, ở trên giường đá lăn qua lăn lại, lộ ra cái bụng mềm mại hấp dẫn lực chú ý của mình, không khỏi cảm thán huyết thống thần kỳ — tất cả một đám đều chuyển hóa mạnh như vậy sao!

Thời gian xây phòng ở nhanh chóng trôi qua, một tuần sau, phòng ở của Lâm Thông Bảo rốt cuộc được đắp kín, so với kế hoạch còn nhanh hơn, tốt hơn nữa. Nóc nhà hình tam giác thật dày, là do Thổ chi lực của thú nhân tạo ra, mặt tường dày lại kiên cố, tuyệt đối có thể chịu được gió táp mưa sa, ấn theo yêu cầu của Lâm Thông Bảo trong nhà được xây thành ba gian phòng ngủ, hai gian phòng ngủ được xây ở bên trái, một gian có thể nhìn thấy ra phong cảnh ngoài sân trước, một gian thì có thể nhìn thấy phong cảnh sân sau. Còn gian cuối cùng thì xây ở bên phải phía sau, cũng có thể thấy sân sau, dưới lầu ở trung gian là phòng khách và nhà ăn, xây rất lớn, có thể chứa được hơn mười thú nhân đến ngồi, bên trái phía trước là phòng bếp, cách vách phòng bếp chính là phòng vệ sinh, Lâm Thông Bảo đối với việc đi ra bên ngoài tắm rửa không thể nào thích nghi được, cho nên mỗi lần tắm rửa đều sử dụng thùng gỗ, lần này hắn đặc biệt xây thêm cho mình một cái phòng tắm thêm cái WC.

Bình thường thú nhân đều đi ra ngoài Bộ Lạc cách một khoảng xa mà giải quyết, vì không muốn ô nhiễm rừng, nên trước đó đào một cái hố, nhưng còn giống cái lại chỉ có thể ở trong Bộ Lạc mà giải quyết, ở chỗ cách Bộ Lạc cư trú khá xa, các thú nhân xây một cái nhà xí giản dị, ở dưới là một cái hố to, mà ở trên cái miệng hố cũng không lớn, vừa vặn giống cái có thể ngồi, vì phòng ngừa thú nhân nhìn coi, bên ngoài nhà xí còn vây quanh một lớp nham thạch, bình thường giống cái đều ở trong này giải quyết. Hơn nữa hàng năm đều phải đổi chỗ xây dựng lại, hầm thông gió cũng được cải thiện lại, từ sau khi đi vào Bộ Lạc, Lâm Thông Bảo cũng đã đi đến nhà cầu này mấy bận, nhưng vị đạo vẫn rất là khó gửi, hơn nữa đối với hắn mà nói, nơi này thật sự quá xa, vì thế hắn mỗi lần cần thì đều vào trong không gian của mình giải quyết, tuy rằng không biết bồn cầu trong WC đem đại tiện thông hướng đi nơi nào, nhưng sử dụng đến hiện tại cũng không gặp cái dị thường gì, Lâm Thông Bảo cũng thành thói quen.

Về phần phòng bếp, đồ điện hiện đại ở trong này đều là những thứ vô dụng, bởi vậy, vẫn sử dụng bếp lò, ở trên còn xây thêm ống khói, dụng cụ tự nhiên vẫn là đồ làm bếp mà Lâm Thông Bảo thường hay sử dụng, đồ làm bếp nơi này cũng không phải là thứ mà thân thể nhỏ nhắn như Lâm Thông Bảo có thể cầm được.

Tuy rằng phòng ở được xây rất tốt, nhưng mà hiện tại chưa thể ở được, bởi vì trong phòng vẫn còn mùi của nhựa cây Giao, tuy rằng không nồng, nhưng Lâm Thông Bảo lo lắng loại mùi vị này sẽ giống như nước sơn, sẽ có hại cho thân thể, bởi vậy quyết định chờ mấy ngày nữa đợi cho mùi tán đi sẽ đến ở, đối với quyết định này, Viêm không có ý kiến.

Vài ngày kế tiếp, người trong Bộ Lạc không ngừng bắt chước Lâm Thông Bảo bắt đầu xây dựng nhà mới, toàn Bộ Lạc nơi nơi đều tràn đầy hoan thanh tiểu ngữ, Viêm cũng thường xuyên chạy đến hỗ trợ, nhìn xem nhà ai có gì không hiểu, chỗ nào không thông, hần đều tiến đến giải thích, chỉ đạo.

Lâm Thông Bảo nhàm chán ngồi ở trước cửa nhà chờ Viêm buổi tối trở về. Hôm nay trời còn sớm, Viêm đã vội vội vàng vàng chạy ra ngoài, trước khi đi, còn ôm Lâm Thông Bảo nói rằng: “Thực xin lỗi, lại để cho người một mình ở nhà.” Hôn hôn, nín kéo thật lâu, cuối cùng vẫn là Lâm Thông Bảo cho hần một chưởng đem hần đuổi đi—muốn đi thì đi nhanh, đều là người cùng Bộ Lạc, tại sao có thể trắng trợn để cho người khác hỗ trợ, còn mình thì lại nhàn rỗi? Bản thân cũng không phải là tộc trưởng a! (người k cần làm, đã có Viêm osin làm ầu *hồ hồ* tuy e k phải lờ tộc trưởng nhưng mờ tương lai e cũng trở thành “vợ” tộc trưởng nha)

Viêm đi rồi, Lâm Thông Bảo ngồi ở trên ghế gỗ chờ đến mốc meo, nhưng mà không được một lúc thì thấy Khải Đạt mang theo vài giống cái đi về phía hần. Trong lòng tưởng tượng, ha! Cuối cùng cũng có người theo mình nói chuyện phiếm nga.

“Tiểu Bảo, một mình ở trong này à?” Khải Đạt đây là biết rõ mà còn cố hỏi.

“Không có biện pháp, Viêm đi hỗ trợ, lại không cho ta đi, chỉ còn có một mình ta ở nhà.”

“Một người rất là nhàm chán, Hần cùng mấy thú nhân khác cũng đều đi xây nhà hết rồi, ta cũng thực buồn chán, cho nên đã nghĩ đến cùng người tâm sự một chút, giải buồn.” Nói xong, Khải Đạt chỉ vào một giống cái phía sau giới thiệu: “Đây là người mà ta nói với người lúc trước Giai, đây là Tân, còn người này chưa thành niên kêu là Lộ.”

“Chào mọi người, ta là Lâm Thông Bảo, gọi ta Thông Bảo là được rồi.” Lâm Thông Bảo tự giới thiệu, hần không muốn lại bị kêu là “Tiểu”. Người ta có tên đằng hoàng a.

Giống cái nhỏ nhất tên Lộ, ước chừng 15,16 tuổi, dường như rất mắc cỡ, mang theo ngượng ngùng đưa tới một cái gói được bọc bằng lá cây nói; “Người...Nhĩ hảo, ta có mang đến Hỏa Diễm quả cho người ăn, hi vọng người thích.”

“Ân? Cám ơn nha.” Lâm Thông Bảo vui vẻ tiếp nhận, thật đúng là Hỏa Diễm quả mình thường ăn, không khách khí mà cầm qua, lấy một quả bắt đầu ăn, hương vị thật không sai, hương vị ngọt ngào, thanh lương mà ngọt lịm, lại phân ra cho mỗi người một quả, “Ta không khách khí nữa, các người cũng ăn.”

“Nhĩ hảo, ta là Giai.” Giai nhìn có vẻ ôn nhu, tóc dài tới eo, khi nói chuyện hơi có hương vị của mỹ nhân cổ điển. Nhưng câu tiếp theo của Giai làm cho Lâm Thông Bảo chấn động: “Lần trước sau khi thấy người, thoát nhìn nhỏ xinh, nhưng hiện tại tựa hồ trưởng thành không ít.”

“Di? Có sao?” Lâm Thông Bảo mở to hai mắt, giật mình mà cái miệng nhỏ nhắn lộ ra cái lưỡi thơm tho, bộ dáng kia nhìn thế nào cũng thật là đáng yêu, Khải Đạt nhìn không được tiến lên ôm người nào đó vừa xoa vừa nắn, tiếp theo lại phát ra tiếng hô: “Hắc, tiểu khả ái người thực trưởng thành không ít đâu, trước kia người chỉ đứng tới ngực của ta, hiện tại cũng đã cao đến bả vai của ta rồi đó!”

Lâm Thông Bảo lấy tay đo lường, quả nhiên hiện tại đỉnh đầu của hần đã cao qua bả vai Khải Đạt ước chừng 2cm, nhất thời nửa mừng nửa lo, từ trong phòng lấy ra một cái thước dây bắt đầu đo chiều cao của mình, Khải Đạt cùng vài giống cái cũng tiến đến hỗ trợ đo lường, Lâm Thông Bảo mang theo tâm tình hưng phấn cố gắng đứng thẳng thân thể, sau khi đo xong, Lâm Thông Bảo cầm qua thước dây, nhìn đến, hắc! 182cm, ước chừng so với trước kia hơn 12cm!

“Thật cao, thật cao!” Lâm Thông Bảo ôm Khải Đạt vui mừng kêu lên, thời điểm cùng Viêm một chỗ, bởi vì hai người chiều cao kém nhau quá xa, hần hoàn toàn cảm giác không được bản thân có cao thêm, cho nên bây giờ bởi vì lời nói của Giai mới phát giác ra, thực là phi thường kinh hỉ.

“Chúc mừng người, Tiểu Bảo (kết quả, vẫn là tiểu!), nhất định là do tác dụng của nhựa cây Thánh thụ, thân thể người nhất định còn có thể cao hơn, cường tráng hơn.” Giai ở một bên mỉm cười.

“Cám ơn, cám ơn!” Lâm Thông Bảo đối với lời chúc phúc của mọi người lấy làm cảm kích, hắn cũng đồng ý cách nói của Giai, bởi vì mỗi lần đi đến chỗ tế ti kiểm tra, Lan đều cho hắn uống nhựa cây Thánh thụ, cải thiện tình trạng thân thể của hắn.

Một trận hưng phấn qua đi, mấy người lại ngồi xuống cùng nhau tám chuyện nhà, Giai cũng là người đã kết hôn, bầu bạn của hắn chính là bạn tốt với Hàn, hắn và Khải Đạt tự nhiên cũng trở thành bạn tốt, hai người ngẫu nhiên còn có thể trêu đùa lẫn nhau. Giai mỉm cười nói; “Khải Đạt, ngày đó người cùng Hàn kết đôi, nghe nói đến ngày thứ ba cũng chưa xuống giường được phải không?”

“Ồ....Nói vậy, rõ ràng là có người “Ai da ai da” kêu đau đốn hai ngày a.” Khải Đạt đỏ mặt phản bác.

Hai người đấu võ miệng với nhau, nói ra chuyện xấu của đối phương, Lâm Thông Bảo hiện tại đối với nam nhân cùng nam nhân cùng nhau đã có chút miễn dịch, nhưng lúc nghe được chuyện thân mật, vẫn còn tiểu giống cái tên Lộ ở bên cạnh nghe đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng. Nhưng Lâm Thông Bảo không vui được bao lâu, bởi vì đề tài của bọn họ trong chốc lát lại chuyển lên trên người hắn. Giai nói: “Tiểu Bảo, người còn chưa cùng Viêm giao phối sao?” Khải Đạt nói: “Tiểu Bảo, người cùng Viêm bên nhau lâu như vậy, rốt cuộc làm chưa hả?”

Lâm Thông Bảo đột nhiên hóa đá, giao cái muội người! Làm cái muội người! Thật là khi dễ người mà!

Mặc dù tình cảm đối với Viêm tuyệt đối là luyện ái, mỗi ngày thường lệ mà ôm ôm ấp ấp, hôn môi cũng đã thành thói quen tự nhiên (cho nên mới nói thói quen thật là đáng sợ___)nhưng hắn đối với chuyện giường chiếu thật sự vẫn còn rất sợ hãi, mỗi lần đều cự tuyệt Viêm cầu hoan, vừa nghĩ tới cái thứ quái vật to lớn kia của Viêm, muốn tiến vào trong địa phương kia của mình, Lâm Thông Bảo đã cảm thấy đau đốn.

28. Chương 28: Lại Thấy Mỹ Thực ~ Mọi Người Cùng Nhau Ăn Cua Đồng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Mộng

Beta: Nhã

Mấy người tán gẫu trong chốc lát, lại muốn đi đến tham quan ngôi nhà mới của Lâm Thông Bảo. Vì thế Lâm Thông Bảo dẫn mọi người tới nhà ở mới của mình, Khải Đạt nhìn không được tán thưởng, “Trách không được Hàn bọn họ đều chạy tới xây nhà mới, cái này so với căn nhà cũ còn đẹp mắt hơn nhiều.”

“Hơn nữa nhìn qua thật là vững chắc, hoàn toàn không có kẽ hở, còn có cái này.. . Đây là dùng cánh của Ba Khắc trùng làm cửa sổ sao? Thật xinh đẹp.” Giai sờ lên cái cánh đã được làm sạch đi những mảnh lông nho nhỏ, hiện giờ đã trở thành “thủy tinh” thập phần bóng loáng.

“Thật đẹp...” Lộ nhìn lên những hoa văn tinh mỹ ở mặt trên tán thưởng không thôi.

“Ha ha, thật đẹp mắt đúng không, ta cũng rất là thích. Chờ nhà mới của các người sau khi xây xong cũng sẽ có.” Đối với nhà mới của mình được mọi người khen ngợi, Lâm Thông Bảo cảm thấy cao hứng cực kì.

Bởi vì lo lắng không khí trong phòng sẽ đối với thân thể ảnh hưởng không tốt, mấy người liền vòng vo đi xung quanh mấy lượt, liền đi tới dưới bóng cây cạnh bờ sông ngồi xuống.

Đối với con sông này, Lâm Thông Bảo chưa từng tỉ mỉ tìm hiểu qua, bởi vì từ sau khi cùng Viêm ở trong rừng rậm bị Cự Xỉ ngư làm cho hoảng sợ, hắn liền đối với sông nước cảm thấy có chút sợ hãi, con cá lớn như vậy, đều có thể một ngụm liền nuốt chửng hắn?

Nhưng mà nếu ở trong Bộ Lạc, hắn là không có nguy hiểm như vậy đâu ha? Lâm Thông Bảo thăm dò nhìn con sông, chỉ thấy nước sông trong suốt thấy đáy, đáy sông có đá, bèo, rong đều có thể thấy được rõ ràng, vừa thấy liền đặc biệt phần khởi.

Gặp Lâm Thông Bảo nhìn chằm chằm vào nước sông, Khải Đạt chau đầu lại nói: “Tiểu Bảo, người đang nhìn gì thế?”

“Ta đang nhìn sông, trong con sông này có cá không? Có lớn hay không?”

“Con sông này chỉ có cá nhỏ, rất nhỏ rất nhỏ, chỉ có một số con lớn thôi, nhưng bình thường ít thấy.” Giai cũng bu lại nói.

“Chúng ta đi xuống sông bắt cá đi? Dù sao thời tiết nóng như thế, nước sông rất là mát lại rất cạn, hơn nữa lại nằm trong Bộ Lạc.” Khải Đạt có chút nóng lòng muốn thử.

Giai cùng Lâm Thông Bảo liếc nhau, “Muốn thử một chút sao? Ta cũng sẽ không thua đâu!”

Lâm Thông Bảo ngẩng đầu lên, “Ta cũng muốn!” Mới trước đây hắn cũng thường xuyên cùng ông nội lội sông bắt cá, nhưng mà sau đó con sông bị ô nhiễm nghiêm trọng, tôm cá bị diệt sạch, những cơ hội như thế về sau lại không có nữa.

“Ta...Ta không đi đâu, ta ở trên bờ nhìn là được rồi.” Lộ có chút thẹn thùng mà lui lại mấy bước.

“Ai nha, xuống dưới thôi! Trong sông thực thoải mái a.” Đã nhảy vào trong sông, Khải Đạt vui rạo rức mà kêu réo: “Mau tới đây, mau tới đây, thực là mát lạnh a, hơn nữa không sâu một chút nào.” Nước sông chỉ vừa đến bắp đùi của hắn.

Lâm Thông Bảo nhìn nhìn, liền duỗi tay đưa cho Khải Đạt kéo hắn xuống sông, một cổ lạnh lẽo khó nói mang đến cảm giác sảng khoái từ lòng bàn chân xông thẳng lên trên, không khí nóng bức bị xua đi không ít, chậm rãi hướng vào bên trong, phát hiện nước sông thăm thẳm từng tề bào. Đi tới nơi mực nước chỉ cao tới đầu gối mình, thấy Giai cũng đã đi xuống sông, bèn hướng về Lộ còn đang ở trên bờ kêu; “Lộ, xuống đây đi, không nguy hiểm, hơn nữa rất thoải mái.”

Lộ nhìn thấy tất cả mọi người đều nói như vậy, không thể không biết xấu hổ mà cự tuyệt nữa, vì thế, nường theo theo cánh tay của Giai cũng xuống sông, “Nha, thật mát!”

“Đúng không? Đúng không? Thực thoải mái phải không?” Khải Đạt cười hì hì chớp chớp hai mắt, làm cho Lộ vừa thẹn vừa nhát cúi đầu.

“Được rồi được rồi, đừng ở đây khi dễ Lộ nữa, chúng ta nên nhanh quyết định thi đấu bắt cá như thế nào đi!” Giai đem Lộ ôm vào trong ngực, ngăn cản hành vi vô nhân đạo của Khải Đạt — khi dễ tiểu hài tử là không đúng!

“Ta nào có khi dễ hần ~” Khải Đạt ủy khuất, nhưng theo tính cách tùy tiện của hần rất nhanh đã bỏ qua, nói tiếp: “Vậy so ai bắt cá nhiều hơn đi! Chúng ta từ nơi này bắt đầu, mọi người tách ra đứng ở bốn phía bắt cá, địa phương mà mình đã chọn thì cho đến lúc ăn trưa cũng không được đổi, xem ai bắt được nhiều cá nhất.”

“Vậy thì có cái gì làm phần thưởng không?” Lâm Thông Bảo nhớ tới mỗi trận đấu đều cần phải có phần thưởng đi?

“Hắc hắc, phần thưởng là được Khải Đạt tội hôn một cái ~ moah” Khải Đạt mặt dày mà cong miệng lên hướng mọi người hôn gió một cái, chọc đến mọi người trợn trắng mắt.

Cuối cùng vẫn là Giai đề xuất, người bắt cá ít nhất sẽ nướng cá cho mọi người ăn. Sau khi bốn người đồng ý liền phân tán ra, đều hướng về vị trí mà mình chọn bắt đầu bắt cá.

Lâm Thông Bảo đi đến nơi mình chọn bắt đầu bắt cá, nước sông róc rách chảy qua, chỉ chốc lát sau liền nhìn thấy một con cá nhỏ từ trong bụi cỏ lộ ra, vừa nhắc đã thấy, hắc, thật đúng là cá “nhỏ”, dài chừng 20cm, bộ dáng thoát nhìn có chút giống cá chép.

Lâm Thông Bảo đang chuẩn bị xoay người tìm cơ hội bắt cá, thì đột nhiên nghe được tiếng thét kinh hãi, nhìn lại, thì ra là Lộ đã bắt được một con cá!

“Lộ người thật giỏi! Còn nói mình không biết bắt cá, nhìn xem, ngươi là người đầu tiên bắt được cá nha!” Khải Đạt tiến lên kéo qua Lộ nhỏ xinh, xoa đầu hần tỏ vẻ chúc mừng.

“Ta... Ta cũng không nghĩ tới, chỉ là trước kia có từng cùng lỗ mã bắt qua.” Lộ lộ ra nụ cười tươi tắn, hần cũng không nghĩ tới sẽ là người đầu tiên bắt được cá.

“Thì ra là như vậy, ta đây cũng phải cố gắng hơn mới được, ta nhất định sẽ không thua!” Khải Đạt tự cổ vũ mình, lại vội vàng chạy tới bắt cá.

Lâm Thông Bảo đối với Lộ ném qua một cái mỉm cười, tiếp tục bắt cá, khi cúi đầu xuống thế nhưng lại phát hiện dưới chân đã tụ tập mấy con cá, cẩn thận cúi người xuống, xem đúng con cá to ngốc nhất, Lâm Thông Bảo biết bắt cá nhất định phải “Mau, ngoan(độc), chuẩn”, nếu không sẽ dọa cá chạy, cũng mất cơ hội.

“Bá” một tiếng, một con cá bị hung quăng lên bờ, Lâm Thông Bảo là người thứ hai sau Lộ bắt được cá, nhất thời rước lấy kinh hô của Giai cùng kinh ngạc của Khải Đạt: “Nha! Tiểu Bảo tại sao ngươi cũng lợi hại như vậy a! Không được không được, ta phải cố lên!”

Vì thế lại một trận rối ren, Khải Đạt rốt cuộc trở thành người người thứ ba bắt được cá, hần mừng rỡ như mở hội, nhưng Giai hoàn toàn không thèm để ý vì không quen được cá đi, mọi người từ trong nhà Lâm Thông Bảo mang tới một cái thùng gỗ, đổ đủ nước, rồi thả cá vào trong thùng.

Lâm Thông Bảo nhìn chằm chằm con cá dưới chân ra sức bắt, tính toán đêm nay sẽ đem cá nướng ăn, hần đã bắt được ba con cá, nhưng ba con cá này đối với Viêm mà nói chỉ đủ nhét kẽ răng mà thôi.

Bỗng nhiên, hần tựa hồ cảm thấy gót chân sau của mình bị một thứ gì đó cọ qua, nhìn lại, cừ thật! Một con cua lớn béo béo mập mập quơ hai cái càng to bờ ngang mà đi, toàn thân che kín lớp lông mao tinh mịn cứng rắn, nhất là hai cái càng cua, ở trên bao phủ một lớp lông tơ dày, trong nước thoát nhìn tựa như hai cái quả cầu màu đen!

Lâm Thông Bảo nhớ tới trên địa cầu có một câu nói: “Thu phong lên, cua chân dương; cây hoa cúc nở, nghe thấy cua đến.” Hàng năm từ tháng 9 đến tháng 10 là lúc cua sinh sôi nảy nở nhiều, mà hiện tại thời gian không sai biệt lắm đúng là thời khắc thu sớm, đúng là thời cơ tốt để ăn cua. Cho nên thực gia có nói “Mùa thu ăn cua là việc linh đình nhất” thật là không sai!

Vì thế Lâm Thông Bảo toét miệng kêu gọi mọi người cùng nhau bắt cua đồng, nhưng hắn đã quên, nơi này là rừng rậm nguyên thủy, hắn biết cua đồng có thể ăn, nhưng người ở đây không biết a. Khải Đạt liền nói với hắn: “Tiểu Bảo, thứ này không thể ăn, chúng nó hình dạng thật đáng sợ, hơn nữa không có thịt gì.”

Giai cũng nói: “Đừng bắt chúng nó, bắt nó cũng vô dụng, nướng cũng nướng không được, ăn cũng không ngon chút nào.”

“Hai cái càng của chúng nó kẹp rất đau, ta sợ...” Lộ hiển nhiên đã từng ném qua.

“Cái vỏ ngoài của nó thật sự rất cứng, trước kia chúng ta cũng đã từng bắt qua, nhưng quả thực không thể ăn.” Khải Đạt thử ngăn cản Lâm Thông Bảo.

“Đó là do các người không biết nấu, chúng nó gọi là cua đồng, cách chế biến cũng có vài phương pháp, hương vị thực sự ăn rất ngon.” Lâm Thông Bảo buồn cười mà giải thích, lại nói: “Nếu các người không tin, để ta làm cho các người ăn thử, bảo đảm các người ăn là ghiền!”

“Thực sao?” Mấy người Khải Đạt hai mặt nhìn nhau, có chút không dám tin tưởng.

“Ta đã khi nào lừa gạt người chưa!” Lâm Thông Bảo vỗ ngực cam đoan.

Vì thế, mấy người đổi lại đi tìm cua đồng. Có lẽ bởi vì trước đây không có người bắt chúng nó ăn, cho nên cua ở trong con sông này sinh sôi nảy nở rất nhiều, có đôi khi một đám bèo một đám rong cũng có thể bò ra rất nhiều con, hoàn toàn không cần phải mất công tìm kiếm.

Lúc đầu mấy người Khải Đạt không biết bắt cua, kết quả bị cái càng của con cua kẹp trúng, đau đến kêu khóc om sòm, Lâm Thông Bảo kéo tay hắn vào trong nước, cua đồng rất nhanh đã buông ra ngón tay của Khải Đạt, tiếp tục hoành hành (con cua đi ngang a).

“Phải bắt như thế này.” Lâm Thông Bảo nhắm trúng một con cua đồng lớn béo khỏe, nhanh chóng một cái quơ tay đè xuống, dùng ngón trỏ cùng ngón cái cầm chặt ở trên cái mai của con cua, sau đó nhấc nó nổi lên trên mặt nước, nói “Thời điểm bắt cua nhất định phải mau, ngoan, chuẩn, không cần phải sợ bị chúng nó kẹp, cũng không cần ngại cái càng lớn hay nhỏ của chúng nó, bởi vì nếu chúng ta chùng tay liền sẽ bị chúng nó kẹp trúng, hơn nữa sẽ để cho chúng nó chạy thoát.”

Mấy người xem con cua ở trong tay Lâm Thông Bảo giãy dụa, cái càng của con cua lớn quơ túi bụi nhưng như thế nào cũng không kẹp trúng được tay Lâm Thông Bảo, mọi người đều gật đầu. Ấn theo phương pháp Lâm Thông Bảo chỉ mà bắt cua, rất nhanh tất cả mọi người đều có thu hoạch, ngay cả lá gan nhỏ như Lộ cũng bắt được một con.

Kết quả mãi cho đến giữa trưa, mấy người không bắt được bao nhiêu cá, nhưng thật ra bắt được không ít cua đồng, về phần nấu cua như thế nào? Đương nhiên là đặt ở trên người Lâm Thông Bảo...

Bởi vì cua đồng tính hàn, người tính khí hư hàn không thể ăn, người thể chất mẫn cảm cũng không thể ăn. Cho nên Lâm Thông Bảo hỏi qua mấy người bình thường ăn uống có cái gì đó cần phải kiêng cử hay chú ý gì hay không, kết quả đổi lại cái lắc đầu của mọi người.

Người hiện đại thường dùng phương pháp nấu cua thông dụng nhất là hấp, đem cua đồng rửa sạch sau đó thêm chút gừng để vào trong nồi, canh khoảng 20 phút sau đó liền nhấc xuống, cầm con cua bóc cái mai của nó, gỡ đi cái yếm ở dưới bụng và mấy cái tiểu cở hình răng cưa trong bụng cua, sau đó lấy chút gừng, nước tương, dấm chua chế biến thành tương chua ăn cùng, đương nhiên chất béo bên trong cái vỏ tuyệt đối không thể bỏ qua, đây chính là một đạo mỹ vị tuyệt hảo a (khụ, phương pháp này là cách chế biến ở tỉnh Chiết Giang vùng Ôn Châu, tương chua ở dưới cũng là thế).

Ngoài ra còn có lẩu cua, cua xào chua ngọt, cua chiên, cua luộc, có vài cách chế biến, nhưng mà Lâm Thông Bảo lại thích nhất là cua hấp, bởi vì loại phương pháp này sẽ không làm mất đi vị ngon vốn có của cua đồng, hơn nữa còn có thể bày ra hương vị độc đáo của nó.

Lâm Thông Bảo đếm, phát hiện mình bắt được tám con, Khải Đạt cùng Giai mỗi người bắt được sáu con, còn Lộ thì bắt được bốn con, cộng lại cũng có hơn hai mươi bốn con. Nhìn vào trong thùng gỗ mấy con cua bò qua bò lại tìm cửa trốn thoát, Lâm Thông Bảo trong tính toán nên dùng cách nào để thưởng thức cua đồng đây. Cua đồng cái đầu đều rất lớn, một con nặng không tới 1 ký, thì cũng được 800 gram, bốn người mỗi người chỉ cần hai con là đã đủ ăn rồi.

Đem cái thùng gỗ to chứa đầy cua đổ vào thêm một ít nước trong, lại bỏ vào trong nước một tí muối, để cho cua đồng nhả đất ra bùn ra. Chờ thời gian không sai biệt lắm thì đem chúng nó đi chà rửa, không chỉ có vỏ ngoài cùng bụng dưới của nó, còn có má cua cùng đầu cũng đều phải rửa sạch. Lúc tẩy rửa cần phải chú ý không để cho mình bị kẹp, bởi vì cái càng của chúng nó sẽ không mềm lòng, cũng sẽ không cho là người đang giúp nó tắm rửa, xuống tay sẽ ác hơn!

Bốn người sau khi rửa sạch cua đồng, Lâm Thông Bảo liền đem chúng nó toàn bộ cho vào nồi đi hấp, bởi vì nơi này cua đồng đều rất là lớn, thẳng đến 30 phút trôi qua, cua đồng mới chậm rãi chuyển hồng, chờ đến thời gian không sai biệt lắm thì tắt lửa, để cho cua thoáng nguội trong chốc lát, thời gian chờ đợi thì đi làm tương chua, đương nhiên sử dụng vẫn là “dứa bài tương” (í là bên ngoài là trái dứa nhưng bên trong lại là nước tương).

Sau khi chế biến tương chua xong, phân ra thành bốn phần cho mỗi người một phần, sau đó mang tới cái nồi hấp cua lớn đặt ở trên bàn. Khải Đạt ba người người nhìn ta, ta nhìn người, cũng không biết xuống tay như thế nào mới được.

“A, đừng nhìn, ta làm mẫu cho các người xem.” Nói xong, Lâm Thông Bảo cầm lấy một con cua đồng, trước tiên bóc đi cái mai của con cua, bên trong lộ ra phần thịt trắng nõn cùng mỡ ngưng tụ, rút đi cọng hình răng cưa cùng cái yếm dưới bụng cua, hai tay đem cua đồng bẻ thành hai đoạn, Lâm Thông Bảo lấy ra phần gạch cua màu mỡ, gạch cua màu vàng óng ánh xém chút bị rơi ra, Lâm Thông Bảo “A ngô” một ngụm tiếp được gạch cua, bỏ vào miệng nhai nhai, ăn vào thơm ngào ngạt, nhìn Khải Đạt ba người gần như sắp chảy nước miếng đến nơi.

Khải Đạt là người đầu tiên nhin không được, cầm lấy một con cua học theo Lâm Thông Bảo bắt đầu ăn, một ngụm “phup” cắn xuống, cái miệng nhất thời tràn đầy hương cua, Khải Đạt hai mắt sáng ngời, “Ăn ngon, thật là thơm!”

Giai cùng Lộ hai người làm sao còn kiềm chế được? Đồng thời lột vỏ, bẻ chân bẻ càng, bốn người cùng nhau ăn cua đến vui vẻ, Lộ e lệ còn cẩn thận từng tí bóc từng miếng thịt nhỏ trong con cua mà ăn, nhưng giống như Khải Đạt vậy cơ hồ chỉ có thể dùng lang thôn hổ yết để hình dung, ngay cả chân cua đều bị cắn đến vụn vỡ. Về phần gạch cua trong vỏ cua, Lâm Thông Bảo mang tới một chiếc đĩa, trước đem gạch cua lựa ra, gắp ra ngoài, gạch cua nước cua có thể nói là rất nhiều, hần đương nhiên không thể buông tha. Lúc sau, bốn người không để ý đến dạ dày, há mồm mà ăn cua liền miệng, rất nhanh đã đem tám con cua giải quyết sạch sẽ không còn một móng, cho dù là Giai văn nhã hay là Lộ thoát nhìn nhỏ xinh thì cũng đều đem hai con cua nhét vào trong bụng không sót chút nào.

Nhưng cua đồng thật ra ăn không no bụng được, mấy người ăn xong cua, lại nướng thêm mấy con cá lấp đầy bụng, ngồi ở một chỗ đánh ợ một cái. Khải Đạt ôm Lâm Thông Bảo nói; “Tiểu Bảo, người thật lợi hại, nắc ~ tại sao cái gì tới tay của người đều sẽ trở nên....Nắc, ngon như vậy!”

“Thực sự ăn quá ngon, người nhất định phải dạy chúng ta... a...” Giai ôn hòa cười cười, có chút ngạc nhiên mà nhìn Lâm Thông Bảo.

“Ta...Ta cũng muốn học, a...Ta muốn làm cho lỗ mã cùng mẫu mã còn có ca ca của ta ăn...” Đây là then thùng Lộ.

“Không thành vấn đề, các người mới vừa rồi cũng nhìn thấy, cua đồng kỳ thật hấp ăn rất ngon, tương chấm có thể dùng nước tương thay thế, còn có...” Lâm Thông Bảo châu đầu bắt đầu giảng giải các hạng mục ăn cua cần chú ý, còn có một số liệu lý đơn giản khác của việc ăn cua.

29. Chương 29: Cua Đồng! Không Phải Hải Hòa →__→

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Mộng

Beta: Nhã

Bất tri bất giác trời đã chuyển tối, Khải Đạt cùng ba người thấy thời gian không còn sớm nữa, liền lần lượt tạm biệt nhau trở về, Lâm Thông Bảo vội ngăn bọn họ lại, kêu bọn họ chờ một chút, đem mười sáu con cua đồng còn lại lấy ra mười con hấp chín đưa cho bọn họ để phân nhau mà ăn, thuận tiện cảm ơn vài vị thú nhân mấy ngày qua đã trợ giúp.

Ba người đi rồi, Lâm Thông Bảo đem mấy con cá qươ được để vào trong chảo rán, lại lấy ra sáu con cua đồng, dự định làm nhanh một chút để khi Viêm và Tiểu Lạc trở về dọn lên cho bọn họ ăn, cầm bốn con đem hấp, hai con còn lại Lâm Thông Bảo định chưng cách thủy. Chưng cách thủy cùng hấp, hai cách làm không khác nhau là mấy, chỉ là ướp nhiều gia vị hơn một chút mà thôi: đem mỗi con cua đồng đều lột bỏ xác, cắt thành sáu miếng, ngay cả vỏ dính thịt cũng cùng để vào trong nồi, cho vào chút gừng tỏi, một ít rượu vừa đủ, xì dầu, chút ít muối, đường mật trộn đều rồi bắt đầu chưng.

Cua đồng vừa mới chưng chín, Viêm cũng vừa lúc ôm Tiểu Lạc trở về, vừa vào nhà liền nghe được một mùi thơm thoang thoảng trước đây chưa từng ngửi qua, Viêm liền tò mò, tiểu tử kia lại từ không gian làm ra đồ ăn mới sao?

Tiểu Lạc cũng ngửi thấy mùi thơm, thậm chí cả người đầy mồ hôi cũng không để ý, vươn lên bàn tay nhỏ bé mũm mĩm của mình quơ quơ, há mồm liền ồn ào: “Mẫu mã, mẫu mã ~ Thơm thơm ~”

Lâm Thông Bảo đem cua đồng đã chưng chín dọn lên bàn, quay đầu lại liền bắt gặp Tiểu Lạc từ trên thân Viêm tuột xuống, cái mông nhỏ lắc la lắc lư mà chạy về phía hắn.

“Mi cái thùng cơm này, chỉ biết có ăn thôi, nhìn một thân đầy mồ hôi này, trước đi tắm rửa đã.” Lâm Thông Bảo nói xong liền ôm chầm lấy Tiểu Lạc đang bổ nhào vào lòng ngực mình, vỗ vỗ cái mông nhỏ của nó rồi ôm nó lên, sau đó hướng về vẻ mặt ôn nhu của Viêm nói: “Người cũng đừng đứng đó mãi, chắc là mệt mỏi lắm? Trước đi tắm rửa một chút rồi ra ăn cơm.”

“Được.” Viêm gật gật đầu đi đến ôm Lâm Thông Bảo một cái, cúi đầu đem cái trán dán ở trên cái trán của Lâm Thông Bảo nói: “Tộc nhân nhờ ta chuyển lời, nói cảm ơn thịt nướng của người, ăn cực kỳ ngon.”

“Ha, không có gì, ta chỉ là muốn cảm ơn bọn họ mấy ngày nay đã giúp chúng ta xây nhà mà thôi.” Lâm Thông Bảo mỉm cười.

Nguyên lai mấy ngày nay Lâm Thông Bảo vẫn muốn hưởng các thú nhân trong Bộ Lạc tỏ vẻ cảm tạ, nhưng mà nhân số quá nhiều, hẳn cũng không thể giống như ở thời hiện đại mở một cái tiệc rượu lớn như vậy mà chiêu đãi? Huống hồ hiện giờ ở thế giới này cũng không có lưu hành phong lệ đó, hơn nữa cũng không có tài nguyên cho người lãng phí. Vì thế Lâm Thông Bảo dặn Viêm mỗi ngày sẵn Tiêm Nha thú nhiều một chút, đem chúng nó nướng chín, sau đó thì phân ra đưa cho các thú nhân ăn, thứ nhất có thể đáp tạ bọn họ đã hỗ trợ xây nhà, thứ hai những thú nhân này luôn bận rộn xây nhà mà quên cả việc ăn cơm, chút thịt này tuy rằng không thể khiến cho bọn họ no bụng, nhưng tốt xấu gì cũng lấp một chút vào cái bụng trống trơn của họ.

Viêm nhìn tiểu tử kia mỉm cười, vì hắn nhu thuận cùng biết ơn mà cảm thấy cao hứng, nhin không được cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của hắn, dẫn theo tiếng khinh hô chưa kịp phát ra của hắn nuốt vào trong miệng mình.

“Um.” Khoảng cách gần như thế, cái mũi Lâm Thông Bảo toàn bộ đều là nhiệt lực tỏa ra trên người Viêm, bị huân đến choáng váng mơ hồ, hẳn nữa mềm tựa vào lòng ngực Viêm.

Thật vất vả chờ Viêm rời đi, Lâm Thông Bảo toàn thân đã muốn vô lực, chờ hắn lấy lại tinh thần, thì vội hít hà mấy hơi, lại phát hiện mình đã ở trong phòng tắm, Viêm đang ôm Tiểu Lạc đứng ở bên thùng tắm lớn, dạy nhóc con dùng Thủy chi lực rót nước vào trong bồn tắm. Nhìn nhóc con kia cố gắng phát tay một chút lại một chút đem nước xuất ra ngoài, Lâm Thông Bảo nhin không được mắng nhiếc — Viêm chết tiệt, dám ở trước mặt Tiểu Lạc hôn hắn, cái này là dạy hư tiểu hài tử biết không!? Hiện tại còn giả bộ làm như không có việc gì! Rất đáng giận có biết hay không!?

Sau khi ba người tắm rửa sạch sẽ xong, mọi người cùng nhau ngồi xuống trước bàn, Viêm nhìn chằm chằm cua đồng trên bàn có chút nghi hoặc, mấy thứ này thoạt nhìn thật là xấu xí, nhưng lại tỏa ra hương vị rất thơm.

“Mẫu mã ~ hôm nay chúng ta ăn cái này sao?” Tiểu Lạc phồng lên cái má bụ bẫm, dùng ngón tay mập mập chọt chọt cái càng nhỏ của cua đồng.

“Tiểu Lạc ngoan, hôm nay chúng ta sẽ ăn cái này.” Lại thấy Viêm nghi hoặc, vì thế lại bổ thêm một câu: “Tuyệt đối ăn ngon.”

“Ta tin tưởng người.” Viêm gật gật đầu, hẳn đương nhiên sẽ không hoài nghi lời nói của giống cái nhà mình, tiểu tử kia đã gây cho hắn đủ loại kinh hỉ, lại thuận miệng hỏi: “Nó gọi là gì? Phải ăn như thế nào?”

“Loại này kêu là cua đồng, là ta ở con sông nhỏ bên cạnh nhà bắt được.” Lâm Thông Bảo chỉ vào mấy con cua đồng đã qua xử lý và con cua đồng còn nguyên vẹn nói.

Tiểu Lạc lập tức học theo nói: “Hà ~ hài? Hài hòa hài hòa! Hài hòa!” Nói xong lời cuối cùng còn đứng ở trên ghế, vừa nói vừa nhô cái mông lên xoay xoay.

“Phốc! Ha ha ha ha....” Lâm Thông Bảo một cái nhin không được, cười ra tiếng, cua đồng — hài hòa thật đúng là giống như có chuyện như vậy, trước kia lúc cùng người khác nói chuyện phiếm, thường có người dùng ‘cua đồng’ thay thế cho hai chữ ‘hài hòa’

Cua đồng = héxié

Hài hòa = héxié

Phát âm hơi giống nhau, còn hai chữ ‘hài hòa’ này có nghĩa bóng nào k thì khụ.... Xin thứ lỗi Mộng cũng k biết a T^T

Nụ cười này của Lâm Thông Bảo, lại rước lấy ánh nhìn chăm chú nghi hoặc của hai người kia, thậm chí ngay cả Tiểu Lạc người đã chọc cười Lâm Thông Bảo cũng hoàn toàn không biết gì, trực tiếp từ trên ghế nhảy xuống leo vào trong lòng Lâm Thông Bảo, ôm cổ của hắn, giương cái miệng phấn nộn ồ ồ ào: “Mẫu mã ~ ăn hài ~ hòa ~”

“Khụ khụ..... ăn..... là ăn cua đồng.” Lâm Thông Bảo che miệng nín đến run rẩy, hài hòa thần mã, thực ăn không nổi a!

Viêm một bên nghe hiểu được ý tứ của Lâm Thông Bảo, một bên khước miệng nhếch lên, nói: “Ăn, là ăn cua đồng!”

Lâm Thông Bảo đỏ mặt cúi đầu cầm lên một con cua đồng chừng bắt đầu dạy bọn họ làm thế nào ăn, không phải chưa từng thấy Viêm cười, nhưng mà mỗi lần hấn đều chống đỡ không được cái loại ôn nhu này.

Lâm Thông Bảo yên lặng lột xác cua, lấy ra thịt cua trắng ngần đút cho Tiểu Lạc đang ngồi trong lòng mình, nhóc kia thích ngọt, thỉnh thoảng vươn đầu lưỡi liếm những vụn dính trên đầu ngón tay, ngay cả khi ăn xong cũng phải đem xác cua cầm đến lại hút lấy mấy cái mới thôi.

Về phần Viêm, Lâm Thông Bảo ngẩng đầu thì thấy, giở nha, không hổ là người làm ra da bánh bao hoàn mỹ, đều là lột cua đồng, hấn có thể lột đến không nhanh không chậm, rất có khí chất tiêu sái, nhưng hấn vẫn chỉ đào thịt ra khỏi xác, sau đó để vào trong chén gỗ cũng không ăn.

“Tại sao lại không ăn? Là không thể ăn sao?” Lâm Thông Bảo nghi ngờ.

Viêm ngẩng đầu, thấy nghi hoặc của Lâm Thông Bảo, hấn đưa tay đẩy cái chén về phía cậu, “Người ăn.”

Lâm Thông Bảo đỏ mặt, đem chén đẩy trở về, nói: “Ta đã ném qua, người ăn đi.”

“Không cần, người ăn trước, rồi ta sẽ ăn.”

Lâm Thông Bảo nhìn nhìn Viêm tỏ ra rất nghiêm túc, thở dài, thú nhân có đôi khi rất kiên trì, nói sao cũng vô dụng, Lâm Thông Bảo đem thịt cua tuyết trắng trong chén chấm nước chấm, bỏ vào trong miệng, ừm, thực ngon quá đi, không có mùi vị dư thừa, ăn vào hơi dai, hoàn toàn không có cảm giác tội, mang theo một vị ngọt nhàn nhạt, Lâm Thông Bảo ăn đến vui vẻ ra mặt.

Nhìn giống cái ăn đến ngon miệng, Viêm cảm giác sâu sắc sung sướng, cầm qua cua đồng cũng bắt đầu ăn.

Tiểu Lạc cùng Lâm Thông Bảo đều thích cua đồng hấp, chỉ có Viêm thì thích cua đồng chưng, cũng có thể liên quan đến vấn đề khẩu vị của thú nhân so ra nặng hơn. (Nhã : thể Tiểu Lạc không phải thú nhân sao =.=)

Ăn xong cua đồng, mấy người lại ăn chút thịt nướng, cuối cùng còn uống một bát canh trứng tiêu thực. Viêm đi qua ôm Tiểu Lạc đang cùng Lâm Thông Bảo chơi đùa trên giường đá, vật nhỏ Tiểu Lạc sớm không ngoan mà biến thành hổ hình uốn tại trong lòng Lâm Thông Bảo làm nũng lăn lộn.

“Hôm nay tình cờ gặp Tử, hấn bảo ngày mai muốn đi chặt một ít cây trúc về chế tác một số gia cụ.” Viêm hôn nhẹ cái trán Lâm Thông Bảo nói.

“Đi? Đúng nga. Còn có cây trúc! Ta cũng muốn đi.” Lâm Thông Bảo ngồi dậy, tuy rằng đã sớm tiến vào thu, nhưng cây trúc có chỗ vẫn rất là hữu dụng, còn có măng nữa! Thứ này chỉ cần chế biến một ít là có thể bảo tồn, hơn nữa hương vị cũng rất ngon.

“Không được, bên ngoài quá nguy hiểm.” Viêm không hi vọng tiểu tử kia bị thương.

“Cái gì?! Cái gì gọi là không được! Có người ở đây còn nguy hiểm sao?” Lâm Thông Bảo mới không muốn ở nhà đâu, hấn đã thật lâu không có đi ra bên ngoài.

“Có dã thú, nguy hiểm!”

“Sẽ không, không phải còn có người bảo hộ ta sao? Chẳng lẽ người nhần tâm để ta một mình ở nhà?”

“....” Viêm đương nhiên không muốn để cho giống cái rời khỏi tầm mắt của mình, nhưng hấn vẫn rất là lo lắng.

“Người yên tâm, ta nhất định sẽ luôn đứng bên cạnh người, không ly khai.” Vì Lâm Thông Bảo luôn mãi cam đoan, Viêm đành phải đáp ứng, Viêm nắm tay Lâm Thông Bảo dặn dò: “Không cho phép tùy tiện đi loạn, phải luôn ở bên ta.” (cầu huyết sao? Ta như thế nào cảm giác đây giống như là đang bày tỏ?)

“Biết rồi biết rồi.” Lâm Thông Bảo cười hì hì đáp ứng, lại nghĩ tới chuyện buổi sáng, vì thể hưng trí bưng bưng nói: “Viêm, người xem ta có phải đã cao lớn hơn hay không? Hôm nay Khải Đạt cùng Cao bọn họ đến đây, ta mới phát hiện mình thể nhưng cao lên không ít.”

Viêm nhìn tiểu tử kia ngồi ở trong lòng ngực mình, sờ sờ mái tóc đen huyền mềm mại của hắn nói: “Đúng là đã cao lớn hơn một chút, tóc cũng dài....” Nhưng đối với vóc dáng của thú nhân mà nói, Lâm Thông Bảo cao hơn 10cm thật sự là không thấm thía vào đâu. Vì thế Viêm ở trong lòng nói: mau mau lớn lên, trưởng thành có thể làm chuyện muốn làm, sinh bảo bối.

“Người nói xem có phải nhựa cây thánh thụ Lạp Mĩ Đạp Ân kia thật tốt không, hiện tại ngấm lại, khí lực của ta so với trước kia lớn hơn rất nhiều, nếu ta vẫn cứ uống tiếp, về sau có thể lớn lên cao to cường tráng giống người vậy không?” Lâm Thông Bảo tưởng tượng một chút hình dáng cao lớn cường tráng của mình, giống như Viên có cơ bụng tám khối, cơ thể đầy cơ bắp, nhất thời giựt giựt, tựa hồ.... có chút lạnh a? Tiếp theo trong đầu đột nhiên lóe ra hai cái chữ to đùng “Phản công” — Lâm Thông Bảo hữu thần , ni mã! Ta còn chưa có bị áp đầu, lúc này đã nghĩ đến chuyện phản công, có cần hổ cha đến như vậy không a!

Viêm tựa hồ cũng nghĩ tới điều gì, khoe miệng không chế không được giật giật, nói: “Thánh thụ thánh dịch cũng không thể sử dụng thời gian dài, đem thân thể của người cao lớn đến một trình độ nhất định, thánh dịch sẽ không còn có tác dụng với thân thể người nữa, uống nhiều hơn nữa cũng vô dụng, ngược lại còn lãng phí.” Lâm Thông Bảo sau khi nghe xong Viêm giải thích, có chút nghi ngờ, lại có chút thất vọng — đều có cùng một đạo lý y chang thuốc bổ trên địa cầu, ăn càng nhiều sức đề kháng càng lớn, hiệu quả cũng càng ngày càng mất hiệu nghiệm.

Đợi ngày mai sau khi đi rừng rậm trở về, cũng nên đến chỗ tế ti kiểm tra một chút, độ trưởng thành của thân thể tiểu tử kia đã bắt đầu thông thả chậm lại, có lẽ không lâu nữa là có thể..... Viêm thâm tình mà cúi đầu nhìn bảo bối trong lòng mình, không biết đang suy nghĩ cái gì. Tiếp thu được tầm mắt nhìn đến, Lâm Thông Bảo cũng nghi hoặc mà nhìn Viêm, nhưng đáng tiếc là mõ thú nhân còn đang thất thần, hoàn toàn không có biện pháp tiếp thu tín hiệu, vì thế hai người cứ như vậy giằng co....

Tiểu Lạc thoải mái mà ngáp một cái, nhìn hai người đang “Thâm tình đối diện”, ngẫm liếc mắt: đây là muốn hôn xuống đúng không? Sao còn chưa hôn xuống chứ? →__→ nhìn hai người hoàn toàn không có động tĩnh, Tiểu Lạc không nhịn được mà phun trào: uống phí nó mỗi ngày xuất môn, cho các người “Thể giới hai người”, kết quả đến bây giờ còn chưa có động tĩnh! Nó khi nào thì mới có thể có đệ đệ a?

30. Chương 30: Xuất Phát Đi Tìm Trúc, Tử Đáng Thương

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Mộng

Beta: Nhã

Ngày hôm sau, Tử cùng Tạt Ân đến gõ cửa nhà Lâm Thông Bảo, lúc này Lâm Thông Bảo đang chuẩn bị một số vật dụng mang theo, hắn chuẩn bị mang theo lương khô cùng nước uống bỏ vào trong không gian, mặc dù nói thức ăn chỉ cần đi săn một chút là có, nhưng mà cũng không thể cam đoan nhất định thích hợp cho hắn ăn a. Đương nhiên dụng cụ làm bếp cũng phải đem theo bên người, may mắn ở trong không gian cũng dư vài bộ, không lo không nấu được thức ăn.

Vài người mới bước ra khỏi nhà thì đụng phải Hàn đang đứng chờ ở cửa, sau khi bắt chuyện với nhau mới biết được, hôm nay Khải Đạt cũng rất muốn đi theo, nhưng bị Hàn ngăn cản. Nhìn Lâm Thông Bảo cũng muốn cùng đi đến rừng rậm, lại thấy Tiểu Lạc được hắn ôm vào trong ngực, nghĩ đến Viêm là muốn cả nhà cùng đi, liền lên tiếng ngăn cản nói; “Viêm, mang theo hai tiểu tử kia quá nguy hiểm.”

Lâm Thông Bảo biết hần lo lắng, vì thế giải thích: “Không phải, chỉ có ta đi, Tiểu Lạc không có đi theo, chúng ta tính mang nó đến nhà của tộc trưởng, nhờ tộc trưởng giúp chúng ta trông coi nó một ngày.”

Hàn nghĩ nghĩ, nếu chỉ đem theo một giống cái đi vào rừng rậm thì còn có thể, dù sao vài cái thú nhân cũng không phải làm bình hoa. Vì thế gật gật đầu, lại nhìn Tiểu Lạc trong lòng Lâm Thông Bảo, tiểu tử kia chính là đang mở to mắt đảo qua đảo lại vài cái thú nhân. Hàn nghĩ nghĩ, có chút bận tâm để cho Khải Đạt ở nhà một mình hần sẽ rất cô đơn, liền mở miệng nói: “Để cho Tiểu Lạc đến nhà của ta đi, Khải Đạt có thể chiếu cố nó.”

Lâm Thông Bảo nhận tình sáng lên, so với vị tộc trưởng thúc thúc còn chưa quen thuộc cho lắm, Khải Đạt tuy rằng tùy tiện, nhưng hần cũng nhận thức đã lâu, trái lại làm cho hần an tâm hơn chút, vì thế gật đầu đáp ứng, mấy người liền thay đổi hướng đi chuyển đến về phía nhà của Hàn. Thời điểm Khải Đạt biết được Lâm Thông Bảo cũng đi theo, nhất thời hâm mộ, nhưng hần cũng biết nếu có nhiều giống cái đi theo, sẽ làm tăng thêm gánh nặng cho các thú nhân, hơn nữa hần cũng thích Tiểu Lạc, vì thế vui sướng mà ôm lấy Tiểu Lạc, cam đoan mình nhất định sẽ chiếu cố tốt nó.

Ra khỏi Bộ Lạc, một lần nữa hít thở không khí thiên nhiên, Lâm Thông Bảo cảm thấy thập phần vui vẻ, hần cười hì hì ngồi ở trên người Viêm, mấy người cùng nhau bay lượn trên bầu trời rộng lớn, nhìn phía dưới những gốc đại thụ không ngừng xẹt qua, Lâm Thông Bảo nhận không được tán thưởng: “Nơi này phong cảnh thật đẹp ~” nhưng hần cũng biết vật nào càng xinh đẹp, thường thường cũng là nguy hiểm nhất, nếu bên người không có các thú nhân, hần nhất định không dám một mình tiến vào rừng rậm, nhớ tới dã thú đáng sợ này, Lâm Thông Bảo còn có xúc động đánh cái rùng mình....

Vài cái thú nhân hồ hình không giống nhau, Tập Ân là một màu nâu sẫm bình thường, Hàn là màu xanh, mà Tử, Lâm Thông Bảo chưa từng thấy qua một lão hồ có màu tím, thân hình tao nhã, so với các thú nhân trông vừa thô kệch uy vũ, hình thú của Tử, vô luận là thể hình hay là trên đường cong đều có thể nói là ‘đẹp’! Nhưng lời này, hần cũng không dám trước mặt Tử, bởi vì Lan tuy rằng thực phúc hắc, nhưng Lan chưa từng bao giờ nói dối, đối với thủ đoạn gây sức ép của Tử, hần vẫn là không muốn thỉnh giáo chút nào.

Sinh vật nơi này cùng với trên địa cầu đại bộ phận đều không giống nhau, dọc theo đường đi, Lâm Thông Bảo không ngừng phát hiện được những thứ mới lạ, “Đây là cái gì? Thoạt nhìn giống như con chuột.”, “Con chim này tại sao không có mỏ, vậy nó làm thế nào ăn được a?”, “Con ếch cũng có thể bay? Quá thần kỳ!”.... Có đôi khi nhìn thấy một thứ gì đó trông giống giống trên địa cầu thì đến nỗi phải dừng lại cẩn thận nhìn kiểm tra một chút, xác nhận có thể ăn được hay không, sau đó thì đi tiếp.

Liên tiếp đi một chút ngừng một chút, vốn nửa ngày lộ trình, lại bị kéo a kéo đến trưa, mới chỉ đi được hai phần ba, Lâm Thông Bảo chỉ đành phải xin lỗi mà le lưỡi, chủ động tiếp nhận nhiệm vụ nấu cơm, trên một đường này thu hoạch cũng rất phong phú, nhất là lại phát hiện khoai sọ!

Khoai sọ giá trị dinh dưỡng rất cao, giữa thân củ có hàm lượng tinh bột cao tới 70%, nó có thể dùng làm lương thực, lại có thể làm rau dưa, là một kho báu để làm thức ăn chay thích hợp cho mọi lứa tuổi. Khoai sọ ăn vào mềm dẻo xốp trơn, sau lớp vỏ là một màu sáng như ngọc trông rất bóng bẩy, phương pháp chế biến món ăn cũng có rất nhiều cách, luộc, hấp, nướng, chiên cũng được, vô luận là thực hiện bằng loại nào, chỉ cần phương pháp thích đáng, đều có thể trở thành cao lương mỹ vị. Bình thường phương pháp chế biến thường thấy nhất chính là đem khoai sọ nấu chín hoặc chưng cách thủy sau đó chấm đường ăn. Khoai sọ còn có thể nấu cháo, đem khoai sọ cắt thành từng miếng sau đó đem nấu chung với hạt bắp hoặc đậu, trộn chung lại rồi nấu cháo, sắc hương vị đều rất ngon. Còn có nấu chung với thịt để ăn, bình thường Lâm Thông Bảo thích nhất chính là đem thịt sườn băm nhỏ, rồi trộn chung với khoai sọ để vào trong nồi áp suất nấu chín, cái kia ý vị có chút — đẹp mắt! Nhưng cần phải chú ý là, khoai sọ hàm chứa khá nhiều tinh bột, một lần không thể ăn quá nhiều miễn cho tiêu hóa bị trệ khí không tốt.

Lâm Thông Bảo vui thích mà ngồi dưới tàng cây, mở ra túi da thú chứa đầy khoai sọ, lấy ra một củ, bởi vì thể giới này biến dị, khoai sọ tuy nhìn bề ngoài thoạt nhìn thực bình thường, nhỏ thì rất nhỏ, to thì cũng to phi thường, đã sắp vượt qua trái bóng bình thường rồi, hơn nữa vẫn không biết rốt cuộc vị đạo của nó như thế nào, cho nên Lâm Thông Bảo cẩn thận mà lấy ra hai củ khoai sọ, những củ còn lại đều là loại nhỏ. Sau khi kêu Viêm rửa sạch khoai, đem hai củ khoai sọ này cắt thành từng miếng rồi ngâm vào trong nước đã chuẩn bị trước, loại nhỏ thì để trong một chậu, loại lớn thì tách ra để trong một chậu khác.

Vì muốn thử hương vị, Lâm Thông Bảo đầu tiên đem một ít khoai sọ để vào trong nồi áp suất, rắc vào chút muối, bắt đầu nấu, loại phương pháp này vừa nhanh lại rất nhanh, rất mau khoai đã chín rồi.

Đem khoai sọ đổ vào trong chậu, Lâm Thông Bảo cẩn thận lấy ra một củ, “Hô ——” mới lấy ra khoai vô cùng nóng, tay phải đổi sang tay trái qua lại liên tục trong chốc lát, sau khi độ nóng được giảm bớt, hắn cẩn thận lột vỏ khoai, lộ ra màu xanh ngọc bên trong, thoạt nhìn phi thường ưa thích, cẩn thận khẽ cắn một ngụm, hương vị mềm dẻo thật sự làm cho người ta tưởng niệm đã lâu —— ăn quá ngon, còn tưởng rằng sẽ không được ăn khoai nữa, Lâm Thông Bảo cầm khoai trong tay nghĩ, trong không gian của mình cũng không có thứ này a!

“Viêm, người nếm thử chút đi.” Lâm Thông Bảo lại lột vỏ một củ khoai sọ đưa cho Viêm đang ở một bên xử lý Tiềm Nha thú, con này là lúc này hắn và Tập Ân đi săn để làm cơm trưa, hiện tại Tập Ân cùng Hàn đang đi xung quanh đánh đuổi dã thú.

Viêm một ngụm nuốt vào miếng khoai, lưỡi liếm liếm oánh bạch non mịn dính trên đầu ngón tay, “Ăn ngon.” —— không biết đây là nói khoai sọ hay là ngón tay, rước lấy Lâm Thông Bảo thẹn quá thành giận nhìn chằm chằm.

“Ai nha, ta thật sự là mạng khổ mà! Đứng ở chỗ này giúp người ta bảo hộ giống cái, cứ nhiên bị người ta xem như người tàng hình coi như xong đi, ăn không được một miếng khoai sọ cũng thôi đi, khả cũng không cần ở trước mặt thú nhân độc thân là ta đây trình diễn màn ân ái ái được không? Ôi, lòng ta a —— thật sự là lạnh thấu!” Đứng ở một bên nhìn từ đầu tới đuôi Tử ôm ngực, một bộ dạng ta thực đau lòng. Nếu không phải trên mặt hắn hiện ra biểu tình đang xem kịch vui, thì còn lại đều giống như chuyện vừa rồi đúng thật là đã kích hắn.

Lâm Thông Bảo đảo cặp mắt trắng dã: người sẽ thương tâm sao?! Người nếu thật sự thương tâm, vậy tâm của mọi người trong thiên hạ đều nhất định sẽ tổn thương, đều sắp tê tâm liệt phế rồi! Quá giả! Đừng cho là ta không thấy được biểu tình đầy hứng thú trên mặt của người.

Nhìn Tử cốt nhả trên chọc, Viêm như một cái tử lạnh di động đem tầm mắt ném qua, thành công đồng cứng gương mặt hồ ly của người nào đó, cầm một củ khoai sọ nhỏ đưa cho Tử, mặt không chút thay đổi nói: “Cảm tạ!” Lại quay đầu xử lý Tiềm Nha thú tiếp.

Tử cứng nhắc nhìn củ khoai sọ nhỏ bị cứng rắn nhét vào tay, lại cứng ngắc —— hỗn đản! Máu trên tay người còn chưa có xử lý sạch sẽ a! Máu dính vào rồi có biết không! Đây còn có thể ăn được sao? Còn có! Có người nói cảm tạ với người khác như thế này sao!? Khi dễ người phải không!

Chờ Viêm đem Tiềm Nha thú xử lý tốt, Lâm Thông Bảo đem nó cắt thành từng miếng, lo lắng sức ăn của mọi người, thật để ăn nhất định phải nhiều.

Tiềm Nha thịt mỡ dùng để thắng mỡ cũng không tồi, Lâm Thông Bảo nghĩ tới dạng này, liền trực tiếp dùng thịt mỡ thắng lấy mỡ heo, dầu không thể nhiều, bởi vì bản thân thịt ba chỉ đã có mỡ. Đem miếng thịt dài 6cm, rộng 4cm (khụ, cái này là ấn theo thức ăn của thú nhân mà cắt thế, còn đối với chúng ta thì chỉ cần kích cỡ chừng như con mắt chước là được rồi) bỏ vào trong chảo xào, cho đến khi bề mặt ngả vàng thì bỏ vào một chút hành, gừng, tỏi cho thơm (người thích ăn cay có thể bỏ vào một chút ớt), xào đều tay một chút sau đó cho một ít đường, rượu gia vị cùng xì dầu một lượng vừa phải, lại xào thêm một lúc, tới khi thịt săn lại, lúc này đã nghe thấy mùi thịt tràn khắp khoang mũi, liền đổ khoai sọ vào, kêu Viêm tăng lửa lớn lên, xào chừng hai phút đồng hồ, khoai sọ cũng bắt đầu chuyển sang màu vàng, tiếp theo cho chút muối, bột ngọt, cuối cùng cho nước vào, rồi đậy nắp chảo lại, không đậy một lát thì chín tới.

Một chậu thịt xào khoai sọ sau khi chín, Lâm Thông Bảo lại kêu Viêm đem xương sườn băm thành khối nhỏ, khoai sọ hầm canh xương là một trong những món ăn mà Lâm Thông Bảo thích nhất, còn nhớ hồi lúc 7, 8 tuổi, mẹ thường xuyên làm cho hắn ăn, khi đó thân thể của hắn không tốt, cũng không phải bệnh nặng gì, chỉ là bệnh nhẹ bình thường, phát ban, cảm mạo, một lần bệnh thì phải nằm trên giường vài ngày, khi đó ăn gì cũng không ngon, mẹ liền nấu món này đút hắn ăn, một ngụm khoai sọ mềm dẻo, còn uống một bát canh, quả nhiên là mỹ vị.

Phương pháp nhàn hạ nhất chính là sử dụng nồi áp suất, kỳ thật nồi cát cũng được, nhưng nồi áp suất nhanh hơn, bởi vì thịt khá nhiều, Lâm Thông Bảo liền lấy ra ba cái nồi áp suất cùng nhau hầm, trước đem

xương sườn rửa sạch, để vào trong nồi, đổ nước vào, trước tiên có thể luộc sơ một lúc, đương nhiên cũng có thể giảm bớt đi bước này, trực tiếp để vào gừng, tỏi hầm, để lửa nhỏ hầm chừng bốn mươi phút đồng hồ, xương sườn cũng không sai biệt lắm đã mềm rồi, canh khoảng năm phút nữa, mở nắp nồi ra dùng chiếc đũa thử một chút, xương sườn không quá mềm nát, cũng không có dai lắm, thịt sườn cũng không sai biệt lắm, dễ bị tách rời lúc này là ăn ngon nhất, xương sườn bên trong chỉ cần nấu thêm mười phút nữa thì có thể nhắc xuống. Tiếp theo Lâm Thông Bảo đổ vào khối khoai sọ thật lớn, cho xì dầu vào, rượu gia vị, muối khuấy đều gia vị, đậy nắp nồi lại tiếp tục hầm, khoảng mười phút đồng hồ sau, lại đem nồi áp suất nhắc xuống.

Làm xong khoai sọ, Lâm Thông Bảo lại đem số thịt Tiêm Nha thú còn lại đi chế biến vài món ăn, một ít ruột gan lẫn lộn gì đó thì trước thu hết để vào trong không gian, chuẩn bị về sau cần thì dùng tới. Lại lấy ra thêm một số hoa quả trên đường đi hái được, trái cây đã sắp đi vào chín mùa, lúc này hoa quả cơ bản cũng đã có thể hái rồi, Lâm Thông Bảo còn phát hiện có một loại cây ăn quả giống như trái vải, phi thường thơm ngọt, vì thế hắn hái nhiều một chút thả vào trong không gian, dự định mang về nhà ăn.

Bữa cơm này ăn được phi thường tận hứng, tay nghề Lâm Thông Bảo thật sự không phải bất luận người nào trong Bộ lạc có thể so sánh bằng. Năm người ngồi vây quanh đồng lửa, trên đồng lửa còn nấu một nồi canh nấm rau cải tươi ‘ùng ục ùng ục’ tỏa ra hương khí khắp nơi. Tử mắt phượng híp lại, lè lưỡi đầy quyến rũ mà liếm lấy tàn nước dính trên khóe miệng, cười tủm tỉm nói: “Không hổ là tiểu khả ái, thật sự ăn quá ngon, hại ta đều không nhịn được nghĩ muốn cướp người về nhà a.”

Vừa dứt lời, liền thu được tầm mắt giết người của Viêm phóng tới. Tạp Ân cùng Hàn cúi đầu ra sức ăn, hoàn toàn không có ý định tham gia, Hàn bởi vì bản thân không am hiểu giao tiếp cho lắm, còn Tạp Ân đối với Tử người từ nhỏ cùng nhau lớn lên luôn đấu võ mồm không lại, hơn nữa mỗi lần Tử đối kháng với Viêm, đều đòi không được cái tiện nghi gì, hắn cũng đã thành thói quen ——

Tử sờ sờ cái mũi: “Đừng nhỏ mọn như vậy chứ, ta chỉ là nói mà thôi, ta cũng không dám lĩnh giáo nắm đấm của người.”

“Nếu người thật muốn giống cái, ta đây có thể giới thiệu giúp người.” Viêm dừng một chút, nói tiếp: “Lan như thế nào?”

“.....” Tử bị đơ một chút, đầu chân mày co rút, trừng mắt nhìn Viêm không chút thay đổi hơn nửa ngày, mới phun ra một câu: “Viêm, người ăn quá no sao?”

31. Chương 31: Bị Tập Kích! Đây Là Cầu Huyết Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân? Kia...

Mấy người cơm nước xong xuôi thì nghỉ ngơi trong chốc lát, Viêm bắt đầu động thủ sửa sang lại dụng cụ làm bếp, hẳn biết những đồ dùng làm bếp này đối với Lâm Thông Bảo rất có ý nghĩa, vì thế rất thành thực mà nhận lấy việc rửa chén. Lâm Thông Bảo lấy ra chậu bát đĩa phần đều là bằng inox và bằng gỗ, dù sao khí lực thú nhân quá lớn, bát sứ bình thường thật sự không thích hợp cho bọn họ sử dụng.

Tử ba người tò mò đi tới, cầm lấy cái bát cẩn thận quan sát. “Tiểu khả ái dụng cụ này thật thú vị, ta vừa rồi cũng đã muốn hỏi, những đồ vật này đều là tiểu khả ái chuyên dùng sao? Tiểu khả ái là người Bộ lạc nào? Người ở đó cũng giống như tiểu khả ái đáng yêu như vậy sao? Cũng đều sử dụng những thứ độc đáo này ăn cơm sao?” Tử như hóa thân thành bảo bối đặt vấn đề thao thao bất tuyệt.

“... Người muốn ta trả lời câu hỏi nào trước hả?” Lâm Thông Bảo buồn bực, Tử rõ ràng thoát nhìn nữ tính như thế, tại sao lại thích đặt câu hỏi như thế a?

“Ha ha, không quan hệ, người có thể chậm rãi đáp, từng câu từng câu.” Người nào đó da mặt dày hai tay ôm ngực cười mỉm chỉ mà trả lời.

“...”

“Đừng khi dễ Tiểu Bảo.” Viêm kéo Lâm Thông Bảo qua, ôm vào trong lòng cảnh cáo trừng mắt liếc Tử một cái, lại cúi đầu ôn nhu nói: “Tiểu Bảo đừng để ý tới hần, miệng hần phát bệnh.” Được rồi, người ta mới vừa nói người ăn quá no, cho nên hần dùng phát bệnh để đáp trả người ta, Lâm Thông Bảo khước miệng rút gân, hai người căn bản chính là năm mươi bước cười một trăm bước* đi!

(*) tựa như câu chó chê mèo lắm lông

Cười đùa trong chốc lát, Tử liền khoác bỏ vai Táp Ân kéo Hàn cười hì hì nói là đi đến phía trước đội, lý do là: không quấy rầy thế giới của hai người, chúng ta liền đi trước do đường. Viêm đem đồng lửa trên đất dập tắt, mang đồ bỏ đi đem chôn bên dưới tàn cây rồi vùi lại, còn Lâm Thông Bảo thì phụ trách đem dụng cụ mọi người đã rửa sạch sẽ thu hồi vào trong không gian, hai người thảnh thơi dùng ánh mắt cùng giao hòa trên không trung.

Tại trong không khí mờ ám này, ai cũng đều không phát hiện nguy hiểm đang lặng lẽ tiến đến: một con song vĩ hạt đang len lút ẩn nấp sau bụi cây chờ đợi cơ hội.

Song vĩ hạt, danh như nghĩa chính là hạt tử (bò cạp) có hai cái đuôi, nhưng đây cũng không phải là loại hạt tử nhỏ bé như trên địa cầu. Cái đầu song vĩ hạt dài ước chừng hơn ba thước, chiều rộng gần một mét, còn cái đuôi thì dài có hơn một thước, trước bụng dài nhỏ, sau bụng cường tráng hữu lực, hai cái càng hình tròn, trắng kiện, hai cái càng lớn có thể phóng ra Phong Nhận đơn giản công kích địch nhân, hai cái đuôi phân đoạn gấp khúc mang theo chất độc, tốc độ thật nhanh, thường thường khi hai cái càng phát ra công kích, một khắc kia, độc châm cũng đồng thời đâm vào, đem con mồi giết chết, suốt quá trình hết sức nhanh chóng, gọn gàng.

Loại song vĩ hạt này đặc tính còn thập phần狡 hoạt, bọn nó lợi dụng ưu thế đặc biệt của bản thân mà che dấu bóng dáng của mình, điểm đặc biệt của song vĩ hạt chính là nó có thể biến hóa theo mùa, thân thể sẽ biến thành màu sắc giống như màu thực vật, lúc này, nó ẩn dưới đáy một thân đại thụ gần sát bùn đất, thông minh mà đem giấu cái đuôi của mình ở trong kẽ đá, trên người dính bùn lại bị lá rụng bao bọc lấy, cả người bị lùm cây che lấp, cho nên không ai phát hiện ra nó.

Nó luôn luôn chờ đợi cơ hội, chờ đợi cơ hội giống cái lạc đàn, nó thông minh nên biết mình đánh không lại vài cái thú nhân, cho nên nó phải chờ cho giống cái lạc đàn, sau đó sẽ giết giống cái đó, vì thế nó mượn cây cối nhanh chóng tiếp cận. Song vĩ hạt đề thấp hô hấp, nó đã thật lâu chưa ăn qua bữa tiệc thơm ngon như vậy, từ trên người giống cái truyền đến hương vị mà nói, giống cái này nhất định còn vị thành niên, hơn nữa hương vị thật thơm, khiến nó buông ra lá gan, chuẩn bị đánh một phen.

Con quái hạt tử thật lớn giờ lên hai cái càng cự đại của mình vô cùng im lặng không một tiếng động tiếp cận Lâm Thông Bảo, tuy nhiên Lâm Thông Bảo một chút cũng không phát giác, ngay tại khi hần cúi người xuống tìm kiếm đồ, một khắc kia, song vĩ hạt cảm giác cơ hội của mình đã tới, ba thú nhân đã rời đi, chỉ còn lại một thú nhân, mặc dù khoảng cách gần nhau, nhưng cũng không nhất định có thể đuổi tới kịp, song vĩ hạt gần như đã mất kiên nhẫn cực kỳ nhanh chóng quơ hai cái càng lớn mang theo Phong Nhận quát về phía Lâm Thông Bảo, chờ Lâm Thông Bảo nghe được tiếng gió ngất đầu lên, cái càng lớn đã hiện ngay trước mắt, lúc này hần đã không kịp làm ra phản ứng gì.

Lâm Thông Bảo trừng lớn hai mắt, trơ mắt nhìn nguy hiểm ngày càng gần, trong đầu hiện lên hai chữ “Xong rồi!” thì đột nhiên có một sức mạnh to lớn đem hần kéo về sau, ngay lúc đó có một tiếng đánh

“Phanh” thật lớn, lại một trận trời đất quay cuồng, chờ đến khi hấn kịp phản ứng thì phát hiện mình đang nằm trong một lồng ngực ấm áp quen thuộc, bên tai truyền đến giọng nói quan tâm: “Có bị thương không? Bị thương thế nào?!” Trên gương mặt tuần lãng của Viêm rớt cuộc không thể giữ được vẻ trấn định lúc bình thường, lúc này đã tràn ngập kinh hoảng! Hai tay không ngừng sờ soạng ở trên người Lâm Thông Bảo tìm kiếm vết thương.

Lâm Thông Bảo thật sự đã bị hù dọa rồi, nhưng nhìn thấy thú nhân như vậy, trong lòng nổi lên một trận cảm động mãnh liệt, hít sâu mấy hơi để lấy lại bình tĩnh, sau, hấn muốn nói mình không có bị thương, lại đột nhiên phát hiện trên tay thú nhân lại xuất hiện máu! Tâm lập tức bị người gắt gao bóp chặt — trừ bỏ vừa rồi do bị va chạm làm cho hấn cảm thấy có chút đau đớn bên ngoài, hấn cũng không có cảm thấy trên người mình có vết thương nào, vậy máu kia nhất định không phải là của hấn! Như vậy người bị thương trừ bỏ thú nhân đã cứu mình thì còn có thể là ai?

Lâm Thông Bảo một phen nắm lấy bàn tay đang ở trên người mình sờ soạng, trên tay trái vẫn còn dính đầy máu — quả nhiên! Trên cánh tay trái thú nhân có một đường vết thương dài chừng 10cm hở miệng, miệng vết thương rất ghê có thể nhìn thấy thịt bên trong, bên ngoài thì máu không ngừng chảy ra róc rách! Lâm Thông Bảo nhất thời kích động đỏ bừng cả vành mắt: “Đây là có chuyện gì? Tại sao lại có nhiều máu như vậy? Tại sao người lại bị thương nặng như thế!?”

Một bên nghe được thanh âm liền chạy tới liền đem hạt thú giết chết, Tử cùng Tạp Ân cất bước dài chạy tới, Tử nhũu cặp mày xinh đẹp chỉ trích: “Người quá lỗ mãng! Tại sao có thể dùng thân thể đi chắn! Nếu không phải chúng ta kịp thời giết nó, người dự định cùng tiểu khả ái cùng chết sao!?”

Nguyên lai, mắt thấy hạt thú đánh về phía Tiểu Bảo, Viêm thiếu chút nữa hít thở không thông, ngay cả thần lực cũng quên sử dụng, trong lòng chỉ có một ý niệm: Cứu —!!!

Cứu như thế nào? Ở thời điểm Viêm chưa nghĩ ra, thân thể đã có phản ứng trước, hấn cực kỳ nhanh nhẹn xông lên phía trước Lâm Thông Bảo bảo hộ thiên hạ dưới thân, nâng lên cánh tay trái dùng sức mạnh cơ thể bản thân chặn một kích của hạt thú, cho dù Viêm là một thú nhân cường hãn đi nữa, nhưng vẫn bị Phong Nhận đánh bay, cánh tay cũng bị cắt một đoạn.

Xem bộ dáng kích động của Lâm Thông Bảo, Viêm vốn còn muốn tách ra, nhưng tiểu giống cái ôm chặt cứng cánh tay bị thương của hấn, trên mặt bày ra biểu tình lên án, tâm hấn liền mềm nhũn, an ủi: “Không có việc gì, không đau.”

“Cái gì gọi là không đau? Đã bị thương thành như vậy! Người cho ta mù à!” Lâm Thông Bảo đỏ mắt, như thế nào cũng không tin lời nói như thế của thú nhân, trong lòng hoảng thành một đoàn, loại cảm giác này so với nỗi sợ hãi vừa rồi mình thiếu chút nữa bị giết chết, còn sợ còn khổ hơn.

Trở tay lấy ra cái hòm thuốc từ trong không gian, luống cuống tay chân mà tìm kiếm đồ hữu dụng — miệng vết thương lớn như vậy, không biết thuốc cầm máu có tác dụng không đây? Băng vải buộc được không nữa? Cần phải dùng châm khe cố định? Nhưng mà cần phải lấy loại châm nào đây? Trong hoảng loạn, hấn cơ hồ muốn đem hòm thuốc đổ ra.

“Đừng lo lắng, người xem, đã không có việc gì nữa.” Viêm bắt lấy hay tay hoảng loạn của Lâm Thông Bảo,

lau đi vết máu trên cánh tay, đưa ra cánh tay trái, trên đó vết máu đã bắt đầu đông lại không còn chảy máu nữa cho Lâm Thông Bảo xem. Đối với thú nhân cường đại mà nói, ở trong chiến đấu bị thương chỉ là chuyện cơm bữa, miễn là không tử vong, vết thương có nặng hơn nữa thì chỉ cần tĩnh dưỡng vài ngày là được.

Khả trong lòng Lâm Thông Bảo không có nghĩ như vậy, bản thân hắn sinh hoạt ở thế kỷ 21 một quốc gia hòa bình ngay cả một đứa ăn trộm cũng chưa gặp qua. Trên TV hay chiếu mấy màn võ hiệp, bắn nhau chí chóe những cái đó đối với hắn mà nói chỉ là những thứ hư ảo mà thôi, chiến đấu — đó chỉ là chuyện cười thôi! Bị thương — đó là huân chương của anh hùng! Tử vong — kia là độc quyền thuộc về người xấu! Những sự tình đó cũng đều tựa như mây bay, không có cảm giác chân thực! Bất hiểu mà nói, cho dù thời điểm cha mẹ rời đi nhân thế, khi đó hắn cũng không hiểu lắm, chỉ biết mình sẽ không còn gặp được họ nữa, cảm thấy phi thường thương tâm, nhưng cũng không có hiện tượng chấn động như hiện tại vậy. (Đoạn này có chém mấy chỗ nhá = _=||)

Vừa nghĩ tới vừa rời người này vì mình mà bị thương, thiếu chút nữa ngay cả mạng cũng vứt bỏ, loại thống khổ này khiến cho hắn thiếu chút nữa chịu không nổi khóc thành tiếng, Lâm Thông Bảo nghẹn ngào nói: “Người... Tại sao lại ngốc như vậy chứ?”

Viêm vẻ mặt nghiêm túc nói “Ta không ngốc, là yêu! Ta không thể trơ mắt nhìn người bị thương! Ta tuyệt đối không cho phép người rời khỏi ta!” Nhớ tới một màn vừa rồi, lòng hắn vẫn còn rất sợ hãi, nếu mình đến chậm một bước, kia..... Viêm ôm Lâm Thông Bảo sát vào lòng thề về sau tuyệt không để cho Lâm Thông Bảo lâm vào hiểm cảnh nữa, vì thế sau này Viêm cơ hồ là mỗi ngày đều đi theo phía sau Lâm Thông Bảo, đuổi thể nào cũng không đi.

“Người.... Người....” Lâm Thông Bảo không biết nên nói cái gì bây giờ, trong cổ họng giống như có cái gì đó chặn lại, ề ề thấp phần khó chịu, nước mắt ầm ứ đọng lên hốc mắt, trong lòng giống như được ăn mật vừa ngọt vừa ảm....

Lâm Thông Bảo biết mình thật sự không thể buông tay thú nhân được, khi biết thú nhân vì mình bị thương thì loại tâm tình thật sự làm cho hắn khó có thể chịu được, nếu quả thật mất đi thú nhân, hắn không biết mình sẽ biến thành cái dạng gì. Trong lòng hung hăng tát mình một cái: Lâm Thông Bảo người là cái tên hỗn đản, Viêm đối với người tốt như vậy, người còn không biết đủ, đối với Viêm thân cận luôn ra sức khước từ, không phải là XXOO thôi sao? Sợ cái gì? Chẳng lẽ người còn muốn tìm người khác?!

Nghĩ thông suốt Lâm Thông Bảo đưa tay mần mò lên hai má Viêm, mơn trớn mảy kiếm anh tuấn của hắn, đôi mắt sâu thẳm, cái mũi cao tuấn, đôi môi gợi cảm, tất cả cái này đều thuộc về mình, Lâm Thông Bảo đem môi mình dán lên môi thú nhân, đồng thời ôm chặt người trước mắt, chậm rãi với lưỡi đi vào, cuốn lấy lưỡi hắn, dây dưa, trần trọc, triền miên, thú nhân càng thêm khó nhịn mà làm cho nộ hỏa sâu sắc hơn....

Còn con thú song vĩ hạt bị di vong kia? Từ lúc bị Viêm đỡ công kích liền bị Tử kịp chạy tới cho nó một cái “Kinh Lôi” oanh thành tro bụi, cộng thêm “Đại địa tiêm thứ*” của Tạp Ân đâm nó thành con nhím, cuối cùng bị Hàn dùng trên một trăm cái Phong Nhận cắt nát đến không thể nát hơn, nằm trên mặt đất bốc khói. Nếu con hạt thú này có linh hồn, vậy nó nhất định sẽ đứng lên hò hét: “Không phải muốn ăn giống cái thôi sao? Không đúng? Đây không phải là không thành công thôi sao! Ta cũng không đáng chết đến thế lắm như thế?”

Tiêm thứ = mũi nhọn

32. Chương 32: Cây Tre? Cây Tre!

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mộng: Trong bản qt mình thấy dịch là cây trúc nhưng hỏi anh Gugò thì ảnh dịch là cây tre, theo mình biết những vật dụng như ghế, bàn đều được làm bằng tre, cho nên mình sẽ sửa cây trúc thành cây tre nha mọi người!

Lâm Thông Bảo ghé vào trên lưng lão hổ, néo néo mao, vừa rồi.... Mới vừa rồi, hấn cư nhiên ở trước mặt mọi người hôn Viêm, hơn nữa còn là cách thức tiêu chuẩn nụ hôn dài! Lâm Thông Bảo bưng lấy gương mặt đỏ bừng của mình rên rỉ — thật mất thể diện quá đi thôi! Thiếu chút nữa liền lau súng bóp cò ở trước mặt mọi người trình diễn một màn 18+ a!(ta chém, chém *xoẹt xoẹt*). Nhớ tới Hàn thanh giọng ho khan cùng biểu tình cười nhạo của Tử, Lâm Thông Bảo thiếu điều có một loại xúc động đi tìm chết.

Ngay tại Lâm Thông Bảo không ngừng rối rắm, mấy người họ rất nhanh đã đi đến nơi, Tử đáp xuống trước, hóa hình “Tối rồi, ở ngay phía trước.”

Vài cái thú nhân lần lượt hóa thành nhân hình, Lâm Thông Bảo bò xuống lưng hổ, nhìn phía trước, đáng thương hấn thân hình nhỏ nhắn, thị lực càng không tốt bằng các thú nhân, liếc mắt một cái chỉ nhìn thấy toàn một mảnh cỏ cây xanh um tươi tốt, hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng của cây tre đâu cả.

“Ta tại sao lại không nhìn thấy gì cả?” Lâm Thông Bảo hảo buồn bực.

“Đi về phía trước một đoạn thì sẽ thấy được ngay, ha ha, tiểu khả ái thiệt là nôn nóng.” Tử cười mỉm, làm cho Lâm Thông Bảo xem càng cảm thấy hấn giống một loài động vật giáo hoạt nào đó.(hồ ly ư *tượng tượng*)

Viêm đi tới dùng tay phải ôm lấy Lâm Thông Bảo, tay trái hấn đã được Tử xử lý bằng bó qua, không còn xuất huyết nữa. So sánh với miệng vết thương, hấn càng lo lắng cho Lâm Thông Bảo sẽ lại bị tập kích, dọc theo đường đi vẫn tăng mạnh cảnh giác, hiện tại tiếp đất, lại không chịu rời đi một bước, mà biện pháp tốt nhất chính là đem tiểu giống cái ôm vào trong ngực.

Mấy người đi được một đoạn, Tử đi phía trước mở đường đột nhiên hai mắt tỏa sáng, nói “Hắc, đến rồi.”

“Làm sao? Làm sao?” Lâm Thông Bảo từ trong lòng thú nhân ngẩng đầu lên tìm kiếm, lại chỉ thấy từng phiến quái thạch màu nâu lân lân hình* đứng sừng sững! Tưởng bản thân tìm không cẩn thận, vì thế lại nhìn xung quanh đồng quái thạch một lần nữa, nhưng vô luận nhìn như thế nào cũng chỉ thấy một đồng đá tảng, như thế nào cũng tìm không ra một chút màu xanh lục. “Rốt cục ở nơi nào a? Ta như thế nào nhìn không thấy!”

Lân = vảy: có hình dạng tựa như vảy cá vậy.

“Ai ~ tiểu khả ái tại sao ngươi lại nhìn trên mặt đất chứ? Cây tre không mọc ở trên mặt đất, ngươi phải ngẩng đầu nhìn lên trời mới thấy!” Tử mỉm cười trả lời.

Nghe được câu này, Lâm Thông Bảo trong lòng “lộp bộp” một tiếng vang lên, nghĩ: cây tre mọc trên trời? Xong rồi, sẽ không phải là biến dị đấy chứ?

Bị những thứ biến dị ở thế giới này khiến cho Lâm Thông Bảo có chút buồn bực lại không xác định, hít sâu một hơi, làm tốt chuẩn bị tiếp nhận thiên lôi, Lâm Thông Bảo ngẩng đầu vừa thấy, phốc! Đó là thần mã! Những thứ trên đỉnh đầu mấy tầng đá kỳ dị cư nhiên mọc ra rất nhiều cây tre xanh biếc đang lay động đầy sức sống! Cây tre bình thường đến không thể bình thường hơn!

Lâm Thông Bảo nhất thời có loại cảm giác bị chơi xỏ, ni mã! Không phải thực bình thường sao?

Lâm Thông Bảo quay đầu nhìn về phía Tử: người không có nói dối ta chứ? Thiệt không có nói dối chứ?
→_→

Tử nhìn về mặt hoài nghi của Lâm Thông Bảo ha ha cười lên: “Tiểu khả ái người nhìn như vậy làm cái gì? Chẳng lẽ.... Người thật thích ta sao?!” Nói xong hai tay còn bùm hai má, một bộ dáng phi thường giật mình.

Lâm Thông Bảo càng thêm hắc tuyến — hỗn đản! Để thiên lôi đánh chết người này đi! Thiệt không biết xấu hổ!

Viêm buồn bực nhìn hai người hồ động, buồn bực dùng ánh mắt giết người ra sức đông lạnh Tử, hé ra môi mỏng xinh đẹp mân thành một đường, quyết định sau khi về Bộ lạc nhất định phải hảo hảo “chiếu cố” Tử một chút, nhất là phương diện tình yêu!

Bởi vì quái thạch nhiều còn cao gần mười thước, mấy người quyết định đi lên xem một chút, Viêm ôm chặt Lâm Thông Bảo vào lòng, quái thạch mặc dù cao nhưng cũng không làm khó được thú nhân, Viêm cùng Hàn nương theo phong chi lực đi lên, còn Tử cùng Tạt Ân thì nương theo thạch bích mượn lực nhảy lên trên.

Nhưng khi tới mặt trên rồi, mấy người lại cảm nín, không có chỗ nào có thể đứng a! Cũng may “quái thạch” rất lớn, cao khoảng chừng 10m, cây tre từng cây đứng sừng sững trên đỉnh, Viêm cẩn thận đặt Lâm Thông Bảo xuống đất, còn chính hần cơ hồ cùng cây tre ôm thành một đoàn, Hàn chỉ có thể tìm một “quái thạch” liền nhau khác đứng thẳng, bên kia Tạt Ân cùng Tử cũng lần lượt đi lên, hai cái thú nhân cao lớn lủi lên bên trái trên một cái “măng”, đứng nhìn Tạt Ân thân thể trắng kiện nhất trong số các thú nhân, nhưng thân thủ của hần lại không hề chậm chạp, còn Tử thì không cần phải nói, Lâm Thông Bảo có đôi khi cảm giác so với pháp sư, Tử thỉnh thoảng càng giống một thích khách hoa lệ hơn.

Lâm Thông Bảo sau khi đứng lại cẩn thận đánh giá cây tre trước mắt, đường kính lớn nhất ước chừng hơn 10cm, đường kính nhỏ nhất cũng chỉ khoảng 2cm, chi can cao ngất, thon dài, thoạt nhìn thật xanh biếc tươi mới, lá tre hẹp dài có hình ngọn giáo, trên mặt lá không mao, mặt trái ngược lại có lông tơ nho nhỏ — quả nhiên là cây tre chính tông, hoàn toàn không biến chất!

Lâm Thông Bảo cực kỳ vui sướng, có tre thì có thể làm được rất nhiều thứ, hơn nữa hần đã muốn làm một cái ghế nằm bằng tre lâu lắm rồi, tuy rằng gỗ cũng có thể làm, nhưng hần vẫn thích làm từ cây tre hơn. Có cây tre thì nhất định có măng — măng từ xưa còn được xưng là “Một trong những thứ ăn trân phẩm”, rất nhiều người nghĩ nó không có dinh dưỡng, kỳ thật ngược lại, giá trị dinh dưỡng của nó phi thường cao, có thể làm thuốc giúp thanh nhiệt tiêu đàm, ích khí cùng một số bệnh dạ dày, ngoài ra măng còn có đặc điểm làm giảm chất béo, lượng đường, tăng chất xơ cho cơ thể, dùng măng có thể giúp tăng cường hệ tiêu hóa, biếng ăn.

Lâm Thông Bảo nuốt nước miếng nghĩ: thịt xào nấm măng, thịt gà xào măng, canh măng nấu nấm hương, canh gà nấu măng, măng ngũ sắc xé sợi, salad măng tây dưa leo.... Đúng rồi, còn có măng ngâm chua! Thứ này tốt, có thể bảo tồn thời gian dài, hơn nữa vị chua chua ngọt ngọt, rất thích hợp làm món khai vị, nghĩ đến gần đây Tiểu Lạc hay kén ăn, Lâm Thông Bảo quyết định lấy phần còn dư lại làm măng chua cho nó ăn.

Vì thế Lâm Thông Bảo chạy nhanh cúi đầu tìm măng, nhưng nhìn kỹ chung quanh, nào có cái gì gọi là măng a? Ý vào thân mình nhỏ nhắn, Lâm Thông Bảo cúi sát người xuống gốc cây tre tìm tới tìm lui, nhưng vẫn không tìm được một gốc cây măng nào. Ngay tại Lâm Thông Bảo trầm mồi ngổn ngang vẫn không có cách giải thì Viêm lên tiếng: “Tiểu Bảo, người đang tìm gì thế?” Hần nhìn tiểu tử kia đã lâu rồi, thấy hần đối tới đối lui nhưng không có thu hoạch gì, hần cũng nghi ngờ.

“Ta đang tìm măng, chính là mầm non của cây tre, nhọn, có màu thổ hoàng sắc. Viêm người đã từng gặp qua chưa?”

Viêm nghe Lâm Thông Bảo miêu tả, kết quả trên khuôn mặt tuấn mỹ lại xuất hiện một nét thoáng hiện sắc thái kỳ quái, sau một lúc lâu, hần dùng ngón tay chỉ địa phương dưới chân bọn họ đang đứng, “Người đang tìm cái này sao?”

Lâm Thông Bảo theo tay hắc chỉ cúi đầu nhìn xuống! Hôn mê, nhìn từ phía dưới (nhìn ngang) là không thể nhìn thấy được, khả từ phía trên nhìn xuống lại nhìn thấy rất rõ ràng: tiêm (nhon) thạch này thoát nhìn quái mô quái dạng nhưng bộ dạng cùng mắng giống nhau như đúc, một tầng một tầng hướng chồng lên trên, phía trên ngọn tiêm nha cũng chính là trên địa phương mà bọn họ đang đứng lại rậm rạp rể tre xanh non mịn!

Lâm Thông Bảo buồn nực mà nhìn “măng” phía dưới, quả nhiên không nên tin tưởng cái thế giới quái đản này! Không phải nói mầm tre non mới gọi là măng sao? Như thế nào đến nơi này thì liền biến thành trên đầu măng mọc ra cây tre chứ? Hơn nữa còn là một măng lớn nữa? Lâm Thông Bảo dùng chân giẫm xuống “quái thạch” ở chỗ mình đang đứng đập mấy cái, vụt, thực cứng! Ngồi xổm người xuống nhìn kỹ, “măng” này thấy thế nào cũng rất giống tảng đá, vỏ ngoài vô cùng cứng rắn!

Tuy rằng xem ra giống như là măng, nhưng thứ này có thể ăn sao? Cho dù có thể ăn, răng của mình có thể nhai nổi nó sao? Lâm Thông Bảo cảm thấy trong đầu có vô số măng mỹ thực “vù vù” mà bay đi, cuối cùng hóa thành bọt biển toàn bộ vỡ hết... (_)

Lâm Thông Bảo trong tâm lặng lẽ rơi lệ: Lâm Thông Bảo, cho dù không có măng, cho dù không làm được măng mỹ thực, người vẫn còn có khoai sọ, khoai sọ mỹ thực khô khan a ~ (o)

~“Xuy xuy —“

Ai? Ai đang cười?

“A ha ha — mắc cười quá...” Từ một tay khoát lên trên vai Táp Ân, một tay ôm bụng, cười đến cả người run rẩy, tựa vào trên vai Táp Ân chống đỡ thân thể của mình. “Táp Ân, người có thấy không, ha ha ha... Biểu tình của tiểu khả ái kia — giống như tiểu nha thú dạ dày ăn phải đồ thú vị vậy.”

Tiểu nha thú — ngoại hình giống chuột đồng* (giống con hamster ấy), lại hết như con chuột cống thích đào lỗ, nhưng rất thích phơi nắng, một khi dạ dày ăn phải đồ thối tánh khí sẽ trở nên táo bạo không cho bất luận kẻ nào tới gần, sẽ đối với người tới nhe răng nhếch miệng, kêu gào, rồi đem cái bụng phình tới cực đại, cả người nó thoát nhìn như cái nhung cầu mềm mại! Cho nên những phi thú nhân giống cái đều thích nuôi loại động vật này.

*Hamster iu dẫu đê, đáng yêu wé đi

Lâm Thông Bảo tức giận trừng mắt, lại còn nói hắc giống loài chuột! Làm sao giống!

Cẩn thận tưởng tượng, không đúng, người thứ nhất phát hiện ra cây tre chính là Từ cùng Táp Ân bọn họ, nói cho hắc biết tìm được tre cũng là Từ. Minh nhớ rõ ràng trước khi nhóm bọn họ xuất phát mình đã miêu tả qua hình thái của cây tre cùng măng rồi, khả bọn họ sau khi trở về chỉ nói tìm được cây tre, lại không nói hình thái chúng nó lại chênh lệch to lớn như thế...

Từ không phải là cố ý đi? →_→

“Tại sao người có thể nhìn ta như thế chứ ~ tiểu khả ái.” Tiếp thu tầm mắt hoài nghi nhìn đến, Từ hô to oan uổng, “Người không phải là đang hoài nghi ta chứ?”

“Ách, không có” Lâm Thông Bảo nghĩ nghĩ, lại nói “Ngày đó tại sao người không nói cho ta biết bộ dạng của măng như vậy... Lớn như vậy?”

“Khụ, tiểu khả ái người không phải không có hỏi ta sao?” Từ nhú mày cười, hắc mới không nói cho tiểu khả ái là mình cố ý đâu, bằng không hắc làm sao có thể nhìn thấy biểu tình của tiểu khả ái tròn vo trông như tiểu nha thú chứ?

“Nhưng, nhưng... Được rồi, coi như ta không đúng.” Lâm Thông Bảo biết hắc không còn gì để nói, đối phó với loại người da mặt dày này, hắc thật sự không có biện pháp, trừ phi mình tiến hóa so với da mặt hắc càng dày hơn.

“Tiểu khả ái, người đừng thất vọng, ta lại chưa nói không tìm được măng.” Từ nói, ngón tay thon dài tuyệt đẹp xoa lệ chỉ nơi khóe mắt: vui đùa đã qua, bọn họ nên làm chính sự...

“Di? Có măng?” Lâm Thông Bảo rướn cổ lên hướng Từ nhìn lại, sẽ không phải lại chọc hắc nữa chứ?

“Cẩn thận.” Viêm đưa tay kéo tay Lâm Thông Bảo đang sắp đi đến rìa rừng tre, hấn khả phải nắm thật chặt, không cho Lâm Thông Bảo ngã xuống. Đôi mắt màu vàng trừng qua, Tử chết tiệt, nói chuyện không thể không chỉ nói một nửa chứ?

“Ha ha, kỳ thật nơi này có một loại tiểu động vật.” Tử liếm liếm môi, càng tô điểm nét tinh xảo trên mặt hấn tăng thêm một nét thoáng hiện quyến rũ: “Những cây tre này cũng không phải là không phải có măng mọc, chính là vẫn bị động vật sinh sống ở trong này bứng mất rồi, những tiểu tử kia phi thường đáng yêu, nghe nói mỗi lần đều đến đây nhổ đi chồi non, thoáng cao một chút thì đều lưu lại không cần đến.”

“Đi? Cái động vật gì có thể làm như vậy?” Lâm Thông Bảo tò mò, quay đầu hỏi Viêm vẫn trầm mặt: “Viêm, người biết không?”

Viêm lắc đầu, chỉ vào cây tre nói: “Cũng không rõ ràng cho lắm, ta chỉ nghe nói chúng nó thích ăn loại thực vật xanh này.”

“Ha ha, chúng ta nhìn một cái chẳng phải sẽ biết sao?” Tử đề nghị nói, lắc lắc ngón tay xinh đẹp: “Cam đoan cho người vừa lòng.”

“Thứ kia ở nơi nào thế?” Lâm Thông Bảo lại đánh giá chung quanh, nơi này trừ bỏ mọc đầy “măng đá”, trên đỉnh cành tre lay động, thật đúng là không thấy có cái gì khác.

“Rắc rắc —— chi ——”

Đột nhiên chỗ măng đá Lâm Thông Bảo đang đứng truyền đến một trận thanh âm, ngay sau đó, bên chân Lâm Thông Bảo một khối vỏ măng từ bên trong mở ra....

Đây là một số món măng tưởng tượng của Tiểu Bảo nà

Thịt (bò) xào nấm măng

Thịt gà xào măng tươi

Măng nấu nấm hương

Còn đây là cây măng

Măng vỏ ngoài có dạng sắp xếp như vẩy cá nhá ^^

33. Chương 33: Dọa! Cho Ta Một Tia Sét Đi Tat

Dọa! Đây là cái gì? Bị một màn trước mắt chấn kinh tới, Lâm Thông Bảo che miệng lại, sợ hù đến tiểu sinh linh từ trong măng đi ra, một con vật móng vuốt đen sòm từ trong mở xác vươn ra, tiếp đó lại một cái tiểu móng vuốt cùng màu lộ ra, sau đó hai cái lỗ tai màu đen cùng cái đầu màu trắng đứng thẳng, một con vật núc ních bò ra ngoài....

“Gấu mèo!” Lâm Thông Bảo kinh hô, lại làm cho tiểu tử tròn vo vừa mới bò ra kia kinh sợ. Không trách Lâm Thông Bảo giật mình, tuy nói gấu mèo hi hữu, ở nơi này nhìn thấy gấu mèo cũng đã giật mình, nhưng càng giật mình hơn là con gấu mèo này — đã từng thấy qua con hổ lớn như con lợn, dữ tợn như sa ngư, ai cũng không nghĩ tới sẽ nhìn đến con vật gấu mèo nhỏ xinh đáng yêu như thế này!

Đúng vậy, đó là một con vật bé nhỏ, tiểu gấu mèo lớn cỡ bàn tay Lâm Thông Bảo, sau khi bị kinh hách thể nhưng lại run rẩy vịn vào cái móng nhỏ lui tới xác măng chuyển động, đúng là muốn chạy trốn, chỉ tiếc bởi vì động tác quá mức ngốc nghếch, thời điểm xoay thân “ba” một tiếng ngã xấp trên đất, nhất thời thân thể tròn vo té thành một cục bông, cái đuôi ngắn lông mềm như nhung không nhẹn được run lẩy bẩy, chỉ trước ôm lấy đầu toàn bộ lui đến bụng dưới, bộ dáng kia thấy thế nào lại đáng yêu đến như thế.

Lâm Thông Bảo bị manh đến chết đi sống lại, nâng lên gấu mèo nhỏ núc ních ôm lấy, hết hôn lại thân, cao hứng vô cùng.

“Đây là động vật luôn luôn sống ở nơi này sao?” Xem Tử gật đầu, Lâm Thông Bảo vui vẻ, quả nhiên trừ bỏ gấu mèo, thật đúng là khó tìm đến sẽ có động vật nào thích ăn loại cây trúc này.

Lâm Thông Bảo mừng như điên ôm gấu mèo nhỏ xoa nhẹ lại nhu niết, sờ soạng lại vuốt ve, trừ bỏ Tiểu Lạc, hẳn đã rất ít nhìn thấy tiểu manh vật đáng yêu như thế, “Viêm, người xem xem, có phải rất đáng yêu hay không? Con vật này ở quê nhà ta cũng gọi nó là gấu mèo! Bất quá tên chính xác của nó hẳn nên kêu là gấu trúc...” Lâm Thông Bảo thao thao bất tuyệt hướng về thú nhân giới thiệu về tiểu tử trong lòng mình.

“...” Viêm thấy tiểu gấu mèo trong lòng Lâm Thông Bảo run rẩy mấp máy môi, hẳn đối thứ này không có hứng thú, chỉ biết thứ này chiếm lấy ôm ấp của người mình âu yếm, chỗ đó mình cũng chưa từng thân cận qua đâu... *(í là ảnh chưa được ếm ôm mà bé gấu mèo đã được ếm ôm trước rầu, ăn dấm với một con gấu mèo, bó chân =//)*

“Ha ha, Tạp Ân, người ngửi được không? Một cỗ mùi chua lét bóc lên.” Tử tiểu ý mà khoát lên bả vai Tạp Ân, cái cảm tuần tú ngược lên, “Người nói, tiểu tử kia tại sao lại chậm chạp trì độn như vậy?”

Tạp Ân xê dịch đến bên cạnh, trung thực mà chà xát chà xát tay, đưa cái mũi qua cẩn thận ở trên người hẳn ngửi ngửi: “Ta không ngửi được cái vị chua gì a.” Lại nghĩ nói: “Thông Bảo là giống cái, động tác chậm chạp là bình thường thôi.”

“...” Lúc này người trầm mặt đổi thành Tử, nguyên lai, người chậm chạp trì độn nhất vẫn là người bên cạnh hẳn a?

Lâm Thông Bảo thật cao hứng vuốt ve cái đầu nhỏ của gấu mèo, thỉnh thoảng kê mặt qua cọ cọ nó vài cái. Chính là gấu mèo nhỏ ngược lại nhận lấy ngược đãi nghiêm trọng, thật sự chịu không nổi phát ra âm thanh

“Trư —— trư trư ——”

=_= Lâm Thông Bảo lặng im, tiểu gấu mèo trong tay bốn chân loạn đá thân thể không ngừng mà giấy dựa phát ra tiếng kêu thảm thiết, Lâm Thông Bảo ngoáy ngoáy lỗ tai, lại như thế nào cũng ngoáy không ra tiếng kêu ‘Trư’ không ngừng kêu lên.

=_= Lâm Thông Bảo quay đầu nhìn về phía Tử cười đến giống hồ ly, “Đây là con gì?”

“Trư thú.” Nga —— nguyên lai là heo a!

.... Ta sát! Có con heo lớn lên giống gấu mèo thế sao!? Có con heo ăn cây trúc sao!? Thật là một cái hồ to mà! Lâm Thông Bảo chịu đựng phạm toan *(chua xót)* trong lòng, cảm giác huyết áp mình thẳng tắp bay

lên, nhân sinh của hắn đã không còn trải qua một cách bình thường nữa rồi! Lâm Thông Bảo ấn chặt tử lão nhân đầu bạc trong lòng, giơ lên cục gạch hướng móng của lão đánh xuống: ta cho ngươi heo, ta cho ngươi heo heo heo heo....

Lâm Thông Bảo mang tâm tình muốn phun máu, chậm rãi vuốt ve bộ lông trên lưng gấu mèo, hi vọng có thể để cho tiểu tử kia bình tĩnh trở lại, không cần lại phát ra loại tiếng kêu làm cho người buồn bực nữa.

Hồng đã lâu vẫn không thấy gấu mèo nhỏ đình chỉ giấy dựa, liền bẻ một cành trúc đưa cho tiểu tử kia, tiểu gấu mèo tựa hồ nghĩ được mùi thức ăn, dừng lại cái chân ú nu loạn đá nảy giờ, ánh mắt to đen lúng liếng trợn lên nhìn mỹ thực trước mắt, lại nhìn phi thú nhân giống cái trước mặt, xác nhận được thiện ý của Lâm Thông Bảo, nó cẩn thận vươn ra tiểu móng vuốt màu đen đung đung (*chọc chọc*).... Gặp giống cái trước mắt cũng không có ý tứ thu hồi, liền dùng cái miệng nhỏ nhắn nhẹ nhàng ngậm lấy, bất động, hai mắt đen lại hướng Lâm Thông Bảo nhìn lại....

Lâm Thông Bảo nhìn tiểu tử kia bộ dáng manh manh, liền buông lỏng tay ra, để cho vật nhỏ đem cành trúc nhai cắn “rắc rắc...” Tiểu gấu mèo ăn đến vui vẻ, Lâm Thông Bảo ngồi dưới đất chuyên tâm hồng tiểu tử kia, bên cạnh vài cái thú nhân đã bắt đầu chặt cây trúc, mấy người đem cây trúc chặt xuống, chỉ can chi lia, chồng chất phóng ở một chỗ, để cho Lâm Thông Bảo thu vào trong không gian mang về Bộ Lạc.

“Rắc rắc.... két két....” Khi Lâm Thông Bảo đang nhìn hăm mộ sức lực của thú nhân thì đột nhiên măng đá dưới chân phát ra một trận quai quái, ngay sau đó là một trận chấn động, măng đá chung quanh thế nhưng cùng nhau di chuyển theo chấn động, trung tâm tựa hồ có đồ vật gì đó sắp sửa phá vỡ (*măng*) mà ra....

Viêm bay tới, một phen ôm lấy Lâm Thông Bảo bay tới không trung, ở trong tiếng kinh hô của Lâm Thông Bảo, một đám đầu nhỏ hắc bạch giao nhau từ trong đống xác cùng lúc vươn ra, một con lại một con chỉ chít rất nhanh liền chiếm hết thân đống.

“Trời ạ! Một đám gấu mèo nhỏ!” Lâm Thông Bảo mở to hai mắt nhìn, bọn họ nhưng lại bị một đám tròn vo chỉ lớn cỡ một bàn tay một đám gấu trắng đen bao vây! Nhóm tiểu tử kia giống như bị người đánh hai đấm, cặp mắt đen xì, dùng sức nhìn chăm chăm mấy người Lâm Thông Bảo, tựa như cho tới bây giờ chưa từng thấy qua thú nhân bao giờ....

Dưới nhiều lần bị gây sức, mấy người chẳng những chặt một ít cây trúc, hơn nữa còn tìm ra măng mà Lâm Thông Bảo vẫn muốn tìm, vài thứ kia cư nhiên đều giấu ở bên trong măng đá, các thú nhân đều mất thật lớn sức lực mới bắt lấy bọn nó kéo ra ngoài, mà không làm hại tới thân mình măng đá. Lâm Thông Bảo vẫn là người cao hứng nhất trong nhóm, ôm một đám gấu mèo nhỏ béo núc ních cơ hồ chìm ngập trong đó, Lâm Thông Bảo phát ra tiếng rên rĩ hạnh phúc: sướng chết ~~~~

Ngày bắt đầu tối xuống, mấy người thương lượng có nên trước tiên đi tìm sơn động lưu lại qua đêm hay không, ngày mai lại quay về bộ lạc, dù sao mang theo một giống cái chạy trong đêm thực sự quá nguy hiểm.

Hàn trầm mặt nhìn nhìn sắc trời, mở miệng nói: “Ta muốn đi về trước.”

“Ân? Người lo lắng Khải Đạt ở nhà một mình sao?” Tử khời chân mày thanh tú, nhớ tới thú nhân này còn

có một giống cái mỹ miều nhà mình không muốn ly khai.

“Ăn, sắc trời còn sớm, ta bay về không thành vấn đề.” Xác thực, Hàn là thú nhân phong thuộc tính, một người vẫn có thể trước khi trời tối hẳn bay về tới bộ lạc.

“Thực xin lỗi, đều là tại ta khiến mọi người chậm trễ thời gian.” Lâm Thông Bảo cảm thấy nếu như mình không đi theo nói không chừng bọn họ sớm đã quay về bộ lạc.

Viêm sờ sờ đầu nhỏ của Lâm Thông Bảo, ôm hẳn vào trong ngực, nói: “Này không liên quan đến người, thú nhân ở bên ngoài qua vài đêm đều là chuyện bình thường.”

“Đúng vậy, tiểu khả ái cũng đừng nên suy nghĩ lung tung, thú nhân chúng ta ngay cả gió rét cắt da còn không sợ, còn lo lắng trụ một đêm ở bên ngoài sao?” Tử giống như nhớ lại cái gì đó, ngón tay khẽ xoa nhẹ chỉ cười nói: “Hàn, người muốn trở về chỉ sợ là luyện tiếu Khải Đạt đêm nay ngủ một mình ở nhà, tính toán quay về ôn tồn đi! Ha ha...” Nói xong vừa cười vừa lấy khuỷu tay đụng đụng Tạp Ân ở phía sau: “Người nói có đúng hay không a? Mộc Đầu.”

“A? Ha ha a... Đúng vậy a đúng vậy a.” Tạp Ân gãi gãi đầu, cười đến vẻ mặt hàm hậu— quả nhiên là Mộc Đầu!

Hàn tuyệt không để ý Tử trêu ghẹo, làm bằng hữu nhiều năm, hẳn sớm đã học được không nên quan tâm đến trò đùa ác ma của Tử, đối với Lâm Thông Bảo cùng Viêm gật gật đầu, chào hỏi qua liền hóa thành hồ hình hướng phương hướng bộ lạc cấp tốc bay đi....

Mấy người Viêm rất nhanh liền tìm được một chỗ huyết động, trong động không có phân động vật, bên ngoài cũng không có dấu chân của động vật cỡ lớn, càng không có mùi gì khác lưu lại, hiển nhiên nơi này cũng không có sinh vật nào cư trú, Tử cùng Tạp Ân phụ trách đi săn, còn Viêm thì bắt đầu dọn dẹp sạch sẽ trong động.

Viêm quét ra một khoảng đất sạch sẽ, rồi lấy da thú từ trong không gian của Lâm Thông Bảo trải lên, để cho Lâm Thông Bảo ngồi ở trước mặt nghỉ ngơi, mới phóng tâm mà đi dọn dẹp nơi khác.

Viêm ở ngoài động tìm đến một ít củi đốt, thứ này trong rừng rậm tùy tiện tìm là có được, không cần phải dụng tâm đi kiếm, Viêm liền mang về một bó lớn, thả trên mặt đất, Viêm châm lửa lên, lại đem Lâm Thông Bảo ôm lấy phóng đến trên đui, nhẹ giọng ghé vào lỗ tai hẳn nói chuyện, “Tiểu Bảo, có mệt hay không?”

“Không mệt, ta cũng không có làm cái gì, suốt ngày chỉ chơi cùng đám gấu mèo. Nói mệt thật ra là các người phải luôn chặt trúc...”

“...Không cần cùng thứ kia chơi, ta so với chúng nó hảo hơn!” Thú nhân vẻ mặt nghiêm túc, cảm giác hồ hình của mình so với chúng nó đáng yêu hơn.

“Phốc! Viêm người đây là đang ghen đúng không?” Lâm Thông Bảo vừa buồn cười vừa tức giận, hắn như thể nào không biết nam nhân này lại thích ăn dấm chua như vậy chứ?

“Ghen? Kia là có ý gì? Ta chỉ biết là ta không thích người ôm cái sinh vật kia, người muốn ôm thì ôm hổ hình của ta! Hề kêu là có!” Viêm nói xong, lại đem Lâm Thông Bảo thả tới trên da thú, một cái lặn liền hóa thành hổ hình, đại miêu màu vàng “khò khè” một tiếng, bán manh mà liếm liếm miệng, giơ lên móng vuốt, chĩa chĩa bộ lông mềm mại trên bụng của mình, ý là— nào, nào đến nằm lên chỗ này của ta ~

“Phốc ~ ha ha ha....” Lâm Thông Bảo thật sự nhịn không được, trước đây không ai có thể chọc cho hắn vui thành như vậy, xem vẻ mặt nghi hoặc của đại miêu cùng bộ dáng thúc dục (muốn hỏi ta làm sao biết được, ta cũng không biết, không học qua xem mặt hổ đoán biểu tình a), Lâm Thông Bảo di chuyển thân mình, nằm ở trên bụng mềm mại của Viêm.

Hai người đang nói chuyện tình tứ, bên kia Tử cùng Tạp Ân đã trở lại. “Ôi chào? Hảo ~~ ngọt ngào nga ~~” không cần phải nói, đây nhất định là Tử.

Quả nhiên, trước nhảy vào chính là thân ảnh yêu mị của Tử, vô luận Lâm Thông Bảo nhìn thể nào cũng thấy hắn càng giống giống cái hơn, ngũ quan xinh đẹp mà tinh xảo, mang theo một cổ hơi thở huyết lệ xuất trần, lông mi tử sắc tinh tế mềm mại, làm cho phượng nhãn vốn đã hấp dẫn người càng tăng thêm một phần quyến rũ, nếu không phải Tử thân cao tuyệt đối vượt qua 2 thước 3, Lâm Thông Bảo tuyệt đối đánh chết cũng muốn nói hắn là giống cái!

Tử cúi đầu nhìn hai người nằm cùng một chỗ, nhấc nhẹ tay trái lên, xoa xoa cái cằm phát ra thanh âm chặc chặc: “Ai da ~ chúng ta vừa mới đi, các người đã thân thiết rồi? Chẳng lẽ ghét bỏ hai cái bóng đèn chúng ta quá sáng sao?”

“!” Lâm Thông Bảo thành linh từ trên thân Viêm ngồi dậy, vỗ vỗ đầu hổ làm cho Viêm biến trở về nhân thân, “Khụ khụ! Làm sao lại thế chứ, đây không phải là do mệt mỏi, nằm trong chốc lát thôi sao?”

Lâm Thông Bảo xấu hổ mà nghĩ muốn nói sang chuyện khác, đột nhiên chú ý tới Tạp Ân ở phía sau tiến vào trên vai còn khiêng hai con tiêm nha thú đã được xử lý tốt, liền kỳ quái hỏi: “Các người như thế nào lại đánh tới hai con tiêm nha thú? Chúng ta mấy người một con đã đủ ăn rồi?”

“Ha ha.” Tử nhìn Lâm Thông Bảo mặt trướng đỏ, biết tiểu tử kia là ngượng ngùng, đặc biệt muốn lảng sang chuyện khác. Lại ngẩng vẻ mặt trấn định của Viêm, xem ra muốn xem người này biến sắc mặt thật sự là không dễ dàng a!

“Ta cùng Tạp Ân ở bên kia tìm được một sơn động, có thể cho chúng ta ở tạm, ta cùng Tạp Ân dự định qua bên đó ở.” Tử không biết là đánh cái chủ ý gì, nhẹ nhàng vỗ về lệ chí xinh đẹp bên ánh mắt không ngừng ở giữa Lâm Thông Bảo cùng Viêm đối tới đối lui.

“Nơi này cho các người.” Tạp Ân thành thật đem một con tiêm nha thú để xuống.

“Đi? Các người không ở cùng sao?” Nói xong, Lâm Thông Bảo nhin không được muốn tát miệng mình, ăn theo cá tính của Tử, lời nói kế tiếp, khẳng định khiến người ta rút gân!

“Ai nha, ta cũng không dám quấy rầy người khác luyện ái, ân hừ, hảo hảo hưởng thụ đêm nay đi ~” Tử hướng Lâm Thông Bảo phao một cái hôn gió liền lôi kéo Tập Ân ra ngoài, lưu lại Lâm Thông Bảo khoe miệng trừu rút, tùy ý hắc tuyến mọc đầu mặt cùng đầu cổ.

34. Chương 34: Cơm No Nê Tư (nghĩ, Ý Niệm) Dâm Dục? Không Được A Không Được

Viêm đem con tiêm nha thú mà Tập Ân bọn họ đã xử lý tốt phóng tới trên đồng lửa nướng, nhìn thú nhân chuyên chú, Lâm Thông Bảo nhớ tới miệng vết thương trên tay thú nhân hồi trưa, lúc này tuy được dùng băng vải băng bó, nhưng Lâm Thông Bảo vẫn là đau lòng, vỗ vỗ cánh tay Viêm nói: “Viêm, để ta nướng cho, tay ngươi còn đang bị thương.”

Viêm lắc đầu tỏ vẻ không có việc gì: “Đừng lo.” “Quan trọng quan trọng, tại sao lại không lo, ta nói để ta nướng thì để ta nướng mà!” Lâm Thông Bảo cường thế giựt lấy thịt nướng, đẩy Viêm ra ngồi phía sau.

Viêm thật cao hứng tiểu gia hỏa vì mình mà khẩn trương, xếp bằng lại, để cho Lâm Thông Bảo ngồi vào trên chân mình, nhẹ nhàng cọ cọ sau gáy tiểu tử kia, hơi thở nóng rực phả vào cổ, Lâm Thông Bảo miễn cảm mà run nhè nhẹ, lại trong lúc lơ đãng làm lộ ra cảnh xuân.... Hôm nay xuất môn thì Lâm Thông Bảo chỉ mặc một kiện da thú tự chế may thành, mặc dù là có ống tay áo để chặn ánh mặt trời chiếu thẳng lên da, nhưng lại sợ quá oi bức, nên đã đem cổ áo mở ra có chút lớn, kết quả hiện tại ngược lại tiện nghi cho Viêm.

Thoáng cúi đầu, hai cái hồng anh ở trước mắt Viêm như ẩn như hiện, nhìn vào trong mắt Viêm cơ hồ toát ra hỏa, bởi vì tiếp xúc quá mức thân mật, trong lỗ mũi tất cả đều là hương vị ngọt ngào đặc thù của giống cái, yết hầu Viêm ừng ực ừng ực vang lên, chỉ cảm thấy từ bụng dưới có một luồng khí thẳng hướng lên đỉnh đầu....

Lâm Thông Bảo chính là chuyên tâm nướng thịt thú, xoay thịt nhiều lần, bên ngoài thịt rất nhanh chuyển sang màu vàng óng ánh chứng tỏ thịt đã chín, dùng dao nhỏ nhẹ nhàng cắt xuống một miếng, bỏ vào miệng nếm thử, hương vị thơm phức nồng hậu, ăn ngon cực kỳ....

Bỗng nhiên cảm giác có đồ vật gì đó đỉnh đỉnh cái eo của hắn, quay đầu vừa thấy, hắc! Nguyên lai là Viêm lại biến thành hổ hình, đang dùng đầu lưỡi to liếm sau lưng hắn, nghĩ đến Viêm có lẽ đã đói bụng, muốn ăn cái gì đó! Lâm Thông Bảo thân thủ đưa tay ở để trên đầu Viêm, dùng sức xoa niết, cười nói: “Như thế nào? Bụng đã đói rồi đúng không? Đây là muốn ta uy người ăn phải không? Ha ha.” Nói xong, Lâm Thông Bảo cầm lấy dao găm cắt lấy xuống một bộ phận đã nướng chín, sau cắt thành miếng nhỏ đưa tới miệng Viêm.

Viêm có chút vô ngữ, hắn cũng không phải là muốn ăn thịt a! Nhưng... Được rồi, ngẫu nhiên hưởng thụ một chút chiều cổ của giống cái, cũng rất hạnh phúc a, cắn qua miếng thịt, dùng đầu lưỡi liếm liếm bàn tay nhỏ bé tinh tế, cấp cho mình một điểm phúc lợi nhỏ, Viêm nheo lại mắt hổ, mặt đại hổ có vẻ có chút khô

hài — chờ ăn no, lại vận động cũng không tồi!

Lâm Thông Bảo không biết tâm tư trong lòng thú nhân, hắn cắt lấy thịt nướng, dứt một miếng cho Viêm, lại cắt một miếng cho mình, người tới ta đi, ăn đến bất diệc nhạc hồ....

Chờ hai người ăn uống no nê, sắc trời cũng đã hoàn toàn tối hẳn, trong rừng rậm một mảnh tĩnh lặng, trong sơn động cũng chỉ có tiếng hít thở của hai người, thú nhân di động thân thể đem tư thế điều chỉnh chút, thuận tiện để cho Lâm Thông Bảo nằm được thoải mái hơn.

“Tiểu Bảo, ta rất yêu người.” Viêm cúi đầu hôn nhẹ hai má Lâm Thông Bảo, không nhận được phản đối, lại càng lớn mật hơn hôn lên môi của cậu, “Àn, ưm...” Ở trong tiếng hô nhẹ nhẹ cẩn thận đưa lưỡi thăm dò vào, cuốn lấy cậu, tinh tế mà triển miên....

Người này! Hôn sâu như vậy làm cái gì? Lâm Thông Bảo có chút thẹn thùng, lại có chút chờ mong, gặp thú nhân từng bước cẩn thận, liền đánh bạo quăn ngược lại đầu lưỡi đối phương, “Ưm...” Viêm chấn động toàn thân, hai tay đang nắm Lâm Thông Bảo căng thẳng, càng thêm kịch liệt mà quăn lấy mút lên, đầu lưỡi thô ráp dò xét mà liếm láp qua khoang miệng của cậu.

Hai người hôn đến khó mà chia lìa, thật lâu, thú nhân mới rời đi đôi môi mềm mại của Lâm Thông Bảo, để cho cậu hấp thu không khí. Lâm Thông Bảo cầm lấy cánh tay thú nhân, hai má đỏ bừng mà thở hổn hển, hai đôi mắt đen trôi nổi một tầng sương mù mỏng manh, bên môi sưng đỏ thủy nhuận còn treo một tuyến nước bọt nhỏ dài, bộ dáng kiều mỵ thành công khơi màu dục hỏa đã sớm khó nhịn của thú nhân.

Thú nhân đem tay mình mò vào dưới quần áo Lâm Thông Bảo, vuốt ve da thịt non mịn của cậu, xúc cảm mềm mại tốt đẹp kia, cơ hồ khiến hắn nổi điên, dịu dàng mà cởi đi xiêm y bên dưới, lộ ra bộ ngực trắng nõn.

Lâm Thông Bảo mang theo chút ý xấu hổ vươn hai cánh tay nhỏ gầy câu lấy cổ thú nhân, một cử động kia phảng phất như đang mời gọi thú nhân.

Viêm đỏ hai mắt, khát khao hôn lên hồng anh của giống cái mà hắn tưởng niệm đã lâu, ngậm trong miệng mút vào, liếm láp, khiến nó chậm rãi trở nên cứng lên. “Àn.... Ha....” Bộ vị mẫn cảm bị xoa lấy, Lâm Thông Bảo khó nhịn mà phát ra tiếng rên rỉ, lại rước lấy thú nhân càng tùy tiện hút hôn, răng nanh nhẹ nhàng cọ xát, ngón tay thô ráp vuốt ve, làm cho Lâm Thông Bảo cơ hồ không chịu nổi: “Viêm, chậm một chút, chậm một chút, a....”

“Không thích à? Khó chịu sao?” Thú nhân thở khê áp chế vọng mãnh liệt, hắn không muốn miễn cưỡng giống cái, nhưng hắn thực sự rất muốn cùng tiểu gia hỏa sớm một chút kết hợp cùng một chỗ.

“Hoàn.... Hoàn hảo, cũng không ghét.” Lâm Thông Bảo im lặng, cũng không thể nói cho thú nhân, kỳ thật chính mình rất thoải mái đi? Một cỗ khô nóng len lên hai bên má.

“Đừng nghĩ đến chuyện gì khác, nhìn ta là được rồi.” Viêm cúi đầu, dùng miệng nhẹ nhàng ma xát khuôn

mặt nhỏ nhắn của Lâm Thông Bảo, mang đến từng đợt tê dại.

“Ta sẽ thực ôn nhu.” Một phen cởi xuống quần trên người Lâm Thông Bảo, chỉ còn sót lại chiếc quần lót màu trắng trên hông, lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt trước, hôn lên vật nhỏ cách một tầng vải mỏng, dùng đầu lưỡi ở trên vật nhỏ quét qua, liếm mát, nhìn vật nhỏ bên trong ở trong tay mình dần dần ngàng đầu, dựng thẳng. Kéo xuống chiếc quần lót còn sót lại cuối cùng, Viêm một ngụm nuốt vào tiểu Thông Bảo đã cứng rắn triển khai thể công mãnh liệt....

“A!” Lâm Thông Bảo toàn thân phỉm hồng, hấn dùng lực ôm lấy đầu tóc vàng của thú nhân, do bị kích thích mà chỉ có thể cong người lên phát ra từng chuỗi rên rỉ đứt quãng.

Một bàn tay lặng lẽ đụng đến hậu huyệt phía sau của Lâm Thông Bảo, dùng ngón tay thô ráp nhẹ nhàng kích thích tiểu huyệt, đưa tới từng trận run rẩy, Viêm nhẹ nhàng tách hai chân của Lâm Thông Bảo ra, phun ra tiểu Thông Bảo đã sớm cương cứng, đổi thành dùng tay vuốt ve, cúi đầu hôn xuống địa phương đã khiến cho hấn mong nhớ ngày đêm kia. “Ừm, a.... Không cần.... Bắn....” Lâm Thông Bảo cả người run lên, trên mặt cơ hồ nhỏ ra huyết.

“Ngoan, một chút cũng không bắn, sẽ làm cho người thoải mái hơn.” Thanh âm Viêm càng ngày càng trầm xuống, giống như đè nén một con cự thú sắp phá lồng xông ra, đem đầu lưỡi nhẹ nhàng đâm vào, ở trong khe huyệt qua lại bắt chước động tác châm cứu nào đó, “Hô a..... A.... ừm.....” Phía trước cùng mặt sau đều bị giáp công, từng đợt rồi lại từng đợt khoái cảm xông tới, Lâm Thông Bảo lắc hông, muốn càng nhiều, càng nhiều cái gì hấn cũng không biết, trong đầu chỉ là một mảnh mơ hồ.

“A a..... Ta.... Ta chịu không nổi!” Theo một tiếng hét dài kinh hãi, Lâm Thông Bảo lập tức phát tiết ra ngoài. Nương theo niềm dịch trên tay, Viêm duỗi tay ra “A?” Một ngón tay thông thả xâm nhập vào bí huyệt, Lâm Thông Bảo khó chịu mà kinh hô một tiếng, lại bị thú nhân liên tiếp kích thích tràn ngập khoái cảm mà co rút.

Dục vọng của Viêm sớm trưởng to, cấp thiết tìm kiếm cửa khẩu đột phá, nhưng hấn vẫn không muốn lòng thương giống cái, tùy ý mở hời cuộn cuộn lăn xuống, cố gắng khai thác mật huyệt kia, nơi tuyệt đẹp kia truyền đến từng cơn lực đạo phun ra nuốt vào, cơ hồ đem tự chủ của hấn thôn tính sạch sẽ.

Một ngón, hai ngón, ba ngón, Viêm rút ra ngón tay ở trong tiểu huyệt tiến tiến xuất xuất, cũng nhịn không được nữa mà nâng lên dục vọng đã sớm trưởng đến dữ tợn, nhắm ngay mật huyệt, chuẩn bị xung phong!

“Kỷ! —— két ——!!!!” Một loại tiếng vang chói tai tựa như có ai đó dùng móng tay cạo vào tấm thiết từ bên ngoài động truyền đến.

Viêm cả người chấn động, cảm giác máu toàn thân mình lạnh như băng, dục vọng dưới thân ở trong một tiếng kêu sắc nhọn này — tiết ra! (*ôm bụng* *lăn lộn* ha ha ha)

Viêm xanh mặt, cắn răng không lên tiếng, sau một lúc lâu mới cầm qua da thú ở bên cạnh che lên thân thể đồng dạng cứng ngắc của Lâm Thông Bảo, “Người ngủ trước đi, ta đi ra ngoài một chút!” Tốt lắm! Con lỗ ca trùng chết tiệt, dám ở buổi tối hôm nay làm hấn xấu hổ như vậy!

Lâm Thông Bảo bằng bó da thú không lên tiếng, bên tai nghe được thanh âm thú nhân nói đi ra ngoài, sau đó mới lặng lẽ thò đầu ra xem, phát hiện thú nhân đã mất bóng, mới chậm rãi cúi đầu nhìn ở giữa hai chân mình, nơi đó có tinh hoa thú nhân phun ra, lượng nhiều mà sền sệt dính ở giữa hai đùi hắn, chậm rãi chảy xuống....

Lâm Thông Bảo nhìn một lúc lâu, thân mình không cưỡng được run run, cuối cùng nhịn không được “Phốc” cười lên tiếng, nhớ tới sắc mặt vụn vẹo muốn giết người kia của thú nhân, Lâm Thông Bảo bản thân cũng vụn vẹo, cái này không phải gọi là “Hùng phong bất chấn”* sao? Đây? Thật không biết nên nói như thế nào cho tốt, cơ mà nghĩ (cái hình vuông này Mộng chẳng biết là gì, chắc là để ám chỉ chuyện gì đó mờ ám quá, nghĩ thế =.), quả nhiên là không được sao?

**Hùng phong bất chấn = Hùng phong là sức mạnh của nam giới. Chấn là hăng hái, vang dội*

Ngày hôm sau, Tử cùng Tập Ân lại tới, thấy Viêm đứng ở động khẩu, đồ vật Tập Ân cầm trên tay “loảng xoảng xoảng” một tiếng rơi xuống đất, nện vào mu bàn chân, thế nhưng hắn lại không hề có cảm giác: “Viêm, người.... Mặt người!”

“Phốc! Ha ha ha.... Trời ơi... A ha ha ha!!!” Tử ôm bụng không hình tượng cười đến gập cả lưng, “Viêm, phốc ha ha ha! Tuy rằng ta rất muốn nhìn mặt người biến sắc, ha.... Nhưng mà.... A ha ha ha.... Nhìn người khô hài quá đi!! Trời ạ.... Ha, bụng ta.... Chắc chết quá.... A ha....” Vui quá hóa buồn, Tử ôm bụng vỗ mặt thống khổ ngồi dưới đất.

“Tử, người không sao chứ!” Tập ân kịp phản ứng vội vàng đi đỡ Tử lên, tuy rằng thoát nhìn hắn rất trấn định, nhưng theo tay hắn không ngừng run rẩy mà xem, hiển nhiên cũng nội thương (nín cười)không nhẹ.

= = Lâm Thông Bảo đỡ đỡ nhìn hai người này, cười, cười! Cười chết người đi. Nhưng quay đầu lại nhìn Viêm....

“Phốc!” Lâm Thông Bảo nhanh chóng che miệng mình lại, không cho tiếng cười bay ra, thực sự mắc cười quá, hai mắt thú nhân đen thui, rất giống bị người ta đâm cho hai quyền, cùng với gấu mèo nhỏ nhìn thấy hôm qua thật sự không có gì khác nhau. Loại sự tình này phát sinh ở trên người khác thì không có gì, nhưng trên khuôn mặt luôn luôn lạnh lùng, bất cần ngôn tiểu của thú nhân thì thật khô hài. Cùng bộ dáng nghiêm cẩn dĩ vãng bất đồng, loại bộ dáng khô hài buồn cười này không muốn người ta cười thật đúng là không có khả năng.

Rước lấy tiếng phun cười trên choker của Lâm Thông Bảo, Viêm hạ giọng ảo não nói: “Tiểu Bảo ——” có chút buồn bực xấu hổ, có chút xin tha.

“Không.... Ta nhưng cái gì cũng chưa nói.” Lâm Thông Bảo chỉ chỉ ngô ngô, hai mắt chính là không chịu nhìn thú nhân.

Viêm buồn bực, người chưa nói, so với nói còn đả thương người hơn, người mặc dù chưa nói, nhưng ánh mắt đầy ý cười kia là cái chuyện gì? Viêm sờ sờ hai vành mắt đen, đêm qua, hắn thẹn quá thành giận mà nhắm vào sào huyết của lỗ ca trùng, muốn đem trọn cái sào huyết của chúng nó ném đi, để cho chúng nó

không cách nào phát ra thanh âm sảo (âm ã, ồn ào)nhân nữa! Nhưng không nghĩ tới cái thứ sảo huyết này to lớn như thế, hần tìm suốt cả đêm mới đem chúng nó toàn bộ diệt trừ! Dục vọng chưa được thỏa mãn hơn nữa chiến đấu hăng hái cả đêm, không nghĩ tới sáng sớm hôm nay trên mặt mình cư nhiên xuất hiện hai cái thứ (quầng thâm)này!

“Các người.... Các người tối hôm qua rốt cuộc làm cái gì thế? Như thế nào tiểu khả ái thì bước đi như bay, còn Viêm người.... Phốc ha ha Xin người đừng quay qua nhìn ta! Ha ha ha.... Cười chết ta.” Tử chịu không nổi mà vỗ vỗ bụng, hần không bao giờ muốn xem cái biểu tình mất mặt gì của Viêm nữa, thống khổ quá đi!

Viêm mặt xanh, xoay người đưa lưng về phía hai người Tập Ân, nghiêng răng nghiêng lợi mà phun ra ba chữ: “Lỗ ca trùng.”

“Lỗ ca trùng?!” Tử kinh ngạc lặp lại, tựa hồ nhớ ra cái gì đó, lại một bộ biểu tình bưng tỉnh đại ngộ, “Nguyên lai là nó a!”

Lúc này đến phiên Lâm Thông Bảo nghi hoặc, “Lỗ ca trùng là cái gì? Là con vật phát ra tiếng kêu chói tai kia sao?”

“Lỗ ca trùng là một loại côn trùng, bình thường cơ hồ đều không thấy được thân ảnh của chúng nó, cho nên tiểu khả ái người không biết thì cũng bình thường, tuổi thọ chúng nó rất ngắn, chỉ 20 ngày mà thôi, hơn nữa chúng nó chỉ xuất hiện khi mùa thu hoạch cây ăn trái đến, thời gian khác thì chúng đều ở trong bùn đất ngủ say. Lỗ ca trùng bởi vì tuổi thọ ngắn, cho nên vừa xuất hiện thì sẽ phát ra tiếng rít để tìm kiếm bầu bạn, để sinh sản đời tiếp theo. Hơn nữa chúng nó thông thường sẽ tụ tập thành một đàn cùng nhau phát ra tiếng rít, thanh âm vừa vang lại vừa the thé, phi thường chói tai...” Tử dừng lại một chút, nhìn Viêm đưa lưng về phía mình liếc mắt một cái, rồi hướng Lâm Thông Bảo hỏi: “Tuy rằng rất sảo tai, nhưng mà ít nhất sẽ không làm cho hai mắt Viêm.... Khụ khụ, có thể nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?”

Lâm Thông Bảo khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, chi ngô phát ra âm thanh: “Không... Cũng không có gì cả, ha ha” Hần thật sự không muốn nói Viêm bị tiếng hét này sợ tới mức ‘tiết ra’, chuyện mất mặt như vậy nếu phải nói ra, vậy Viêm lại thực sự là “Hùng phong bất chấn.”

“Ha? Thực không có gì?” Tử nhìn Lâm Thông Bảo bộ dáng mặt mày đỏ rực, thấy thế cũng biết là đang nói sáo. Nhịn không được đoán: “Sẽ không phải chuyện tốt của các người, bị đám lỗ ca trùng này quấy phá chứ?”

Viêm: “....”

Lâm Thông Bảo: “....”

Tử: “....”

Tạp Ân: “....”

Thật muốn nói: Tử— người đoán đúng ròi!

35. Chương 35: “siêu Nhân Điện Quang” Giá Lâm?!!

Bởi vì ‘cặp mắt gấu mèo’ của Viêm, mấy người lại ở bên ngoài trong rừng rậm ngáy giấc nửa ngày, thẳng đến khi quang thâm trên mắt thú nhân nhạt nhạt dần, mọi người mới khởi hành quay về Bộ lạc, có lẽ là quá mức xấu hổ lại có lẽ do tính cách trời sinh, dọc một đường đi về Viêm đều thập phần im lặng.

Về tới Bộ lạc, mọi người liền chào tạm biệt nhau, giao hẹn ngày mai đến cùng nhau chế tác trúc. Viêm cùng Lâm Thông Bảo theo Hàn đến nhà của hắn đón Tiểu Lạc, nhóc con vừa thấy hai người liền bổ nhào vào trong lòng Lâm Thông Bảo, vừa nói đã chọc cho Lâm Thông Bảo tức điên: “Mẫu mã! Ta muốn đùi gà nướng!” — Nhóc con chết tiệt, thì ra đùi gà nướng so ra trọng yếu hơn mẫu mã của người ha!

Tiểu Lạc ôm cổ Lâm Thông Bảo, ở trên người hắn hết hít lại ngửi lung tung, cái đầu lông mềm mại một trận lắc tới lắc lui, sau một lâu mới ngẩng đầu lên, vẻ mặt thất vọng mà than thở. “Còn chưa có a....”

= = Chưa? Chưa có gì? Đứa nhỏ này, như thế nào càng ngày càng nghe không hiểu thằng nhóc con này nói cái gì? Chẳng lẽ đây chính là cái gọi là khác biệt?!

Cự tuyệt lời mời lưu lại của Khải Đạt, Viêm ôm Lâm Thông Bảo, Lâm Thông Bảo ôm Tiểu Lạc, ba người vui vẻ mà trở về nhà, lại bất ngờ nhìn thấy một thú nhân đang đứng ở trước nhà bọn họ, chỉ thấy hắn ta đứng ở cửa, tựa hồ đang chờ đợi bọn họ trở về.

“Áo Đức Mạn?!” Viêm liếc mắt một cái liền nhận ra thú nhân kia, chính là nữ khí so với dĩ vãng càng thêm nghiêm khắc hơn!

Khụ, Siêu nhân điện quang*? Vậy có đánh quái thú không? Ách, thú nhân hình như chuyên đánh dã thú? Lâm Thông Bảo nuốt nước miếng, tò mò mà đánh giá thú nhân: đồng dạng dáng người cao tráng, nhưng so với dáng người của Viêm mà nói, có gầy hơn một ít, nhưng cơ thể lộ ra lại làm cho hắn ta thoát nhìn tràn ngập sức bật**, ngũ quan tuần lãng, bắt mắt nhất chính là đôi mắt tiểu báo nội liễm kia, hơn nữa một đầu tóc bạc cuồng loạn, làm cho cả người hắn ta đều giống như đang vận sức chờ phát động. Lâm Thông Bảo nhớ rõ tộc nhân hổ thú đều không có đặc thù của loài tiểu báo này, chẳng lẽ hắn ta là dị tộc nhân? Tỷ như Báo tộc?

***Ở đây Tiểu Bảo nghe lầm Áo Đức Mạn thành Áo Đặc Mạn, đây là nhân vật trong một game siêu nhân ở TQ tên game là Siêu Nhân Điện Quang, các bạn có thể xem ở đây để rõ hơn nhé (à game của nó nè)*

***sức mạnh tiềm ẩn trong cơ thể.*

Khi Lâm Thông Bảo đánh giá thú nhân, đồng thời Áo Đức Mạn cũng đang quan sát cậu. Đây là người lão tộc trưởng nói đến, giống cái Viêm mang về sao? Khuôn mặt mềm mại nhỏ nhắn, tóc đen con người đen đặc thù, cái mũi khéo léo tinh tế, kiều môi phần hồng, đều rất hấp dẫn làm tâm thú nhân rục rịch, một đạo tinh quang từ trong mắt hần hiện lên.

“Áo Đức Mạn!!” Giọng Viêm trầm thấp mang theo hàm ý cảnh cáo, đừng tưởng rằng hần nhìn không hiểu, hần tuyệt không cho phép thằng này đánh chủ ý lên giống cái của hần!

“Viêm, huynh đệ tốt của ta, chẳng lẽ không chào đón thằng đệ đệ đường xa trở về là ta đây sao!” Áo Đức Mạn mở ra hai tay, tỏ vẻ mình cũng không có ác ý, hần nghe ra trong giọng nói Viêm mang theo tức giận, nhưng hần cũng không có ý định lùi bước, hần — có là thời gian.

“....”

“Hà? Đệ đệ? Các người là huynh đệ” Lâm Thông Bảo giật mình mà đánh giá qua lại hai người, lúc này mới phát hiện trừ bỏ màu tóc bất đồng, cùng Áo Đức Mạn có cặp mắt tiểu báo độc đáo kia ra, những nơi khác cũng có chút tương tự, vẫn đồng dạng là khuôn mặt tuần tú, Áo Đức Mạn nhiều hơn một tia tà khí, còn Viêm càng nhiều là lạnh lùng, hơn nữa đối với đôi mắt báo kia, thật sự rất có lực thu hút khiến người chú ý, làm cho người ta thật sự không thể phân tâm nhìn đến hai người có tương tự hay không.

“A, thật sự là vô tình mà, ca ca thể nào lại chưa bao giờ nhắc qua chuyện của ta với người chứ?” Áo Đức Mạn nhếch miệng, lắc đầu thờ dài, hơi có chút bất đắc dĩ nói: “Cũng đúng, ta rời đi bộ lạc cũng đã nhiều năm, không chừng ca ca còn cho rằng ta đã chết từ lâu rồi.”

“....” Viêm trầm mặc.

“Ách... Ha ha, người cùng Viêm thoát nhìn có chút không giống nhau lắm.” Lâm Thông Bảo gãi gãi đầu, xấu hổ mà nói sang chuyện khác.

“À, người là chỉ đôi mắt sao? Cái này có quan hệ một chút đến mẫu mã của chúng ta, mẫu mã có một nửa huyết thống là báo tộc, mà ta vừa vận được di truyền đặc thù này từ tổ lỗ mã (xưng hô ông nội, ông ngoại thống nhất ở thể giới thú nhân)mà thôi.” Áo Đức Mạn dùng ngón tay nâng cằm, càng phát ra hứng thú với giống cái trước mắt, lại gương mặt nhìn Viêm lãnh mạc không rên lên một tiếng bên cạnh, cười nói: “Chẳng lẽ, Viêm vẫn không nhắc qua với người chuyện về lỗ mã cùng mẫu mã của chúng ta hay sao?”

Lâm Thông Bảo sắc mặt cứng đờ, hình như là không có, hơn nữa Viêm vẫn không chịu nói (*ý là chủ động nói đến*), hại hần nghĩ đến cha mẹ Viêm đã mất... Hồn đảo! Người này thực sự xem mình là người nhà sao hử! Lâm Thông Bảo cắn răng tức giận trừng mắt.

“... Người cũng chưa từng hỏi qua ta.... Buổi tối sẽ nói cho người biết, ngoan nha.” Viêm nghĩ muốn giả bộ hồ đồ vô tội cho qua, nhưng vẫn đối lấy tiểu giống cái càng phần nộ trừng mắt nhìn chăm chăm, hần chỉ đành trước đáp ứng tối nay sẽ giải thích, chuyện cấp bách hiện giờ là phải dỗ dành giống cái đã. Nghĩ tới lỗ mã nhà mình vẫn thường làm cho người ta rút gân kia, nói thật, hần thật đúng là không muốn để cho tiểu giống cái biết sự tình của cha mẹ mình.

Mặc kệ vẻ mặt xem kịch vui của Áo Đức Mạn bên cạnh, Viêm ôm chặt giống cái trong lòng ngực, cất bước lướt qua Áo Đức Mạn, mở cửa nhà trực tiếp ôm người đi vào.

Áo Đức Mạn đen mặt, không lên tiếng can rằng cũng cùng đi theo vào nhà.

Vừa mới ngồi xuống, Lâm Thông Bảo vẫn còn đang tức giận, tự nhiên sẽ không lên tiếng, sờ sờ đầu Tiểu Lạc này giờ cũng chẳng thấy nói tiếng nào, nhóc con không biết là đang khó chịu cái gì, biểu môi dửng dăng nham chơi với cái nút thắt (*cúc áo*) được làm từ da thú trên áo của Lâm Thông Bảo.

“A, vài năm không gặp, Lạc nhi cũng đã lớn như vậy, nghi thức trưởng thành cũng đã thông qua rồi nha, thực đáng tiếc lúc ấy ta không có mặt chứng kiến.” Đây là Áo Đức Mạn tìm đề tài.

Đáng tiếc Tiểu Lạc hoàn toàn không thèm để ý đến hân tên đầu sỏ làm cho nó sinh khí, quay đầu dùng cái mông đối diện với cái của hắn.

Áo Đức Mạn bị xem thường sờ sờ mũi: Tử tiểu quý, tính tình y chang lỗ mã của ngươi.

Lâm Thông Bảo dùng sức xoa xoa đầu của nhóc con, trong lòng hắc hắc vui sướng, vật nhỏ còn học được tính tình đùa giỡn người khác.

Nhìn Áo Đức Mạn xấu hổ, lại nhìn Viêm vẫn trầm mặt, Lâm Thông Bảo cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy không phải biện pháp, vì thế đem vấn đề mình muốn hỏi mà lúc này Áo Đức Mạn đề cập đến nói ra: “Tóc của ngươi là màu trắng, hơn nữa ngươi có huyết thống báo tộc, vậy hình thù của ngươi là bạch hổ hay là bạch báo vậy?”

Lâm Thông Bảo thao thao bất tuyệt, Viêm lại đen mặt cả khuôn mặt, ở thế giới thú nhân nếu giống cái đối với hình thù của thú nhân tò mò, thì liền chứng tỏ hắn đối với thú nhân đó có hảo cảm, có ý tứ kết giao, đáng thương Lâm Thông Bảo không biết, ở trước mặt Viêm đối với thú nhân khác lấy lòng, tựa như nữ sinh ở trước mặt bạn trai mình, nói với cậu trai khác: “Bạn theo đuổi tôi đi!”, Viêm tuy rằng biết Lâm Thông Bảo không có cái ý tứ kia, nhưng vẫn không khống chế được gương mặt ngăm chuyển xanh, ánh mắt nhìn Áo Đức Mạn cơ hồ muốn ăn thịt gã: Nhóc con! Dám đụng đến giống cái của đại gia ngươi, lão tử liền thiến ngươi!

Áo Đức Mạn ánh mắt lóe lóe, thoáng nhìn sắc mặt Viêm, biết hôm nay mình tới cũng không phải đánh nhau, chăm rãi nén lại tâm tình sôi trào hàm hồ nói: “Ngươi sẽ có cơ hội...”

“Ngươi rốt cuộc là tới làm cái gì?” Viêm thật sự nhịn không được ra tiếng, trong bụng giấm chua đang sôi sùng sục bốc lên, nếu không nói, giống cái của hắn sẽ bị người khiêng mất!

“Ta chỉ là tới thông tri cho ngươi, ngày hôm qua lão tộc trưởng đã ra quyết định ngày mốt sẽ cử hành nghi thức chọn lựa tân tộc trưởng!” Trên gương mặt tuấn tú của Áo Đức Mạn liền chuyển sang nghiêm túc, hắn nghiêm trang nói: “Ta nhất định sẽ thắng ngươi!”

“Hừ! Nằm mơ!” Hừ lạnh một tiếng, Viêm lơ đãng.

Hai người tầm mắt giao nhau, lời minh thiểm điện, cơ hồ phát ra tia lửa. Không khí độ nhiên càng trở nên căng thẳng, khí thế hai người va chạm lẫn nhau, làm cho Lâm Thông Bảo không dám thở mạnh, Tiểu Lạc trong lòng ngực quay tròn chuyển tròng mắt, không biết suy nghĩ cái gì.

“Ngô.... Mẫu mã, đã đói bụng rồi!” Lạc sờ sờ cái bụng, đáng thương mà ngẩng đầu nhìn Lâm Thông Bảo.

Đang lúc cứng ngắc không biết nên làm cái gì bây giờ, Lâm Thông Bảo nghe được câu này, bật người từ trong lòng ngực Viêm đứng lên, ôm Tiểu Lạc đi tới phòng bếp: “A, chúng ta vẫn còn chưa ăn cơm mà! Bụng nhất định đều đã đói hết rồi, ta đi nấu cơm!” Tốc độ kia, trông giống như là đang chạy nạn. Lặng lẽ đối với Tiểu Lạc trong lòng ngực giờ lên ngón cái — Tiểu Lạc yêu dấu, GOOD JOB!

Hai người thú nhân bị lưu lại tiếp tục mắt to trừng mắt nhỏ, hoàn toàn không lên tiếng.

Chờ Lâm Thông Bảo làm xong đồ ăn dọn lên bàn thì lại phát hiện hai người từ nãy giờ vẫn không nhúc nhích vẫn bảo trì tư thế cũ, nhất thời khiến cho hắn có cảm giác vì hai người mà cảm thấy lưng đau — ni mã! Ngồi thẳng đứng như vậy, có cần phải nghiêm túc như vậy không chứ!

Áo Đức Mạn bị một trận mùi thơm nồng đậm từ thức ăn tỏa ra hấp dẫn, cúi đầu nhìn thoáng qua đồ ăn ở trên bàn, Áo Đức Mạn giật mình, con mắt báo hơi mở lớn: “Này, những món này đều là do người làm?”

“Hả? Đúng vậy, bắt quá trong bếp nguyên liệu nấu ăn không còn nhiều lắm, chỉ đủ để làm 6 món ăn cùng 2 món canh, không biết có đủ ăn hay không.” Nói xong Lâm Thông Bảo ôm Tiểu Lạc ngồi xuống.

“Đủ rồi, rất thơm, cảm ơn.” Nói xong Áo Đức Mạn từ chỗ ngồi đứng lên, đi đến chỗ đứng giữa Lâm Thông Bảo cùng Viêm ngồi xuống, vốn chỗ ngồi cũng không rộng, hắn vừa ngồi xuống, cơ hồ nửa thân thể dán sát vào Lâm Thông Bảo. Hắn hoàn toàn không để ý đến ánh mắt giết người của Viêm, mặt dạn dày bất động ngồi ở chỗ của mình, nhìn thấy ánh mắt Viêm càng lúc càng nguy hiểm, ngay cả Lâm Thông Bảo cũng đều có chút xấu hổ mà lau một cái hắc tuyến, nhưng Áo Đức Mạn vẫn bày ra một bộ dáng kiên trì, cười nói: “Tại sao cứ nhìn ta hoài thế? Ăn đi, mùi vị kia ngửi vào đã thấy ngon rồi!”

Viêm ở trong lòng thầm nhủ: bình tĩnh, bình tĩnh! Không thể ở trước mặt Bảo Bảo sử dụng bạo lực, sẽ làm bị thương đến hắn. Bình tĩnh! Bình tĩnh! Cứ như vậy mặc niệm mười lần — Viêm trấn định, sơn bất động ta động!

Viêm đứng lên đi đến bên cạnh Lâm Thông Bảo, đem hắn toàn bộ ôm lấy, sau đó một lần nữa quay về vị trí của mình, ở trên ghế, ngồi xuống chỗ của mình, tốt lắm!

Áo Đức Mạn: “...”

Áo Đức Mạn ăn thức ăn Lâm Thông Bảo nấu, ở mặt ngoài tuy thực trấn định, nhưng tròng lại nhắc lên

từng đợt sóng gầm: mùi vị kia.... Mình ở bên ngoài đã nhiều năm, vẫn chưa từng nếm qua thức ăn ngon như vậy, ‘cơm’ vừa thơm vừa dẻo, ‘thịt gà’ mềm và dai, ‘cải trắng’ vừa tươi vừa ngọt... Ngay cả phi ưng tộc được biết đến với nhiều món ăn trứ danh có tiếng, chỉ sợ cũng không làm ra được món ăn thơm ngon như thế này. Nếu như giống cái này trở thành của mình.... Áo Đức Mạn trong mắt tinh quang đại thịnh.

Áo Đức Mạn từ lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Thông Bảo, chỉ biết giống cái này còn chưa thuộc về bất luận kẻ nào, trên người y không có bất kỳ hương vị giống đực nào, thú nhân đối với hương vị của giống cái phi thường mẫn cảm, nhất là cái loại hương vị sau khi giao phối, nhưng ngay cả Viêm người đang ôm y cũng không có...

Nhớ tới lão tộc trưởng Khang Đức nói qua — sở hữu năng lực không gian hi hữu, dung nhan ngọt ngào, dạy mọi người chăn nuôi gà vịt, bánh bao mỹ vị, còn dựng lên phòng ở vững chắc.... Không cái nào không khiến cho hắn tâm động, huống chi hôm nay vừa thấy, giống cái mềm mại động lòng người như thế, so với những giống cái khác càng kích khởi ý muốn bảo hộ giống cái của thú nhân hơn, hắn có thể nào lại buông tay cơ chứ, Viêm — ta tuyệt đối sẽ không lại bại dưới tay người!

Cơm nước xong, Viêm không chút khách khí tiễn khách, Áo Đức Mạn tự nhiên không phải người dễ bắt nạt, trước khi đi còn ném lại một câu: “Ta cũng không ngửi được mùi của người ở trên người tiểu giống cái, nhưng không biết người bày ra cái vẻ mặt ‘túng dục quá độ’ là như thế nào vậy?” Thành công làm cho vẻ mặt Viêm càng đen hơn.

Bên cạnh Lâm Thông Bảo nghe nói như thế liền trầm nghĩ: ni mã! Cái này không phải là túng dục quá độ a? Đây rõ ràng chính là dục vọng chưa thỏa mãn mà!

36. Chương 36: Tử — Bị Cầu Hôn? —_—|||

Chờ tiễn Áo Đức Mạn đi, Viêm ôm Lâm Thông Bảo vào nằm trên giường đá, nhẹ nhàng hôn hít, tinh tế thưởng thức âu yếm mi, mắt, môi,... đáng yêu.

“Viêm, Áo Đức Mạn thật sự là thân đệ đệ của ngươi sao? Vì sao thoát nhìn cảm tình của các ngươi không được tốt lắm? Còn chuyện của lỗ mã và mẫu mã của ngươi nữa.” Lâm Thông Bảo vỗ vỗ cái đầu bự của Viêm, người này, sẽ không phải lại muốn bịa chuyện cho qua chứ hả, rõ ràng nói là buổi tối sẽ giải thích. Nhớ tới sau cái lần chưa được thỏa mãn kia, thú nhân tựa hồ càng ngày càng thích dính lấy hắn?

“Hừ! Hắn là thân đệ đệ của ta, so với ta nhỏ hơn 2 tuổi, nhưng mà, hắn từ nhỏ đã cật lực luyện chiến. Ba ngày hai bữa thì đánh nhau với các thú nhân khác đến nổi sứt đầu mẻ trán, phần lớn thú nhân trong tộc đều bị hắn đánh qua. Có một lần, ta nhịn không được tấu hắn một trận, muốn cho hắn thu liễm* một chút, ai ngờ hắn chẳng những không thu liễm, ngược lại càng trầm trọng thêm! Từ đó về sau, hắn mỗi ngày đều đến quần quít lấy ta, nói muốn so tài xem ai mạnh hơn. Sau đó ta lại thấy hắn quá phiền, liền không để ý đến hắn nữa, kết quả hắn lại cho rằng ta khinh thường hắn, cho nên thường xuyên chạy đến trong biệt tộc gây chuyện, không nghĩ tới bây giờ hắn lại quay về cùng tranh vị tộc trưởng với ta, chỉ sợ cũng vì khiêu chiến với ta đi!” Viêm khó có được nói một tràng dài như thế, ở trong mắt Lâm Thông Bảo nhìn Viêm giống như một phụ thân vì đứa con của mình vào thời kỳ nổi loạn mà cầu nhàu oán trách, Lâm Thông Bảo che miệng cười.

** Thu liễm = thu lại, bớt lại: ý là chỉ một dạng ẩn giấu, cái gì cũng đừng nên biểu hiện quá lộ, nhiều quá. Còn thu lại bớt cái gì thì tùy trường hợp mà hiểu, ở đây có thể hiểu là Viêm mong Áo Đức Mạn nên dằn bớt lại tính tình háo thắng, bạo lực của mình. Dạng người 'thâm tàng bất lộ' cũng coi như là dạng người biết thu liễm.*

“Nhìn hấn hiện giờ không giống như là một người bạo lực lắm?” Tuy rằng theo khí chất mà nói, xác thực cũng rất bư hấn (dũng mãnh).

“... Có lẽ là trưởng thành, bây giờ nhìn lại cũng trầm ổn hơn, bất quá, bảo bối ngươi vì cái gì nói đến chuyện của hấn hoài vậy?” Viêm ủy khuất, kẻ mặt lên ngực Lâm Thông Bảo không ngừng cọ xát.

“A, đừng...” Lâm Thông Bảo bị ngứa muốn cười, một bên vì mình biện giải: “Ta nào có?”

“Ngươi luôn nhìn chăm chăm hấn, còn vừa nói vừa cười với hấn, thậm chí còn muốn nhìn hình thú của hấn!” Viêm lên án, càng dùng sức mà liễm, cả người bốc lên mùi chua, không biết là đã đánh vỡ mấy bình dấm chua.

“Ha ha ha...” Lâm Thông Bảo cười ha ha, không nghĩ tới bộ dáng ăn dấm chua của Viêm sẽ là như thế này.

“Ta nhìn chăm chăm hấn, là muốn biết trông như thế nào, cùng ngươi có bao nhiêu giống, ta chỉ là hỏi một cái vấn đề, cũng không có vừa nói vừa cười, muốn nhìn hình thú của hấn là muốn biết hấn rốt cuộc là hổ hay là báo thôi.” Lâm Thông Bảo gấp rút giải thích, nếu không giải thích hấn sẽ bị ngứa chết.

“Hấn giống báo nhiều hơn một chút, cho nên mẫu mã mới thích hấn như vậy... bảo bối, ngươi không được phép thích hấn!” Viêm buồn bực, cũng bởi vì Áo Đức Mạn có huyết thống báo tộc, mà mẫu mã lại là con một, cho nên đối với Áo Đức Mạn trăm ngàn sủng ái thì thôi đi, nếu như cả Tiểu Bảo đều đối với hình thú tiểu báo có cảm tình, vậy hấn.... Nhất định phải đem hai người bọn họ tách ra!! Tốt nhất là đem Áo Đức Mạn nhân đạo giải quyết! (*í là xử lý 1 cách nhân đạo*)

“Cái gì a! Ta mới không thích hấn đâu! Tính tình thối, lại bạo lực!” Lâm Thông Bảo sắp hết chỗ nói rồi, Viêm tại sao có thể cảm giác mình đối với Áo Đức Mạn có cảm tình chứ!

“... Ngươi không thích?” Viêm cẩn thận hỏi.

“Đương nhiên!” Lâm Thông Bảo không chút nghĩ ngợi trả lời.

Tốt lắm! Áo Đức Mạn bị loại ngay tức khắc! Viêm an tâm, ôm Lâm Thông Bảo đang định tiến thêm một bước động tác. Ai ngờ câu tiếp theo của Lâm Thông Bảo lại làm cho hấn toàn bộ cứng ngắc lại.

“.... Ta chỉ thích ngươi...”

Viêm hít sâu mấy hơi, kích động cực kỳ, đây là lần đầu tiên tiểu tử kia công khai nói thích hẳn, “Ta cũng vậy” lời hàm (*nén, ngậm*)ở trong miệng, đang định nói ra —

“Mẫu mã...?” Cửa gian phòng ‘Chi a’ mở ra, Tiểu Lạc đứng ở cửa dụi dụi mắt, ôm cái đệm êm nhỏ của mình đứng ở đó.

“Lạc?” Lâm Thông Bảo ngồi dậy, tiếp đón Tiểu Lạc chạy tới.

“Mẫu mã, cùng nhau ngủ đi ~~~” Tiểu Lạc chạy tới ôm cổ Lâm Thông Bảo, vô cùng thân thiết mà cọ cọ, hoàn toàn không nhìn đến biểu tình sắp phun lửa cùng sắc mặt xanh đen của lỗ mã nó — hô hô, tốt xấu gì người cũng đã ôm mẫu mã ngủ hảo vài ngày, hiện tại để cho ngẫu cũng chiếm chút tiện nghi chứ ~

Ban đêm, Lâm Thông Bảo ôm Tiểu Lạc ngủ say sưa, Tiểu Lạc ngủ ở giữa hai người, hạnh phúc mà chảy nước miếng, trong mộng được ăn đùi gà nướng thơm ngào ngạt — ăn thật ngon, mẫu mã tốt nhất ~o()o

Chỉ có Viêm trợn to hai mắt, trừng hai cái người ngủ say như chết, sờ sờ dục vọng trưởng đau của mình, không nói gì vọng thương thiên — quá trễ, thương thiên đại lão gia đang ngủ.... Xin ngài, ngày mai cũng đừng biến thành ‘mắt gấu mèo’.

Ngày hôm sau, Viêm quyết định trước dẫn Lâm Thông Bảo đi đến nhà tế ti kiểm tra, mới vừa đi đến cửa, lại thấy tế ti Lan cùng một cái thú nhân vừa nói xong chuyện gì đó, thú nhân kia tựa hồ phi thường sốt ruột, Lan thì cau mày giống như có chút phiền não. Nhìn thấy hai người đến, thú nhân kia vội vàng bỏ lại một câu: “Người hãy suy nghĩ một chút.” Bỏ chạy.

“Đây là làm sao vậy?” Lâm Thông Bảo nghi ngờ.

“Không có gì.” Lan xoa bóp vùng chân mày, thở dài, một lần nữa sửa sang lại tâm tình, đối với Viêm đang ôm Lâm Thông Bảo: “Người mang Thông Bảo đến kiểm tra phải không? Tiến vào rồi nói.”

Lâm Thông Bảo gặp Lan không muốn nhắc tới, cũng liền im miệng, dù sao cũng là chuyện nhà người ta, chính mình trông nôm quá nhiều cũng không thỏa đáng.

Vào nhà, Lan kêu Lâm Thông Bảo nằm ở trên giường đá, sau khi kiểm tra, liền khẽ cười nói: “Ha ha, đã rất tốt rồi, tiểu khả ái hẳn cũng phát hiện bản thân mình có biến hóa chứ?”

“Ừm, gần đây mới phát hiện mình cao lên, hơn nữa thể lực cũng tốt hơn rất nhiều, trước kia những vật cảm thấy quá nặng không thể cầm giờ đã có thể, người nói ta còn có thể cao hơn nữa không?” Lâm Thông Bảo càng nói càng cao hứng, nhớ tới giống cái nơi này ai cũng đều cao khoảng chừng 2 thước không sai biệt lắm, không biết nếu mình cao đến như vậy sẽ thành bộ dáng gì nữa.

“Ha ha, tiểu khả ái muốn cao lớn như vậy sao?” Lan ôn hòa cười, tựa hồ bị vui sướng của Lâm Thông Bảo lây nhiễm, đã muốn buông xuống phiền não.

“Cũng không nhất định phải cao lớn như vậy, chỉ là tò mò mà thôi.” Lâm Thông Bảo nghĩ nghĩ, lại bổ sung thêm: “Tất cả mọi người đều cao, chỉ có một mình ta lùn, cảm giác bị xem thành tiểu hài tử.”

“Không đâu mà, tiểu khả ái nhỏ nhắn xinh xắn, như thế mới đặc biệt.” Lan sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Thông Bảo, ăn chút đậu hủ, nói tiếp: “Hơn nữa tiểu khả ái cũng không thể cao lên hơn nữa.”

“Đi?” Lâm Thông Bảo ngạc nhiên, không thể nào?

“Đã đình chỉ rồi sao?” Viêm nhãn nhú mi, lại giãn ra: “Nói vậy, thần lực thánh thụ không còn có tác dụng sao?”

“Đúng” Lan nói, “Đã đến cực hạn, thần lực thánh thụ đã cải tạo thân thể tiểu khả ái đến trạng thái tốt nhất.”

“Nguyên lai là như vậy a.” Lâm Thông Bảo gật đầu tỏ vẻ lý giải, nếu nhựa cây thánh thụ Lạp Mĩ Đạt Ân có thể đem hần cải tạo thành cao lớn như thú nhân, đó mới thực sự là đáng sợ, có thể cao đến 1m8 cũng rất tốt rồi.

“Tốt lắm, về sau không cần phải uống nữa, cũng có thể làm được một số chuyện muốn làm” Nói xong lại che miệng nở nụ cười, “Hảo hảo cố gắng, tranh thủ sang năm sinh một đứa bé mập mập nga ~”

(_ Vừa định nói hôm nay Lan thực đứng đắn, kết quả vẫn làm người rút gân thế...

Về đến nhà, Hàn, Khải Đạt, Tử cùng Tạp Ân đã có mặt đang chờ.

Lâm Thông Bảo vội vàng đem cây trúc trong không gian lấy ra để trên đất, bắt đầu dạy mọi người cách chế tác trúc, lại lấy ra thành phẩm để cho mọi người tham khảo.

Ghế trúc thời hiện đại ở nơi này hiển nhiên quá nhỏ lại yếu ớt, không cần nói đến thú nhân, ngay cả giống cái muốn sử dụng cũng có chút miễn cưỡng, nhất thiết phải chỉnh sửa lại làm lớn một chút, càng vững chắc hơn. Mà ghế trúc, muốn chế tác vô cùng phiền phức, cây trúc phải chế thành từng cây nhỏ, nhưng thú nhân tay chân đương nhiên không đủ linh hoạt, vì thế Khải Đạt lại đi kêu gọi vài giống cái lại đây tiếp, trong đó cũng có Cao cùng Lộ.

“Hắc, Tiểu Bảo, ta nghe Khải Đạt nói ngươi lại muốn làm một thứ rất khá, cho nên ta cùng Lộ liền tới, ngươi tính toán làm gì thế?” Cao vui vẻ mà chào hỏi, từ sau vụ bắt cua đồng, đây là lần thứ hai hần tới chỗ này, đối với giống cái luôn nghĩ ra những thứ đồ mới lạ này, hần phi thường có cảm tình.

“Ha ha. Nào có cái thứ gì tốt đâu, chỉ là ghế dựa cùng chiếu bình thường mà thôi, để ta nói với các người...” Vài giống cái tụ lại một chỗ lủi rủ trao đổi, bên kia thú nhân bị sung làm cu li ra sức mà chế trúc.

“Xem ra ta tới không phải lúc? Cần giúp đỡ không?”

Một thanh âm đột nhiên xuất hiện, Lâm Thông Bảo quay đầu vừa thấy, đúng là Áo Đức Mạn. Chỉ thấy hắn từ xa đi tới, phía sau tựa hồ còn đi theo một người.

“Ta nói là ai? Nguyên lai là Áo Đức Mạn người.” Tử khời mào một bên mi, có chút lạnh lùng nói: “Bản thân ta nghe nói, người hôm trước vừa trở về, chẳng qua sáng nay ta lại nghe nói là người bị người kéo đi khiêu chiến, sao mà có thời gian tới đây thế?”

Áo Đức Mạn ánh mắt lóe lóe: “Khụ, ta nghe nói Viêm có thể kiến trúc phòng ở, cho nên muốn tới hỏi chút, ta vừa trở về, vẫn chưa có chỗ để ở, ha ha”

Hắn nói xong lại đưa tới vài tiếng hừ lạnh của thú nhân, chỉ có Tập ân vẻ mặt khờ khờ, gãi đầu mình không biết lý do.

Tử hừ lạnh, người lừa ai đó, phòng ở hiện giờ trong bộ lạc phần lớn các thú nhân đều có thể kiến trúc, người lại đặc biệt tới đây hỏi Viêm?

Lâm Thông Bảo xem tình hình này, như thế nào cảm thấy trong khí truyền đến từng trận mùi thuốc súng, đột nhiên nhớ tới tối hôm qua Viêm có nói qua Áo Đức Mạn từ nhỏ đã thích gây gỗ đánh nhau, có lẽ Tử cùng Hàn hai người cũng nằm một trong số đó đi.

Đành phải thúc thúc eo Viêm, ra hiệu hắn dẫn mấy người đến một bên, hắn nói, Viêm đương nhiên không dám không nghe, đành phải gọi Hàn, Tử cùng Tập Ân đến chỗ khác tiếp tục chẻ trúc, còn bày ra biểu tình rất không tình nguyện.

Mấy người đang định tản ra, Lâm Thông Bảo lại phát hiện người đi theo phía sau Áo Đức Mạn, tóc vàng bích nhân, bộ dáng tuấn tú, dáng người cao gầy, thể nhưng lúc này đang há to mồm về mặt kính diêm mà nhìn chằm chằm Lâm Thông Bảo, không, chuẩn xác mà nói là đang nhìn người đứng bên cạnh Lâm Thông Bảo – Tử. Chỉ thấy hắn ta về mặt mê luyến, cực kỳ thần tốc chạy đến chỗ Tử, nâng tay bắt lấy tay trái Tử, hai chân nhẹ nhàng khụy xuống, một chân quỳ xuống đất, một chân khác cong lên, động tác thoát nhìn tiêu sái mà thoả mái, dùng một giọng điệu giống như ngâm xướng mà nói: “Ôi. Thân ái, người tựa như minh nguyệt, chiếu sáng tràn ngập lòng ta, người xinh đẹp động lòng người như vậy, bất kỳ giống cái nào đều so ra kém hơn người, ta thật sự bị người mê hoặc! Xin người nhất định phải.... A!!!!”

Lâm Thông Bảo đoán câu tiếp theo mà hắn muốn nói chính là “Gả cho ta!” Nhưng cái này không quan trọng, Tử siết tay hung hắn đâm vào mặt hắn ta, gương mặt xinh đẹp lúc này lộ ra âm tàn không nói nên lời, một bên lông mày không khống chế được run run, “Minh nguyệt! Sao? Xinh đẹp! Sao? Giống cái! Sao?! Mắt chó của người mù à! Lão tử sẽ làm cho người biết chân chính cái gì là ‘Xinh đẹp!’” nói xong, tựa như mấy cảnh đánh nhịp nhàng trên phim truyền hình — Đấm móc trái! Đấm móc phải! Đấm móc trên! Đấm móc dưới! Cộng thêm hắc hổ đào tâm!

Lâm Thông Bảo hoa cả mắt, không đành lòng nhìn hình dạng của người nọ, hôm nay hắn cuối cùng cũng thấy được sự cường hãn của Tử, quyết định về sau đánh chết hắn cũng sẽ không nói Tử xinh đẹp, nói mớ

cũng không được!

Ngoài dự đoán, Áo Đức Mạn nhìn đến cảnh tượng này lại hoàn toàn không ngăn cản, chỉ đứng ở một bên ngay cả nhìn cũng không nhìn.

Áo Đức Mạn hiểu được nghi hoặc của Lâm Thông Bảo, hần khẽ cười nói: “Không quan hệ, quen là được rồi.”

— — — hóa ra loại sự tình này còn thường xuyên xảy ra?

37. Chương 37: Tiêu Đề Gì Đây Thật Là Khó Nghĩ A Tat

Chờ Tử được Táp Ân kéo ra, gã thú nhân nằm trên mặt đất cũng đã diện mục toàn phi*, vốn ở trong mắt Lâm Thông Bảo một gương mặt tuần tú tiêu sái nay đã hoàn toàn biến thành cái đầu heo, đáng tiếc cái đầu heo này tựa hồ con chưa được thanh tỉnh, không sợ chết mà cứ nằm trên đất thì thâm; “Nha.... Hư hư.... Đánh, đánh là thân.... Mắng là.... Là yêu, nha.... Thân.... Thân ái....” Tử tức giận hận không thể tiến lên giẫm cho hần ta mấy cái.

**diện mạo đã hoàn toàn thay đổi*

“Thật vô cùng xin lỗi, Bố Luân là tiểu nhi tử của tộc trưởng lang tộc, lần này theo ta ra ngoài là muốn mang một giống cái trở về, cho nên trên một được này, hần chỉ cần nhìn thấy khụ.... Giống cái lớn lên xinh đẹp thì hần sẽ hướng cầu ái, mong người đừng chấp nhất với hần, ta sẽ giải thích rõ ràng với hần.” Áo Đức Mạn xấu hổ nhìn về phía mọi người giải thích, nhưng hần không giải thích còn tốt hơn, sau khi giải thích xong, trong đầu Lâm Thông Bảo liền toát ra một câu cảm khái “Quả nhiên là sắc lang a!”.

Tử cơ hồ phát nổ: “Giống cái!? Lão tử chỗ nào giống giống cái! Con mắt của gã ta làm trang sức sao? Vậy để ta giúp hần móc xuống là được!” Nói xong lại muốn đi lên tấu thú nhân không biết sống chết nằm trên mặt đất.

Lâm Thông Bảo nhìn trời, đúng vậy a, ngài không giống giống cái, ngài chỉ là so với giống cái càng giống giống cái hơn mà thôi!

Áo Đức Mạn chặn ở trước người Tử, nói: “Tử, người đừng xúc động, xem như nể mặt ta.”

“A? Người cho mình là ai hả? Còn mặt mũi?” Tử khiêu khích, hiện tại trong bụng hần đang nổi giận đang muốn tìm người phát tiết đây, nhướn mi đối chọi cùng Áo Đức Mạn, càng nhìn lại càng cảm thấy chán ghét.

“Ahhh, đau.... Đau....” Thú nhân Bố Luân đã biến thành đầu heo kia từ trên mặt đất đứng lên, tê tê kêu

đau.

Nghe được thanh âm, Tử mạnh chuyển hướng sang hẳn, tức giận quát một tiếng: “Ngươi! Lại đây giải thích cho lão tử!”

Bố Luân nghe được thanh âm, vừa quay đầu nhất thời tâm hoa nộ phóng — mỹ nhân đang nhìn mình a!! Chân chó mà chạy nhanh lại, tự nhận là tiêu sái, trên thực tế cái đầu heo không thể giống đầu heo hơn hỏi: “Mỹ nhân, có gì phân phó?”

Một cái chữ thập, hai cái chữ thập, ba cái chữ thập — trên trán Tử cơ hồ nở đầy hoa chữ thập, hít sâu một hơi, Tử không nói hai lời liền trực tiếp hóa thành hổ hình đánh tới — nếu như vậy vẫn không rõ! Ngươi liền đi chết đi!!

“Grào——”

“Oa a a a!————”

Một trận gà bay chó sủa không cần đề cập tới, chờ Tử thấy mỹ nhân trở về nhân hình, thú nhân thuộc tính ‘sắc lang’ kia nằm trên mặt đất đã thất hồn lạc phách, miệng thì vẫn lẩm bẩm không thể tin: “Không có khả năng.... Không phải.... giống cái.... Là thú.... Thú.... Không có khả năng....”

Không hề để ý tới Bố Luân hồn bay phách lạc, Tử cầm lấy một bó cây trúc, nói với Hàn cùng Tập Ân: “Đi, làm ghế dựa thôi.” Nói xong tiêu sái mà bước đi.

Nói đi, kỳ thật cũng chỉ là lấy Bố Luân làm trung tâm khoảng cách không đến 100 thước mà thôi, hiển nhiên Tử chính là không muốn lại nhìn thấy người nào đó mà thôi.

Mọi người cũng không nói gì mà tản ra, chỉ còn lại một người nào đó đang hấp hối nằm ở trên đất tiếp tục ngáy người.

Áo Đức Mạn kiểm tra cho thú nhân một chút, phát hiện trừ bỏ một cái xương sườn bị gãy ra, còn lại cũng chỉ là bị thương da thịt bên ngoài mà thôi, tĩnh dưỡng vài ngày thì sẽ khỏe lên ngay. Gọi vài lần, đều không gọi về được thần trí của thú nhân, vì thế cũng lắc đầu đi hỗ trợ.

Đương nhiên hẳn cũng có mục đích, vô luận là vị trí tộc trưởng, hay là ghế trúc, hoặc giả là.... Giống cái xinh đẹp, những thứ đó đều nằm trong mục tiêu của hắn, nhưng mà hiện tại, ít nhất hẳn cũng phải có được hảo cảm của tộc viên, chuyện khác để mai ngày tính sau.

Lâm Thông Bảo đem chuyện chế tác ghế trúc toàn bộ giao cho thú nhân làm, còn chiếu trúc — Lâm Thông Bảo nghiên cứu một lúc, phát hiện thứ này thật sự là không dễ làm, so với ghế trúc khó hơn rất nhiều, cần trải qua rất nhiều công đoạn, phải đem gọt vỏ trúc chẻ ra thành miếng, trải qua các quy trình chưng, ngâm, mới có thể lấy ra bện thủ công, nhưng mà Lâm Thông Bảo hoàn toàn không biết làm thế nào

để chưng, ngâm, cũng không biết nên dùng cái dây gì đến bên, ở trong thế giới thú nhân, họ thường dùng gân dày hoặc móng của động vật làm dây buộc, nhưng mà cái đó không biết có thể dùng để bên được hay không.

Sau khi thương lượng cùng một vài giống cái, quyết định bỏ các khâu chưng, ngâm gì đó, trước tiên cứ đem chiếu đục lỗ, rồi lại từ từ suy nghĩ thêm. Hơn nữa sắp tới cũng gần đến mùa cây ăn trái, thời tiết cũng bắt đầu chuyển lạnh, một khi tới mùa mưa, như vậy chiếu trúc cũng hoàn toàn không cần sử dụng đến, cho nên một số giống cái liền cùng nhau đi về, quyết định tìm thú nhân nhà mình thương lượng một chút.

Thế là, để tránh cảm xúc vì đầu voi đuôi chuột Lâm Thông Bảo thay đổi đánh chủ ý lên măng, thứ này là ở chỗ bọn ‘Heo thú’ — một loại gấu mèo nhỏ làm ổ trong măng đá tìm được, rất nhiều rất nhiều, hơn nữa đều rất tươi mới, hiển nhiên là mới hái không lâu.

**Chỉ công việc ban đầu thì hô hào to lớn, vận động phong trào, nhưng sau đó thì bỏ bê, làm không đến nơi đến chốn.*

Lâm Thông Bảo lấy ra một ít măng tươi được giữ trong không gian, lưu lại Khải Đạt, Cao cùng Lộ ba người vây quanh lúu rú thảo luận:

“Hắc, đây là cái gì? Bộ dạng thực kỳ quái.”

“Cứng quá, đây là lá cây gì vậy? Tại sao vàng vàng, lại còn rất cứng nữa?”

“Thứ này dùng làm gì thế?”

.....

“Đây là thực vật có thể ăn.” Lâm Thông Bảo cầm lấy một cây măng non không đến 30ly, chuẩn bị giải thích cho mọi người.

“Két...” “Ai nha! Phi phi! Thật là khó ăn!” Khải Đạt một bên liên tục nhổ nước miếng, cũng là cái tên này vừa nghe có thể ăn liền đưa lên cắn, nhưng mở miệng lại trực tiếp cắn lên cây măng, kết quả cắn ra một miếng đầy bùn.

Lâm Thông Bảo liền hắc tuyến, đưa tay gõ đầu Khải Đạt một cái, trách cứ nói: “Ai mượn ngươi ham ăn!” Đối lấy Khải Đạt ngượng ngùng mà le lưỡi.

Bóc ra vỏ ngoài của cây măng, lộ ra thịt măng trắng nõn bên trong, hướng vài vị giống cái nói: “Măng này không thể trực tiếp cầm lên ăn, phải lột hết vỏ măng bên ngoài, bên trong của nó mới có thể ăn, nó không thể ăn sống... Ách, sẽ có tính chất kích thích, nhưng có thể xào ăn, cũng có thể ngâm thành măng chua ăn, như vậy còn có thể trữ được lâu, đối với người bình thường ăn uống không được tốt, có thể ăn nhiều một ít, rất có ích cho hệ tiêu hóa. Nhưng một lần không được ăn quá nhiều, sẽ đau bao tử...”

Gặp vài giống cái cái hiểu cái không mà người nhìn ta, ta nhìn người, Lâm Thông Bảo cảm thấy thay vì nói, chỉ bằng bắt tay vào làm, vì thế dẫn theo ba giống cái đem vỏ măng đều lột ra, lại vào phòng mang ra mấy cái bình sứ hiện đại sạch sẽ, dựa theo số người, mỗi người được chia một cái.

Bình sứ này đều là Lâm Thông Bảo vì muốn làm măng chua mà cố ý đặt, đã qua xử lý phơi nắng sát trùng.

Mang tới mấy con dao phay, phân cho nhóm người Khải Đạt, đối với nghi hoặc không hiểu, hắn nói với nhóm: “Chúng ta sẽ làm măng chua, bất quá, trước phải cắt măng thành từng miếng mới được, lớn nhỏ thế nào thì các người nhìn ta.”

“Ai? Kia làm xong măng chua, chúng ta có thể lấy một số đồ vật đến đổi một ít không?” Cao nhìn bình sứ, lại nhìn măng, có chút tâm động, nhưng dù sao bọn họ không có hỗ trợ đi hái, muốn xin người ta cũng thật ngượng.

“Ha ha, không quan hệ, hôm nay các người làm một ít bình, các người có thể mang về, đợt lần sau tự các người đi hái mang về làm, thì chỉ cần đưa lại ta một bình là được.” Lâm Thông Bảo lắc đầu không ngại, trong không gian của hắn còn rất nhiều mà.

“Thực sao? Kia thật cảm ơn người.” Cao cùng Lộ vô cùng vui sướng, liên tục nói cảm ơn.

Mấy người rất nhanh đem măng cắt miếng, Lâm Thông Bảo mang bình sứ tới, ở trong bên đựng chút nước, đem măng đã cắt đổ vào trong bình, nước trong bình vừa vặn sâm sấp mặt măng, lại tỉ mỉ mà đóng miệng bình lại, sau khi kiểm tra không có chỗ nào hở, mới nhẹ nhàng vỗ bình sứ nói: “Hắc, được rồi, các người trở về đem thứ này để bên cạnh hỏa thang* ngâm chừng hơn mười ngày là có thể ăn.”

**Cái này có lẽ là đặt ở chỗ nào đó kín mà nóng.*

Mấy người Khải Đạt học theo mà đem bình sứ đập kín, sau đó xem bình sứ như bảo bối ôm vào trong ngực, nghe được Lâm Thông Bảo nói, đều gật đầu nói hảo.

“A nha, ta thật sự đợi không kịp, ta hiện tại thực sự rất muốn có thể ăn măng chua ngay a, nhất định là ăn rất ngon!” Khải Đạt vẽ mặt khoa trương, cho trí tưởng tượng bay xa mà nuốt nước miếng. Khiến cho mọi người cười ha ha.

Lâm Thông Bảo nhin không được cười trêu hắn: “Người nha người nha, thật là một cái ăn hàng!”

Một trận cười hì hì qua đi, Lâm Thông Bảo cảm thấy thời gian cũng không còn sớm lắm đã gần đến giờ cơm trưa, nhìn nhìn đám thú nhân bên kia, vẫn còn đang vật lộn với ghế trúc, nhìn qua dường như đã xuất hiện bộ dáng hình thức ban đầu của ghế trúc. Vì thế quay sang nhóm giống cái nói: “Sắp đến trưa, chúng ta đi chuẩn bị chút gì ăn đi, để ta chỉ cho mọi người làm một số món ăn nấu với măng tươi” Nói xong, liền dẫn đầu đi về phía nhà bếp.

Măng có thể làm được rất nhiều món ăn, nhưng cũng không phải tất cả các món ăn đều thích hợp nấu ở nơi này, dù sao Lâm Thông Bảo có đồ gia vị nêm, nhưng ở thế giới thú nhân những thứ đó đều rất hiếm lạ. Đồ gia vị nơi này chỉ biết đến nước tương, cùng với đường, thứ này được ép từ trái cây mà có, loại hoa quả này được các phi thú nhân xưng là ngọt quả, bình thường cũng có thể ăn.

Lâm Thông Bảo nghĩ nghĩ, quyết định dạy bọn họ làm mấy món đơn giản.

Đầu tiên là măng xào mỡ, món này chỉ cần có dầu, nước tương, muối, đường là có thể làm, chủ yếu dầu nhiều là được. Còn muối thì có thể dùng nước tương thay thế, cũng tốt hơn là không có.

Trước đem măng cắt thành miếng mảnh hoặc thành từng đoạn ngắn cũng được, chảo nóng thì cho dầu vào, khi dầu sôi thì cho măng vào, xào đều tay, cho tiếp nước tương, một ít đường, đường dùng nước ép của ngọt quả thay thế, chỉ cần một trái ngọt quả là được, xào đều tay các hỗn hợp sau đó dậy nắp lại nấu đến khi nào chín thì nhắc xuống.

Món măng xào xuất hiện óng ánh vàng mê người, thử vài miếng, phát hiện hương vị non mềm thơm phức, ăn vào miệng mang theo vị ngọt nhẹ, khoái khẩu vô cùng.

“Ăn ngon quá, có chút giòn ngọt.” Lộ vui vẻ cắn một miếng, tinh tế mà nhấm nháp, ở trong miệng cứ nhai tới nhai lui thật nhuyễn tiếu nuốt vào.

“Ha ha, là bởi vì bỏ thêm nước ép ngọt quả sao? Ta còn tưởng rằng mặn thêm ngọt vào, hương vị sẽ biến chất kỳ quái chứ.” Cao tò mò nhìn ngọt quả một chút, lại đánh giá kim ba quả (tương du quả).

“Thêm ngọt quả cũng không phải vì muốn gia tăng vị ngọt.” Lâm Thông Bảo mang tới một cây măng giải thích “Măng này đều có một cổ vị chất, nếu không thêm chút đồ vào, vị sáp này sẽ làm cho người thấy rất khó ăn vào miệng, cho chút nước ép ngọt quả chính là muốn át đi vị chất của nó, cho nên bình thường lúc nấu nhất định không được quên phải thêm đường.”

“Nguyên lai là như vậy a.” Mấy người bưng tỉnh đại ngộ.

Lâm Thông Bảo lại thử làm vài món đồ ăn, trong đó cũng bao gồm ‘măng xào thịt’ hắc hắc, thứ này thật sự là đồ tốt a, tin tưởng mọi người sau khi hưởng qua, nhất định muốn quên cũng quên không được.

38. Chương 38: Ngao ~ Cầu Xoa Xoa ~~

Bữa ăn đã sẵn sàng, Lâm Thông Bảo liền kêu vài cái thú nhân tới dùng bữa, nhưng lại phát hiện con lang thú nhân dừng cảm hưởng Tử ‘cầu hôn’ kia thế nhưng lại không có tới dùng cơm. Ngắm lại người ta dù sao cũng là khách, vẫn nên đi mời một chút mới tốt, vì thế cậu đi ra cửa tìm.

Nhưng mà ở ngoài cửa nhìn hồi lâu, cũng không thấy hắc nằm ở địa phương ban đầu, vì thế quay đầu hỏi Viêm “Viêm, người thấy cái người kêu.... Kêu cái gì ta?”

“Bồ Luân.” Áo Đức Mạn trả lời.

“A? Đúng, Bồ Luân ở đâu không?” Tên gì không kêu lại kêu là ‘Bất Lương’? Lâm Thông Bảo hắc tuyến.

Bất Lương = vô đạo đức.

“Có thể đang ở sân sau, ta mới vừa rồi nhìn thấy hắc ta đi về hướng đó.” Đây là Táp Ân nói.

“Sân sau? Hắc làm sao có thể đi tới chỗ đó?” Lâm Thông Bảo nghi hoặc, tuy rằng đi ra phía hậu viện không nhất định phải đi qua nội ốc, nhưng hắc làm thế nào có thể đi tới đó chứ?

“Ồ...” Táp Ân sờ sờ cái mũi, trộm liếc mắt nhìn Tử bên cạnh một cái, chỉ thấy đối phương vẻ mặt than đen “Hừ” một tiếng, Táp Ân đành phải xấu hổ gãi gãi đầu không nói.

Choáng, sẽ không lại đi trêu chọc Tử nữa chứ, kết quả bị đuổi đi?

Lâm Thông Bảo gãi gãi đầu quyết định đi ra sân sau nhìn xem, mới vừa bước tới cửa hậu viện thì bị Viêm kéo tay lại. Thú nhân nhẹ giọng nói: “Để ta.”

“Không cần, để ta đi. Tiểu Lạc còn chưa trở lại, người đi tìm Tiểu Lạc đi, nó chắc là đang chơi cùng đám bạn nhỏ đó.” Lâm Thông Bảo đè lại tay lôi kéo của thú nhân, nhẹ giọng nói, Tiểu Lạc sáng sớm đã chạy đi chơi, nhóc con này gần đây càng ngày càng hoang dã, một ngày nào đó nhất định phải hảo hảo dạy dỗ một chút mới được.

Viêm suy nghĩ, cảm thấy hành vi của thú nhân kia cũng thật sự không được bình thường, vẫn là không yên lòng nhắc nhở: “Đừng tới gần hắc quá, nếu hắc không chịu tới dùng cơm, vậy thì thôi đi.” Dù sao thú nhân có đói chút cũng không chết được.

“Biết rồi, người đi đi.” Lâm Thông Bảo buông tay liền hướng về phía sân sau đi.

Đi vào sân sau, lại không có người, ngược lại là đám gà trong chuồng đang kêu la ầm ĩ, không phải là thú nhân chạy vào chuồng gà chứ?

Lâm Thông Bảo tới gần chuồng gà thì liền thấy, hắc, không thấy thú nhân nào, đập vào mắt là một con chó to lớn! Chính xác mà nói, là một con chó tuyết Alaska thật lớn!

Đây tuyệt đối là một con chó tuyết Alaska thuần chủng! Lông bờm một màu đen nhánh, bộ lông dày, dưới

ánh mặt trời, phản xạ quang huy xinh đẹp, lỗ tai tam giác dựng thẳng, tai nhọn khê lay động, đôi mắt hình hạnh nhân, chỉ tiếc bởi vì đang ngủ nên không nhìn thấy màu sắc của nó, tứ chi rắn chắc hữu lực, thân thể đầy đặc, hiển nhiên là một con chó cường tráng trẻ tuổi, nhưng từ thể hình mà xem, thì so với giống Alaska trên địa cầu lớn hơn gấp 2 lần, nhưng mà so với hổ hình của Viêm thì nhỏ hơn rất nhiều.

Cũng không biết con chó này là từ đâu đến? Tại sao lại ở trong chuồng gà ngủ? Nhìn đám gà con gà mẹ xung quanh, mỗi con đều bị kinh hách trốn ở trong một góc run cầm cập, Lâm Thông Bảo nhất thời cảm thấy nhức đầu.

Nhưng lại nhìn đến con chó lớn nằm trên mặt đất, con chó lớn này nhìn có vẻ uể oải đôi chút, tứ chi đều quỳ rạp trên mặt đất, còn cái đầu thì thiếp trên mặt đất ngủ, cái lỗ tai ngẫu nhiên run run vài cái, thỉnh thoảng còn hừ hừ vài tiếng, tựa hồ đang ngủ bị người khi dễ, dùng thịt dưới bàn chân dấn ở trước mũi, thấy thế nào cũng giống như đang ủy khuất, vì thế — Lâm Thông Bảo mạnh.

Cẩn thận tiếp cận Alaska đang ngủ, Lâm Thông Bảo thưởng thức mạnh vật trước mắt, trong lòng giống như có hàng ngàn con kiến đang bò, ngứa, thật sự nhịn không được, Lâm Thông Bảo cẩn thận đưa tay sờ lên đầu chú chó lớn, sờ sờ — ngô, rất ~ thoải mái ——— ()

Con chó khổng lồ phía dưới, kỳ thật là một con lang — Bồ Luân, hần run rẩy cái lỗ tai từ trong giấc mộng tỉnh lại, trên đầu tựa hồ bị ai đó sờ mó? Mơ mơ màng màng Bồ Luân mở to mắt, nhìn thấy một giống cái đang đặt tay ở trên đầu của hần. Giống cái này — hình như đã từng thấy qua ở đâu thì phải? Có lẽ thế. Ô ô ô, giống cái xinh đẹp, tao nhã, nhất kiến chung tình của hần a! Tại sao có thể là thú nhân a a a! Ô ô ô, lòng ta đau quá đi, nga, Thú Thần ở trên, ta chỉ là muốn tìm một giống cái xinh đẹp làm bạn cả đời mà thôi, ngài tại sao lại có thể nhẫn tâm đối xử với ta như vậy! Người ta yêu nhất, quyến rũ nhất, làm người ta tâm động nhất lại chính là một cái thú nhân! Ô ô ô...

Nhất kiến chung tình = iu từ cái nhìn đầu tiên ~~~

Sờ sờ, sờ sờ.... Dưới tay truyền đến cảm xúc mềm mại làm cho Lâm Thông Bảo tâm hoa nộ phóng, thấy Alaska ở dưới sau khi tỉnh lại, hoàn toàn không giãy dụa phản đối hành vi của mình (thật ra là người ta đang tử thân a ——), vì thế càng lớn mật hơn mà đi vuốt ve, thuận tiện gãi gãi cằm cho nó, gãi gãi ngứa.

Ô ô ô, ta là thú nhân đáng thương nhất thiên hạ.... “Hô lô lô...” Trên người truyền đến cảm giác làm cho Bồ Luân nhịn không được hưởng thụ mà nheo mắt lại, ngô? Cảm giác thật thoải mái a, ngô, nơi này xoa xoa, nơi đó cũng muốn, di? Là giống cái này sao? Chẳng lẽ giống cái này chính là Thú Thần phái xuống an ủi mình sao? Đúng nga, trời đất nơi nào mà không có giống cái, tại sao phải đi mền một thú nhân chứ! Quả nhiên vẫn là giống cái tốt, ngô ngô, giống cái này không tồi, bộ dáng cũng thật đáng yêu a! Có thể suy nghĩ làm bầu bạn, ngô, để chút nữa hỏi hần có nguyện ý theo mình hồi tộc hay không. Tay nghề lại càng không sai, ngô, thật thoải mái, thật thoải mái... Ngô, bụng người ta cũng muốn xoa xoa ~~~

Bồ Luân lật người lại, lộ ra cái bụng, duỗi duỗi thịt trắng —— đến đi đến đi, giống cái, xoa xoa ~~~

“Phốc ~ ha ha ha....” Lâm Thông Bảo nhìn Alaska xoay người lộ ra cái bụng mềm mại, còn vẻ mặt hưởng thụ, nhất thời bị bộ dáng khôi hài của nó chọc cười. Sờ sờ đầu của nó nói: “Tuy rằng không biết người từ đâu đến, nhưng người quả thực rất khả ái, sau này người theo chúng ta sống ở nơi này được không? Ta tin

Viêm nhất định cũng sẽ đáp ứng.”

“Ta không đáp ứng!” Nghiến răng nghiến lợi.

Nghe thanh âm, Lâm Thông Bảo quay đầu, thật tốt! Không biết Viêm đứng ở phía sau cậu từ lúc nào, lúc này khuôn mặt đen thui trũng mắt nhìn đại cầu dưới tay của cậu, thần tình sát khí.

Viêm sau khi tìm được nhi tử, liền vội vàng mau chóng trở về nhà, nhưng trên bàn cơm hoàn toàn không thấy bóng dáng của Lâm Thông Bảo, trong lòng sinh bất an, tên lang háo sắc kia vừa thấy đã biết không phải thứ tốt lành gì, tiểu tử kia lại là giống cái, không biết....

Viêm bất an chạy đi đến sân sau nhìn xem, kết quả — tốt lắm, con sắc lang này, quả nhiên đang câu dẫn giống cái nhà hắn! (*ngược lại thì có *ngoaý mũi**)

Hắn biết tiểu giống cái nhà mình đặc biệt yêu thích những động vật lông tơ mềm mại. Mà tên thú nhân chết tiệt này chẳng những biến thành hình thú dụ dỗ giống cái nhà hắn, cư nhiên còn làm cho bảo bối giúp hắn vượt lông, gãi cằm — đái ngô này, chính hắn cũng chưa hưởng thụ được vài lần, hơn nữa còn dám lộ ra cái bụng!

Thú nhân sau khi biến thân hình thú cũng không có mặc quần, vật phía dưới rất dễ dàng liền hiển hiện ở trong mắt của giống cái, Lâm Thông Bảo vốn hoàn toàn không có chú ý tới, mà tiểu tử ngốc Bồ Luân này cũng chỉ lo hưởng thụ, cũng quên mất vụ này. Cho nên ở trong mắt Viêm, vật kia là Bồ Luân cố ý để lộ ra, Viêm thấy thế nào cũng rất chướng mắt, trong lòng ước gì tiến lên đem cái thứ kia cắt bỏ. (*anh cắt thì tội cho em Tử lăm *cười gian**)

Mới vừa đi vài bước tới gần, lại nghe Lâm Thông Bảo nói câu kia “Sau này người theo chúng ta sống ở nơi này được không? Ta tin Viêm nhất định cũng sẽ đáp ứng.” Nhất thời lửa giận, có ý tứ gì, cái gì gọi là theo chúng ta cùng nhau sống hả?! Còn ta? Viêm trong lòng ngũ vị tạp trần, không chút nghĩ ngợi mà chen vào đáp trả một câu “Ta không đáp ứng!”

“Viêm? Người đã trở về? Tìm Lạc về rồi sao?” Lâm Thông Bảo vui sướng mà đứng lên nghênh đón, hoàn toàn không biết mình thiếu chút nữa đã ‘bắt cá hai tay’.

“Bảo Bảo.” Viêm đem Lâm Thông Bảo kéo lại, miệng ở trên mặt cậu một trận hôn loạn.

“Oa!” Lâm Thông Bảo bị dọa cho nhảy dựng, vội vàng đẩy thú nhân ra, ngược lại đưa tới thú nhân càng kịch liệt mà gặm cắn.

“Viêm, người làm sao thế!” Lâm Thông Bảo thở hổn hển mà đẩy thú nhân, người này đang yên đang lành giận dỗi cái gì a?

Viêm thối lui từng bước, có chút chán nản nói: “Bảo Bảo, tại sao người có thể để cho thú nhân sống ở trong nhà của chúng ta.” Hấn cường điệu hai chữ ‘chúng ta’.

“Cái gì thú nhân?” Lâm Thông Bảo nghi hoặc, “Trong nhà chỉ có một mình người là thú nhân a? A, còn có Tiểu Lạc nữa.”

“Nhưng người vừa rồi rõ ràng nói muốn cho tên hỗn đản này vào sống cùng.” Viêm chĩa chĩa con chó lớn Bồ Luân ở bên cạnh đang há mồm, tựa hồ như bị đả kích nặng.

“Hả? Nó?” Lâm Thông Bảo che miệng ha ha cười: “Viêm, nó chỉ là một con chó a, mặc dù có lớn chút, nhưng nó.... Ân? Hấn là thú nhân?”

Đường như chợt hiểu ra Lâm Thông Bảo giật mình mà nhìn con Alaska trên mặt đất, nhìn thấy đại khuyển tựa hồ càng uể oải, cái đầu cũng rũ xuống, trong mắt giống như còn nén lệ thủy, ở trong ánh mắt kinh ngạc của Lâm Thông Bảo, đại khuyển màu đen chậm rãi biến thành hình người —— Bồ Luân!

“Ta không phải cầu, ta là lang.... Ô ô, các người đều khi dễ ta!” (*ô, manh qua đi, ta muốn ôm a*) Đại khuyển, không, lang thú nhân Bồ Luân, hoàn toàn bị đả kích, nguyên lai giống cái này cũng không phải là Thú Thần phái xuống an ủi hấn, mà là đến đả kích hấn, hơn nữa, hấn mới không phải cầu, hấn là lang a lang a lang lang lang lang lang....

“Ôi.... Thực xin lỗi, thực xin lỗi, ta hoàn toàn không biết, cái kia... Màu tóc của người với màu lông hoàn toàn bất đồng a?” Lâm Thông Bảo xấu hổ không biết nên làm thế nào mới tốt.

Thú nhân nào đó tựa hồ quên mất bị thương, tự kỷ mà vung tóc vàng hỏi đáp: “Tóc ta là dùng cỏ ngũ sắc nhuộm nha, người không biết một người tuấn mỹ giống như ta vậy, thì tóc vàng kim quang lấp lánh mới thích hợp với ta nhất sao?”

“Đủ rồi, người nói xong chưa?” Viêm không kiên nhẫn, hấn không bao giờ muốn nhìn thấy cái tên hỗn đản này xuất hiện trước mắt mình nữa. Cảm thấy thú nhân này nếu lưu lại sẽ dụ dỗ giống cái nhà mình, trong lòng Viêm dấm chua tựa biển vỗ lên vỗ xuống.

Bồ Luân vẻ mặt buồn rười rượi, từ sau khi Viêm xuất hiện đem Lâm Thông Bảo ôm vào, hấn liền minh bạch giống cái này đã có chủ, nhưng hấn nghĩ lại, đây hấn là một cơ hội, không bằng thử xem thế nào? Hấn tiến lên nắm chặt tay Lâm Thông Bảo nói: “Giống.... giống cái, người có nguyện ý hay không....”

“Hấn tuyệt đối không muốn!” Cuối cùng cũng nhịn không được nữa Viêm tiến lên một bước đoạt tay nhỏ của Lâm Thông Bảo kéo trở về, nghiêng răng nghiêng lợi thay Lâm Thông Bảo trả lời Bồ Luân, sau, liền quyết liệt mà nói với hấn: “Vui lòng! Cẩn chặt răng của người!” Sau đó một đám hung hăng vung tới.

“Ngao ——”

39. Chương 39: Dấm Chua Bốc Lên, Gia Đem Nay Sẽ Làm Người!

Bữa trưa khi mà Áo Đức Mạn cùng mọi người đang tranh giành khí thế, thì thú nhân lang tộc bị Viêm ghé lạnh cầm một bát cơm nhỏ nép ở một góc ngấu nghiêng trái ớt, có bao nhiêu ủy khuất chắc cũng không cần đề cập tới. Sau khi ăn xong, Tiểu Lạc thần thần bí bí mà lôi kéo Khải Đạt quay về Hàn gia.

Buổi chiều, các thú nhân vất vả một hồi rồi cuộc cũng làm ra hình ra dạng hai cái ghế trúc, một lớn một nhỏ, rất giống cái ghế dựa ở thời hiện đại, chỉ khác ở chỗ phía dưới dày hơn phiên bản.

Cái nhỏ tự nhiên là làm cho Lâm Thông Bảo, Lâm Thông Bảo thử thử, phát hiện phi thường thoải mái, hơn nữa kích cỡ cũng vừa mới cậu, còn cái lớn kia thì đúng là dùng cho giống cái sử dụng, nguyên lai ở thú nhân nhìn xem, bọn họ không cần dùng đến cái này, dù sao cũng có thói quen thường xuyên xuất môn săn thú, ở nhà cũng chỉ cần có một nơi để ngồi là được. Nhưng mà giống cái lại cả ngày ở nhà, cuộc sống có điều so ra thoải mái hơn, tỷ lệ sử dụng ghế dựa cũng cao hơn nhiều.

Cái ghế nằm (*dựa*) bằng trúc này, mọi người quyết định kêu Viêm đưa đến nhà lão tộc trưởng, tuy rằng rất nhanh sẽ có tân tộc trưởng, nhưng bọn họ cảm thấy uy vọng hiện nay của lão tộc trưởng vẫn như cũ rất cao, dưới sự phối hợp của bọn họ, xem giống cái nhà ai nếu có nhu cầu làm ghế dựa, thì sẽ kêu người nhà giống cái đó đến học tập chế tác.

Sau khi thương lượng mọi chuyện xong, mấy người đều tự mình ai về nhà nấy, trước khi đi, Áo Đức Mạn tất nhiên đưa ra lời khiêu chiến: “Viêm, ngày mai gặp ở đấu trường!” Nói xong mang theo Bồ Luân đang ủ rũ rời đi.

Vào đêm, Lâm Thông Bảo nhẹ giọng hống Tiểu Lạc đi ngủ, nhóc con này đêm nay không ầm ĩ đòi ngủ cùng Lâm Thông Bảo nữa, ngược lại sau khi từ nhà Khải Đạt trở về, thì liền trở nên rất ngoan ngoãn.

“Mẫu mã, này cho người.” Tiểu Lạc lấy ra một loại quả hồng hồng, thoạt nhìn giống như trái vải, nhưng vỏ ngoài rất bóng loáng, không có nổi lên từng hạt lân ban.

“Đây là cái gì? Hoa quả?” Lâm Thông Bảo tò mò mà đánh giá loại quả trên tay, tựa hồ cho tới bây giờ Viêm cũng chưa từng hái loại hoa quả này cho cậu ăn.

“Mẫu mã ~ người ăn đi.” Tiểu Lạc dùng cánh tay nhỏ bé múp míp đẩy đẩy tay cầm trái cây của Lâm Thông Bảo, thần bí nói: “Loại quả này rất là hiếm nha”

“Ah? Thật sao? Vậy Tiểu Lạc nhi không để mình ăn?” Lâm Thông Bảo lột vỏ ngoài ‘trái vải’, chỉ thấy bên trong thịt quả toàn bộ bóng lảnh trong suốt, nhìn không thấy nhân.

“Mẫu mã ~ người ăn đi mà, mau ăn đi.” Tiểu Lạc liên tục thúc giục, sợ Lâm Thông Bảo không chịu ăn.

“Được được được, ăn.” Lâm Thông Bảo không chịu nổi thúc giục, một ngụm cắn thịt quả ăn, dù sao bảo bối nhà mình cũng sẽ không thương hại cậu. Lại không biết, khi cậu một ngụm nuốt xuống thịt quả thì đồng thời một bên khóe miệng của Tiểu Lạc cơ hồ cũng xé lên —— cười gian ~ hắc hắc.

Thịt quả trơn tru, ăn vào thơm ngọt, “Ừm, ăn ngon thật.” Lâm Thông Bảo chắc chắn lưỡi, hương vị thật đúng là vị trái vải.

Khóe miệng Tiểu Lạc nhanh chóng cân bằng, hai bên cắn câu, thay một bộ biểu tình lấy lòng nói: “Vậy Tiểu Lạc về sau kêu lỗ mã hái thiệt nhiều cho mẫu mã ăn có được không?”

“Được được được, nhưng mà, hiện tại con nên đi ngủ nga ~” Lâm Thông Bảo ở trên trán Tiểu Lạc hôn một cái, giúp nó đắp kín mền, chỉnh tốt góc chăn, hống nó ngủ.

Chờ Tiểu Lạc nhắm mắt lại đi ngủ, Lâm Thông Bảo mới nhẹ nhàng mà rời khỏi phòng.

Tiểu Lạc vốn cho là đã ngủ lại ngay khi Lâm Thông Bảo đi ra liền mở mắt. “Hi hi, hi hi.” Toét miệng ngây ngô cười. “Lỗ mã, cố lên nha ~”

Lâm Thông Bảo sau khi từ phòng Tiểu Lạc đi ra, quyết định trước đi tắm rửa một cái, đi vào phòng tắm, lại thấy Viêm đã chuẩn bị nước sẵn đứng ở một bên chờ.

“Đêm nay Tiểu Lạc đã nói gì với người? Các người hai người như thế nào đều thần bí như vậy?” Lâm Thông Bảo cảm thấy kì quái, xế chiều hôm nay Tiểu Lạc đến nhà Khải Đạt không biết làm cái gì, sau khi trở về liền lôi kéo Viêm vào buồng trong, thần thần bí bí mà giấu cậu không biết nói cái gì, chính là sau khi Viêm đi ra tựa hồ rất là hứng phấn?

“Không có gì.” Viêm trấn định trả lời, nhưng mà ánh mắt lại có vẻ láo liên.

“Thực không có gì?” Lâm Thông Bảo có chút hoài nghi.

Viêm cảm thấy nếu cứ bị hỏi tiếp, bản thân có thể sẽ bị vạch trần, nhanh chóng ôm chặt Lâm Thông Bảo nói. “Chúng ta cùng nhau tắm đi.”

“Cùng.... Cùng nhau?!” Lâm Thông Bảo quả nhiên bị dời đi lực chú ý.

“Đúng, cùng nhau.” Nói xong, Viêm liền đưa tay cởi nút thắt của Lâm Thông Bảo.

“Ta, ta tự mình làm.” Lâm Thông Bảo có chút thẹn thùng, ở bên nhau lâu như vậy, cậu vẫn chưa từng cùng

thú nhân cùng nhau tắm qua đầu.

Lâm Thông Bảo chậm rãi cởi bỏ nút thắt, lại thấy thú nhân mắt sáng như đuốt, chăm chăm theo dõi cậu cởi bỏ cổ áo, nơi đó một mảnh da thịt tựa như tuyết trắng phơi bày ra trong không khí.

“Người... Người trước tiên xoay qua chỗ khác.” Lâm Thông Bảo trên mặt nóng lên, người này, như thế nào lại như vậy.

“Vì sao chứ?” Hắc vẫn chưa nhìn đến chỗ làm người phẫn khích kia đâu, chỉ cần cởi thêm một chút nữa, một chút nữa thôi là có thể nhìn thấy được vật nhỏ hồng nhạt kia rồi.

“Đã nói xoay qua chỗ khác!” Lâm Thông Bảo nắm lấy cổ áo buông lỏng, tại sao không biết cái gì là xấu hổ hay thẹn thùng chứ! Không biết có phải do chính mình bị ảo giác hay không, thân thể tựa hồ trở nên càng ngày càng nóng?

“Hảo, được rồi.” Viêm không cam không nguyện mà xoay người, tự bơm hơi cho mình — không có việc gì, dù sao cuối cùng cũng có thể thấy được.

Bơm hơi = cổ động, động viên tinh thần, tiếp sức.

Phía sau thanh âm quần áo cởi ra tất tất rơi xuống, Lâm Thông Bảo lấy một tấm khăn lông giúp mình quần ngang thắt lưng lại, sau nhảy vào trong thùng gỗ to, bên trong nước ấm đã được thú nhân điều hòa ổn thỏa, vừa không lạnh cũng không quá nóng, Lâm Thông Bảo thoải mái mà thở ra một hơi, đối với thú nhân vẫn đưa lưng về phía mình nói: “Được rồi, người quay lại đi.”

Viêm một phen vén vấy da thú, đi nhanh nhảy vào trong thùng gỗ, thấy trên lưng Lâm Thông Bảo quần lấy một tấm khăn lông, vẻ mặt nhất thời thất vọng, hắc đem Lâm Thông Bảo ôm vào trong ngực, sau đó bản thân ngồi xuống trước, để cho Lâm Thông Bảo ngồi ở trên chân của mình. Thùng gỗ tuy lớn, nhưng lại tiến vào một người thú nhân người cao ngựa lớn nhìn qua có chút chật chội, Lâm Thông Bảo ngượng ngùng mà ngồi ở trong lòng ngực thú nhân, cố gắng bỏ qua đồ vật này nọ đệm ở dưới mông của mình.

Viêm gắt gao mà ôm lấy eo nhỏ của Lâm Thông Bảo, lẩm bẩm oán giận: “Bảo Bảo, về sau không được đi sờ thú mao của người khác nữa, tại sao người có thể đi sờ hắc ta chứ.”

“Hơ, thực xin lỗi nha, ta căn bản không biết con chó kia chính là Bồ Luân, khi đó ta chỉ cảm thấy con chó kia thật sự rất đáng yêu mà thôi?” Lâm Thông Bảo vốc nước xối lên trên tóc thú nhân, nhưng mà thú nhân quá cao, mình ngồi ở trước người hắc tựa như tiểu hài tử, đành phải cố gắng duỗi thẳng cánh tay ôm lấy đầu thú nhân.

Vuốt đầu tóc dài kia, tóc mình dài chỉ đến bờ vai, còn tóc thú nhân chẳng những cứng rắn, hơn nữa còn rất dài, có lẽ cùng với bộ lông hổ hình có liên quan?

Viêm đen mặt, hần thể nào nhìn không ra tên kia có chỗ nào đáng yêu?

“Không cho phép người sờ hần, muốn sờ, thì sờ ta nè.” Viêm chua chua nói, nhớ tới con thối lang kia bày ra biểu tình hưởng thụ, trong lòng liền giận dữ, buổi chiều chỉ tấu tiểu tử kia một quyền, thật sự là không đã tay.

Dấm chua vừa lên, tính tình ngả ngón của Viêm cũng nổi lên, liền lau tóc Lâm Thông Bảo, đem hai tay vòng trên người cậu, một ngụm hôn lên môi Lâm Thông Bảo, thô lỗ mà duỗi đầu lưỡi vói vào trong miệng một trận loạn đảo.

“Ừm ư...” Bị thú nhân thô lỗ làm đau Lâm Thông Bảo thật sự là dở khóc dở cười, bình thường một bộ đáng bình tĩnh, thế nhưng lúc ăn dấm chua thì hoàn toàn không nói lý, lại bá đạo đánh nhân.

Chủ động đem cái lưỡi thơm tho của mình dâng lên, hai người trần trọc dây dưa trong chốc lát, thú nhân cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại, nhìn gương mặt đỏ ửng, thở khê dựa ở trên người giống cái của mình, ánh mắt doanh nhuận, tình cảm bùi ngùi, Viêm cảm thấy dự vọng của mình càng lúc càng khó nhịn, cái gì tình địch đều ném lên chín tầng mây.

Cúi người hôn lên môi Lâm Thông Bảo, tinh tế triển miên, khẽ liếm chậm hôn, bên tai truyền đến tiếng thở gấp của hai người, mập mờ mê tình, lại ở trên mặt, trên cổ nhẹ nhàng mút vài cái, tay lập tức thăm dò xuống dưới, kéo xuống khăn lông làm cho hần thấy chướng mắt, lúc này hai người cùng khóa thân đối nhau, Viêm vừa lòng mà nhìn vật nhỏ mình thêm muốn đã lâu, hết sức ôn nhu mà kích thích nó.

“Ừm.... A....Ha, chậm... Chậm một chút...” Bên tai tất cả đều là tiếng thở dốc của người âu yếm, mang theo mị hoặc cùng yêu kiều, Viêm càng thêm ra sức mà liếm láp hai quả hồng anh trước ngực Lâm Thông Bảo, nhu, véo, liếm, đảo quanh, khằng cắn....

“Oa.... Hô ưm...” Lâm Thông Bảo không biết mình bị làm sao ấy, vài lần trước cậu cũng chưa từng có cảm giác như vậy, hôm nay toàn thân cậu thế nhưng càng lúc càng nóng, vô luận là Viêm vuốt ve, hay là xoa nắn, cũng làm cho cậu khoái cảm một đợt, lại một đợt, cảm giác lần sau so với lần trước càng mạnh mẽ hơn, toàn thân cơ hồ bủn rủn vô lực, tựa ở trên người thú nhân thở dốc không ngừng, thân thể thú nhân đặc biệt cường tráng, vân da trên ngực dày rộng rõ ràng, cơ thể không có một tia sẹo lồi, tỷ lệ mười phần của tam giác vàng, trên bụng sáu múi cơ bụng, sờ lên thập phần cứng rắn.

Viêm tựa như dã thú cơ đói, không ngừng ở trên người Lâm Thông Bảo tạo ra dấu hôn, bụng dưới phảng phất có một đoàn hỏa cháy hừng hực, nhưng hần biết mình không thể gấp, không thể vội vàng. Một bàn tay đụng đến mật huyết phía sau giống cái, dưới làn trơn của nước, một ngón tay dễ dàng vói vào bên trong.

“Ah...” Phía sau bị căng chặt, Lâm Thông Bảo khó chịu mà vặn vẹo cái eo, chọc đến Viêm hít hà mấy hơi. Dưới thân Viêm sớm đã đứng thẳng, cứng rắn dính ở chỗ khe môn của Lâm Thông Bảo.

Miệng Viêm hàm chứa một quả hồng anh liếm láp, một tay nắm lấy một quả hồng anh khác xoa bóp, phía dưới cũng không tha, dùng tay khi kia khước trương tiểu huyết, lại lo lắng lạnh nhạt tiểu Thông Bảo, liền

đem dục vọng của mình cùng vật nhỏ của Lâm Thông Bảo thiếp lại với nhau, nhẹ nhàng cọ xát.

“Ừ... Ừm.....A...” Lâm Thông Bảo hai tay ôm chặt cổ thú nhân, chỉ cảm thấy trên người phẳng phất có một phen tà hỏa đang không ngừng thiêu đốt chính mình, đốt đến cậu thần hồn điên đảo.

Viêm nhẩn nại đến đầu đầy mồ hôi nhễ nhại, mật huyết mềm mại kia không ngừng phun ra nuốt vào ngón tay của hắn, cơ hồ đem thần trí của hắn thôn tính sạch sẽ, hắn cũng nhịn không được nữa, rút ra ba ngón tay đang khai thác, thay bằng dục vọng của mình đẩy vào trong dững đạo ẩm áp kia.

“Ah a a —— a ưm ——” Lâm Thông Bảo rõ ràng cảm giác được nơi đó của mình bị toàn bộ lấp đầy, trong cảm giác thỏa mãn mang theo một tia đau đớn. Bởi vì cậu ngồi ở trên người Viêm, nương theo sức nặng thân thể của cậu, mật huyết dưới thân thể nhưng một hơi đem dục vọng của Viêm toàn bộ nuốt vào, ngạnh vật nóng rực đem dững đạo toàn bộ nhét đầy, xỏ xuyên qua.

“Ah, hô...” Địa phương mềm mại kia chặt chẽ cắn chặt lấy dục vọng của hắn, một dòng khoái cảm chạy thẳng lên não. Viêm bóp lấy cái mông Lâm Thông Bảo mạnh mẽ mà trừu tồng dục vọng, bọt nước theo trừu động của hắn không ngừng bị bắn tóe lên, hạ xuống. Cám ơn đã ban tặng hảo thị lực cho hắn, theo góc độ của mình, Viêm có thể nhìn thấy dưới đáy nước tiểu huyết đang phun ra nuốt vào ngạnh vật của mình. Viêm nhìn đến hai mắt bốc hỏa, tốc độ trừu tồng càng lúc càng nhanh.

Lâm Thông Bảo mắc cỡ đỏ mặt, toàn thân vô lực, chỉ cảm thấy mình đêm nay đặc biệt có cảm giác? Ở trong khoái cảm cuộn cuộn có chút nhịn không được, “A! Ừm.... Chậm một chút, ha.... Chậm một chút.... Viêm....A!”

“Bảo bối, người giỏi quá, thật chặt a.” Viêm ý loạn tình mê mà thì thầm, địa phương nóng bỏng kia không ngừng mãnh liệt co rút lại, làm cho hắn không kiềm chế mà gia tăng tốc độ.

Đêm vẫn còn rất dài, Viêm đương nhiên không có khả năng chỉ làm một lần là thấy đủ, mới nếm thử tư vị, hắn ôm lấy Lâm Thông Bảo liền hướng về phía giường đi đến, một bên nâng một chân người yêu gác ở trên vai, để cho bản thân càng nhập sâu vào bên trong, một bên dụ dỗ dễ dàng nói: “Bảo bối, chúng ta kết đôi được không?”

“Hơ? A.... Kết... Ừm....” Ở dưới thế tiến công của thú nhân Lâm Thông Bảo mơ mơ màng màng lặp lại.

“Được không?” Thú nhân chọc một cái, tiếp tục hống.

“Hảo... A.... Không, ư...” Lâm Thông Bảo ôm cái gối cong người lên, bị khoái cảm bao phủ lấy, hoàn toàn không biết mình đang nói cái gì.

Đáng tiếc, thú nhân chỉ nghe được từ ‘Hảo’, phía sau toàn bộ tĩnh lặng.

“Vậy chờ ta qua Đại Bể, chúng ta liền kết đôi!” Viêm càng thêm kích động mà đẩy nhanh động tác, cúi đầu

một ngụm hôn nên hồng anh trước ngực Lâm Thông Bảo, ở lúc toàn thân Lâm Thông Bảo co rút phun ra tinh hoa của mình, chấm dứt một hồi giao triền.

40. Chương 40: Cuộc Sống Gia Đình Ngọt Ngào Tạm Ổn ~

Ngày hôm sau, Viêm thần thanh khí sáng mà đi đến quảng trường Đại Bể, lưu lại Lâm Thông Bảo ôm chần rơi lệ — ni mã! Mông đau muốn chết được! Thất lưng cũng sắp đứt đến nơi rồi! Thần thanh khí sáng cái rầm nhà người!

Lâm Thông Bảo buồn bực mà nằm ở trên giường đá, cậu biết thú nhân hôm nay phải đi tuyển chọn tộc trưởng, nhưng cậu lại không thể tiến đến quan sát, nghe Khải Đạt nói qua, tộc trưởng Đại Bể cùng khiêu chiến không giống nhau, đó là chân đao chân thương (*đao thật thương thật*) mà đánh, cái gì phong, hỏa hết thấy có thần lực đều xuất ra. Thú nhân hẳn là không muốn để cho cậu đi xem, cho nên cả đêm mới không ngừng đòi hỏi, muốn cho cậu hiện tại không thể bước xuống giường nổi.

Nhớ tới tới hôm qua, Lâm Thông Bảo đổ mặt, tại sao có thể như vậy chứ. Bản thân từ khi nào thì trở nên dâm đẳng như vậy? Càng nghĩ, quả nhiên vẫn là cái trái cây của Tiểu Lạc có vấn đề đi?

Đang nghĩ ngợi đầu đầu, ngoài cửa xuất hiện một bóng người đi vào, nhìn kỹ, đúng là Khải Đạt. Lâm Thông Bảo nghĩ nghĩ, đại khái Viêm lo lắng cho mình ở một mình cho nên kêu Khải Đạt lại đây bồi cậu.

“Hắc, thân thể cảm giác như thế nào? Nghe Viêm nói người không thoải mái...” Khải Đạt vừa vào cửa liền ào ồ nói, trên thực tế ở trong lòng đang vụng trộm vui sướng, hắc hắc, vẫn là Tiểu Lạc thông minh làm cho Lâm Thông Bảo ăn tình quả, quả nhiên tình quả chính là đồ tốt a ~ nhìn Lâm Thông Bảo nằm ở trên giường, nhìn kỹ còn có thể phát hiện ở cổ lưu lại rất nhiều ấn ký, không cần nói cũng biết tới hôm qua bọn họ nhất định đã làm chuyện tốt gì rồi.

“Hắc hắc, cảm giác như thế nào? Tư vị làm sao?” Khải Đạt tựa như kẻ trộm mà dựa tới, ngón tay còn không ngừng hương dẫu hôn trên người Lâm Thông Bảo chọt chọt, chắc chắn, thật sự là hoành tráng nha.

“Cái gì thế nào.” Lâm Thông Bảo giả ngu, ngăn trở tay Khải Đạt đưa qua, cười mắng: “Người là cái ăn hàng, không ở cùng Hàn nhà người, chạy tới đây không phải là muốn đòi ăn với ta chứ hả?”

“Ai ~ tiểu khả ái người oan uống người ta, ta nếu không phải nhận lời nhờ vả của Viêm đến xem người mới đến đây sao, Hàn cùng Viêm cùng nhau đi quảng trường rồi, tuy rằng hẳn không tham gia, nhưng đại sự trong tộc, hẳn cũng là muốn đi nhìn xem. Còn có a, Viêm còn nói người không thoải mái, ta xem sắc mặt người hồng nhuận, hoàn toàn không giống như có chuyện gì, chỉ sợ còn rất là hưởng thụ đi?” Khải Đạt cười tủm tỉm mà nhìn Lâm Thông Bảo, vẫn không quên chăm mút.

“Cái gì cái gì a, ta mới không có...” Lâm Thông Bảo đổ mặt phản bác, lại không biết nên nói không có không thoải mái tốt, hay không có rất hưởng thụ....

“Được rồi được rồi, nhìn mặt người đỏ thề, ta không nói nữa.” Khải Đạt đem phòng dọn dẹp một chút, liền ngồi ở trên giường đá, nói: “Chờ ngày nào đó người rảnh, chúng ta sẽ cùng nhau đi ra bên ngoài chơi đùa một chút đi, lần trước lúc Hàn mang ta đi đến rừng rậm phía nam du ngoạn, chúng ta phát hiện một nơi rất là tốt, nơi đó phong cảnh rất đẹp, từ phía trên nhìn xuống còn có thể thấy biển nữa! Người chừng nào thì rảnh, chúng ta cùng nhau đi chung được không? Có thể kêu Hàn cùng Viêm mang theo hai đứa mình đi. Còn có ta lần trước ở hạp chợ đã phát hiện một thứ ăn rất là ngon a, ta vốn đang muốn....”

“Người ngừng một chút được không? Vừa vào cửa liền nói luyên thuyên không ngừng miệng không thấy mệt ư?” Lâm Thông Bảo buồn bực, có thể đạt đến cảnh giới như vậy trừ bỏ Khải Đạt, còn ai vào đây nữa? Thật sự là nói đến làm cho người ta không chịu nổi.

Khải Đạt nghi hoặc nghiêng đầu nhìn Lâm Thông Bảo, nói: “Không biết a! Tiểu khả ái, bởi vì hiện tại chỉ có mình người bồi ta nói chuyện thôi nha! Lần này Viêm đi Đại Bể, Hàn, Tử, Tạp Ân bọn họ đều đi theo hỗ trợ cổ động, còn Cao thì chắc đang bận rộn cùng Mông nhà hắc nói chuyện yêu đương, Lộ thì cùng mẫu mã nhà hắc ở nhà không thể ra ngoài, chỉ có người là tốt nhất thôi, nhà của chúng ta cách nhau gần nhất, thân thể người lại không thoải mái, ta đương nhiên muốn tới bồi người. Nếu muốn đi tìm nhóm Tân bọn họ nhưng lại quá xa, hơn nữa ta cũng không thể thường xuyên đi tìm họ. Họ....”

“Được được được! Người a, đừng nói những lời nhảm nhí này, ta có việc muốn hỏi người!” Nếu không ngăn lại hắc, thì thật sự không biết hắc muốn xả đến lúc nào.

“Hả? Chuyện gì? Người nói đi, ta khẳng định trả lời cho người vừa lòng.” Khải Đạt vỗ ngực cam đoan.

“Người nói, Viêm bọn họ ở Đại Bể đều là sử dụng thần lực sao?” Lâm Thông Bảo có chút không yên lòng, này giống như ma pháp đánh tới đánh lui, nhất định sẽ bị thương a.

Biết Lâm Thông Bảo lo lắng, Khải Đạt an ủi: “Người đừng lo lắng, tuy rằng biết sử dụng thần lực, nhưng mọi người cũng không phải giống như hình thức khiêu chiến lần trước, toàn bộ cùng nhau lên hỗn chiến. Ta nghe Hàn nói qua, loại Đại Bể này, đều là từ lão tộc trưởng an bài, để cho mọi người rút thăm quyết định trước sau, đầu tiên thông qua đợt tuyển chọn ban đầu, sau đó mới để cho hai người còn lại cuối cùng tranh đoạt tộc trưởng vị. Hơn nữa đến cuối tộc trưởng chọn người, cũng không phải nói ai thắng, là có thể lên làm tộc trưởng.”

“Hả? Thắng cũng vẫn không thể lên làm tộc trưởng?” Lâm Thông Bảo nghi ngờ, nếu vẫn không thể làm, vậy làm gì phải so đấu chứ?

“Ha ha, không đơn giản như vậy nha.” Khải Đạt tiếp tục nói: “Tộc trưởng không chỉ phải có thân hình cường tráng cùng năng lực chiến đấu cường đại, cũng cần phải có trí tuệ, có năng lực dẫn dắt bộ lạc phát triển ngày càng phồn vinh, cho nên hai người cuối cùng vô luận ai thắng ai thua, đều phải thông qua tộc nhân nhận định. Nếu cuối cùng người thua nọ vẫn thắng được khẳng định nhất trí của tộc nhân, như vậy, người thắng ngược lại không được làm tộc trưởng.”

Thì ra là thế, cái này có điểm tương tự với nhân dân bầu cử ở hiện đại, nhưng mà, giấu lại trên Địa cầu này một tay tiền, một tay bầu bằng phiếu cử pháp (*phiếu theo quy định của pháp luật*), còn thú nhân nơi này ngược lại bầu chọn có phần thuần khiết một ít.

Ở trong khi Lâm Thông Bảo lo lắng chờ đợi, một ngày rất nhanh liền trôi qua. Viêm không phụ sở vọng chẳng những giành được chiến thắng trong cuộc so đấu, hơn nữa cũng được phân đông tộc nhân khẳng định, ngày hôm sau liền cử hành nghi thứ kế nhiệm long trọng. Ở trong tiếng kinh hô của Lâm Thông Bảo, Viêm ôm cậu cùng trong một ngày liền cử hành nghi thức kết đôi, từ đó Lâm Thông Bảo cũng được xưng hô nhiều thêm một danh — tộc nhĩ mã — tục xưng tộc trưởng phu nhân.

Sau đó, đúng là một đại đội sự kiện vụn vặt, Lâm Thông Bảo bọn họ rút cuộc tiến vào nhà mới, mà càng ngày càng nhiều giống cái đi vào nhà bọn họ, thỉnh giáo phương pháp nuôi gà, vịt, thậm chí còn chăn nuôi thêm nhiều động vật ăn cỏ. Lâm Thông Bảo không bao lâu thì nhận được một đồng trứng chim, trứng vịt, trứng ngũ hoa. Cơ hồ đại bộ phận đều là giống cái trong tộc đưa tới.

Đối với lần này, Lâm Thông Bảo phi thường cao hứng, có một ngày, cậu cuối cùng cũng đem heo trong không gian của chính mình — một nhà heo ăn mỳ toàn bộ lấy ra không gian, tại hậu viện khác chăn nuôi. Càng cao hứng là cậu cuối cùng đem hạt lúa trong không gian, nga, là mạ (*cây giống*) trồng xuống đất, chỉ cần đợi lớn lên rồi thu hoạch dần.

Mà điều làm cho người ta giật mình nhất là Bồ Luân — người này đến từ lang tộc thú nhân nhưng lại mang đến muối! Thứ này thoát nhìn không biết tên, nhưng lại từ trong rừng rậm nhặt được một viên đá màu trắng, mới đầu hắn chỉ muốn đến mép rừng uống nước, lúc này lại nghe thấy cục đá này phát ra vị mặn, cảm giác mới mẻ, liền mang nó về trong nhà (hắn ở tạm nhà bên cạnh Áo Đức Mạn), lại cảm thấy Lâm Thông Bảo có hiểu biết về đồ vật này nọ đặc biệt nhiều, cho nên tung tăng mà đem cục đá này đưa cho Lâm Thông Bảo.

Lâm Thông Bảo nhìn cục đá hồi lâu, lại quét một chút rồi đưa lên liếm liếm, mới phát hiện thứ này chính là muối a, nhưng mà cùng muối biển hoàn toàn bất đồng, thứ này là bột phấn từ trên một loại thân cây tiết ra chậm rãi biến hóa thành hòn đá, mặc dù có dính chút bùn đất, lại hoàn toàn là vị mặn của muối, thậm chí còn mang theo một chút quả hương.

Lâm Thông Bảo vui sướng phi thường, trong không gian muối vừa lúc không nhiều lắm, có thể phát hiện muối thật sự là một hảo đại sự kiện, liền nói với Viêm, thú nhân liền dẫn theo một đám người cùng nhau đi khai thác. Bởi vì chuyện này, Tử cùng Bồ Luân cuối cùng cũng không còn trợn mắt nhìn nhau.

Sau khi kết đôi, Viêm cùng Lâm Thông Bảo trải qua những ngày sau này xem như cũng yên bình, có đôi khi Lâm Thông Bảo luôn ở dưới thân người tỉnh lại, thú nhân đặt ở trên người cậu làm đến hăng say, làm cho cậu nhịn không được nghĩ muốn một ngụm cắn xuống, nhưng làm như vậy kết quả thường thường sẽ đưa tới thú nhân đối xử càng thêm điên cuồng, thật sự là nội lưu không ngừng.

Ngày ngày chậm rãi trôi qua, rất nhanh đã tới ngày chín cây, trong bộ lạc thú nhân bắt đầu chậm rãi dự trữ thực vật qua mùa đông. Lúc nghe được Khải Đạt cùng Cao nói đến thực vật thu hoạch được rất khó để bảo tồn, hoa quả rất dễ biến chất hư thối linh tinh lang tang, Lâm Thông Bảo nhớ tới ở trên Địa cầu có một loại hầm, là người phương Bắc chuyên môn dùng để trữ thức ăn. Mặc dù mình có không gian có thể cất giữ bất cứ thực vật nào đều không bị biến chất, nhưng những thú nhân khác không có a, liền hỏi: “Vậy các người trước kia làm như thế nào để trữ thức ăn?”

“Còn có thể dự trữ như thế nào chứ? Đều là để ở trong nhà a, thế nhưng đợi đến khi mùa đông đến, khi đó thực vật trên cơ bản đều mục nát, hoàn toàn không thể ăn, thú nhân còn có thể chịu đựng, khả năng cái

cùng lão nhân tiểu hài tử đều sẽ chịu không nổi, có một số người ăn vào liền bị đau bụng, không ăn sẽ phải chịu đói. Một ít thú nhân sẽ mạo hiểm đi tìm con mồi, vận khí tốt thì có thể săn được một ha con, vận khí không tốt thì Nói không chừng về cũng không được...” Khải Đạt có chút thương cảm nói.

Vì thế, công trình xây hầm cứ như vậy được triển khai, cơ hồ mỗi gia đình đều đào một cái hầm dùng để cất giữ thức ăn, Lâm Thông Bảo lại dạy cho tộc nhân đem thịt thú săn được yêm chế (*ướp gia vị*) rồi đem phơi khô để dành, loại thịt muối này có thể dùng trong thời gian rất dài, hẳn là đủ dùng qua hết mùa đông, còn có gà, vịt, ngũ hoa thú cũng có thể dùng muối bôi qua một chút rồi treo lên phơi khô ăn.

Còn có măng, từ khi mấy người Khải Đạt ăn được măng chua thì liền nhớ mãi không quên, sau đó thú nhân trong bộ lạc lại cùng nhau đi hái lần hai, đem đại bộ phận măng đều yêm chế thành măng chua dùng ăn, nhất là một ít giống cái mang thai, rất là thèm ăn.

Nghĩ đến măng, Lâm Thông Bảo lại nghĩ tới thời điểm lúc mình cùng Viêm đến bộ lạc, bọn họ ở trong rừng rậm phát hiện một mảnh rừng nấm.... Hẳn là vẫn còn đi? Không biết đã bao lớn rồi?

Ôm theo tâm tình chờ mong hái ‘cây nấm khổng lồ’, Lâm Thông Bảo quyết định kêu gọi giống cái trong tộc cùng nhau đi thu thập. Bởi vì một loạt hành động lúc trước cậu, làm cho thú nhân cùng phi thú nhân trong tộc đều đối với cậu tôn kính có thêm, cơ hồ cùng tộc trưởng đứng ở cùng một vị trí, ở hiện đại mà nói chính là thuộc loại đi ra ngoài sẽ có kẻ gào thét gọi tên, có thể hô la la nhảy ra một đồng tiểu đệ. Cho nên cậu mới đề nghị đi hái nấm, ngày hôm sau bọn họ một đám người đều xếp hàng chờ cậu, thực làm cho cậu nhảy dựng lên.

Trong những người tới giống cái chiếm đại đa số, còn có một vài thú nhân lão niên, ngoài ra còn có một ít thú nhân đã muốn thương tàn, Lâm Thông Bảo đánh giá một chút, người ở đây đếm đếm gần 200 người, đại đa số trên tay mỗi người đều cầm một thứ gì đó dùng để đựng đồ vật, có người mang thùng gỗ, cũng có lấy da thú bao, có lẽ đều là dùng để đựng nấm.

Cùng đứng ở cửa phụ phụ Khải Đạt, Cao, Lộ, còn có Tử cùng Tập Ân chào hỏi qua, đang muốn cất bước xuất phát, khéo mắt đảo qua, thì nhìn đến một thân ảnh lén lén lút lút co thành một đồng ở phía sau giống cái, Lâm Thông Bảo hí hí mắt, quát: “Bố Luân! Đi ra!”

Một người đầu tóc màu vàng sợ hãi rụt rè từ phía sau một giống cái vươn ra, pha trò mà nói: “Ha, các người đều ở đây a, ha ha... Ai! Đừng đánh đừng đánh!”

Tử trên đầu nổi lên gân xanh, dùng sức nhéo cái lỗ tai của lang nhân, kéo hắn đi ra, khiển trách: “Hảo cái tên hỗn đản nhà ngươi, mới vừa nói ngươi có chút tác dụng (*mang muối đến a* ^^), lúc này lại lén la lén lút, nói, ngươi thật ra muốn làm cái gì!”

“Nhẹ, nhẹ chút, ta nói, ta nói là được.” Bố Luân đáng thương mà xin tha, “Ta chỉ là muốn cùng các người đi hái nấm mà thôi, ta cũng muốn hỗ trợ, nhưng mà các người đều không để ý đến ta, ta chỉ đành trộm đi theo các người.” Nói xong, một đôi mắt bồ câu ủy khuất mà chớp chớp.

“Ai, ai muốn để ý đến ngươi chứ!” Tử buông tay ra, quay đầu hừ nói: “Ngươi không phải theo chân Áo Đức

Mạn sao! Hắn buổi sáng đã cùng bọn Viêm đi săn, tại sao người không đi cùng?”

“Ta.... Chính là ta muốn đi theo người a....” Bồ Luân nhỏ giọng nói xong, ngữ khí hơi có chút ai oán.

Tử cưỡi đồ, cả giận nói: “Ma quỷ quỷ người muốn đi theo ai hả!” Nói xong xoay người muốn đi, chính là thân hình nhưng có chút cứng ngắc, cái lỗ tai còn mang theo phần hồng.

Lưu lại đại cầu cầu Bồ Luân chán nản: “Ồ ~~~ (_)”

Lâm Thông Bảo xem người này, lại nhìn người kia, dùng ngón tay chà xát cái cằm — khả nghi nga ~

41. Chương 41: Hạo Hạo Đãng Đãng* Hái Nấm

**chỉ quy mô lớn*

Một đám người chậm rãi hướng về mục tiêu xuất phát, mặc dù cách bộ lạc không xa, nhưng trên một đường này các thú nhân cùng đi phi thường cảnh giác, có một vài thú nhân trẻ tuổi mang thương tích chủ động đi tuốt đằng trước hoặc rơi ở sau cùng. Trời sáng sớm, trong rừng rậm không khí mát mẻ, cây cối cao lớn, ánh mặt trời rất ít lọt qua rơi xuống mặt đất, trên mặt đất lá rụng tụ lại cũng rất nhiều, Lâm Thông Bảo thỉnh thoảng có thấy một lượng măng nấm sinh trưởng ở một góc.

Tới nơi, Lâm Thông Bảo tập trung nhìn xuống, Wow — rừng nấm từng tầng từng tầng lớn hiện ra trước mắt, có lẽ là do không có ai hái, cho nên cây nấm phát triển tốt vô cùng, so với lần trước vẫn còn là từng mảng ‘tiểu nấm’, nhưng hiện tại mỗi cây nấm cơ hồ to bằng trái bóng, đầu nấm dạng xòe ô che bóng những vật ở gần đó, làm cho người ta nhìn liền thích.

“Này, thật xinh đẹp a, thứ này có thể ăn sao?” Bồ Luân cầm một cái nấm màu phấn hồng đưa đến trước mặt Lâm Thông Bảo tán thưởng.

“Oa! Mau ném xuống!” Lâm Thông Bảo một tay chụp qua, đem cái cây nấm kia gạt bỏ, vội la lên. “Muốn chết à, cái đó có độc.”

“Hả? Cái gì! Có độc?!” Giống cái bên cạnh kêu lên sợ hãi! Người nhìn ta, ta nhìn người, cũng bắt đầu nghị luận sôi nổi.

“Có độc? Nhưng mà trước kia không phải có ăn qua sao?” Khải Đạt nghi hoặc khó hiểu.

Biết mình phản ứng quá khích, Lâm Thông Bảo vội vàng giải thích “Chúng ta ăn là nấm không có độc, có thể ăn, nhưng nấm Bồ Luân vừa mới cầm là có độc.”

Lâm Thông Bảo chỉ vào cái nấm màu hồng kia nói: “Loại nấm có màu sắc tiên diễm này, bề ngoài xinh đẹp phần lớn là có độc.” Lại chỉ chỉ vào nấm ở bên cạnh màu nâu, đậm tử hoặc màu cà phê nói: “Loại nấm có màu sắc tối sạm này, có màu khá giống như bùn đất là nấm không có độc. Mọi người đến nhìn này, loại nấm không có độc nếu đem khuôn can (*nấm + rế*) kéo ra, sẽ tiết ra một chất lỏng trong suốt như nước, nhưng nó lại không có biến sắc (*đổi màu*), nhưng còn cái này, loại nấm màu xanh biếc có độc này khi kéo ra thì chất lỏng chảy ra có màu, có mùi vị nồng nặc, thậm chí, nhìn kỹ, còn thấy khuôn can có thể biến sắc.”

Các giống cái gật gật đầu, tỏ vẻ hiểu được, Cao nhìn nhìn mảnh rừng nấm kia, có chút bất an nói: “Nơi này có nhiều chủng loại nấm như vậy, chúng ta gần như không có nhận thức về nó, nếu một chút không cẩn thận.... Còn có phương pháp gì có thể phân rõ không?”

Lâm Thông Bảo nghĩ nghĩ lại nói: “Như vậy đi, chỗ này của ta có một chút hành, lúc các người hái nấm thì có thể dùng hành này đắp lên rồi chà sát lên xuống, nếu màu sắc hành biến thành màu nâu, thì chứng minh cây nấm đó có độc, không thể ăn, ngược lại nếu không có biến sắc, vậy nói lên nấm kia không có độc, tất cả mọi người có thể hái.”

Nói xong từ trong không gian lấy ra một ít hành để ở trên một tảng đá để cho mọi người tiện lấy, lại nói: “Mọi người nếu gặp loại nấm nào không xác định được thì có thể đem tới hỏi ta, để ta phân rõ rồi hái.”

Mọi người gật đầu, có một số giống cái đều đến lấy một chút hành đi, còn một số thì trực tiếp đi hái, một đám người sung sướng mà tụ tập một chỗ cùng vênh lên cái miệng hái nấm, liếc mắt một cái nhìn đến cảnh tượng kia làm cho người ta thấy mắc cười, Lâm Thông Bảo ở một bên hái nấm, một bên trả lời vấn đề của các giống cái, đối với bọn họ gọi ‘Tộc nhả mã’ đến, ‘tộc nhả mã’ đi, gọi đến mặt cậu hồng thắm.

Mà đầu phong thuộc tính nào đó, con đại lang Bồ Luân thì ở giữa đám đông giống cái phốc đến, phốc đi, thỉnh thoảng ngất lấy một cái nấm đến lấy lòng giống cái, bộ dáng cười meo meo kia làm cho người nhìn thấy chỉ thở dài lắc đầu, cuối cùng phốc đến Tử nhện không được nữa đến nhéo lỗ tai hắn thì hắn mới ổn định lại.

Phốc = hoạt động, ghé, bỏ nhào; nói chung là lảng xảng, lổc chốc không chịu ngồi yên.

Lâm Thông Bảo sờ sờ cằm, đại lang này ở đâu phốc không tốt, lại phốc ở xung quanh Tử, hơn nữa nhìn Tử lúc ban đầu gặp mặt hắn liền đánh, nay lại giống như lão mẹ đang trông coi hài tử, chẳng nhẽ vương bát khán lục đậu —— càng xem càng thấy ăn ý à? Có JQ a, có JQ ~ ~ ^o^

Vương bát khán lục đậu = rửa nhìn hạt đậu xanh, ý chỉ hai người tâm đầu ý hợp nhìn thấy nhau, vì mắt rửa cũng tròn tròn, lại có viền màu xanh giống hạt đậu

Nhiều người lực lượng lớn, lời này vô cùng chính xác, mới vừa vụn qua một giờ, trên mặt đất đã được mọi người chất đầy nấm, thùng cùng bao mọi người mang tới để đựng nấm đã không đủ dùng nữa. Mọi người đứng ở nơi đó không biết nên làm sao bây giờ, có người đề nghị mang nấm về trước để ở bộ lạc rồi quay lại hái tiếp, nhưng lại ngại phiền phức, một tới một đi không nói lãng phí bao nhiêu thời gian, hơn nữa muốn trở về cần phải có 1 nhóm người đi, số người lưu lại sẽ lo lắng, dù sao trong rừng rậm nguy hiểm trùng trùng.

Vì thế Lâm Thông Bảo đề nghị nói: “Nếu không, như vậy đi, mọi người trước đem nắm hái được để vào trong không gian của ta, nếu như mọi người tin tưởng ta, khi quay về bộ lạc ta sẽ trả chúng nó lại cho mọi người.”

“Tộc nhĩ mã nói gì vậy, chúng ta làm sao có thể không tín nhiệm người.”

“Đúng vậy, đúng vậy, tộc nhĩ mã nói chúng ta đều tin tưởng.” Mọi người đều phụ họa.

“Được, vậy mọi người hãy đem nắm dời qua một chỗ, ta phóng vào trong không gian, trở về mọi người lại chia nhau.” Lâm Thông Bảo trong lòng ấm áp, loại tín nhiệm này ở Địa cầu đúng là rất thừa thớt.

Sau khi mọi người đem nắm giao cho Lâm Thông Bảo, lại tiếp tục hái nắm tiếp, chỉ cần sau khi hái đầy thùng, thì liền lần lượt đưa cho Lâm Thông Bảo, Lâm Thông Bảo thu nắm, thật đúng là thu đến mỗi tay, buồn bực mà nghĩ rằng: “Này nếu như là thu tiền thì thật tốt, tay những cũng đáng ~”

Đến trưa, một đám người lại hô hào tán dốc mà trở về bộ lạc, các thú nhân đi săn cũng đều trở về, nhìn thấy mọi người tay không mà về, đều có chút nghi hoặc, chỉ có Viêm tương đối trấn định tiến lên hỏi: “Bảo Bảo, nắm có hái được không?”

Lâm Thông Bảo gật gật đầu, cười nói: “Hắc, thu hoặc rất lớn nha!” Tiếp đó lại kêu tất cả mọi người thối lui chờ một khoảng trống cho cậu, mọi người đi hái nắm đều hiểu ý Lâm Thông Bảo, toàn bộ thối lui nhường ra một khoảng đất trống khá rộng, nhưng chúng thú nhân đều thấy khó hiểu, mỗi người trảo trảo đầu không biết làm sao. Viêm tiến tới một bước, quát: “Không nghe nói sao? Đều lui về phía sau mười bước!”

Đợi tất cả mọi người lui về phía sau, Lâm Thông Bảo một lần nữa đem toàn bộ nắm trong không gian lấy ra, không gian cũng có điểm phiền toái, thứ bỏ vào cũng có hạn chế, ngay cả lấy ra vật dụng gì đó cũng có sức nặng hạn mức cao nhất.

“Xôn xao ——” những thú nhân không biết năng lực Lâm Thông Bảo đều nhất thời kinh sợ thành một đoàn, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn cậu từ trong không gian lấy ra nắm:

“Ôi chào! Trời ạ, năng lực tộc nhĩ mã đúng là không gian sao?”

“Ta trước kia chỉ nghe qua, không nghĩ tới quả là...”

“Trời ạ, Thú Thần ở trên, năng lực không gian này quả là thần kỳ!”

.....

Lâm Thông Bảo mặc kệ các thú nhân nghị luận, chỉ từng đợt từng đợt lấy nắm ra, dù sao năng lực này

chung quy sớm muộn cũng phải nói cho bọn họ biết. Chờ cậu đem toàn bộ nấm lấy ra hết, wow! Số lượng thiệt khổng lồ, nhìn vào tựa chừng như một cái núi nhỏ, thân cây nấm ở nơi này đã rất lớn, sức nặng tự nhiên là nằm trên Địa cầu không thể so được, bởi vậy, một hơi lấy ra toàn bộ, đúng là trùng trùng điệp điệp chất thành cái núi nhỏ, Lâm Thông Bảo đoán chừng một chút, này ít nhất phải được hơn 1000kg đi.

Tính toán thành viên trong bộ lạc ước chừng hơn 800 người, gần 300 gia đình (*những người đã kết hôn* ^^), độc thân nhiều, kết đôi ít. Cho dù như vậy mỗi gia đình cũng có thể phân đến không ít. Lâm Thông Bảo suy nghĩ, thú nhân không thường ăn rau dưa, vậy thú nhân độc thân có thể phân ít một chút, nhưng giống cái còn có tiểu hài tử thì chia nhiều hơn một chút, nhất là lão nhân cùng thương tật nhất định phải được chiếu cố hơn. Lâm Thông Bảo đem ý tưởng này nói cho Viêm, Viêm phi thường đồng ý, cũng đem ý tưởng này cùng những thú nhân trong tộc thương lượng, có một số thú nhân độc thân rất dứt khoát mà từ bỏ, lý do là bọn họ đối với nấm hoàn toàn không có hứng thú, hơn nữa bọn họ cũng không có tham gia đi hái, không cần phải được phân nấm.

Sự tình phân chia nấm tự nhiên là để Viêm phụ trách, chỉ thấy hắn đánh giá ‘núi nấm’ kia một chút, liền lấy tới một cái thùng gỗ, một thùng ước chừng có thể chứa khoảng hơn 5 cân nấm, đem một thùng một thùng nấm mà phân phối xuống, đưa cho giống cái một thùng, hài tử cùng thú nhân thì đóng nửa thùng, lão nhân cùng thương tật cơ hồ hoàn toàn không có năng lực đi săn, bởi vậy mỗi người đều được 1 thùng rưỡi.

Dem từng thùng nấm phân đến phần đông trong tay mọi người, nhưng nhân số quá nhiều, Viêm một người tự nhiên kham không nổi, Lâm Thông Bảo tiến lên hỗ trợ phân chia, lại bất đắc dĩ thùng gỗ đối với cậu mà nói có chút quá nặng, không được một lúc cả người cậu đầy mồ hôi, Viêm đau lòng mà đoạt lấy thùng gỗ trong tay cậu, nói: “Người nghỉ ngơi đi, đừng để cơ thể mệt mỏi quá, ta tự mình làm.”

“Nói cái gì đó, ta mới không yếu đuối như vậy!” Lâm Thông Bảo không phục, khả tay cậu đã mỗi nhừ đến run rẩy, chẳng còn sức mà bưng lấy đồ vật này nọ, đành phải bị Viêm cười hì hì đỡ qua một bên ngồi xuống, nhìn thú nhân bận rộn làm việc ngẩn người.

“Uống miếng nước đi.”

Lâm Thông Bảo vừa quay đầu, thấy Áo Đức Mạn bưng chén nước đứng ở bên cạnh mình, dưới ánh mặt trời một đôi mắt báo rạng rỡ sinh diệu (*chói lợi*), kiệt xuất tuần lãng, khuôn mặt cùng Viêm tương tự lại nhiều thêm vài phần lãng liệt cùng khí phách, nếu nói Viêm là uy nghiêm vương giả, vậy Áo Đức Mạn giống như bá chủ tung hoành trên thảo nguyên, nơi chốn lộ ra khôn khéo.

“Cám ơn.” Lâm Thông Bảo có chút không được tự nhiên mà xê dịch, cậu khả chưa từng quên, ngày đó thời điểm Viêm lên làm tộc trưởng, cũng chính là thời điểm bọn họ kết đôi, người này lại hướng Viêm đưa ra khiêu chiến để đoạt cậu, chẳng qua vô luận là tộc trưởng Đại Bể, hay là khiêu chiến lần đó, hắn đều bại bởi Viêm mà thôi.

“Chớ khẩn trương, ta không có ác ý.” Thấy động tác nhỏ của Lâm Thông Bảo, Áo Đức Mạn cười khổ khời nhẹ khóe miệng, “Ta biết mình chưa từng đánh thắng Viêm, chỉ là không phục mà thôi, từ nhỏ, ta luôn vì hình thù của mình không giống hồ mà bị người cười nhạo, ngay cả lỗ mã cũng đều xem trọng Viêm, chỉ có mẫu mã hiểu rõ ra nhất, ta luôn hy vọng có thể thắng hắn một lần, cho nên đối với người liên có.... Cái loại tâm tư này.”

Áo Đức Mạn cao thấp đánh giá Lâm Thông Bảo vài lần, cười nói: “Kỳ thật người rất đặc biệt, có đôi khi cảm thấy người thực thông minh, có thể biết được rất nhiều thứ này nọ, nhưng cũng có lúc người cố tình chính là không hiểu rõ trạng huống của chính mình, nhưng lại sỗ hớ hờ hờ mà đi sờ hình thú của người khác.”

Ni mã! Đó là bởi vì lông xù mềm mại rất mạnh ah! Hơn nữa! Ai biết ở nơi này của các người hóa ra là không thể tùy tiện xem cùng sờ thú nhân, ai bảo không chịu nói rõ ràng cho ta biết chứ! Lâm Thông Bảo lệ rơi đầy mặt, ta cũng không muốn đâu, hơn nữa, hỗn đản a! Lần trước người lại còn nói muốn cho ta xem hình thú của người, quả nhiên là cố ý mà!

“Oh! Khuôn mặt của người nói rằng ‘Người là cố ý’ đúng không.” Áo Đức Mạn chỉ vào mặt Lâm Thông Bảo cười nói, giống cái này thật sự rất là có thú, sự tình gì đều viết ở trên mặt.

“Cái gì?” Lâm Thông Bảo cả kinh, vội vàng xuất ra cái gương nhỏ soi gương.

“Hỗn đản! Người quả nhiên gạt ta!” Lâm Thông Bảo thở phì phò mà chỉ trích, tại sao có thể như vậy chứ! Không phải nói thú nhân đơn thuần giản dị sao?

“...” Áo Đức Mạn dở khóc dở cười, cảm thấy giống cái như vậy thật đúng là hi hữu, đối mặt với chỉ trích của Lâm Thông Bảo, hần chỉ hạo trầm mặt không nói.

“Thông Bảo, người rốt cuộc từ đâu đến? Còn có những giống cái giống người sao?” Áo Đức Mạn có chút chờ mong nói, giống cái trước mắt đã thành bầu bạn của Viêm, mùi kia tuyệt không lừa được người, hần Áo Đức Mạn không phải người chấp mê bất ngộ, cũng sẽ không đi quẩn quít không buông.

“Ta?” Lâm Thông Bảo chỉ chỉ mình, có chút thất ý nhớ tới, từ lúc đến nơi này, luôn luôn ở bên cạnh Viêm, từng ngày trôi qua, cậu cơ hồ sắp không nhớ nổi gia hương trước kia, cũng không biết ông bà nội thế nào, tương lai.... Chỉ sợ cũng không thể quay về được nữa, chán nản nói: “Nhà của ta a..... Cách nơi này rất xa rất xa.... Chỉ sợ cũng không còn tộc nhân nào.”

“.... Thực xin lỗi, ta không phải cố ý.” Trực giác Áo Đức Mạn nghĩ đến, trong rừng rậm thường có một ít bộ lạc nhược tiểu sẽ vì thiếu thực vật hoặc vì dã thú tấn công mà diệt vong, có lẽ bộ lạc Lâm Thông Bảo cũng vì vậy mà không còn.

“Này, không có việc gì, chỉ cần ta ở nơi này sống thiết tốt, thân nhân của ta nhất định cũng sẽ an tâm.” Lâm Thông Bảo cười cười, ở trong lòng thầm nghĩ: ha ha, ông nội, bà nội, cháu ở nơi này quả thật rất tốt, Viêm thực sự rất chiều cố cháu, các người cứ yên tâm đi.

Bên kia, mọi người đã được phân phối tốt, Viêm cầm nắm nhà mình được phân đi qua, thấy Áo Đức Mạn một bên, nhú nhú mày nói: “Vừa rồi nhìn người được phân nửa thùng nắm đã không thấy tầm hơi, ta còn tưởng người về nhà.”

“Không, ta chỉ là thấy tiểu gia hỏa một mình ở đây, cầm nước đến cho hần uống.” Áo Đức Mạn dừng một chút, nhìn hai người tầm mắt giao nhau, một chút cũng không thể chia cho người khác, cười khổ sờ sờ cái

mũi nói: “Thôi, xem bộ dáng các người, ta vẫn là đi trước.”

42. Chương 42: Bọn Họ Thật Sự Chỉ Cần Xì Dầu Ah!!

Ta cũng không hiểu cái tựa đề nói cái gì luôn, mọi người đừng hỏi T~T

Hai người ngọt ngọt ngào ngào trở về nhà, Lâm Thông Bảo ôm nắm vào phòng bếp, Viêm vẫn như cũ ở bên cạnh hỗ trợ, còn Tiểu Lạc, Hắc! Tiểu gia hỏa kia hóa thành hổ hình đang ở cửa phơi nắng ngủ ngon vô cùng, không được nữa ngày là không chịu tỉnh.

Nấm xào thịt là món ăn rất khá, nấm còn được xưng tụng là phối liệu tốt nhất, nấm ngon phối với thịt, đó là không thể tốt hơn.

Đem nấm xắt sợi, do quá lớn nên cần phải xắt nhỏ lại, trước luộc sơ nấm, sau đó bắt chảo đun nóng rồi để hành lá vào phi thơm, đổ thịt vào xào, xào hơi tái rồi để tiếp nấm vào xào chung, gần chín thì nêm gia vị vào, rất nhanh món xào đã xong.

Nấm có thể chế biến ra rất nhiều loại món ăn, ví dụ như nấm xào thịt, trứng xào cũng không tệ, bình thường lấy hai quả trứng là đủ cho 1 mâm, nhưng mà đối với thú nhân mà nói một mâm đồ ăn ở hiện đại chỉ đủ cho bọn họ một ngụm là nuốt sạch. Lâm Thông Bảo tính toán lấy 6 cái trứng gà, đem vỏ trứng đập vỡ tách ra đánh đều, chảo nóng cho hành vào phi thơm, sau đó cho nấm vào xào qua xào lại, tiếp theo đổ trứng vào, nhẹ nhàng lắc lắc vài cái, khi trứng xào chín là có thể dọn lên bàn ăn.

Lại làm thêm bát canh nấm sườn lợn, cá và một vài món làm từ rau dưa, đem món chân gà đã được phơi khô mà Tiểu Lạc thích nhất để ở trên lửa hấp, tiếp đó thì bảo thú nhân đi nướng thịt, đối với thú nhân mà nói, yêu thích nhất vẫn là thịt, một ngày tiêu hao (*năng lượng*) quá lớn, số lượng thịt ăn tuyệt đối không thể ít. Lâm Thông Bảo xoay người đi ra ngoài cửa, cũng nên kêu Tiểu Lạc tới dùng cơm.

Tiểu Lạc tứ chi giang ra ngủ say sưa, cái lỗ tai xụ xuống, cái đuôi có lúc ngẫu nhiên lắc qua lắc lại, tiểu móng vuốt thì để ở trên mõm, thỉnh thoảng lè lưỡi ra liếm liếm, tựa hồ đang gặp mộng đẹp, nước miếng đều chảy ra bên miệng, cái miệng trong lúc hô hấp khê trương khê hợp, vừa ngốc vừa khờ, thập phần khiến người gây tội. Nhưng vật nhỏ này, ngày hôm qua thể nhưng dám cho mình ăn.... Tình quả..... Lâm Thông Bảo đỏ mặt suy nghĩ, vật nhỏ này thật sự là mai nhân*, cũng không biết là ai hiến kế cho.

**giày vò người, làm khổ người*

Lâm Thông Bảo sinh khí suy nghĩ: tốt, cho người uy ta ăn tình quả, cho người bảo lỗ mã người đi tìm thứ này, còn luôn dụ dỗ ta ăn, xem ta như thế nào thu thập người.

Lặng lẽ đi đến bên người Tiểu Lạc ngồi xổm xuống, ý xấu mà nắm cái miệng nhỏ khê trương khê hợp.... “Ngô”, vật nhỏ khó chịu mà lắc lắc đầu, muốn đem cái thứ trên miệng mình lắc đi, khả như thế nào cũng

lắc không ra, bị phiền thức tỉnh từ trong mộng đẹp, mơ màng chớp mắt mở ra, Lâm Thông Bảo nhanh chóng buông tay xuống, tiểu gia hỏa há to mồm ngáp một cái, “A ngô a ngô” chếp miệng chặc lưỡi, gặp không có việc gì, liền thả lỏng mà lật người tiếp tục ngủ, trong lúc mơ màng hoàn toàn không trông thấy mẫu mã nhà nó mang theo vẻ mặt vui sướng xấu xa nhìn mình.

Lâm Thông Bảo tiếp tục vươn ngón tay ra chọt chọt cái bụng nhỏ mềm nhũn kia, tiểu tử kia mơ mơ màng màng mà duỗi trảo ôm lấy ngón tay đang quấy rối mình, dùng đệm thịt dưới trảo cọ xát, cảm thấy rất là thoải mái, lại duỗi ra đầu lưỡi liếm liếm, phát hiện thô sấp không phải đồ vật có thể ăn, vì thế đem cảm giác ở mặt trên, dùng toàn bộ tứ chi ôm lấy cánh tay Lâm Thông Bảo, “khò khè khò khè” tiếp tục ngủ.

Lâm Thông Bảo vừa bực mình vừa buồn cười cúi người, đối với cái lỗ tai Tiểu Lạc thối hơi, “Tiểu bảo bối, mau thức dậy nào, chân gà đã sắp chạy mất rồi.”

Tiểu tử kia lỗ tai giật giật, lại run lên, lại run lên, mạnh mẽ mở to mắt ra, “Ngao——” một tiếng từ trên mặt đất bật lên, kêu ngao ngao chạy vào trong nhà, Lâm Thông Bảo cười ha ha, trời ạ, thật là đáng yêu!

Mới chạy tới cửa, tiểu tử kia liền dừng lại, nghe thấy tiếng cười nghi hoặc mà quay đầu, lại thấy mẫu mã nhà nó chính là vô lương ngồi dưới đất cười to, Tiểu Lạc , té ra là nó bị gạt?

Tiểu tử kia một cái biến trở lại thành bộ dáng tiểu oa nhi, tung tăng mà chạy tới ôm Lâm Thông Bảo, nãi thanh nãi khí nói: “Hảo mẫu mã, chân gà không chạy, Lạc Lạc muốn ăn ~”

Lâm Thông Bảo ngón tay cong lại búng nhẹ cái trán Tiểu Lạc, cười nói: “Vật nhỏ, lần sau còn dám uy mẫu mã của người ăn tình quả nữa hay không, hử?”

Tiểu Lạc băng bó cái trán bị búng đau chu mỏ lên, một đôi mắt đáng yêu rưng rưng nước mà nhìn chăm chăm Lâm Thông Bảo chớp a chớp, lông mi vừa tỉnh tể lại dày giống như tiểu phiến tử (*cây quạt nhỏ*) nhẹ nhàng run run, biểu tình nói có bao nhiêu vô tội thì có bấy nhiêu vô tội, Lâm Thông Bảo nháy mắt bị manh ngã.

Nhẹ nhàng ôm lấy tiểu tử kia, hôn cái trán Tiểu Lạc một chút, “Vật nhỏ chạy nhanh như vậy làm cái gì? Chân gà chạy không thoát được đâu.”

“Con muốn.... ân.... Ăn thật nhiều chân gà, phải, phải mau chóng lớn lên, giống như lỗ mã vậy!” Tiểu Lạc toét miệng, ở trong lòng nó lỗ mã vẫn là quan trọng nhất, mà hiện tại lại nhiều hơn mẫu mã.....

Lâm Thông Bảo hỏi: “Hắc, giống như lỗ mã của người? Tiểu Lạc cũng muốn làm tộc trưởng sao?”

Tiểu Lạc thực nghiêm túc nói: “Không, con muốn giống như lỗ mã thú (*cưỡi*) được giống cái thiết đẹp!”

Lâm Thông Bảo đại , chẳng lẽ cậu đây là đang bị bảo bối nhi tử đùa giỡn sao?!

Trên bàn cơm, người một nhà ăn thật vui vẻ, thân mật, Lâm Thông Bảo nghĩ mấy ngày nay có lẽ nên đi rừng rậm vài lần, đem nắm hái nhiều thêm một ít, có thể phơi khô dự trữ dùng, nghe nói nơi này trời đông giá rét có thể kéo dài đến hai tháng, độ ẩm cũng không phải thấp bình thường.

Lâm Thông Bảo mỉm cười mà nhìn bát cơm của Viêm thức ăn trong bát vùn vụt vùn vụt mà bị chén sạch sẽ không thừa một chút dư thừa, mặt than hé ra gương mặt tuần tú, nửa điểm áp lực đều không có mà bưng cái khay lên đem nước đồ ăn hút sạch sẽ không lưu lại giọt nào. Mặc dù đã gặp qua nhiều lần, nhưng Lâm Thông Bảo vẫn nhịn không được cười trộm, hô —— sắp bị nội thương rồi có biết hay không a!

“Phanh phanh phanh.....” một trận đập cửa truyền đến, Viêm đi rửa chén, Lâm Thông Bảo đứng lên đi mở cửa, vừa mở cửa ra, lại sững sốt —— cậu tựa hồ... Thấy được một bức tường thịt?

Lâm Thông Bảo nghi hoặc mà đánh giá bức tường thịt lông mao mềm mại trước mắt —— đúng vậy, cái bụng trắng trắng có điểm giống hồ hình của Viêm, dùng tay nhẹ nhàng chọt chọt, xúc cảm càng giống hơn, thậm chí có một tí ti bị bật lại, Lâm Thông Bảo nghi ngờ, khi nào gia môn hấn lại mọc thêm thứ này?

“Hô hô hô ~ rất ngứa....” Trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến một tiếng thanh âm giống như sét đánh, Lâm Thông Bảo bỗng nhiên nhảy ra! Đây là đồ vật thần mã gì a! Cưng nhiên còn có thể nói?

Viêm nghe được tiếng động, từ phòng bếp chạy đến, “Làm sao vậy” lúc nhìn đến bức tường thịt kia thì liền ngây ngẩn cả người.

“Lỗ.... Lỗ mã?” Viêm há to mồm, vẻ mặt không thể tin.

Lỗ.... Lỗ mã? Lâm Thông Bảo khóe miệng rút gân, này..... Thứ này chính là phụ thân của Viêm? Không phải đâu? Tường thịt sao có thể sinh ra một con hồ thú nhân?

Còn đang nghi hoặc, bức tường thịt kia lui một chút, trong chốc lát liền hé ra cái mặt thật lớn chen chúc về hướng cửa, ở Lâm Thông Bảo đang hoài nghi cánh cửa có thể bị sụp hay không, cậu cuối cùng cũng thấy được chân diện mục của gương mặt to đùng kia!

“Miêu.... Miêu tiên nhân a!” Lâm Thông Bảo trợn mắt há hốc mồm, làm một nhân loại thế kỷ 21, cậu cũng là một phần tử rất mê xem anime, làm sao có thể chưa từng đọc qua Dragon Ball (*7 viên ngọc rồng*)? Tường thịt trước mắt, vô cùng to lớn, thời điểm làm cánh cửa, để tiện cho thú nhân xuất nhập, đại môn làm ước chừng 3 mét, chiều rộng toàn bộ mở ra cũng khoảng được 2 mét 5, nhưng nó chỉ có thể dung nạp được cái đầu cùng cái cổ dính một ít mao, nhưng cái đầu này thấy thế nào, lại có vẻ giống như miêu tiên nhân, đôi mắt cơ hồ híp lại thành một đường kẻ, trên môi đầy thịt mọc ra mấy sợi râu dài, cái mặt thì cười tít cả mắt, chẳng qua bộ lông nó hiện lên kim hoàng sắc, trên đầu tựa hồ còn có chữ?

“A vù vù, thân ái bảo bối nhi tử, ta tới thăm ngươi ~~” làm người ta giật mình chính là cái mặt nhìn qua như thế nào cũng giống như mặt miêu, há miệng nhưng học ra tiếng người.

Thấy giống cái nhà mình lằng lằng đứng chết trân tại chỗ, Viêm buồn bực nghĩ muốn che mặt, cũng bởi vì

lỗ mã có cái dạng này, cho nên hẳn mới không muốn nói ra, “Lỗ mã, ngươi tại sao lại trở về?” Ngữ khí hơi có chút ai oán.

Đại miêu há miệng, cười nói: “Hô ha ha ~ đi ra nói đi, nơi này quá nhỏ, mẫu mã ngươi còn ở bên ngoài chờ kìa, nga — đây là giống cái của ngươi đi? Thật đáng yêu ~ đến, đi ra để ta nhìn cái nào.”

Lâm Thông Bảo cùng Viêm gương mặt cổ quái bước ra đại môn, cuối cùng cũng nhìn rõ hoàn toàn chân thân của miêu tiên nhân này — lớn, siêu cấp lớn a!

Ngoài việc giống miêu tiên nhân, còn có thể đứng kia! Mặt kia! Một số tư thế bưng cầm kia, cái bụng béo béo mập mập kia — chỉ sợ đây chính là chân diện mục của bức tường thịt đây?

Lâm Thông Bảo mà nhìn đồng thịt kia, không biết nên nói cái gì cho phải.

“Di? Đây là giống cái Viêm bảo bối lựa chọn sao?”

Một thanh âm kiều mỹ từ phía sau miêu tiên nhân truyền đến, Lâm Thông Bảo nghi hoặc mà chuyển đầu, phát hiện dưới khuỷu tay miêu tiên nhân nhưng lại có một mỹ nhân đang đứng, tóc dài màu bạc rơi xuống đất, người nhỏ eo nhỏ, mặt mày như vẽ, môi đỏ như son, thật sự là thiên tiên hạ phàm. Lâm Thông Bảo nhìn đến mặt hồng tim đập, có thể ở tại thế giới thú nhân này nhìn thấy một mỹ nữ như vậy, nhưng mà ngấm lại — không đúng, thế giới thú nhân không có mỹ nữ a?

Lâm Thông Bảo lại chăm chú nhìn kỹ lại một lần, choáng! Thật đúng không phải là mỹ nữ, người ta ngực phẳng, là một mỹ nam a!

“Mẫu mã.” Viêm kêu ra nghiệm chứng thân phận của đối phương, Lâm Thông Bảo yên lặng nội ngữ: Thế giới thú nhân chính là cơ tình rải rác khắp thế giới có biết không a!

“Đến, Viêm bảo bối lại đây cho mẫu mã nhìn xem, đã lớn như vậy rồi a, ha ha.” Mỹ nữ, không, mỹ nam vẫy tay gọi Viêm đi qua.

“Phốc ~” vừa mới không chú ý, hiện tại mới phát hiện mỹ nhân kêu Viêm, đúng là kêu “Viêm bảo bối”, giống với mình đều kêu Lạc bảo bối, khả vừa nghĩ tới, thú nhân kia bộ dáng người cao ngựa lớn, kêu ‘bảo bối’, phốc ~ Lâm Thông Bảo không hiền hậu mà cười ra tiếng.

Viêm cứng ngắc mà xoay người, kéo qua Lâm Thông Bảo đang cười trộm nói: “Mẫu mã, ta đã trưởng thành, không còn là tiểu hài tử, người kêu Viêm là được rồi. Đây là giống cái của ta, kêu Lâm Thông Bảo, các người gọi hắn Thông Bảo là được.”

“Ha ha, Viêm bảo bối trưởng thành, cũng biết thẹn thùng.” Giống cái xinh đẹp nhẹ bưng hai má, cười túm túm mà xem nhẹ chuyện Viêm bảo bối không được kêu bảo bối nữa.

Viêm yên lặng hắc tuyến, quyết định không để ý giống cái nói nữa.

“Nga, nhĩ tử của ta, ánh mắt rất là không tồi, bộ dạng giống cái này thật rất khả ái, bắt quá so với mẫu mã người vẫn còn kém xa.” Đại miêu nâng lên móng vuốt trảo trảo chòm râu, tuy rằng động tác thực mạnh, nhưng Lâm Thông Bảo như thế nào cũng mạnh không nổi.

Lâm Thông Bảo hướng hai người (một người một thú) chào hỏi qua sau, nói ra nghi vấn của chính mình: “Ngài, ngài là lỗ mã của Viêm sao? Ngài như vậy, ưm..... Là hình thú sao?”

Đại miêu gật gật đầu, nói: “Chớ khẩn trương, ngươi là giống cái của Viêm, tự nhiên cũng nên gọi ta là lỗ mã luôn đi.”

“Lỗ mã, vì cái gì ngài ở hình thú nhưng lại có thể nói chuyện? Ta nhớ được thú nhân khi biến thành hình thú thì đều không thể mở miệng nói chuyện.” Lâm Thông Bảo một hơi nói ra nghi hoặc.

Nhưng lúc này lại thấy hai người đối phương đều cười đến thần bí hê hê, đại miêu vuốt chòm râu cười mà không nói, giống cái mỹ nhân nhưng lại mở miệng: “Ai nha, được rồi được rồi, bụng ta cũng đã đói lắm rồi đây. Thông Bảo Tiểu Bảo Bảo, ta nghe bảo bối nói người biết làm rất nhiều món ngon, hắc hắc, có thể làm chút cho chúng ta ăn không?”

“Đi thôi, ta giúp ngươi.” Viêm cúi đầu kéo tay Lâm Thông Bảo đi vào trong nhà, cảm giác hắc giống như đang chạy trời chết vậy, Lâm Thông Bảo .

“Làm thêm một phần cho ta nữa.” Phía sau truyền tới tiếng la của một thú nhân, Lâm Thông Bảo quay đầu vừa thấy, hắc! Đúng là Áo Đức Mạn, nhịn không được thốt ra: “Tại sao ngươi lại đến đây?”

Mặt Áo Đức Mạn rút rút, lại rút rút, ở khi Lâm Thông Bảo cho rằng hắn sẽ biến thành co rút lại, hắn rốt cục phun ra một câu, “Ta từ lúc bắt đầu đã tới đây!” *(í ảnh ngay từ đầu đã có mặt nhưng bị người xem nhẹ như không khí hổ hổ, tội nghiệp)*

Đồ ăn làm cũng rất mau, nhưng hai người kia ăn còn nhanh hơn, đồ ăn vừa mới bưng lên, chỉ chớp mắt liền biến mất sạch sẽ, chờ hai người đem toàn bộ thức ăn buổi sáng Viêm đi săn được nấu hết, rốt cuộc thở ra một hơi —— thỏa mãn.

“Trời ạ, thật sự là ăn quá ngon đi, ta cho tới bây giờ chưa từng ăn qua thức ăn ngon như vậy.” Mỹ nhân giống cái mở miệng khen, trên tay còn đang nắm lấy Lạc bảo bối vụng vù, đáng thương Tiểu Lạc nằm ở trong tay tổ mã của nó từ xoa đến chà xát, cơ hồ cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều thay đổi hình dạng, Lâm Thông Bảo đau lòng ứa mồ hôi.

“Thân ái, nếu ngươi thích, chúng ta có thể lưu lại, mỗi ngày ăn,” Đại miêu lỗ mã vẽ mặt thâm tình (?).”

“Không, thân ái, bọn nhỏ cũng đã trưởng thành, hẳn là có cuộc sống riêng, ta sẵn sàng đi theo ngươi ngắm

nhìn mảnh rừng rậm khổng lồ này.” Mỹ nhân giống cái vẻ mặt hạnh phúc mà dựa vào trên người đại miêu, hai người tầm mắt tương giao, ngọt ngọt ngào ngào.

Lâm Thông Bảo cảm giác trên người mình da gà đều nhảy dựng lên, tuy rằng mỹ nhân rất đẹp, nhưng cậu chịu không nổi a! Ở nơi công cộng quá cơ tình sẽ làm bị thương mắt người ta đó biết hay không!!! Lỗ mã đại nhân luôn luôn là hình thú a hồn đam!!*(Mộng chẳng biết ‘hồn đam’ nghĩa là gì, tra gg mà chẳng được kết quả gì, Mộng nghĩ ý của nó chắc là đang mắng hoặc trịch người nào đó thì phải, nếu ai biết chính xác nghĩa của nó thì mách Mộng, Mộng sẽ sửa lại ~)*

Cẩn thận xách qua Lạc bảo bối con mắt đang xoay quanh nhìn chăm chăm ôm vào trong ngực, Lâm Thông Bảo trực tiếp cúi đầu đùa tiểu tử kia, có một số việc vẫn nên ít nhìn là tốt hơn a. TAT

Mẫu mã Viêm phi thường nhiệt tình, lỗ mã thì rất hoạt bát hiểu động hay nói, người một nhà ở chung với nhau cũng rất là vui vẻ, nhưng làm cho Lâm Thông Bảo tò mò là, lỗ mã Viêm vẫn mãi giữ hình thú mà nói chuyện, nên không biết nhân thân *(hình người)* của ông ta rốt cuộc là bộ dáng gì.

Mấy người cứ như vậy ngồi ở ngoài phòng nói chuyện, không bao lâu bên cạnh liền vây quanh một đám tộc nhân trong bộ lạc, nhưng không một người đối với thú thân *(hình thú)* lỗ mã của Viêm tò mò, thẳng đến nghe nói ông chính là thế hệ tộc trưởng tốt nhất thì Lâm Thông Bảo mới bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra đây là lão lãnh đạo trở về a.

Đối với mỹ nhân mẫu mã, Lâm Thông Bảo thiệt sự không nói gì, nhìn dễ thân đáng yêu, nhưng thật sự quá nhiệt tình, xem vẻ mặt đau khổ của Áo Đức Mạn né qua né lại, trốn tránh mẫu mã hấn ôm là sẽ biết.

Đang lúc Lâm Thông Bảo may mắn thời điểm mình bị lãng quên, mỹ nhân mẫu mã đại nhân tựa hồ đã biết ý tưởng của cậu, nhẹ nhàng bước đến, nhìn Lâm Thông Bảo cười nói: “Tiểu Bảo Bảo thực đáng yêu nha, mấy ngày nay thật sự là ít nhiều được người chiều cổ, Viêm từ nhỏ đã đặc biệt độc lập, ta đây làm mẫu mã chung quy cũng không giúp đỡ được cái gì, chỉ hi vọng nó có thể sống hạnh phúc khoái hoạt.”

Lâm Thông Bảo an ủi: “Mẫu, mẫu mã, người yên tâm, ta cùng Viêm quả thật rất tốt, Viêm rất biết chiều cổ người.”

Mỹ nhân mẫu mã nghe xong, che miệng cười cười, lại nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Lạc đang nằm trong lòng ngực Lâm Thông Bảo, sau khi lau chùi vết dầu dơ, cười nói: “Nghe người nói vậy ta càng yên tâm, người là một tiểu gia hỏa đáng giá để người ta yêu thương, có người chiều cổ, Viêm nhất định sẽ rất hạnh phúc.”

Lâm Thông Bảo then thùng mà cúi đầu cười cười, trong lòng chưa kịp cao hứng vì mẫu mã ôn nhu, thì lại cảm thấy trên mũi thoáng cái tê rần, xoay xoay vừa thấy — tay mỹ nhân mẫu mã đang để ở trên đó, nhéo lại nắm, nói: “A, quả nhiên là cơ dân phi thường tốt a, tương lai nhất định có thể sinh đứa bé mập mập ~^o^~”

Lâm Thông Bảo: “...”

Hồn đạm!! Thế giới thú nhân quả nhiên nhiên không kháo phổ* a! Mao!!

Kháo phổ: là tin cậy, đáng tin tưởng, hợp quy tắc, đúng với lẽ thường, phù hợp các quy luật khách quan. Không kháo phổ là lạc đề quá xa, không phù hợp với thực tế.

43. Chương 43: Xích Báo Tộc Cầu Viên?

Vốn tưởng rằng cha mẹ Viêm sẽ ở lại trong tộc vài ngày, ai ngờ ngày hôm sau đã không thấy bóng dáng đâu, Lâm Thông Bảo đứng ở cửa trầm tư suy nghĩ, đây rốt cuộc là dạng cha mẹ thần mã gì lại có thể tiêu sái như thế, phất tay áo một cái không lấy một đám mây, không, là mang đi, Lâm Thông Bảo nhìn thấy thịt khô mấy ngày hôm trước vẫn còn phơi nắng trên sào trúc, hiện tại đã biết mất không còn thấy chút tăm hơi, quả nhiên là một đôi phu phụ vô lương a.....

Bọn họ đi rồi, nhưng mình cũng phải tiếp sinh hoạt, theo mùa mưa trôi qua, trong bộ lạc bắt đầu ngày càng bận rộn hơn, trước kia Viêm còn có thể ăn cơm trưa, nay, hẳn cơ hồ mỗi buổi sáng đều xuất môn, buổi tối đến khuya khoắt mới về nhà, Lâm Thông Bảo đau lòng mà giúp người nam nhân vừa về tới nhà đã ngã xuống giường xoa bóp, sáng sớm hôm sau lại phải tiễn nam nhân xuất môn.

Trong bộ lạc nhà cửa đều được xây lên bằng thạch thổ, nuôi dưỡng gà vịt, ngũ hoa thú, phần lớn giống cái còn đặc biệt vì mùa đông mà may quần áo ấm, dùng da thú mà thú nhân săn được, lột bỏ da thú, đặc chế, quá trình phi thường phức tạp, rườm rà. Lâm Thông Bảo cũng đi theo đám người Khải Đạt học hỏi, bởi vì quần áo trong không gian không thích hợp cho Viêm cùng tị mặc, cho nên cậu tính toán làm mấy bộ quần áo cho bọn họ dùng mặc qua mùa đông, lúc bắt đầu còn có hậu chứng đau thắt lưng, cũng càng lúc càng phát hiện cuộc sống thật sự không dễ dàng.

Hôm nay giữa trưa, Viêm khó có được ngày không cần dẫn cả đội xuất môn đi săn, ngồi ở ghế trúc nhà mình ôm Lâm Thông Bảo nói chuyện phiếm, đột nhiên, đại môn “Phanh” một cái bị mở ra, Viêm nhăn mày lại muốn trách cứ, thì thấy Áo Đức Mạn vẽ mặt khấn trương mà xô cửa đi vào, đối với Viêm nói: “Viêm, Xích Báo tộc phát sinh đại sự, Nỗ Đức Lạp phái người đến cầu viện, người mau đi xem một chút.”

“Cái gì? Đi!” Viêm đứng lên cùng với Áo Đức Mạn chạy hướng về quảng trường, Lâm Thông Bảo suy nghĩ, Nỗ Đức Lạp chính là phụ thân Lạp Á, cùng là dưỡng Viêm, nhớ tới thú nhân thiết cốt tranh tranh* kia, vẫn là không yên lòng đuổi theo sau — cũng mong đừng xảy ra chuyện lớn gì mới tốt.

**kiên cường, ngay thẳng, nghiêm túc*

Lâm Thông Bảo vừa đuổi tới quảng trường, nơi đó đã vây quanh một đám người, trung gian là Viêm cùng Áo Đức Mạn đang đứng, còn có một thú nhân cả người đầy máu.

Thú nhân kia ngồi dưới đất, trên thân là vết cắt, miệng còn chảy ra máu, trên mặt che kín nước mắt, hẳn kêu thảm nói: “Viêm tộc trưởng, thỉnh cầu người nhanh chóng phái người đi xem đi, tộc nhân của ta đang bị tàn sát a!”

Viêm trầm giọng hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Nói rõ ràng, Xích Báo tộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Viêm tộc trưởng, bộ lạc của chúng ta xuất hiện phản đồ! Lão tộc trưởng Liệt Phong của chúng ta năm ngày trước cử hành nghi thức lựa chọn tân tộc trưởng, nhi tử lão tộc trưởng Lôi Đình đạt được thắng lợi, nhưng thật không nghĩ tới gã Bạch Thi bại trận kia cư nhiên thừa dịp người không để ý vào buổi tối ám sát lão tộc trưởng, còn giả họa cho Lôi Đình, nói hắn giết cha không xứng làm tộc trưởng, còn mang theo tộc nhân thân cận của mình nói là muốn giết chết Lôi Đình, vì lão tộc trưởng báo thù, may mắn có lão tộc nhũ mã đứng ra làm chứng, mọi người mới biết được chính là tên chết tiệt đó giết chết tộc trưởng.”

Lâm Thông Bảo mở miệng hỏi: “Một khi đã như vậy, kia tại sao ngươi vẫn....”

Thú nhân trên mặt đất kinh nghi mà nhìn giống cái trước mắt, dáng người nhỏ xinh, khuôn mặt đáng yêu, vẫn luôn đứng ở bên người tộc trưởng, chẳng lẽ đây là bầu bạn của tân nhậm tộc trưởng?

Viêm tiến lên ngăn cản (*tầm nhìn*), cau mày nói: “Hắn là bầu bạn của ta, ngươi cứ trả lời đi.”

“Àn, vâng vâng.” Thú nhân thở ra một hơi, trộm ngắm Lâm Thông Bảo một cái rồi tiếp tục nói. “Nguyên bản mọi người muốn giết người đó để báo thù cho lão tộc trưởng, nhưng không nghĩ tới tiểu tử này lòng dạ lang sói, đã sớm thông đồng với người Xà tộc, thấy đoạt vị không được, cho nên liền dẫn người Xà tộc vào bộ lạc, nhất thời không chuẩn bị, Tất cả mọi người.... mọi người liền chết ngăn chặn, cuối cùng bị tiểu tử đó đoạt đi quyền khống chế bộ lạc, nhưng hắn vẫn thấy còn chưa đủ, đem những người thân cận với lão tộc trưởng toàn bộ giết sạch, đại bộ phận tộc nhân còn lại đều bị bắt nhốt, may mắn Nỗ Đức Lạp.... Nỗ Đức Lạp đại nhân liền chết cứu mười mấy người chúng ta ra, dẫn chúng ta hướng Viêm tộc trưởng cầu cứu! Cầu Viêm tộc trưởng nhất định phải cứu Nỗ Đức Lạp đại nhân đi.”

“Mười mấy người?” Áo Đức Mạn lên mặt hỏi: “Nhưng chúng ta rõ ràng chỉ nhìn thấy một mình ngươi.”

“Vị huynh đệ kia.” Thú nhân trên mặt đất lau mặt nói: “Chúng ta mười mấy người một đường tới đây, khả tên Bạch Thi kia làm sao lại buông tha cho chúng ta, hắn phái người một đường đuổi giết, chúng ta mười ba người cơ hồ đều chết trong tay bọn họ, nếu không phải ngươi..... Nếu không phải ngươi tới kịp, ta chỉ sợ cũng không đến được đây, ta rất cảm tạ ngươi.” Nói xong liền hướng Áo Đức Mạn hành lễ.

“Thôi, không cần khách khí.” Áo Đức Mạn đưa tay đỡ một chút, tiếp đó cau chặt mày lại, nghi hoặc nhìn thú nhân kia liếc mắt một cái, liền buông tay xuống.

Viêm sờ sờ trán, hỏi: “Ngươi tên là gì? Tên Bạch Thi kia rốt cuộc là ai? Tại sao có thể can rõ như vậy, cư nhiên giết người đoạt vị?”

Thú nhân kia từ trên mặt đất đứng lên, thoáng tới gần Viêm nói: “Viêm tộc trưởng, ta gọi là Lộ, tên Bạch Thi kia chính là một xích báo tộc cô nhi vốn được lão tộc trưởng chúng ta thu lưu, lão tộc trưởng nhìn hắn đáng thương nên mới thu lưu hắn, đem hắn nuôi nấng lớn lên, ai biết..... Viêm tộc trưởng, ngươi nhất định phải cứu Nỗ Đức Lạp đại nhân a.” Nói xong lại khóc lên.

Viêm nhăn mi thối lui vài bước, Hổ thú tộc thú nhân từ trước đến nay đổ máu không đổ lệ, đối với thú nhân kêu Lộ này, Viêm tương đối không ưa. Suy nghĩ chút rồi nói: “Được rồi, ta đã biết, người trước tiên đi đến chỗ tế ti bằng bó vết thương đi. Chúng ta trước an bài một vài nhân thủ, sẽ theo người đi cứu người.” Gọi Tập Ân lại thì thầm vài câu, liền hướng thú nhân Xích Báo tộc kia gật gật đầu ý bảo đi theo Tập Ân.

“Đúng, đúng..... Các người thương lượng, thỉnh nhất định mau chóng đi Xích Báo tộc, cứu cứu Nỗ Đức Lạp đại nhân a.” Lộ lau nước mắt liền bị Tập Ân đỡ lấy ly khai.

“Các người thấy thế nào?” Viêm đầu tiên lên tiếng, hỏi ý kiến của mọi người.

“Hắc! Nửa thật nửa giả!” Tử bữu môi nói.

Áo Đức Mạn cau mày nói: “Vốn ta còn rất tin tưởng hắc, nhưng mới rồi..... Lúc ta dìu hắc, toàn thân hắc cương một chút, giống như đang bài xích ta, tuy rằng rất nhỏ, nhưng ta vẫn rất hoài nghi...”

Viêm gõ gõ bàn nói: “Cái người kêu Lộ kia, là người cứu trở về? Người nói với ta một chút là chuyện gì xảy ra?”

“Sự tình là như thế này...” Áo Đức Mạn không phải ngu ngốc, đương nhiên cũng phát giác không thích hợp, liền đem đầu đuôi sự việc kể lại.

Nguyên lai hôm nay là Áo Đức Mạn dẫn đội vào rừng đi săn, đang khi bọn họ thu hoạch phong phú chuẩn bị quay về thì Áo Đức Mạn lại nghe thấy tiếng đánh nhau từ đằng xa truyền tới, phải biết rằng giữa các tộc đều có phạm vi lãnh địa, chủng tộc khác không được ở trong phạm vi lãnh địa của tộc người khác đánh nhau, đi săn. Vì thế hắc liền dẫn hơn mấy thú nhân chuẩn bị đi nhìn xem là ai cả gan như vậy dám ở trên lãnh địa của nhóm hổ thú mà gây rối.

Ai ngờ lặng im tiếp cận lại phát hiện có mười thú nhân đang đuổi đánh một thú nhân, từ trên mùi ngửi được, thú nhân bị đánh kia là Xích Báo tộc, mà mười thú nhân kia, trong đó có 8 thú nhân là Xà tộc, còn 2 người khác..... Áo Đức Mạn nhăn lại lông mày, đúng là Xích Báo tộc! Tại sao người đồng tộc lại muốn giết tộc nhân của mình? Ẩn thân sau bụi cây, đối diện thanh âm dần dần truyền đến.

“Các người những tên hỗn đản này thế nhưng lại đi giúp đỡ tên Bạch Thỉ kia chém giết tộc nhân của mình! Thật là thiên lý khó tha!”

“Hừ! Muốn trách thì trách lão tộc trưởng hồ đồ, thế nhưng không chịu đem tộc trưởng vị truyền cho Bạch Thỉ đại nhân, hừ, chỉ có Bạch Thỉ đại nhân mới có thể dẫn dắt bộ lạc đi hướng phồn vinh!”

“Thúi lắm! Thông đồng với bộ lạc khác đến thôn tính bộ lạc của mình, còn nói chuyện gì đi hướng phồn vinh! Chờ ta tìm được hổ thú bộ lạc, cứu ra Nỗ Đức Lạp đại nhân, ta xem các người còn thế nào kiêu ngạo!”

“Hừ! Tê ~ ít cùng hần dài dòng, tê ~ giết!”

Áo Đức Mạn biến sắc, nghe khẩu khí này, đây là bởi vì tranh đoạt tộc trưởng vị trong tộc mà đánh nhau, cái người Xà tộc này vừa nói lại là chuyện gì xảy ra? Mắt thấy thú nhân kia sắp bị giết, Áo Đức Mạn bất chấp chuyện khác, chỉ có thể cứu người trước rồi nói sau.

“Nói cách khác, người này thật sự là người cứu được từ trên nhân thủ của Xà tộc?” Viêm dùng ngón tay gõ nhẹ trên mặt bàn hỏi.

Áo Đức Mạn gật đầu trả lời: “Đúng vậy.”

Lâm Thông Bảo suy nghĩ hỏi: “Kia, mấy người Xà tộc thế nào?”

Áo Đức Mạn cắn răng nói: “Những tên kia phi thường狡 hoạt, nhìn thấy đánh không lại chúng ta liền quay đầu bỏ chạy!” (*không lẽ ở lại chờ chết sao *hần**)

“Chạy? Đều chạy? Cả hai người Xích Báo tộc cũng chạy?” Viêm nghe ra không thích hợp, ấn theo thực lực Áo Đức Mạn, không có khả năng một người cũng không bắt được, trừ phi....

Áo Đức Mạn thay đổi sắc mặt, cẩn thận suy nghĩ nói: “Khi đó ta chỉ lo cứu người không có chú ý, đám người Xà tộc thời điểm chạy trốn, không biết ném cái gì lên mặt đất, kết quả một trận khói mờ bốc lên, người đã không thấy tăm hơi đâu. Cẩn thận suy nghĩ lại, bọn họ giống như đã sớm có chuẩn bị bỏ chạy.”

“Hừ! Tên thú nhân người cứu chỉ sợ cũng không phải là thứ tốt gì!” Viêm nhếch môi nói: “Vừa rồi lúc chúng ta hỏi chuyện hần, hần thoát nhìn rất là kích động, nhưng thần sắc thì không thích hợp, con mắt cứ lảo lảo, những vấn đề kia đều nói ra hết sức trôi chảy, giống như trước đó đã chuẩn bị sẵn.”

Lâm Thông Bảo cũng tiếp lời nói: “Hơn nữa hần nói là cứu Nỗ Đức Lạp, lại không nói muốn cứu cái tân tộc trưởng Lôi Đình kia.”

Áo Đức Mạn hung hăng đập bàn một quyền xuống bàn, phẫn nộ mà đứng lên nói: “Một khi đã như vậy, kia còn chờ cái gì, ta đi giết tên hỗn đản đó!” Nghĩ đến hần thông minh một đời, cư nhiên lại bị một tên tiểu tử Xích Báo tộc lừa gạt, cơn tức này làm sao nuốt trôi nổi!

Tử bữu môi, “Sách, ngươi ngốc sao? Những thú nhân truy hần chỉ sợ cũng là một bọn với nhau, nếu chúng ta hiện tại giết hần, e rằng những tên kia sẽ đào tẩu.”

“Tử nói rất đúng, vẫn là Tử thông minh nhất.” Bên cạnh đại cầu cầu Bồ Luân phe phẩy cái đuôi dính lên, khen ngợi mà lấy lòng, kết quả rước lấy Áo Đức Mạn phẫn nộ mà nhìn chằm chằm.

Viêm híp mắt tinh quang chợt lóe, một cái ý nghĩ trong đầu lướt qua, nói: “Chúng ta không thể làm việc lỗ mãng, chúng ta trước phân tích tình hình một chút. Nếu tên thú nhân kia nói trong tộc làm phản là thật, như vậy một nhà Nỗ Đức Lạp cùng người Lôì Đình kia hẳn đều bị bắt giam, tình huống tệ nhất có thể cũng đã bị giết.... Điểm này chúng ta phải tìm người trước tra cho rõ ràng, nếu như là bị bắt giam, như vậy bị giam ở đâu.” Dừng một chút, lại nói: “Mà mười thú nhân kia, không có lẽ là 12 người.”

“Cái gì? Mười hai? Ta rõ ràng chỉ nhìn thấy mười.” Áo Đức Mạn giật mình nói, sau đó lại bỗng nhiên biến sắc, nói: “Đúng rồi, tiểu tử kia nói qua, là ‘Chúng ta mười ba người.’”

“Đúng vậy, tiểu tử kia có thể không nghĩ tới, chính hắn lại đem nhân số bọn họ nói cho chúng ta biết, trừ mười người mà người thấy ra, chỉ sợ còn 2 người ẩn nấp ở nơi nào đó quan sát.” Viêm thở ra một hơi, tiếp tục nói: “Chúng ta trước hết phải đem những người này dẫn ra giết hết, nếu không.... Khó tránh khỏi bọn họ sẽ ở sau lưng đâm chúng ta một đao!”

“Đúng vậy, trước hết giết bọn họ!” Áo Đức Mạn trong mắt hung quang chợt lóe.

“Như thế, chúng ta làm thế này”

....

Viêm cùng vài thú nhân làm thành một bàn thương thảo ‘Kế hoạch diệt địch’, Lâm Thông Bảo nhìn bên này, lại nhìn sang bên kia, theo từng cái độc kế bày ra, trong lòng cậu hận a, ai nói thú nhân thành thật đơn thuần, ai nói thú nhân sẽ không âm mưu quỷ kế chứ? Đúng ra! Để cho lão tử quất một trăm lần a một trăm lần!

Trách không được muốn đuổi thú nhân kia đi, nguyên lai Viêm bọn họ đã sớm có hoài nghi a? Trách không được bảo Tập Ân mang thú nhân kia đi, bằng Tập Ân ‘thành thật’, chỉ sợ dưới sự ‘chiếu cố’ của Tập ân thú nhân kia muốn đi đâu cũng đều không được a. Còn có vài câu thì thầm kia, quả nhiên không phải thứ tốt gì! Còn có Lan.... Nếu bị Lan phát hiện những tổn thương trên người thú nhân kia cũng không phải vết thương chí mệnh, chỉ là bị thương ngoài da — ở trong ‘trị liệu đặc biệt’ của Lan, vết thương của hắn nhất định sẽ càng thêm nặng, đau càng thêm đau đi?!

Ni mã! Thế giới này quả nhiên là cơ tình đầy đất a, phúc hắc khắp cả nơi đều có a!! Hồn dân!!!

44. Chương 44: Xích Báo Tộc Cầu Việ? (nhị)

Một đám người thương lượng liền định ra kế hoạch, cái thú nhân tên Lộ xui xẻo kia bị kéo đi thu hoạch, lần này hắn cơ hồ hôn ba cấp tốc chạy đến đây, về mặt một ít hoảng sợ phảng phất lại bị thương tổn nặng nề.

“Viêm, Viêm, Viêm tộc trưởng, chúng ta, chúng ta khi nào thì xuất phát thế?” Lộ nghiêng ngả lão đảo mà chạy đến trước mặt Viêm, cả người mồ hôi.

“Không vội, nhưng thật ra người, như thế nào rồi? Thương thế đã chữa hết chưa?” Viêm trấn định tự nhiên hỏi.

Kết quả thú nhân vẻ mặt khảng hoảng mà trả lời: “Ha ha.... Đã tốt hơn, toàn bộ rất tốt, tuyệt đối không thành vấn đề.” Nói xong còn ưỡn ưỡn ngực, cho dù là còn chưa khỏe, hẳn cũng sẽ làm ra khỏe như trâu.

Lâm Thông Bảo ở một bên cười trộm, quả nhiên ‘trị liệu đặc thù’ của Lan không phải người bình thường có thể tiếp nhận, xem ra tiểu tử này bị dọa rồi.

“Viêm tộc trưởng, thời gian cấp bách, chúng ta nhanh chóng đi cứu người đi.” Thú nhân Lộ vội vàng thỉnh cầu, trong lòng lại cười lạnh: tốt, các người dám đối với ta như vậy, chờ các người tiến vào rừng rậm, ta sẽ khiến bọn người đẹp mặt! Nhớ tới đồng bạn mai phục trong rừng rậm, tự tin của Lộ nhất thời bành trướng.

Trong mắt Viêm lãnh quang chợt lóe, bên ngoài lại giả vờ lo lắng mà nói: “Lộ, người có điều không biết, tộc nhân của ta buổi sáng mới vừa đi săn trở về, thể lực mọi người đều giảm đi, nếu hiện tại xuất phát đi cứu người mà nói, ngược lại sẽ bị chộp được, ta cùng tộc nhân đã thương lượng qua, quyết định sáng sớm ngày mai theo người đi cứu người, người cảm thấy thế nào?”

Lời này vừa nói ra, Lộ nhất thời cả kinh, hiện tại không đi, người mai phục trong rừng rậm kia nên làm cái gì bây giờ? Vội la lên: “Viêm tộc trưởng, cứu người cấp bách a, nếu vạn nhất đến trễ vậy Nỗ Đức Lạp đại nhân không phải....”

Viêm trong lòng trầm xuống, thầm nghĩ: hảo cái tên hỗn đản nhà người, thế nhưng còn có hành động này, người nghĩ rằng ta và người không biết, nếu tên Bạch Thủ kia muốn giết người, còn có thể chờ đến lúc này sao, muốn giết chỉ sợ đã giết từ sớm, trong lòng trắc ẩn, trầm giọng nói: “Yên tâm, chỉ một đêm, sáng mai liền xuất phát đi ngay, tộc nhân của ta thể lực sung túc, rất nhanh là có thể đến nơi, đến lúc đó đừng nói là một tên Bạch Thủ, cho dù có mười, ta cũng sẽ giết không tha.” Nói xong liền giải tán mọi người, tự hành ly khai.

“Ai? Ai?” Lộ còn muốn nói gì, đáng tiếc Viêm hoàn toàn không mán để ý tới hắn.

Lộ đứng chôn chân ở đó lo lắng phát sốt. “Này, này....”

Vẫn đứng ở phía sau hắn Táp Ân nói: “Yên tâm, đêm nay người ngủ ở nhà của ta.” Nói xong một phát bắt lấy bả vai hắn, tha về hướng nhà của mình.

Chỉ thấy thú nhân Lộ vẻ mặt xanh mét mà bị Táp Ân so với mình cao lớn cường tráng hơn rất nhiều một đường tha về nhà. Ai cũng không có nghe đến trong tâm trí Lộ la lên: “Hỗn đản! Có thể đổi địa phương ở hay không a! Ở nhà của con hùng này sẽ chết người đó a! Hỗn đản!”

Đêm khuya, Viêm từ trên giường ngồi dậy, khoát da thú lên, đối với Lâm Thông Bảo đã tỉnh nói: “Ngoan, hảo hảo ngủ, ta đi một chút rồi về.”

Lâm Thông Bảo có chút lo lắng nói: “Người nhớ kỹ phải cẩn thận đó.”

Viêm gật đầu, xuất môn đem Tiểu Lạc đang ngủ mơ màng ở một căn phòng khác níu qua: “Ôm nó ngủ đi, an tâm.” Nói xong liền cẩn thận ra cửa.

Lâm Thông Bảo ôm Tiểu Lạc vừa mới mở mắt hôn một chút, nói không lo lắng là không thể nào, cũng không biết người Xà tộc rốt cuộc thực lực như thế nào. Viêm cùng vài người thương lượng quyết định đêm nay đi vào rừng tập kích 12 thú nhân kia, hiện vào giờ này bọn họ chắc hẳn là đang lúc ngủ say, nhưng Lâm Thông Bảo như thế nào cũng ngủ lại không được.

Cậu đứng dậy ngồi ở đầu giường lẳng lặng chờ đợi, vuốt đầu nhỏ của tl, tiểu tử kia chỉ mở mắt ra một chốc, rồi liền vù vù ngủ. Lâm Thông Bảo chỉ có thể đứng nguyên tại chỗ yên lặng cầu nguyện, hi vọng Thú Thần thực sự tồn tại, hi vọng ông có thể phù hộ bọn người Viêm lần này thuận lợi trở về.

..... Tầm mắt phân cách tuyến.....

Xà tộc đối với mùi phi thường mẫn cảm, cho nên bọn người Viêm ở chỗ tìm được bọn họ trốn ở một bên cũng không thể quá tiếp cận họ, mấy người lần trốn quan sát sơn động ở cách đó không xa.

Sơn động kia thoát nhìn cũng không lớn lắm, ở cửa động ngồi hai các thú nhân Xích Báo tộc, hiển nhiên đang canh gác, như vậy bên trong hẳn là mười người Xà tộc.

“Viêm, làm sao bây giờ? Chúng ta trực tiếp xông lên trước luôn sao?” Áo Đức Mạn ánh mắt nhìn chăm chăm sơn động kia, trong mắt lóe hồng quang.

Viêm quan sát địa hình một lúc rồi nói: “Xà tộc nhân đều thống nhất là lời thuộc tính, phong khắc lôi, mọi người dùng sức mà đánh cho ta, chỉ cần cuối cùng lưu mấy nhân chứng sống là được. Về phần hai tên Xích Báo tộc kia, để cho Tử cùng Bồ Luân có tộc độ nhanh, đánh ngất bọn họ, ta muốn hỏi tình hình trong tộc bọn họ.”

Phía sau mấy người gật đầu đáp ứng, sau đó vài người nhanh chóng hành động.

Hai cái Xích Báo tộc đang ngồi ở ngoài cửa sưởi ấm, phát ra bực tức, một gã nói: “Hắc, Cổ, người nói đám Xà tộc đó thật sự là phiền toái, nhiệt độ cơ thể thấp, lại không thích sưởi ấm, ỷ vào người mình nhiều, bắt buộc hai người chúng ta đi canh gác, thật sự là đáng ghét.”

Tên còn lại nói: “Nhân người nhỏ giọng một chút, những tên kia có lỗ tai rất linh.”

“Hừ, có gì đặc biệt hơn người, tất cả đều đang ngủ say. Sách, người nói chuyện Lộ làm tới đâu rồi? Chúng ta đợi nửa ngày nhưng lại một bóng người cũng không thấy, sẽ không phải thất bại chứ?”

“Hắn là không đâu, nếu thất bại, Lộ nhất định sẽ bị giết, chúng ta cũng không phát hiện bên trong có động tĩnh gì hết.”

Gã kêu Nhân lại nói: “Người nói Bạch Thủ đại nhân tại sao có thể cùng Lâm Xà tộc nhân cùng một chỗ chứ?”

“Hắc, người không biết? Người lại đây ta sẽ nói với người...”

Hai người đang châu đầu với nhau, Tử cùng Bồ Luân đột nhiên nhảy đến công kích, tay sắt như đao bổ xuống, hai người đầu vừa lệch, mặt kề mặt mà gục xuống không dậy nổi.

Viêm hơi nghiêng đầu, liền dẫn theo mọi người yên lặng không một tiếng động mà tiến vào động, sau mấy tiếng vang, vài tên Xà tộc nhân toàn bộ bị tóm gọn.

Mọi người ở trong động đốt lửa, Tử cùng Bồ Luân kéo hai tộc nhân Xích Báo vào, “Như thế nào, đều thu thập xong rồi sao?”

“Hô ——” Viêm đốt lửa, nhất thời trong sơn động đã tràn ngập ánh sáng, trên mặt đất hoang thất thụ bát (ngổn ngang, bừa bộn) mười thú nhân ngã xuống, hiển nhiên đều là bị người tiến vào đánh cho ngất xỉu.

Viêm chỉ huy mọi người, “Trước dùng mạn đăng trối lại, sau đánh tỉnh bọn họ.”

Chờ Xà tộc nhân bị ngất tỉnh lại, sau khi phát hiện hiện trạng của mình, tự nhiên là một trận chửi ầm lên, cái gì đề tiện, mưu mô, vô sỉ tất cả đều là lời trẻ con, thậm chí có một tên thiếu não ngay cả loại lời nói ngu ngốc “Có bản lĩnh thì chúng ta một chọi một” này cũng nói ra.

“Câm miệng!” Viêm khoát tay, một đạo Phong Nhận bắn ra, cái tên thiếu não Xà tộc nhân nhất thời ngã xuống đất, máu nhiễm trên đất, những thú nhân còn lại nhất động, tất cả đều ngậm miệng.

Viêm hung nhân nhìn từng người, mỗi người toàn bộ đều rụt đầu, thậm chí có một tên Xà tộc phát run lên.

Viêm mặt không chút thay đổi hỏi: “Ta hỏi các người, trong Xích Báo tộc rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Dám nói dối, ta sẽ róc xương tụi bây!”

....

Gặp không ai trả lời, Áo Đức Mạn lại nắm lên một tên Xà tộc nhân quăng gã vào vách tường, nhất thời máu tươi vẩy ra, “Nói!”

“Đừng, đừng giết ta, ta nói ta nói, là... Là như thế này.” Sau một trận kêu sợ hãi, một thú nhân Xích Báo

tộc run rẩy mà đem sự tình trong tộc khai ra.

Nguyên lai sự việc mà tên thú nhân tên Lộ kia nói trước đó khi tiến vào Bộ Lạc đại bộ phận đều là chân thật, cái tên Bạch Thi kia bắt mất Lôi Đình lên làm tân tộc trưởng, nhưng thực lực tự thân lại đánh không lại Lôi Đình, vì thế gã cấu kết với lân Xà tộc, tính toán đem Xích Báo tộc tộc trưởng vị cường đoạt, tân tộc trưởng Lôi Đình cùng Nỗ Đức Lạp đều bị bắt nhốt vào địa lao.

“Vậy các người tại sao lại đến lãnh địa Hồ Thú tộc của ta?” Viêm cảm thấy phi thường kỳ quái, nếu là trong tộc nội đấu, tại sao lại phải chạy đến Bộ Lạc của mình gây hấn?

Gã Xích Báo tộc tên Cổ kia hồi đáp: “Chúng ta chính là..... Lúc trước thời điểm bắt được Nỗ Đức Lạp, hắc xác thực là có phải ra ba người đến Hồ Thú tộc các người cầu cứu, Bạch Thi đại nhân.... Không, Bạch Thi phái chúng ta đi đuổi giết, chúng ta từ trong miệng bọn họ nhận được tin tức, nói muốn tìm đến thân nhân của Nỗ Đức Lạp, cũng chính là tân tộc trưởng Viêm cầu cứu. Chúng ta..... Chúng ta nghĩ nếu là thân nhân, như vậy nếu chúng ta giết được người, kia Bạch Thi.... Bạch Thi nhất định sẽ thưởng cho chúng ta, cho nên....”

“Hừ! Ngu xuẩn!” Áo Đức Mạn hừ lạnh, nếu Viêm dễ dàng bị giết như vậy, vậy hấn cũng không phải là Viêm, hơn nữa loại hành vi này của bọn họ chỉ khiến cho hai Bộ Lạc tranh đấu mà thôi, còn nói đến cái gì mà thưởng cho?! Hừ!

Viêm ánh mắt u ám thâm thúy, không biết suy nghĩ cái gì, trầm giọng hỏi lại: “Như vậy Nỗ Đức Lạp bọn họ còn sống?”

“Còn sống, còn sống. Ngài không biết, Bạch Thi kia rất thích giống cái con của Nỗ Đức Lạp, kêu, cái gì Lạp Á, một tiểu gia hỏa đáng yêu. Khụ, nhưng mà Nỗ Đức Lạp không đồng ý, cho nên Bạch Thi đại nhân liền nói ngày mai sẽ đem toàn bộ bọn họ hiến tế cho Thú Thần.” Nhân lấy lòng mà trả lời, hấn thật sự không muốn chết ở chỗ này.

“Nga? Phải không?” Viêm hơi hơi trấn định bình tĩnh, nếu người còn chưa có chuyện gì, vậy sẽ dễ xử, chính là, “Tên Bạch Thi kia cùng lân Xà tộc là quan hệ như thế nào? Vì cái gì lân Xà tộc lại giúp gã đoạt vị?”

“Này, này...” Hai thú nhân Xích Báo tộc hai mặt nhìn nhau, tất cả đều nói không nên lời lý do, “Viêm tộc trưởng, chúng ta cũng không biết a.”

Áo Đức Mạn một cước đá lăn một tên Xà tộc, cả giận nói: “Còn không mau nói!”

Tên Xà tộc bị đá một cái té ngã ngất đi rồi, bên cạnh một tên Xà tộc cả giận nói: “Tê! Đủ rồi, bọn người các người muốn biết ta sẽ nói cho các người biết, Bạch Thi đại nhân là thân nhi tử của tộc trưởng Vũ chúng ta! Chẳng qua là có một nửa huyết thống Xích Báo tộc mà thôi! Chờ Bạch Thi đại nhân làm tộc trưởng Xích Báo tộc, vậy Lân Xà tộc có thể có được lãnh địa Xích Báo tộc, chúng ta có thể hợp thành một đại Bộ Lạc, có được càng nhiều giống cái!”

“Cái gì!” Hai gã thú nhân Xích Báo tộc sắc mặt đại biến, “Không có khả năng! Tại sao có thể như vậy! Các người còn muốn thôn tính (chiếm đoạt) Xích Báo tộc chúng ta!”

“Trách không được, trách không được Bạch Thủ đối với Xích Báo tộc nhân hoàn toàn không lưu tình, người nhiều như vậy thế nhưng nói giết liền giết.” Nhân hai mắt thất thần mà quỳ ngồi dưới đất, sắc mặt trắng bệch, giống như mất hồn phách.

“Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Đã chết, đã chết.” Cổ cũng nói năng lộn xộn, đột nhiên nhìn đến bên cạnh Viêm bất tự uy, giống như nhìn thấy cứu tinh, gã mạnh mẽ bổ nhào vào bên chân Viêm, đem đầu dùng sức mà đập mạnh xuống đất, một bên vừa nói: “Viêm tộc trưởng, xin ngài nhất định phải cứu tộc ta đi! Ta biết ta làm như vậy thực vô sỉ, thực dâm tiện, nhưng ta không thể mất đi Bộ Lạc của chúng ta! Ngài muốn ta chết như thế nào đều được, đối với chúng ta tộc nhân nếu không có Bộ Lạc, chẳng khác nào chặt đứt tộc đàn, van cầu ngài! Van cầu ngài!”

Nhân bên cạnh tựa hồ cũng nhìn thấy hi vọng, vội vàng cũng bổ nhào qua khẩn cầu, “Viêm tộc trưởng, ngài xin thương xót, chúng ta thực sự xin lỗi ngài, bị tiểu nhân lừa gạt, ngài muốn chém muốn giết muốn róc thịt cũng được, nhưng xin ngài hãy giúp đỡ dùm, van cầu ngài!”

Mấy người nhóm Viêm sắc mặt nghiêm chỉnh, ở thế giới Thú Nhân, một cái Bộ Lạc biến mất, thì đồng nghĩa với tộc đàn kia cũng biến mất, người Lân Xà tộc thế nhưng lại ngoan độc như thế, bọn họ rõ ràng tính toán đem Xích Báo tộc toàn bộ diệt sạch, chỉ để lại giống cái vì bọn họ sinh sản hậu đại mà thôi.

Giống cái ở thế giới Thú Nhân phi thường thưa thớt, hơn nữa rất trân quý, có một số tiểu Bộ Lạc, thậm chí trong 100 người cũng không đến 10 giống cái nữa, ví như chủng tộc Lân Xà tộc này, vốn giống cái đã rất là ít ỏi, trong tộc lại cạnh tranh kịch liệt, phần lớn chỉ có thể ra ngoài cướp đoạt giống cái của chủng tộc nhỏ yếu khác về để duy trì sinh sản, đến nỗi bởi vì có ít thú nhân thân mình mang theo kịch độc, mà không thể cùng giống cái xứng sinh dục đời tiếp theo, cho nên lại càng khó có thể duy trì chủng tộc phồn vinh, không nghĩ tới lần này lại dám đánh chủ ý lên Xích Báo tộc, hơn nữa cũng sắp đắc thủ đến nơi, cũng còn may lần này mấy người này phạm sai lầm, đụng tới Viêm.

Viêm cùng mấy người nhìn nhau gật đầu, loại sự tình này, cho dù không phải vì Xích Báo tộc, bọn họ cũng không thể buông tay mặc kệ, dù sao Lân Xà tộc hiện tại dám ngón sạch Xích Báo tộc, về sau ai biết còn sẽ coi trọng Bộ Lạc người nào nữa? Hơn nữa giống cái trân quý tuyệt không thể để cho bọn họ chà đạp.

45. Chương 45: Sự Kiện Kết Thúc, Trở Về Thâu Chút Đậ Hủ ~

Lúc này trời tờ mờ sáng, Viêm mang theo hai gã Xích Báo tộc trở về Bộ Lạc, về phần những đám người Xà tộc kia, Áo Đức Mạn một tên cũng không buông tha, toàn bộ giết ngay tại chỗ rồi đem chôn.

Lâm Thông Bảo đã chờ sẵn ở quảng trường đợi bọn họ, Viêm vừa xuất hiện, Lâm Thông Bảo liền bổ nhào lên phía trước, “Như thế nào? Thuận lợi không? Có bị thương không?” Cao thấp kiểm tra thú nhân, không phát hiện thấy vết thương nào, nhất thời thở ra một hơi, cuối cùng cũng yên lòng.

Viêm dùng tay ôm lấy tâm can bảo bối của mình, hơi lo lắng hỏi: “Như thế nào không ở nhà nghỉ ngơi, lại chạy đến nơi này? Lạnh không?”

Bên kia, gã thú nhân Xích Báo tộc Lộ sáng sớm đã bị Tập Ân xách đến đây thì đột nhiên nhìn thấy hai đồng bạn của chính mình, hơn nữa hai người gương mặt đều dính máu, thoát nhìn thật đúng là bị dụng hình, nhất thời kinh hoảng, nhưng mà không đợi hắn có động tác, hai gã tộc nhân kia liền đỏ mắt đánh tới, đem sự tình trải qua từ đầu chí cuối nói ra, tức khắc người khóc than lại biến thành ba.

Lâm Thông Bảo ở một bên nghe xong, trong lòng bàn tay cũng đổ mồ hôi lạnh, sau khi trải qua một phen thương lượng, Viêm lại mang vài người tộc nhân cấp bách mà xuất phát.

Chuyến đi lần này của Viêm, Lâm Thông Bảo mỗi ngày chờ ở nhà, cơ hồ lo lắng ăn không ngon, ngay cả lúc đang nấu ăn lại cho đường tưởng là muối vào cũng không biết, thậm chí có một lần còn cho nguyên một bát muối, 1 muống lại 1 muống mà toàn bộ đổ vào, nếu không phải Tiểu Lạc phát hiện đúng lúc, chỉ sợ bọn sẽ bị mặn chết mất.

Hôm nay, Lâm Thông Bảo thở dài, buông da thú trong tay, giương mắt vọng nhìn (nhìn xa xăm) về phương hướng quần trường, vẫn không thấy bóng dáng Viêm, lại thở dài một hơi, tiếp tục công việc trong tay.

“Tiểu Bảo, ngươi cứ yên tâm đi, không có việc gì đâu, ngươi hôm nay cứ luôn thở ngắn thở dài, biến thành ta cũng tâm hoảng loạn.” Khải Đạt gặp bộ dạng này của Lâm Thông Bảo cũng nhịn không được mở miệng, nhớ tới đi cùng còn có Hàn, lòng vừa lo, nói: “Cũng không biết Hàn thế nào rồi.”

“Các ngươi nha, đều lo lắng vớ vẩn, trong bộ lạc vài người dũng sĩ cực mạnh đều đi theo, Xà tộc dù có lợi hại đến đâu, khẳng định cũng không mạnh bằng bọn người Viêm, đều an tâm đi!” Cao sau khi an ủi hai người, lại chỉ vào bản vẽ áo khoát lông mà Lâm Thông Bảo đã phát thảo ra nói: “So với lo lắng, các ngươi còn không bằng nghĩ như thế nào để làm ra nhất kiện ‘áo khoát lông’ xinh đẹp để tặng cho dũng sĩ khi trở về đi.”

Ngồi ở một bên cẩn thận may vá Lộ* cũng đáp lời: “Đúng đó, ‘áo khoát lông’ tộc nhà mã nói ta vẫn là lần tiên nghe nói đến, trước kia chỉ biết dùng da thú quần tới quần lui là được rồi.”

**Tên Lộ ở đây là giống cái trong bộ lạc Hồ Thú nha không phải tên thú nhân Lộ bên Xích Báo tộc đâu.*

Cao ngồi ở bên cạnh Lâm Thông Bảo, kéo kéo áo lông trên người Lâm Thông Bảo nói: “Tiểu Bảo, trên người của ngươi cái này gọi là gì? Thật là đẹp mắt, hơn nữa nhìn qua cũng rất là ấm áp a.”

“Đây là áo lông, là dùng sợi để dệt, đáng tiếc hiện tại có muốn cũng không có biện pháp.” Lâm Thông Bảo sờ sờ y phục trên người, hiện tại thời tiết càng ngày càng lạnh, so với mùa thu trên địa cầu còn lạnh hơn, nhiệt độ đã tương đương với mùa đông, chờ mùa mưa vừa qua, chỉ sợ khi mùa đông đến sẽ so với trong tưởng tượng càng rét lạnh hơn.

Muốn làm áo lông thế nhưng cậu lại không tìm thấy loại sinh vật cừu trong thế giới Thú Nhân này, cho dù

là có, nhưng cậu cũng không biết biện pháp dệt thành sợi a. Cũng có bảo thú nhân hỗ trợ đi tìm bông, nhưng mà vẫn không có tin tức, trong lòng có chút sốt ruột, nên cũng chỉ phải kêu vài giống cái đến trước thử làm áo khoác lông.

“Ai? Thật đáng tiếc.” Máy người vẽ mặt tiếc nuối, quần áo tốt như vậy thế nhưng lại không thể làm ra nữa.

“Trở về rồi! Trở về rồi! Tộc trưởng đã trở lại ——”

Mấy người đang lúc trò chuyện với nhau, một tiểu thú nhân từ đằng xa vội vã chạy lại, vừa chạy vừa tuyên cáo tin tức tốt, các gia các hộ cũng bắt đầu xôn xao lên.

Lâm Thông Bảo “Bá” mà đứng lên, gấp rút chạy về hướng quảng trường, rốt cục, rốt cục trở về rồi sao?

“Viêm ——” Từ đằng xa, Lâm Thông Bảo đã nhìn thấy người khiến mình ngày nhớ đêm mong, vừa hướng về phía đối phương la lên, vừa chạy về phía đối phương.

“Bảo Bảo!” Viêm mở to hai mắt, tiếp được tiểu gia hỏa bay nhào đến, kích động mà ôm chặt, năm ngày, hăn cả ngày lẫn đêm đều tưởng niệm thiên hạ, rốt cục đã trở lại.

Ôm hồi lâu, rốt cuộc lấy chút bình tĩnh trở lại Lâm Thông Bảo có chút oán giận mà nói: “Viêm, tại sao người đi lâu như vậy?”

“Thực xin lỗi, là ta sai lầm rồi, ta hăn là sớm một chút trở về.” Viêm dùng tay từ từ nâng cằm Lâm Thông Bảo lên, liền cúi đầu, hôn xuống gương mặt của người yêu, phát ra thở dài thỏa mãn.

Thú nhân thành thật nhận lỗi, làm cho Lâm Thông Bảo thật không biết nên nói cái gì cho tốt, mỗi lần chính mình oán giận, thú nhân luôn lập tức nói xin lỗi.

“Ồ ơ, thật sự là thân thiết mà, vừa mới gặp mặt thôi, liền hôn hít rồi, chắc chắn, thật sự là hâm một chết ta.” Tử ở một bên môi hồng cong lên, cười đến rất quyến rũ.

“Oa!” Lâm Thông Bảo đỏ mặt, rời đi ôm ấp của thú nhân, ngẩng đầu nhìn đám người vây quanh bốn phía, nhất thời xấu hổ mà muốn tìm cái động chui vào: Ni mã! Có cần bày ra bộ dáng xem hát như thế không a!

“Xích Báo tộc như thế nào? Lạp Á có khỏe không? Nổ Đức Lạp hăn thế nào? Cứu ra rồi?” Lâm Thông Bảo lớp lớp dồn dập vứt ra một đống các câu hỏi, mắt tròng động liếc nhìn hướng thú nhân ý bảo: nhanh trả lời câu hỏi, đừng làm cho đám người kia lại nhìn ta chê cười ah Hey!

“Khụ, khụ.....” Viêm trong lòng buồn cười, trên mặt lại biểu hiện trấn định mà nói: “Lần này chúng ta trợ giúp Xích Báo tộc phi thường thuận lợi, được ba người Lộ bọn họ làm nội ứng, rất nhanh liền bắt được tên Bạch Thỉ kia, cũng tìm được nơi nhốt Nổ Đức Lạp cùng Lôi Đình bọn họ, sau khi công khai tố cáo chân

tướng cho Xích Báo tộc, chúng ta hợp lực lại đi Lân Xà tộc, sau khi cùng bọn họ đàm phán, xác định bọn hắc lập tức rời đi lãnh địa hiện tại, dời đi nơi khác, hơn nữa về sau tuyệt không bước vào cánh rừng rậm này! Hiện tại Xích Báo tộc đã được an toàn, trong lúc Lôi Đình tân tộc trưởng một lần nữa chinh đồn tình trạng Bộ Lạc, hai tuần sau sẽ đến tộc của ta tham gia lễ hội thu hoạch, trao đổi con mồi!”

Viêm nói xong, mọi người trong bộ lạc phát ra tiếng la sung sướng, ăn mừng chiến thắng lần này!

“Viêm, người còn chưa có nói cho ta biết Lạp Á thế nào, còn có lễ hội thu hoạch là cái gì?” Đang trong lúc mọi người reo hò, Lâm Thông Bảo kéo kéo áo da thú của Viêm, hỏi.

“Yên tâm, Lạp Á không có việc gì, hoàn hảo không tổn hại gì, hắc dẫn ta tiện thể nhấn cho người, nói hắc tốt lắm, chờ hắc trưởng thành, sẽ cùng tân tộc trưởng Lôi Đình kết đôi, hắc bảo người nhất định phải tham gia nghi thức của bọn họ.” Viêm mỉm cười mà thấp giọng nói ở bên tai Lâm Thông Bảo, trong lòng thì nghĩ, đã lâu không bính tiểu gia hỏa rồi, mới vừa bị cậu lỏi kéo, trong lòng liền ngứa, đêm nay.....

“Vậy còn lễ hội thu hoạch?”

“Lễ hội thu hoạch được tổ chức khi tiếp cận mùa mưa, diễn ra ba ngày, ba ngày đó, các Bộ Lạc phụ cận đều sẽ có người tới nơi này tập hợp, dùng chính các loại đồ vật này nọ mà mình không cần trao đổi lấy thứ mình muốn.” Viêm bất động thanh sắc mà ông Lâm Thông Bảo, lặng lẽ di chuyển về hướng nhà mình.

“Thì ra là thế, không khác biệt lắm so với chợ a.” Lâm Thông Bảo gật gật đầu, thật là một phương pháp tốt, ở thế giới Thú Nhân này căn bản không có tiền, tất cả các thú nhân đều là những kẻ nghèo nàn, nhưng nhiều chỗ so với nhân loại trên địa cầu giàu có hơn rất nhiều.

“Chợ? Chính xác.” Viêm rất nhanh mà hướng về nhà di động, đem người còn muốn lỏi kéo hắc đặt câu hỏi cả người ném ra phía sau.

“Ôi chào! Ui?” Rốt cuộc phát hiện bị ôm chạy, Lâm Thông Bảo trợn tròn mắt, tiếp sau đó lại đổ mặt. Trong lơ đãng tựa hồ thoáng thoáng nhìn thấy Tử đuổi theo Bố Luân vào nhà? Nhìn lầm sao ta?

Vừa về tới nhà, Viêm liền khẩn cấp mà đem Lâm Thông Bảo thả lên trên giường, vùi đầu ở ngực Lâm Thông Bảo, cúi đầu thì thào: “Bảo Bảo, ta rất nhớ người, rất nhớ người.”

Lâm Thông Bảo đỏ mặt cắn môi, tùy ý thú nhân cởi quần áo của mình, hôn lên da thịt mình.

“Ừm, Viêm chậm một chút.” Phát giác thú nhân gấp gấp mà sờ loạn cái mông của mình, Lâm Thông Bảo cơ hồ muốn cười ra tiếng, ha, rất ngứa!

Viêm hôn hít lấy vành tai khéo léo tinh xảo của giống cái, đem tượng niệm chuyển hóa thành động lực, không ngừng mà ở trên người Lâm Thông Bảo chế tạo ô mai, ở trên cái rốn đáng yêu đánh vòng tròn, Viêm ở trước mặt người khác luôn cao lớn trầm ổn lúc này lại u oán mà nói: “Bảo Bảo, người cũng chưa nói

người nhớ ta.”

“Ah, ngứa.....” Có chút ý loạn Lâm Thông Bảo nghe được thú nhân nói, càng có cảm giác mà ở trên người hắn cọ xát, trả lời: “Nhớ người, mỗi ngày đều nhớ.”

“Thật?” Viêm bị cọ ra hỏa, hưng phấn mà nắm lấy cái chân nhỏ cậu dẫn gác đến trên eo, cúi đầu gặm lấy hồng anh bên phải trên lồng ngực trắng nõn.

“Nhẹ, điểm nhẹ a....” Lâm Thông Bảo khó nhịn mà đưa tay gác lên đầu vai thú nhân, chìm đắm vào bên trong ôn nhu của thú nhân....

46. Chương 46: Bắt Đầu Chuẩn Bị Cho Mùa Đông

Ngày hôm sau, Lâm Thông Bảo bị trướng đến tỉnh, hắc tuyến mà cảm giác được được cái bụng rắn chắc của thú nhân vẫn gắt gao dán dính vào cái mông của mình, cự vật kia vẫn chôn ở trong thân thể mình, tuy rằng đã mềm đi một ít, nhưng vẫn không thể xem thường, bị chính mình gắt gao hấp thụ, cái loại cảm giác trướng trướng này khiến cho không có người nào có thể bỏ qua được. Nhớ tới trận điên cuồng tối hôm qua, Lâm Thông Bảo yên lặng che mặt — hỗn đản! Hiện tại đã sắp giữa trưa rồi! Hôm nay không đi săn sẽ được sao? ——|||

Lâm Thông Bảo đỏ mặt, nhẹ nhàng nhúc nhích, cảm giác kia vẫn làm cho hắn rất không được tự nhiên, nghiêng đầu nhìn nhìn thú nhân còn đang ngủ say, tựa hồ hoàn toàn không bị hắn làm ảnh hưởng, ánh mặt trời theo cửa sổ chiếu nhập vào dừng ở trên mặt thú nhân, mái tóc màu vàng kia, mi, thậm chí chân mày rậm cũng giống như độ lên một tầng hào quang chói mắt, tựa như bầu trời thần thánh làm cho người ta không dám nhìn thẳng, Lâm Thông Bảo không tự giác mà lộ ra ý cười.

Nhớ tới giờ đã sắp giữa trưa, mình cũng nên đi nấu một chút đồ ăn mới được, thú nhân vừa trở về khẳng định cũng rất mệt mỏi, vẫn không nên gọi hắn.

Lâm Thông Bảo xấu hổ mà từ trong lòng ngực thú nhân leo ra, quỳ nằm ở trên giường, mân mê mông, chậm rãi di chuyển về phía trước, cẩn thận muốn đem cự vật trong cơ thể mình thoát ra, cố tình cơ thể theo bản năng mà co rút hút lấy vật kia, Lâm Thông Bảo mặt đỏ giống như cái ớt khỉ, theo phía sau “phốc chi” vài tiếng, càng làm cho cả người hắn giống như bốc hỏa.

Ngay lúc sắp sửa tách ra, phía sau đột nhiên vươn tới một bàn tay to lớn, đem Lâm Thông Bảo toàn bộ kéo lại.

“Oa! Ahh! A a a ~~~~” Lâm Thông Bảo liền trở mình chuyển qua tư thế ngồi, một lần nữa nặng nề mà ngồi trên cự vật kia, cảm giác bị xỏ xuyên qua làm cho Lâm Thông Bảo kinh kêu ra tiếng, cự vật kia ở trong thân thể hắn mà không ngừng trướng lớn, dựng thẳng.

Phía sau thú nhân không biết đã tỉnh lại từ lúc nào, rên rỉ ôm giống cái sát vào lòng ngực, phát ra tiếng thở dài thỏa mãn.

Một trận vận động qua đi, Lâm Thông Bảo buồn bực mặt đối mặt ngồi ở trong lòng thú nhân, hung hãn trừng mắt nhìn hắn, đáng tiếc vừa mới vận động làm cho cả người hắn tản ra hơi thở dày đặc, không có chút lực tổn thương, ngược lại càng làm cho dục vọng trong mắt thú nhân càng trở nên sâu sắc, cự vật chôn ở trong người lại bắt đầu rục rịch.

“Oa! Đừng! Ta chịu không nổi.” Lâm Thông Bảo kinh hô đẩy đẩy thú nhân, còn tiếp tục như vậy không dừng, hắn không muốn tinh tấn mà chết.

Thú nhân hắc hắc hai tiếng, toét ra một cái tươi cười gợi cảm, đối với cái miệng nhỏ của Lâm Thông Bảo oa oa kêu chính là một trận hôn môi.

Lâm Thông Bảo buồn bực mà nhìn thú nhân vẻ mặt thỏa mãn sau khi hôn xong, gầm nhẹ: “Người không phải đang ngủ sao? Tại sao lại....”

“Bởi vì động tác của bảo bối ngươi quá lớn, ta nghĩ muốn xem nhẹ cũng không được.” Viêm vẻ mặt vô tội nói.

“Kia.... Vậy ngươi nếu đã tỉnh thì liền đứng lên đi chứ, rõ ràng tối hôm qua đều đã làm nhiều lần như vậy, sao ngươi lại hoàn, hoàn....” Lâm Thông Bảo đỏ mặt không thể nói nổi nữa. Người này! Như thế nào lại không biết tiết chế như vậy!

Viêm vuốt ve da thịt nhẵn nhụi dưới tay, cười nói: “Nơi này của Bảo Bảo cứ ra sức hút lấy ta như vậy, ta còn không làm, vậy ta còn là thú nhân sao.” Nói xong không đợi Lâm Thông Bảo phản bác, lại bắt đầu triển khai một vòng tiến công mới.

Chờ Lâm Thông Bảo đắm thất lưng từ trên giường đứng lên, ngày đã bắt đầu tối xuống, Lâm Thông Bảo khóc không ra nước mắt mà bị thú nhân đỡ qua một bên ngồi trên nệm êm, oán hận mà trừng mắt thú nhân đang bận rộn nấu cơm, đối lấy cái mỉm cười ôn nhu của Viêm. Lâm Thông Bảo ở trong lòng đắm tiểu nhân: Hồn damn! Cái gì ôn nhu! Căn bản là đắc ý mà!? Là cười gian hả!? Quá lừa người đi mà!

Hảo hảo một ngày cứ như vậy bị gây sức ép mà trôi qua, buổi tối, Lâm Thông Bảo chết cũng không chuẩn thú nhân lại đem ngoạn ý kia phóng ở trong thân thể mình, ngày hôm sau rút cuộc vẫn bị hộ tống đi đường.

Ở dưới sự đề nghị của Lâm Thông Bảo, tất cả mọi người trong bộ lạc đều tụ tập ở quảng trường, mọi người phân công hợp tác, bắt đầu chuẩn bị cho mùa đông rét lạnh, 1/3 thú nhân bị điều đi săn mỗi có lượng thịt nhiều, ½ thú nhân còn lại thì đi lấy măng, khoai môn còn có muối. Cuối cùng nhóm thú nhân còn lại hỗ trợ trông coi cùng làm trợ thủ cho các giống cái.

Giống cái được chia thành hai nhóm, một nửa cố gắng đem da thú thuộc da* hết, một nửa đem da thú đã thuộc da tốt trước đó dùng cốt châm may vá, cố gắng làm thú y (y phụ da thú) dùng để qua mùa đông.

* http://vi.wikipedia.org/wiki/Da_thu%E1%BB%99c

Trước khi đi, Lâm Thông Bảo đi gặp Viêm, đem phương pháp chế tạo bầy rập nói cho thú nhân, để cho hắn dẫn người vào rừng rậm tạo ra vài cái bầy, nhìn xem có thể hay không bắt chút con mồi đến. Điều này làm cho thú nhân vui mừng vô cùng, ôm lấy Lâm Thông Bảo một trận loạn hôn, liên tục nói: “Có thể, có thể!” Ở trong tiếng gầm của Lâm Thông Bảo, dọt.

Vài lời chào hỏi, mọi người đều tự lo với công việc của mình, Lâm Thông Bảo cũng không còn nhàn rỗi, hắn đem da lông mấy ngày hôm trước đã thuộc da lấy ra, đây là lông thú của con vật cùng loại lông gấu, lúc trước cũng không biết Viêm là như thế nào mà bắt tới được, cảm giác phi thường lớn, làm hai kiện quần áo cũng dư sức, cho nên Lâm Thông Bảo liền dứt khoát đem toàn bộ chúng nó dùng để may quần áo cho Viêm. Dựa theo thân hình Viêm cầm áo may vá, thú nhân bởi vì thường xuyên phải đi săn bắt nên quần áo làm không được rườm rà, phải tiện cho các đốt ngón tay hoạt động mới được. Nhưng mùa đông lạnh lẽo bình thường cũng sẽ không có thú nhân nào dám xuất môn đi săn, bởi vậy Lâm Thông Bảo làm hai kiện, một kiện tựa như kiểu áo bành tô thời hiện đại, phối lên lông thú mềm mại màu đen, hắc! Đó chính là lông của con gấu kia. Một kiện khác thì làm thành kiểu giáp, lộ ra cánh tay. Về phần quần, đương nhiên không thể làm thành bộ dáng lông mềm như nhung, mà là dùng một cái da thú bóng loáng may là được rồi, kiểu dáng? Hắc! Thật đúng là “quần da”! Lâm Thông Bảo nhìn ngó, lại làm thêm một đôi găng tay để bảo vệ cánh tay. Nhìn thành quả của mình, trong lòng phi thường hài lòng, xiu nữa trời tối đưa cho thú nhân thử xem.

Tiểu Lạc mang theo ánh mắt ghen tỵ đầy hâm mộ chuyển động xung quanh Lâm Thông Bảo ồn ào: “Mẫu mã ~ muốn, muốn! Lạc cũng muốn mặc ~”

“Hảo, hảo! Được, được! Người cái vật nhỏ này.” Lâm Thông Bảo sủng nịnh mà sờ đầu tiểu tử kia, nghĩ nghĩ lại nói: “Mẫu mã làm quần áo cho người, người phải ngoan ngoãn đi hái trái nho được không?” Từ sau khi cây nho trong không gian chín, Lâm Thông Bảo vẫn luôn nhớ thương hoài, mấy ngày hôm trước hái được một giỏ nho toàn bộ đều cho tiểu gia hỏa này hết, cho đến khi Lâm Thông Bảo phạt nó mỗi ngày phải tiến vào không gian đi hái nho mới thôi, thứ nhất có thể thuận tiện hái một chút đem ra ngoài ăn, thứ hai có thể trông coi tiểu tử kia không cần phải mỗi ngày đều chạy ra ngoài long nhong, ngẫu nhiên cũng có thể ở nhà, hơn nữa hiện tại trong khoảng thời gian này, Lâm Thông Bảo không biết vì sao luôn hay ưu sầu lo lắng.

“Kia, kia chờ ta đi ra, ta muốn tân y y mặc ~” Tiểu Lạc làm nũng mà cọ cọ Lâm Thông Bảo, thấy hắn gật đầu, liền hôn hờ bị chuyển vào trong không gian, đi hái nho sao ~ thuận tiện ăn nhiều một chút ~~~

Thấy Tiểu Lạc đột nhiên biến mất trong không khí, giống cái chung quanh sớm thấy nhưng không thể trách (*ý gặp chuyện quái dị không tỏ ra kinh sợ*), ngược lại bọn họ càng có hứng thú đàm luận chuyện cây nho, Cao mĩm cười hỏi: “Hắc, Thông Bảo người nói cây nho là cái gì? Ta như thế nào cho đến giờ vẫn chưa từng nghe người nhắc qua? Cũng là thực vật sao?”

“Ha ha, chỉ là một chút hoa quả thôi, người nếu thích, ta đưa người một ít.” Lâm Thông Bảo con mắt xoay xoay, không phải hắn luyến tiếc, mà là loại cây nho này cũng không được nhiều lắm, hắn còn muốn giữ lại làm ít rượu nho uống.

Mọi người vừa nói vừa cười, vì muốn nhanh chóng chuẩn bị thức ăn dự trữ, không bao lâu, một đám thú nhân ra ngoài lần lượt vận chuyển thực vật vào trong bộ lạc — nấm, khoai môn, măng, rau dại, không ngừng cuộn cuộn đi vào, Lâm Thông Bảo vui mừng mà dẫn dắt giống cái đi thu nhận, đem măng, rau dại này đó có thể yêm (ướp) chế thì đều yêm, khoai môn có thể trữ được lâu, đều được mang để trong hầm dự trữ, còn lại những giống hoa quả nào không thể lưu trữ lâu được, thì liền thay thế thực vật ở trong đoạn thời gian này ăn luôn.

Lúc trời sắp đến giữa trưa, Lâm Thông Bảo để cho phân đông giống cái đi ăn trước, trên cơ bản nhu cầu ăn thịt của giống cái rất ít, hoa quả, rau dưa đều có thể trở thành món chính, vì để tiết kiệm thức ăn qua mùa đông, nhóm giống cái đều cự tuyệt lấy thịt ăn. Vì thế Lâm Thông Bảo suy nghĩ, lúc làm thức ăn, thì đem thịt lưu lại cho các thú nhân ăn, còn những giống cái thì làm cho mỗi người một chén canh làm từ thực vật.

Chờ nhóm giống cái ăn xong, nhóm thú nhân được phân đi săn cũng mang một lượng lớn trở lại, đem thịt thú nấu xong bưng lên cho các thú nhân, cũng vì tiết kiệm, trong đồ ăn thịt cũng giảm bớt, thay vào đó sẽ cho thêm cá, cua cùng một số lượng lớn rau dưa đưa cho các thú nhân ăn trước, sau đó lại đi săn tiếp, cứ như thế một lượng lớn con mồi được đưa về, rồi lại làm cho bọn họ ăn, sau lại đi săn, cứ tuần hoàn như thế, thẳng đến khi tất cả thú nhân đều ăn no, Lâm Thông Bảo vội vàng dặn dò nhóm giống cái đem thịt thú thú nhân mang về toàn bộ đi yêm chế, dùng một loại thực vật hành (loại có hình dài, sợi) làm thành cái thuẫn rồi để thịt trải lên đem đi phơi khô dưới ánh nắng mặt trời hoặc ở chỗ thoáng mát hóng gió.

Lúc chờ đợi cho thịt được phơi khô, Lâm Thông Bảo đột nhiên từ trong đồng dã thú phát hiện được một đầu bị trời gô — heo!

— — —

Lâm Thông Bảo yên lặng ở quanh con vật đảo quanh, so với tiêm nha thú có răng nanh thật to dài nhọn hoặc là con gấu mèo nhỏ kêu “heo heo”, thì con này lại càng làm cho hắn không biết nói gì, hình thể — nhỏ xinh lanh lợi, nhan sắc — phần hồng phần hồng — bộ dáng — không có răng nanh, không có kêu la, chỉ hướng cái mũi lên trời ngửi ngửi, đuôi heo ngắn ngắn tinh tế, cảm giác tựa như đồn đồn heo* trong truyện tranh.

Khả cổ tình trên thân nó lại bị cột bởi một đồng cây mây, thân thể nho nhỏ bị quấn một vòng lại một vòng, đem nó toàn bộ trời chặt, chỉ để lại cái đuôi nhỏ ở ngoài lắc qua lắc lại, nhất là gương mặt heo lộ ra ngoài, đôi mắt nhỏ đen lúng liếng sững sờ mà chìn chăm chăm Lâm Thông Bảo, một bộ dáng ủy khuất.

Lâm Thông Bảo hé miệng, gọi Khải Đạt đi tới một bên, có vết xe đổ của gấu mèo nhỏ, vẫn là nên hỏi cho chắc chắn một chút mới an tâm, “Khải Đạt thứ này gọi là gì? Như thế nào trời thành như vậy?”

“Tới đây, tới đây.” Khải Đạt đi lại cúi đầu nhìn xuống, nhất thời nở nụ cười: “Ha ha, con này kêu là đặc lạc lạc, là một loại động vật rất tham ăn, một hơi có thể ăn toàn bộ 1 con tiêm nha thú, đừng nhìn nó hiện tại chỉ lớn như vậy, nghe nói lúc nó giận lên sẽ trở nên phi thường to lớn. Bất quá, thứ này thật đúng là rất ít gặp.”

Vừa nghe Khải Đạt miêu tả, Lâm Thông Bảo liền cảm giác quả nhiên mình dự kiến trước là đúng, trước mặt kệ nó có thể trở nên to lớn hay không, nhưng có thể ăn nguyên một con tiêm nha thú, Lâm Thông Bảo

yên lặng nghĩ, thật đúng là heo.

“Thứ này tại sao lại ở chỗ này?” Khải Đạt tò mò mà muốn sờ thử, kết quả bị nó nhe răng gầm gừ dọa rút tay về, nhất thời giận, “Hắc, đồ không biết tốt xấu, sờ một chút cũng không chịu, ta cũng không tin sờ không được.” Tiếp theo liền mang hoa quả đến dụ dỗ, nhưng mà thứ kia chiếu theo đồ vật mà tiểu trư ăn, sờ một chút — không có cửa.

Lâm Thông Bảo xem không biết nên khóc hay cười, nghĩ một chút, đưa tay lấy thịt khô đưa tới, kết quả vật nhỏ kia thế nhưng hai mắt tỏa sáng mà cắn tới, thở phì phò, phì phò ăn xong rồi, còn dùng cái mũi cứng tay Lâm Thông Bảo một chút, Lâm Thông Bảo nở nụ cười, lấy tay捏 cái mũi kia một chút, tiểu tử kia hoàn toàn không chống cự, ngược lại còn nhẹ nhàng cọ lòng bàn tay của Lâm Thông Bảo.

Khải Đạt bị làm lơ, cả giận nói: “Hảo cho ngươi cái vật nhỏ này, ta đối với ngươi tốt như vậy, ngươi lại không để ý tới ta, tiểu khả ái chỉ dùng một miếng thịt đã mua đứt ngươi.” Tiểu trư nghiêng đầu gầm gừ hai tiếng, không để ý đến hắn.

Vài ngày sau, trong bộ lạc vẫn như cũ bận rộn, tu sửa nhà ở, đào hầm, đi săn, yếm thịt thú.... Tất cả đều bận bịu rí rít. Lâm Thông Bảo cũng vẫn như cũ ở chung quanh hố trợ, chỉ là phía sau còn có thêm một con heo phấn hồng tròn vo, đặt tên — Thùng Cơm!

47. Chương 47: Lễ Thu Hoạch Và Kinh Hoàng?

Hôm nay là ngày đầu tiên của lễ thu hoạch, rất nhiều bộ lạc đều tới tham gia họp chợ, có tộc mèo rừng thân hình nhỏ xinh lại linh hoạt, có ung tộc mắt thần lợi hại nấu ăn ngon, cũng có hùng tộc thân hình vạm vỡ cường tráng,... Nói chung đều làm cho Lâm Thông Bảo ngạc nhiên không thôi.

Đi theo Khải Đạt cùng Cao đến, Lâm Thông Bảo mang theo những món ăn rau dưa chứa đầy chất sơ đi qua chợ, cùng nhau đi tới, nhìn thấy mỗi chủng tộc đều có màu sắc đặc trưng riêng rất rõ ràng, cơ hồ chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra đối phương là thuộc chủng tộc nào.

“Vị này là tộc nhĩ mã? ta có thể hỏi một chút vấn đề được không?” Đang lúc Lâm Thông Bảo đang tự hỏi nên đổi lấy cái gì đây, thì phía sau truyền đến thanh âm hùng hậu của một người. Lâm Thông Bảo theo trực giác mà cho là gọi mình, bởi vì từng vị tộc trưởng cùng tộc nhĩ mã trong bộ lạc đều có một dấu hiệu đặc biệt, tộc trưởng trên đầu sẽ có một cái hình vẽ là đại biểu cho chủng tộc đặc thù, còn tộc nhĩ mã thì trên cánh tay phải sẽ được buộc một khăn da thú màu đỏ, tuy rằng thứ này thường hay làm cho Lâm Thông Bảo cảm giác mình trông như một chức nghiệp giả nào đó, nhưng dấu hiệu này lại được toàn bộ thú nhân cùng phi thú nhân công nhận.

Ba người nhóm Lâm Thông Bảo quay đầu lại, quả nhiên gặp một thú nhân đi nhanh vượt qua, thân hình cao lớn cường tráng hữu lực, rõ ràng nhất là trên mặt hắn có cái mũi cao ngất, Lâm Thông Bảo biết đây là thú nhân Ung tộc.

Gặp Lâm Thông Bảo dừng lại, thú nhân Ưng tộc vội vàng mở miệng: “Người là tộc nhĩ mã, người là giống cái Hồ thú tộc sao?”

Nhìn thú nhân tiếp cận, Lâm Thông Bảo trong lòng cảm thán một tiếng: quả nhiên là người anh tuấn, ngũ quan thâm thúy, đường cong thân thể cường tráng, có chút hương vị của người phương Tây thời hiện đại. Thuận theo gật đầu nói: “Là ta.”

Thú nhân cao lớn Ưng tộc lập tức triển khai khuôn mặt tươi cười, dưới ánh mặt trời, ngũ quan càng phát ra tuấn nhã, “Thật tốt quá! Ý ta là có thể nhìn thấy người thật sự là quá tốt.” Sau đó liền xoay người cúi người thi lễ, lại nói: “Ta là thú nhân Ưng tộc, ta gọi là Bác (*Bác trong yên bác*), đến đây để tham gia lễ thu hoạch, người xem. Ta mang đến một ít thực vật ở trong tộc ta đến.” Nói xong liền đưa ra cái túi mình xách ở trên tay, nói tiếp: “Vốn ta dự định đổi chút đặc sản ở Hồ tộc mang về, nhưng khi ta vừa tiến vào bộ lạc liền chấn động, ta thật không ngờ Hồ tộc lại phát triển nhanh đến như vậy, phòng ở rất là xinh đẹp, hơn nữa ta nhìn thấy tất cả thú nhân trên người đều mặc một tầng da thú.... Nga, nguyên lai là ‘quần áo’?”

Thú nhân thao thao bất tuyệt, nhưng vẫn chưa nói mục đích của mình, Khải Đạt nhú nhú mày, có chút không vui, tiến lên một bước nói: “Nè! Ta nói người người này cứ nói một tràng, rốt cuộc là muốn nói cái gì đây?”

“Ách....” Thú nhân cao lớn Bác xấu hổ mà sờ sờ cái mũi nói: “Ta muốn, ta muốn hỏi hỏi cái ‘quần áo’ này rốt cuộc chế tác như thế nào? Không biết như thế nào mới có thể đổi được một kiện ‘quần áo’? Không đổi gặt các vị, tộc của ta hàng năm ở trên núi cao, tất cả mọi người đều sinh sống ở trong sơn động, khi mùa đông đến, không chỉ giống cái cùng già trẻ tộc của ta, mà ngay cả thú nhân cường tráng bị đông chết cũng không ít, năm nay bộ lạc của chúng ta suy nghĩ rất nhiều phương pháp, cũng có người thử làm áo da thú, tuy nhiên làm không ra hình dạng gì, hiện giờ ta thấy các vị ở Hồ tộc đều mặc loại này, loại ‘quần áo’ này, cho nên ta mới mặt dày tiến đến hỏi.” Nói đến đây sắc mặt thú nhân nghiêm lại, trên khuôn mặt anh tuấn lộ ra kiên quyết, nói: “Chỉ cần quý bộ lạc có thể đáp ứng điều thỉnh cầu này, bộ lạc của ta nguyện ý phó ra tất cả đại giới.”

Mấy người Lâm Thông Bảo nhìn nhau, sau đó Lâm Thông Bảo ra mặt nói: “Người đừng vội, phương pháp chế y cũng không khó, người đi theo ta, ta mang người đi tìm bầu bạn của ta, chính là tộc trưởng Hồ thú tộc — Viêm.”

“Cám ơn, cám ơn.” Bác vẽ mặt đầy vui mừng.

Lâm Thông Bảo đem thú nhân hướng về nhà của mình, trên đường, hắn đối với cái đồ vật trong cái bọc đồ của thú nhân có chút kinh ngạc, bởi vì lúc đi đến xem, trong cái bọc kia phát ra thanh âm ‘tì tì’ nhưng lại làm cho Lâm Thông Bảo có chút quen tai. Chờ về đến nhà, lúc này, Viêm đang cùng mấy người tộc trưởng ở các bộ lạc khác bàn bạc công việc.

“Di? Bảo Bảo người sao lại trở về rồi?” Viêm tò mò hỏi Lâm Thông Bảo mới vừa bước vào cửa, ngay lúc nhìn thấy thú nhân ở phía sau thì biến sắc, tiếp đó lại khôi phục bình thường.

“Đây là Bác, Ưng tộc, hắn muốn tuần (*trung cầu ý kiến, dò hỏi*) hỏi phương pháp chế y của bộ lạc chúng ta.” Lâm Thông Bảo nói xong thì đi đến bên người Viêm ngồi xuống, nhìn mấy người ngồi đối diện trong

đó gặp được một người trung niên ngồi ở chính diện thế nhưng có diện mạo thập phần tương tự với Bác, chỉ khác trên đầu có một đồ hình kỳ quái, đoán chừng đây chắc hẳn là tộc trưởng Ứng tộc.

Quả nhiên khi Bác tiến vào phòng sau khi chào hỏi mọi người liền thẳng tắp đi về hướng người trung niên kia, trong miệng nói: “Lỗ mã, ta tìm được phương pháp giữ ấm qua mùa đông rồi!”

Trên mặt người trung niên kia kinh hoàng khó tin, sau một lúc lâu mới nói: “Thực?”

“Vâng, mới vừa rồi ta ở trên đường nhìn thấy tộc nhân Hồ tộc đều mặc ‘quần áo’ được chế tác từ da thú, bởi vậy liền hỏi tộc nhĩ mã Hồ thú.”

Lần này, tất cả các tộc trưởng khác đều nghiêng mắt đánh giá hai người Khải Đạt cùng Cao đi theo, lại vừa nghi hoặc nhìn Áo Đức Mạn, Tử cùng Bồ Luân ba người vốn vẫn đứng phía sau Viêm, tiếp theo ánh mắt định ở trên người Viêm, lúc đầu vốn tưởng rằng chỉ có hắn cùng mấy người kia là có loại vật phẩm kỳ lạ giữ ấm này thôi, ai ngờ bây giờ lại nói loại ‘quần áo’ này đúng là mỗi người đều có, nhất thời vội vàng hướng về phía Viêm hỏi: “Nga, Viêm tộc trưởng không biết chúng ta có thể mượn vật này nhìn chút không?”

Viêm lộ ra mỉm cười, cùng Lâm Thông Bảo liếc nhau, hào sảng nói: “Không thành vấn đề, các vị tộc trưởng không cần sốt ruột, chúng ta vốn cũng không nghĩ sẽ giấu diếm, mọi người nếu cần, cứ việc cho người tới học là được.”

Mọi người tiếp nhận thú y Lâm Thông Bảo mang tới tỉ mỉ đánh giá, nhất thời liên tục tán thưởng, thậm chí có một số tộc trưởng cũng bắt đầu hỏi chuyện về phòng ở, người qua tiếng lại, chính là suốt một ngày, chạng vạng vài vị tộc trưởng lưu lại ăn đồ ăn Lâm Thông Bảo nấu giết mình không thôi, nhiều tộc trưởng quyết định sáng ngày mai nhất định phải đem những thứ ở trong tộc cái nào có thể lấy đều toàn bộ lấy hết, để trao đổi với đồ mình cần dùng.

Ngày hôm sau và cũng là ngày thứ hai của lễ thu hoạch, Lâm Thông Bảo liền thu được một đại đội đồ vật, thực vật có đủ loại hình thái, cũng có giống động vật kỳ lạ, thậm chí còn có người làm cho Thùng Cơm — heo, một cái vòng hoa.....

Tuy rằng đồ vật này nọ phần lớn làm cho Lâm Thông Bảo đều có biểu tình , nhưng cũng có đại thu hoạch, nhất là tiểu mạch của Ứng tộc! Hắc, thật không nghĩ tới người kia Bác thế nhưng sẽ mang theo thứ này đến lễ thu hoạch để trao đổi, Lâm Thông Bảo vui sướng vô cùng, tuy rằng thứ này tạo hình kỳ lạ, thế nhưng lại tựa như giống cây ngô, ở phía trên một cây gậy gỗ được bao bọc như nhộng, thực làm cho người ta dở khóc dở cười.

Vì thế, Lâm Thông Bảo lại nhờ thú nhân giúp mình đẽo vài cái cối xay, thú nhân xuất phẩm, chất lượng cam đoan, quả nhiên là vừa lớn lại vừa khó sử dụng! Lâm Thông Bảo quan sát cối xay khổng lồ trước mặt, mồ hôi lạnh chảy xuống, nguyên bản muốn cho Viêm tay nghề khéo léo có thể cho mình đồ dùng bình thường, kết quả hắn cư nhiên lại làm ra cái to đùng như vậy, còn nói: “Đã rất nhỏ rồi.” Làm cho người ta quả muốn rút gân.

Bất quá thứ này đối với thú nhân mà nói thật đúng là ‘nhẹ, khéo léo’. Nhóm giống cái đem tiểu mạch đi

rửa sạch, lựa chọn, tách rời phôi nhũ ra, lột vỏ từ từ sau một loạt bước, mới lấy ra được mạch phóng tới trong lỗ cối xay để các thú nhân nghiền thành bột.

Trải qua gia công bột đã được nghiền thành, thứ này rất dễ bảo quản, để lâu cũng không sợ bị hư, hơn nữa còn có thể làm thành bánh bao, mì, phở. Lâm Thông Bảo cũng rất sáng khoái mà đem mấy phương pháp kia dạy cho người của bộ lạc khác, không phải hấn hào phóng, mà là tại thế giới thú nhân này không có tàng tư không nói, trên cơ bản tất cả mọi người đều là cùng giúp đỡ nhau phát triển, hơn nữa vì vượt qua trời đông giá rét, những bộ lạc phụ cận này đó mấy ngàn năm nay vẫn luôn luôn cứ bảo tồn như thế, vì một bộ lạc sinh tồn, tất cả thú nhân cùng phi thú nhân có thể làm bất cứ chuyện gì, đương nhiên, nếu cái bộ lạc kia là một bộ lạc xa lạ, mọi người đều có thể bảo mật. (í là k cần tiết lộ)

Ba ngày đi qua, Lâm Thông Bảo thu hoạch được rất phong phú, không chỉ có tiểu mạch, ngay cả một ít thực vật cũng lần lượt được đưa vào bộ lạc, thực vật trong kho hàng và trong tầng hầm đã đủ cho bọn họ sống qua ba tháng mùa đông cùng nửa tháng mùa mưa, vì thế các nhà các hộ trong bộ lạc đều tràn ngập tiếng cười, mùa đông này — không lo.

Vì phát triển về sau, Lâm Thông Bảo đem tiểu mạch cùng một số giống thực vật đưa tới lưu lại một phần, ở trong không gian nhất nhất gieo xuống, đợi mùa xuân năm sau sẽ đem chúng nó ra ngoài trồng, cam đoan bộ lạc sẽ có đủ lượng thực vật. Nga, đúng rồi, không gian có thể bởi vì thể chất Lâm Thông Bảo hoặc có lẽ là do lớn dần (*í là em cao lên á*) mà đã thăng cấp, không chỉ là đất đai bắt đầu trở nên càng lúc càng rộng, hiện tại ngay cả Viêm cũng đã có thể đi vào, nhớ tới về mặt thú nhân lần đầu tiên đi vào, Lâm Thông Bảo liền nhin không được cười thầm, biểu tình kia rất giống như hấn nhìn thấy đại quái thú đang khiêu vũ trước mặt mình vậy.

Vì thế ở dưới sự trợ giúp của Viêm, đất đai trong không gian của Lâm Thông Bảo dễ dàng bị thay đổi, sửa sang lại, hiện tại bất luận là trồng trọt hay tưới nước đều để cho một mình Viêm xử lý. Hơn nữa ở dưới sự đề nghị của Viêm, đem thực vật đại bộ phận phân cho các thú nhân tuổi già hoặc tàn tật khác, chỉ để lại một số nhỏ thịt rừng, dù sao trong không gian thức ăn tuyệt đối đủ cho bọn họ ăn. Điều khiến cho Lâm Thông Bảo giật mình chính là cây lúa, hắc, thế nhưng đã bắt đầu trở bông, sợ là qua không bao lâu nữa có thể thu gặt.

Ngày cứ như thế trôi qua, mùa mưa rốt cuộc tiến đến, cơn mưa khí thế dữ dội làm cho Lâm Thông Bảo cơ hồ bị dọa đến nhảy dựng kêu to, không chỉ một ngày, liên tục mấy ngày đều mưa như vậy, làm cho Lâm Thông Bảo có cảm giác giống như một đứa bé ghen một hơi rồi khóc lóc điên cuồng.

“Viêm, mùa mưa mỗi ngày đều như vậy sao?” Lâm Thông Bảo bị mưa to vài ngày nay không dừng làm cho ghen phi thường phiền muộn, tâm tình thật sự là hảo bất khởi lai, hơn nữa cuối cùng không biết tại sao luôn phiền muộn, còn thích ngủ, có khi tứ chi còn bủn rủn.

Viêm ôm qua Lâm Thông Bảo, vô cùng thân thiết mà cọ cọ, nói: “Đúng vậy, mùa mưa chính là như vậy, mỗi ngày, chờ nó dứt, cũng chính là lúc mùa đông bắt đầu tiến đến.”

Lâm Thông Bảo nheo mắt lại. “Mùa đông này hấn là không thành vấn đề chứ?”

“Không thành vấn đề, bởi vì lần này chuẩn bị phi thường đầy đủ. Cái này đều là dựa vào ngươi, bảo bối

của ta.” Viêm hôn hít lấy hai má Lâm Thông Bảo, ánh mắt chuyên chú mà ôn nhu, nếu không phải Lâm Thông Bảo mang đến không gian thần kỳ cùng nhiều loại thực vật, chỉ sợ mùa đông năm nay lại không biết có bao nhiêu tộc nhân phải mất đi.

“Ha ha, tất nhiên, ta rất giỏi mà!” Lâm Thông Bảo một chút cũng không có ý tứ khiêm tốn, mặt dày mày dạn mà tự khen mình. (^.^)

Trong mắt Viêm đã tràn ngập ý cười, tay phải theo dáng người Lâm Thông Bảo mò xuống đi vào địa phương dưới bụng, ý tứ rất rõ ràng —— thân ái, chúng ta đến yêu yêu đi ~~

Lâm Thông Bảo hiển nhiên là hiểu được, gương mặt nhỏ nhất thời đỏ bừng, người này, như thế nào luôn động dục! Buổi sáng làm, buổi tối làm, làm làm làm, cẩn thận sẽ chết người!! Nhưng cũng không cự tuyệt. =__=|||

Viêm toét miệng tiến đến bên miệng Lâm Thông Bảo, hôn ——

“Oe ——“

Lâm Thông Bảo ói ra....

Viêm.... Mặt đen =__=.

48. Chương 48: Cuộc Sống Dựng Phu Thê Thảm Cùng Bát Quái ~

Lâm Thông Bảo nôn đến thảm thương, vì thế buổi tối hôm nay, Viêm dùng da thú không thấm nước bọc Lâm Thông Bảo lại ở trong mưa to chạy gấp... Khụ, chạy như điên ——

Lan xoa xoa thái dương, vẽ mặt đau đầu mà nhìn hai bệnh nhân trước mắt.... Vâng, là hai, trong đó có một xem ra là bệnh cũng không nhẹ đâu =__=+

“Thật sự là đủ rồi, muốn điên mời người về nhà mà điên được không?” Lan cơ hồ là nghiêng răng mà bật ra mấy chữ này, không phải là tiểu khả ái mang thai sao?

Thú nhân đang cười điên hoàn toàn không để ý, một bộ dáng sắp điên đến nơi ôm Lâm Thông Bảo cuồng hôn, mà Lâm Thông Bảo cơ hồ là ngốc lảng, hẳn cho tới bây giờ không nghĩ tới mình sẽ có một ngày mang thai sinh tử, nếu đổi lại là trước kia trên địa cầu, có người nói cho hắn biết: người sẽ mang thai sinh con. Hắn nhất định sẽ hung hăng tấu tên đó một quyền, rồi sẽ phun khẩu thóa mạ tên đó, mắng gã là kẻ điên. Khả nhưng hiện tại là chuyện gì đây? Mặc dù biết nơi này giống cái sẽ mang thai, cũng gặp qua bộ dáng ưỡn bụng mang thai của mấy giống cái, thế nhưng hẳn cho tới bây giờ không nghĩ tới mình cũng có một ngày như vậy.

Lâm Thông Bảo không xác định hỏi tể ti Lan đứng ở một bên không ngừng bạo chữ thập: “Thực, thực sự, có?”

“Đương nhiên!” Lan buồn bực mà kéo miệng xuống, mặc cho ai không thích khuya lơ khuya lắc bị người đánh thức, còn bị một kẻ điên vừa đập cửa vừa la hét “Mở cửa mở cửa! Bảo Bảo sinh bệnh, người nhanh nhanh xem a.” Vào cửa còn bị ghét bỏ là chậm chạp, rồi bày ra mặt cái thối cho người xem.

Lâm Thông Bảo ngây ngốc khó tin nhìn cái bụng bằng phẳng của mình, như thế nào cũng không giống bộ dáng có bảo bối ở bên trong.

“Bảo Bảo, người không thích tiểu bảo bảo sao?” Hưng phấn lúc ban đầu qua đi, Viêm nhìn vẻ mặt bộ dáng không tin của Lâm Thông Bảo, nhất thời nóng nảy, chẳng lẽ giống cái hán không thích sinh con? Kia....

“Kia. Cũng không phải, chỉ là ta không nghĩ tới, ta cư nhiên cũng có thể, A... mang thai?” Lâm Thông Bảo nhìn vẻ mặt khẩn trương của thú nhân, trong lòng cũng không biết là cái tư vị gì, có chút chần chờ, có chút hỗn loạn, còn có chút.... Vui sướng? Nhẹ nhàng mà triển khai khuôn mặt tươi cười, nguyên lai bản thân mình cũng rất thích a.

“Được rồi được rồi, sau khi mang thai phải chú ý rất nhiều chuyện, ăn, mặc, ngủ đều phải chú ý...” Lan nói một tràng sự tình phải chú ý, lại nói: “Còn nữa nếu có vấn đề gì không rõ thì đến những giống cái mang thai trong bộ lạc hỏi một chút sẽ biết.”

“Cám ơn tể ti, ta sẽ chú ý.” Hai người lần lượt nói lời cảm ơn.

Lan gặp hai người tầm mắt tương giao, một bộ dáng ẩn tình đưa đẩy, nhất thời chịu không nổi: “Này, này. Muốn ân ái thì nhanh về nhà mà ân ái, đừng có ở chỗ này của ta xấu mặt!” Đối với bọn họ phát phát, ý bảo cút nhanh lên.

Chờ hai người Viêm vừa đi, Lan vỗ cái trán thở dài, “Cũng không biết tiểu khả ái lúc này mang thai là xem như chuyện tốt, hay là chuyện xấu đây.”

“Không có việc gì, năm nay mọi người chuẩn bị cũng đủ thức ăn cùng quần áo, mùa đông năm nay nhất định sẽ bình an trôi qua.” Một thanh âm hùng hậu tiếp lời, trong cửa phòng thể nhưng có một người thú nhân đang đứng không biết tự lúc nào, nhắc lên da thú trên cửa, đi đến bên người Lan, sờ sờ ôm đối phương.

Lan có chút mệt mỏi mà tựa vào trên người kia, thở dài: “Hi vọng là vậy.”

Sau khi về nhà, Viêm vẻ mặt chăm chú mà nhìn chăm chăm cái bụng nhỏ của Lâm Thông Bảo, phảng phất như muốn nhìn xuyên qua cái bụng, Lâm Thông Bảo nhìn thú nhân bộ dạng ngốc nghếch này, nhin không được nở nụ cười: “Nhìn cái gì đấy! Còn không mau đi ngủ!”

“Bảo Bảo, người nói nó sẽ trông như thế nào? Giống ta? Hay là giống người, ta hi vọng nó sẽ giống người, nhất định là một giống cái rất đáng yêu.”

“Nè! Lan không phải nói chỉ mới có 1 tháng thôi sao? Trên trời có chim, dưới nước có cá, là thú nhân hay là giống cái vẫn chưa biết được. Mặc kệ nó giống ai, ta đều thích.” Lâm Thông Bảo buồn cười nhìn thú nhân cứng ngắc mà ôm hân, ngày trước lúc ôm hân tay chân còn lỏng nga lỏng ngóng, bây giờ thì hảo rồi, tay chân ôm chặt cứng chẳng biết đường đâu mà gỡ.

“Đúng, đúng, đều thích.” Thú nhân vui sướng ôm siết Lâm Thông Bảo, cẩn thận đưa tay hộ ở trước bụng hân, sợ một động tác liền làm bị thương tiểu tử trong bụng kia.

Ở sự dỗ dành của thú nhân, Lâm Thông Bảo thật sự an tâm, một đêm mộng đẹp mà trôi qua. Khả thú nhân lại mất ngủ, hân một đêm đều khán hộ (chăm sóc, trông nom) bụng Lâm Thông Bảo, sợ mình một cái xoay người thì đụng phải, hoặc là sợ mình dáng ngủ không tốt, áp đến Lâm Thông Bảo, cuối cùng lại lo lắng cho rằng mình kỳ thật là đang nằm mộng, vì thế cứ lặng lẽ một đêm nhìn trần trần, ngày hôm sau khi tỉnh lại, hân đáng thương con mắt lại.... Đen ==

Nhưng may mắn mùa mưa năm nay, trên cơ bản tất cả thú nhân sẽ không xuất môn, cũng miễn Viêm mang theo ‘mắt gấu mèo’ mà lượn lờ chung quanh.

Ngay tại Lâm Thông Bảo có chút buồn nôn muốn ói, Viêm nơi nơi khẩn trương, không cho hân động dậy, không thể đụng cái này cái kia, xem hân như heo mà nuôi dưỡng, từng ngày từng ngày cứ thế mà trôi qua, mùa mưa vừa mới rồi đi, gió lạnh liền giống như dao găm mà phóng tới.

Tuy rằng gió lạnh như sương, đại tuyết rơi tới tấp, nhưng khi vừa nhận được tin tức thì Khải Đạt cùng Cao đều toàn bộ chạy tới, mới vừa vào cửa Khải Đạt liền khẩn cấp mà xông vào buồng trong mà tìm Lâm Thông Bảo.

“Trời ạ! Tiểu khả ái người thực sự mang thai?!” Khải Đạt hô to gọi nhỏ bật tiến vào buồng trong.

“Này, này, chỉ được cái hay kêu loạn, hôm nay tuyết lớn như vậy, các người tại sao còn tới?” Lâm Thông Bảo ngồi dậy, vừa rồi mới cơm nước xong thì hân bị Viêm ấn ở trên giường, hạ lệnh cưỡng chế đi ngủ, nhưng mà hân ngủ không được a? Cho hân là heo sao!

“Hắc, ta vừa nghe nói người mang thai, làm sao ngồi yên ở nhà được, đương nhiên là phải gấp gấp chạy đến đây nhìn một cái, thuận tiện đến sờ chút vận khí a.” Khải Đạt nói xong, về mặt hân mộ mà nhìn cái bụng vẫn còn bằng phẳng của Lâm Thông Bảo, lại nói: “Ta có thể sờ một chút không?” Nói xong, liền đem tay nhẹ nhàng mà đặt ở trên bụng Lâm Thông Bảo.

Lâm Thông Bảo đầu đầy hắc tuyến nhìn Khải Đạt cẩn thận ở trên bụng hân sờ tới sờ lui, hân.... đây là đang bị nam nhân giống ăn đậu hủ sao?

“Kỳ quái, bụng người như thế nào lại nhỏ như vậy? Chẳng lẽ người mang là giống cái bảo bối?” Khải Đạt

thần tình nghi hoặc mà nhìn bụng Lâm Thông Bảo, không rõ, người khác bụng đều rất là to, tại sao hắn lại nhỏ như vậy?

Lâm Thông Bảo không nói gì mà nãy nãy khóe miệng, ni mã! Ai nói cho người biết mới vừa mang thai, bụng sẽ lớn giống như khí cầu hử.

“Phốc! Ha ha...” Cao ngồi ở một bên hâm mộ mà nhìn, rồi lại bị lời nói của Khải Đạt làm cho tức cười. Hắn cười nói: “Khải Đạt, Thông Bảo vừa mới mang thai bảo bồi thôi, chưa nhìn ra được bụng a, chờ tiếp qua 1, 2 tháng nữa, khi đó bảo bồi mới có thể phát dục, lúc ấy bụng mới có thể lớn lên.”

“Di di? Phải không?!” Khải Đạt xấu hổ mà sờ sờ đầu mình, hắn chỉ gặp qua bụng phụ ưỡn bụng, nhưng không biết nguyên lai lúc mới mang thai là không có bụng a.

“Thật tốt.” Cao phát ra một tiếng thở dài, hắn và Mông kết đôi đã ròng rã năm năm, nhưng đến nay hắn vẫn chưa cho Mông được một bảo bồi, trong lòng không khỏi khổ sở.

Khải Đạt biết tình huống của Cao, hắn nhăn nhu xoay động nói: “Hắc, Cao người cũng lại đây sờ thử đi, nghe nói sờ người mang thai có thể mang đến vận khí tốt cho mình, nói không chừng vừa trở về là có thể cùng Mông mang thai đứa bé mập mập đó.”

“Ha!” Lâm Thông Bảo buồn cười mà liếc mắt Khải Đạt một cái, kia thật sự tốt như thế, vậy thì trong bộ lạc người đều mang hỉ hết sao? Hơn nữa hiện tại vừa mới mang thai, chưa mò ra cái gì đâu?

Nhưng hắn cũng không phản bác, tuy rằng không biết chuyện tình của Cao, nhưng xem tuổi, Cao khẳng định so với hắn lớn hơn, hơn nữa chưa từng thấy hắn nhắc tới chuyện về đứa nhỏ, có lẽ hắn vẫn chưa từng hoài thai qua. Nhớ tới trong bộ lạc đại bộ phận giống cái mang thai ít đến có thể dùng bàn tay để đếm, nhất thời cũng liền minh bạch.

“Có thể chứ?” Cao giữa lòng mày mang theo lo lắng, một mặt hi vọng lời Khải Đạt nói có thể thành sự thật, một mặt lại lo lắng cho bụng mình không có vận khí lại phải thất vọng mà về, tuy rằng Mông cho tới bây giờ không có nói gì, nhưng hắn vẫn như cũ đau đến tận xương, có thể làm một người giống cái, hắn phi thường hi vọng vì người mình âu yếm sinh hạ một bảo bảo.

“Đừng ngại, lại đây đi.” Lâm Thông Bảo gọi Cao, để cho hắn để tay lên trên bụng mình, một mặt vừa hướng Khải Đạt bên cạnh không ngừng đối với hắn nhăn mặt bất đắc dĩ.

Lúc sau mấy người lại vây quanh mấy hạng mục cần chú ý trong lúc mang thai bàn đến không ngừng, Khải Đạt chỉ hiểu lơ mơ, nói ra được mở đầu, nhưng giảng không ra kết cục, thường luôn nói năng lộn xộn, nhưng còn Cao thì có thể nói đến rành mạch rõ ràng, nghĩ đến hắn trước kia cũng có thể vì mình mang thai mà chuẩn bị không ít. Mà Lâm Thông Bảo.... Hắn Ni mã! Có cần chuyên nghiệp đến như vậy không a, phải biết rằng ta một nam nhân tốt thế kỷ 21 chưa từng chịu qua loại đãi ngộ này a!

Gặp Lâm Thông Bảo về mặt đỡ đỡ, Cao cảm thấy được có chút buồn cười, nghe nói qua người mang thai

tâm tình luôn hay thay đổi, không nghĩ tới chuẩn mẫu mã Lâm Thông Bảo sẽ biến gốc đi. Vì thế hắn sửa lời nói: “Tiểu Bảo, người có biết chuyện của người tên Bồ Luân Lang tộc kia không?”

“Hả? Chuyện gì?” Lâm Thông Bảo nghi hoặc, lại nói tiếp, Bồ Luân kia hình như vẫn luôn đi theo Tử? Nhớ tới lần trước nhìn thấy một màn Bồ Luân đuổi theo Tử vào nhà kia, Lâm Thông Bảo không khỏi có chút ngạc nhiên.

“Hắc, ta biết tiểu khả ái người một chút cũng không chú ý đến mà.” Khải Đạt ngồi thẳng người dậy, cười hì hì, trên mặt ánh mắt mở thật to, nói không nên lời buồn cười đến thế nào, chỉ thấy hắn hoa tay múa chân vui sướng nói: “Người không biết a, ta nghe một thú nhân trong bộ lạc nói, lần trước hắn ta theo bộ lạc cùng đi hỗ trợ Xích Báo tộc, nghe nói hắn ta cứu một cái giống cái, kết quả người ta coi trọng hắn, mời hắn ở tạm trong nhà, ở tạm a! Ở vẫn là ở, không phải thành nhà mình sao?” Khải Đạt tế mi lộng nhần mà pha trò làm cho Lâm Thông Bảo muốn cười.

“Nhưng vấn đề là, người trong bộ lạc lại phát hiện ngày hôm sau Bồ Luân cư nhiên từ trong chỗ ở của Tử đi ra, nghe nói tiểu giống cái kia khi nhóm hắn trở về, ngày đó còn khóc đến hoa lê đài vũ nữa.” Khải Đạt cười hắc hắc vài tiếng, đối với Lâm Thông Bảo nói: “Người có biết kế tiếp như thế nào không?”

“Như thế nào?” Lâm Thông Bảo theo hắn ứng tiếng, trong lòng có chút hắc tuyến, như thế nào cảm thấy có chút bất quá* đây? (**aka nhiều chiện ~*)

“Hắc! Bồ Luân kia sau khi trở về liền ở chung một chỗ với Tử đến giờ! Ta nghe nói hai người bọn họ tốt hơn rồi đó!” Khải Đạt cười hì hì, hoàn toàn không lưu tâm, dù sao chuyện thú nhân cùng thú nhân ở cùng nhau mỗi bộ lạc đã có vài đôi rồi, giống cái rất thừa thớt, làm cho đại bộ phận thú nhân đến già đều chỉ có thể chết trong cô đơn, một ít thú nhân cùng thú nhân xem nhau vừa ý thì sẽ kết thành một đôi sống qua ngày, thậm chí sẽ thu dưỡng một ít ấu thú bị ném bỏ.

Khải Đạt thần thần bí bí mà tiếp cận qua, nói: “Kia tiểu khả ái người muốn biết hai người bọn họ ai trên ai dưới không?”

“Khụ! Khụ khụ!” Lâm Thông Bảo bị chính nước miếng của mình làm sặc, rống!!! Rất bất quá có biết hay không!!!

“...Muốn.” Lâm Thông Bảo mặt gồ*, chết cũng không thừa nhận chính mình bất quá.

**chắc í là giả ngu*

Một bên Cao nâng trán, hai người này rõ là....

Khải Đạt cười trộm, nói: “Hắc hắc! Ta trộm nói cho người biết.... Kỳ thật.... Ta cũng không biết!”

=_ =+

“Ai da, người đừng nóng giận mà! Ta nói là lời nói thật a! Người có biết không? Ta vốn tưởng rằng tên Lang tộc kia sẽ ở mặt dưới, lần trước lúc ta đi ngang qua nhà của bọn họ còn chứng kiến thấy Tử đề hấn trên thân cây hôn môi đâu. Nhưng mà ngày hôm sau ta lại phát hiện ở cổ của Tử có dấu hôn a! Còn dày đặt nữa chứ. Cho nên mới nói ta hiện tại cũng không biết ai trên ai dưới đâu!” Khải Đạt về mặt bắt đắc dĩ mà than thở.

Lâm Thông Bảo tưởng tượng một chút bộ dáng Tử về mặt quyến rũ nằm ở dưới thân Bồ Luân, nhất thời đỏ mặt, vì sao hấn tưởng tượng ra Bồ Luân chính là bộ dáng của con cầu Alaska a! Nhân thú thần mã thật sự rất hồ cha a! Hồn đản mà!

Nhìn Lâm Thông Bảo về mặt rối rắm, này giờ vẫn không lên tiếng Cao liền cười nói: “Người trước tiên nghỉ ngơi cho thật tốt đi, chờ ngày tuyết ngừng rơi, ta sẽ nấu cho người một ít thức ăn ngon mang đến, Viêm một thú nhân làm sao có thể nấu ra món nào bổ dưỡng ra hồn chứ? Thời điểm mang thai nhất định phải tắm bổ, hiện tại điều kiện bộ lạc đã tốt hơn, người cũng không cần tiết kiệm.”

“Ai? Này làm sao không biết xấu hổ.” Lâm Thông Bảo trong lòng thở một hơi, cuối cùng không cần nghe sự tình làm cho hấn .

“Ha ha.” Cao che miệng cười cười, lời kéo Khải Đạt còn đang muốn dài dòng tiếp.

49. Chương 49: Bị Tập Kích! Quái Vật Đáng Sợ!

Ngày hôm sau, Cao đúng lời mang một ít thức ăn tối, đương nhiên phía sau như cũ vẫn là một cái ăn hàng (*tham ăn*) — Khải Đạt.

Ngày kế tiếp, Lâm Thông Bảo hoàn toàn cảm nhận được cái gì kêu là tỉ mỉ chu đáo, cái gì gọi là tỉ mỉ chăm sóc, cái gì gọi là tỉ mỉ quan tâm, còn có cái gì kêu là nước sôi lửa bỏng!

Lâm Thông Bảo yên lặng mà uống xong chén canh gà — hồn đản a, đây đã là chén thứ ba của ngày hôm nay rồi, rốt cuộc phải uống tới khi nào mới ngưng đây hả!

Cao mỉm cười nói: “Tiểu Bảo, nhất định phải uống cho hết nha, như vậy đối với bảo bối mới tốt.” Tốt! Những lời này ngài đã nói bên tai ta không chỉ một trăm lần đâu!

Buông tha ta đi!

Có lẽ biểu tình Lâm Thông Bảo quá mức ai oán, Khải Đạt ở một bên hắc hắc cười không ngừng, mỗi lần hấn đến đây làm trợ thủ hỗ trợ thì đều được phân một bát nhỏ, chính mình cái dạng này (*dạng ham ăn ham uống* ~) cũng đã cảm thấy chán ngấy lắm rồi, hướng chỉ là tiểu khả ái.

Viêm ở một bên khuyên nhủ: “Bảo Bảo, uống nhiều chút, thứ này có thể giúp cho bảo bối khi sinh ra sẽ được khỏe mạnh, hơn nữa người rất gầy, nhất định phải ăn nhiều một chút, trước kia ăn ít không nói, nhưng hiện tại không thể kén ăn a.”

Hắn nói làm cho Lâm Thông Bảo hung hăng trừng mắt nhìn hắn, cái gì gọi là hắn trước kia ăn ít không nói? Trước kia hắn thật ra mỗi ngày đều bị Viêm uy đến chống đỡ không nổi. Còn có! Không phải là mang thai sao? Người người này càng quá đáng hơn! Lại bắt cậu mỗi ngày ngồi ở trên giường, thật vất vả thuyết phục hắn có thể xuống giường đi tới lui một chút, cư nhiên còn phải dùng tốc độ ‘chậm chạp’ đi mỗi thước 5 phút đồng hồ! Hỗn đản! Cho cậu là ốc sên sao!

Tóm lại, những ngày sau, cuộc sống gia đình của Lâm Thông Bảo giống như ở trên luôn có một lão mẹ dài dòng (*chỉ Cao*), dưới có em chồng nghịch ngợm phá phách (*cái này là Khải Đạt*), kẹp chúng giữa là một trưởng phụ quá độ bảo hộ..... ing~ (*cái này chắc ai cũng biết > <*)

Có lẽ là ông trời nhìn hắn những ngày này quá lười biếng, không vui, ngày đó đột nhiên một sự kiện đã xảy ra.

Mùa đông đã trôi qua được một nửa, hôm nay đại tuyết đã ngừng rơi, trong viện ngoài viện tuyết đọng đầy đất cao chừng đến một thước, Viêm cùng các thú nhân bắt đầu dọn dẹp sân tuyết chung quanh, nếu một ngày không chịu quét dọn sạch sẽ, thì ngày hôm sau người dùng mơ tưởng đến việc từ trong nhà bước ra được.

Tuy nói bụng đã được hai tháng, nhưng bụng vẫn như cũ bằng phẳng, bởi vậy Lâm Thông Bảo không có tý cảm giác mình cần gì phải giống như giống cái dựng phu cả ngày nằm ở trên giường, do đó mỗi lần đều thừa dịp Viêm xuất môn, rủ cùng Cao, Khải Đạt ba người ra ngoài nằm trên ghế dựa phơi ánh nắng mặt trời khó có được, đúng dịp hôm nay Lộ cũng tới thông đồng, Khải Đạt cùng Lộ hai người trước chạy đi tìm chỗ nào đó nằm hưởng thụ, Lâm Thông Bảo được Cao đỡ (*Cao mỗi ngày đều kiên trì như vậy*) lấy tốc độ mười bước một thước đi ra ngoài cửa.

Thế nhưng vừa bước ra cạnh cửa Lâm Thông Bảo liền mất trọng tâm — kia, đó là một con tri chu*! Một con tri chu cự đại! Một con tri chu khổng lồ chừng ba thước!

**nhên nhện*

Xa xa, quái vật to lớn này thể nhưng đang lướt qua tường vây cao cao, theo nóc nhà này nhảy qua nóc nhà kia, không bao lâu thì truyền đến thanh âm chiến đấu, nhưng vẫn có cá lọt lưới, một ít con nhảy vọt tiến vào trong bộ lạc, trong đó một con đúng là đang thẳng tắp hướng về phía phòng của Lâm Thông Bảo.

“Khải Đạt! Lộ! Chạy mau ——!” Lâm Thông Bảo cùng Cao hướng về hai người trên ghế dựa điên cuồng gào hét.

“Di?” Khải Đạt nghi hoặc khó hiểu ngẩng đầu lên, trông thấy vẻ mặt khiếp sợ của Lâm Thông Bảo, biểu tình khủng hoảng, vội vàng đứng dậy.

“Trời ơi ——” Lộ sớm phát hiện ra tri chu liền kinh hoảng đứng lên, lôi kéo Khải Đạt muốn chạy trốn, nhưng hần quá hoảng hốt, chân mềm nhũn liền té ngồi trên mặt đất.

“Là thập túc quái! Mau, chạy mau!” Khải Đạt nhanh tay nâng Lộ dậy rồi chạy về hướng Lâm Thông Bảo.

Hiển nhiên con chi tru kia cũng phát hiện hai người, liền cực kỳ nhanh chóng hướng về hướng bọn họ đuổi theo.

“Mau! Nhanh lên một chút! Đừng quay đầu lại! Nó sắp đuổi tới rồi! Mau lên!” Lâm Thông Bảo sốt ruột hét to về phía hai người, mắt thấy chi tru càng ngày càng gần, Lâm Thông Bảo cầm lấy then cửa chờ bọn họ chạy tới, Cao đối với con quái kia cũng cực kỳ khủng hoảng, hần lo lắng mà đỡ lấy cánh cửa, đợi đến khi Khải Đạt vừa chạy vào liền đóng cửa lại.

Gần, gần, tri chu cách hai người Khải Đạt cùng Lộ càng ngày càng gần....

Mắt thấy hai người sắp nguy hiểm, Lâm Thông Bảo vội vàng hét về hai người sắp chạy tới cửa: “Nhảy vào đi! Mau!”

“Nha ——”

“Bang!! ——”

Khi hai người nhào vào, Lâm Thông Bảo cùng Cao hợp tác khóa cửa lại! Bên ngoài, tri chu đứng lúc hung hăng đánh vào đại môn, “Oanh ——” cánh cửa được làm bằng gỗ lim bị chấn động dữ dội, nhưng cuối cùng vẫn vững chắc đứng vững.

“Hô —— hô ——” Lâm Thông Bảo mấy người ngã ngồi xuống, cảm giác trái tim mình thiếu điều sắp nhảy ra khỏi ngực. Cánh cửa vẫn như cũ bị tri chu đập vào rung động mãnh liệt, quái vật đáng sợ kia chưa từ bỏ ý định tìm kiếm cách phá cửa.

“Sao.... Làm sao bây giờ?” Bốn người run rẩy cả lên, ngay cả Khải Đạt bình thường tùy tiện cũng hoang mang lo sợ, run run hỏi.

Lộ khiếp đảm co rút thành một cục, hần vẫn chưa phục hồi tinh thần được từ trận mạo hiểm vừa rồi, há miệng thở dốc, rồi sững sờ cái gì cũng nói không được.

“Thứ này như thế nào lại xuất hiện ở trong này?” Lâm Thông Bảo nghi ngờ, cái loại tri chu khổng lồ này, hần cũng chỉ xem qua trong phim ảnh mà thôi, mặc dù ở thế giới thú nhân gặp qua không ít sinh vật to lớn, nhưng tri chu này, khi hần nghĩ đến, dù biến dị thế nào, tối đa cũng chỉ to bằng cái chén thôi, kết quả.....

“Thứ này kêu là thập túc quái, sinh trưởng ở khu cực Đông, chúng ta chưa từng thấy qua chúng nó ở trong

này.” Tay Cao run rẩy, có vẻ rất kinh hoàng, thở sâu một hơi, hần suy đoán nói: “Có phải là bởi thức ăn chúng nó không đủ, cho nên mới đến tập kích....”

“Ầm!” Theo một tiếng vang thật lớn, cửa sổ bên cạnh thế nhưng bị va đập mạnh một cái.

“Không tốt!” Lâm Thông Bảo hoảng mất đứng lên, cửa sổ này dùng cánh côn trùng Ba Khắc làm ra, tuyệt đối không vững chắc bằng cánh cửa bằng gỗ lim —— quả nhiên, bị tri chu đập mạnh vài cái, trên cửa sổ thế nhưng xuất hiện vết rạn.

“Mau, tiến vào buồng trong đi.” Khải Đạt vội vàng lôi kéo Lâm Thông Bảo nghĩ muốn chạy vào bên trong sẽ an toàn hơn.

“Không được.” Lâm Thông Bảo kéo mấy người lại, giải thích: “Buồng trong cũng có cửa sổ, hơn nữa còn lớn hơn, nếu đại môn bị công phá, chúng ta nhất định sẽ chết, vả lại cửa buồng trong còn không chắc chắn bằng đại môn.”

“Cái gì? Vậy làm sao bây giờ?” Mấy người sốt ruột thành một đoàn.

Đúng lúc này, thủy tinh bị đập vỡ “ầm”, cái đầu khổng lồ của chi tru tiến vào, hé ra bộ mặt xấu xí, lộ ra cái miệng dữ tợn thét về phía bốn người, vươn ra răng độc bén nhọn, nhỏ ra “tì tì” nọc độc rơi xuống khung cửa bằng gỗ, trực tiếp bị ăn mòn sạch sẽ, hiển nhiên đây là một con độc tri chu khổng lồ!

“A!” Mấy người bị dọa lùi sát về phía vách tường phía sau, “Làm sao bây giờ? Ta không muốn chết dưới cái miệng xấu xí như vậy đâu! Mọi người mau nghĩ biện pháp đi!” Khải Đạt ôm lấy đầu, khủng hoảng không thôi.

“Đừng có rồi, nó vào không được, cửa sổ quá nhỏ.” Lâm Thông Bảo nhìn chăm chăm con tri chu, cấp bách suy nghĩ.

“Đi?” Quả nhiên con thập túc quái kia tuy rằng cái đầu vào được, nhưng chi của nó quá thô to, phần bụng cũng bị giữ lại ở bên ngoài không vào được.

Con tri chu kia hiển nhiên cũng đã phát hiện vấn đề, đem đầu rút trở về, hơn nửa ngày không có động tĩnh gì. Mấy người bình ổn hô hấp chờ đợi, chỉ vài phút đồng hồ nhưng tựa như vừa trải qua mấy thế kỷ.

Vẫn không có động tĩnh, nghĩ đến tri chu kia không bắt được bọn họ đã rời đi, Lâm Thông Bảo đánh bạo cẩn thận tiếp cận cửa sổ.

Một bước, hai bước, không phản ứng, lại tới gần một chút, ba bước, bốn bước, vẫn không có phản ứng, đứng cách cửa sổ 2 mét nhìn ra ngoài, cũng không thấy tri chu đâu.

Lâm Thông Bảo lại tiếp cận cửa sổ, lúc cách cửa sổ không đến một thước, đột biến xảy ra — một cái khớp chân thô dài lấy khí thể sét đánh không kịp bưng tai hung hãn đâm về phía Lâm Thông Bảo!!

Lâm Thông Bảo chỉ cảm thấy cái chân mọc đầy lông kia nương theo một trận gió lạnh giống như tia chớp đánh úp lại, mắt thấy trốn không thoát, trái tim cơ hồ đình chỉ nhảy lên.

“Cẩn thận!” Thời khắc khẩn cấp cũng là Khải Đạt lo lắng Lâm Thông Bảo, nên vẫn đi theo phía sau hắn, mắt thấy Lâm Thông Bảo sắp bị đâm trúng, hắn nhanh chóng nhào tới,— ôm lấy Lâm Thông Bảo bảo hộ vào trong ngực đánh lên mặt đất, vừa mạnh mẽ hướng về bên trong lăn mấy vòng, tránh đi tri chu đang tức giận đâm tới.

“Oa!” “Xuyên!” Hai người chật vật mà ngã xuống đất, con tri chu kia phát hiện mình vẫn đánh không trúng, lại rất nhanh đem chừng chỉ rút trở về, chờ đợi cơ hội tiếp theo.

“Các người thế nào rồi?” Cao cùng Lộ chạy nhanh tới nâng hai người dậy.

“Ta không sao, cảm ơn người, Khải Đạt.” Lâm Thông Bảo lòng còn sợ hãi mà vỗ về ngực, vừa rồi, hắn cho rằng mình sẽ chết đến nơi rồi.

“Không cần cảm ơn, ta bình thường còn không phải đều giúp đỡ người đấy thôi.” Khải Đạt thở hổn hển, thân thể run lên, cũng có chút kinh hồn chưa định.

Mấy người lại lui về chỗ cũ dựa vào bên tường ngồi xồm xuống. “Làm sao bây giờ? Vật kia giống như vẫn còn ở ngoài.” Cao cẩn thận nhìn khắp bốn phía, ý đồ tìm kiếm bóng dáng con tri chu kia, nhưng nhìn hồi lâu, vẫn không phát hiện con vật kia.

“Hi vọng Viêm bọn họ có thể nhanh chóng chạy tới đây.” Lâm Thông Bảo lo lắng, thứ này chạy vào trong bộ lạc, nhóm thú nhân không có khả năng không biết được, nhưng lại còn chưa chạy tới, xem ra, bên ngoài số lượng tri chu tuyệt đối kinh người.

“Haiz.” Lâm Thông Bảo thở dài một cái, đem dao trong không gian có thể sử dụng toàn bộ đều mang ra ngoài, lúc này hắn thực hối hận, lúc trước như thế nào không giấu vài cây sủng ở nhà chứ? Chọn ra vài cây dao lớn, đưa cho mấy người, “Mọi người lấy dao phòng thân, cầm để phòng ngừa vạn nhất. Trước tiên đem cửa trong nhà đều khóa lại.” Lâm Thông Bảo nghĩ nghĩ nói, “Chúng ta trước thủ ở đây, chỉ cần chờ thú nhân tới là ổn.” Hi vọng con tri chu kia không quá thông minh, đem tất cả cửa sổ đều đánh vỡ, nếu như vậy....

“Ân, hảo.” Mấy người đem con dao cầm ở trong tay, đem cửa phòng đều đóng lại, khẩn trương mà nhìn cửa sổ.

“Kèo kẹt, kèo kẹt.” Bên ngoài tri chu hiển nhiên là đợi không được, bên ngoài tiếng chém giết càng ngày càng gần, nếu không nhanh lên, nó sẽ không đạt được mỹ thực.

“Tê —— tê hô ——” Tri chu khổng lồ phát ra liên tiếp tiếng kêu không rõ, sau đó chạy nhanh lên trên nóc nhà di động.

“Két két, rắc rắc...” Chung quanh căn phòng không ngừng truyền đến thanh âm tri chu chuyển động, nhiều đến làm cho mấy người trong phòng một trận kinh hoảng.

“Ầm!” Trên khung cửa sổ thứ 2 bị đánh nát, một cái chùng chi thô dài lại duỗi vào, gõ xuống chung quanh, tìm kiếm con mồi.

“Ngô.” Mấy người Lâm Thông Bảo cảm thấy không phát ra âm thanh, cũng không biết thứ này có thính giác hay không, nếu bị phát hiện, chỉ sợ sẽ không có chuyện gì tốt.

Nhưng vẫn cứ chờ đợi như vậy cũng không phải là biện pháp. Lâm Thông Bảo hướng mấy người nhảy mắt ra hiệu, Khải Đạt mấy người cẩn thận di chuyển thân thể rời đi phạm vi tri chu gõ, Lâm Thông Bảo cảm thấy chuyển qua đại môn bên cạnh, ở trong ánh mắt lo lắng của mấy người Khải Đạt, giơ lên đại khảm đao* trong tay, đối với chùng chi bắt đầu thông thả dừng lại, hung hăng chém xuống!

**chắc là cây đao lớn*

“Phốc!” Chùng chi kia giống như cây củi bị chém rơi, chỗ chân bị đứt phun ra một chất lỏng màu xanh biếc gay mũi, theo cái chân bị chặt đứt là tiếng thét chói tai của quái vật phát ra, điên cuồng mà giã (*đánh, đập, nện*) vào vách tường, Lâm Thông Bảo cực kỳ nhanh chạy về phía mấy người Khải Đạt, thấy tình cảnh này, bốn người vừa lo vừa sợ.

Bên ngoài tri chu không ngừng tru lên, đột nhiên, thanh âm chung quanh dần dần nhiều lên.

“Không tốt, số lượng càng ngày càng nhiều.” Lâm Thông Bảo sắc mặt đại biến, bên ngoài thanh âm ‘răng rắc’ hướng về bên này càng tụ càng nhiều, xem ra, tiếng kêu vừa rồi của tri chu đúng là đang gọi đồng loại đến.

Quả nhiên, không đầy một lúc, bốn phía phòng ở truyền đến tiếng thủy tinh bị đánh vỡ.

“A!” Lộ kêu to, dính sát vào trên người Cao, tiểu giống cái bị sợ hãi, chung quanh một mảnh thanh âm bị đánh phá, ngay cả Lâm Thông Bảo cũng có chút thất kinh, tuy rằng tạm thời vào không được, nhưng không có nghĩa là trong nhóm tri chu không có ngoại tộc khác a. (*có thể ẽm đang nghi ngờ là do ngoại tộc cấu kết xâm lấn*)

Thực sự muốn cái gì, đến làm gì, Lâm Thông Bảo vừa nghĩ đến ngoại tộc. Chỗ cửa sổ bị đánh nát liền xuất hiện một con nhện bự bằng cái chậu —— hai chi trước không ngừng đập vách tường, theo cửa bị đổ bò tiến vào, hướng về phía mấy người Lâm Thông Bảo mở ra hắc độc nha, cái bộ dáng lông xanh kia làm cho đám người tái cả mặt.

“Nha ——” Khải Đạt hộ ở trước người Lâm Thông Bảo, xông lên trước đối diện với con chi tru kia chém xuống mãnh liệt. Đáng thương cho con tri chu kia vừa mới mở ra răng nọc đã bị tháo thành tám khối.

Lâm Thông Bảo ngậy người nhìn Khải Đạt, vừa mới người này còn kinh hồn táng đảm, này như thế nào lại dũng mãnh phi thường vậy?

Tựa hồ nhìn thấu nghi hoặc của Lâm Thông Bảo, Khải Đạt toét miệng nói: “Hắc hắc, nếu là một đàn còn sợ hãi, nhưng những con nhỏ này, vẫn chưa to bằng cái bát ăn của Hàn, ta làm sao có thể sợ nó chứ!”

Lâm Thông Bảo ở trong lòng hủy diệt hắc tuyến đầy đầu, hắc như thế nào quên, bình thường bát ăn của thú nhân đều lớn hơn cái chậu rửa mặt, nhưng mà hắc có thói quen dùng bát ăn hiện đại ăn cơm, cho nên bát trong nhà đều nhỏ nhắn, chỉ có Viêm dùng chậu gỗ làm chén ăn.

Nhưng tri chu đến một hai con thì có thể giải quyết, nhưng số lượng càng nhiều, thì không có biện pháp. Thấy từng con tri chu theo hai cửa sổ tiến vào, mấy người lại bắt đầu kinh hồn táng đảm.

“Làm sao bây giờ? Số lượng nhiều quá.” Cao giết chết một con tri chu muốn tiếp cận, lo lắng nói.

“Không được, Hàn nếu không đến, hắc về sau thật sự sẽ không còn gặp được ta nữa.” Khải Đạt có chút mệt mỏi.

Ngoài cửa lớn tri chu khổng lồ cũng đang đánh vào đại môn, cửa gỗ lim “Két két” rung động, hiển nhiên cũng chịu không được.

“Rầm!” Theo một tiếng vang thật lớn, đại môn rốt cuộc vẫn bị đụng nát, một con tri chu cự đại đứng ở cửa gương mờ to như cái chậu máu hướng mấy người rít gào — Đen sì! Rét buốt! Khủng bố! Con này so với con quái bị chặt đứt chi khi nãy còn to lớn hơn gấp hai lần!

Mấy người Lâm Thông Bảo nhất thời tuyệt vọng, đại môn vừa bị phá, tất cả đường sống cũng bị mất.

50. Chương 50: Sinh Tử Không Rõ! Quái Vật Đáng Giận!

Mấy người Lâm Thông Bảo nhất thời tuyệt vọng, đại môn đã bị phá, hết thấy đường sống cũng không còn.

Nhưng một giây sau, Lâm Thông Bảo trên mặt liền hiện ra thần sắc vui mừng —— Viêm!

“Bên trong nằm xuống!”

“Liệt hỏa bồn đăng!”

Ngay tại nét mặt mấy người Lâm Thông Bảo không còn chút máu, lúc nghĩ rằng mình chết chắc rồi, bọn người Viêm chạy tới!

Một quyền hung hăng giết chết một đầu tri chu to lớn, bọn người Viêm phi nhanh nhằm về phía đại môn

“Nằm xuống!” Mắt thấy Viêm thả ra một trận liệt hỏa, Lâm Thông Bảo đè mấy người xuống, tri chu ở cửa bị tạc bay tứ chi tung tóe, nhấc lên sóng lớn đem cả căn phòng đều chấn động.

“Bảo Bảo! Bảo Bảo!” Viêm vọt vào trong nhà, thì thấy mấy người đều nằm té trên mặt đất, nhất thời sợ đến vỡ mật, bỏ nhào vào trước người Lâm Thông Bảo, ôm hắn vào lòng, đang muốn la lên, đã thấy Lâm Thông Bảo đang cười dịu dàng mà nhìn hắn.

Viêm kích động mà hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của thiên hạ trong lòng, trần trọc triền miên.

“Bảo Bảo, ngươi làm ta sợ muốn chết.” Viêm nhẹ nhàng mà hôn hít lấy hai gò má Lâm Thông Bảo, thanh âm mang theo chút ghen ngào, vừa mới, hắn thiếu chút nữa cho là mình đã mất đi hắn.....

“Không có việc gì, ta đây không phải vẫn tốt sao?” Lâm Thông Bảo sờ sờ tóc thú nhân, trên người hắn nơi nơi đều là vết máu, hiển nhiên đã trải qua một trận ác chiến.

“Trong bộ lạc như thế nào? Đã giải quyết xong chưa?”

“Ta quá lo lắng cho ngươi, cho nên trước mang theo Hàn tới tìm ngươi.” Viêm hun mạnh một cái lên cái miệng nhỏ nhắn của Lâm Thông Bảo, tiếp tục nói: “Hắn là không có việc gì, mọi người đồng hiệp lực nhất định có thể đánh đuổi đám thập tộc quái này đi.”

“Ngươi a.” Lâm Thông Bảo đau lòng mà vuốt đầu thú nhân.

“Cô! Két ——”

Chính đang lúc ngọt ngào này thì trong phòng lại truyền ra thanh âm làm cho người ta biến sắc, Viêm sắc mặt xanh mét.

“Hàn, ngươi thủ đại môn, ta đi vào!”

Hàn gật đầu tiếp tục tiêu diệt tri chu ngoài cửa, Viêm một cước đá văng cửa buồng trong, nhất thời đối với bên trong một phòng chỉ chút các con tri chu loại nhỏ, mấy thứ này đánh vỡ cửa sổ, theo đó chen chúc tiến

vào, ý đồ tiến công từ nơi này, may mắn, chính mình đến kịp lúc. Viêm đen mặt điên cuồng mà tiêu diệt tri chu bên trong, buồng trong quá nhỏ, không cho phép hấn biến thành hình thú chiến đấu, nhưng hình người của hấn cũng không phải những thứ tri chu này có thể thương tổn được.

“A a ——”

“Ti Grào ——”

Lúc này đang ở trong nhà chiến đấu Viêm đột nhiên nghe được một tiếng kêu sợ hãi, nhất thời lòng chợt lạnh, thanh âm này rõ ràng là của Cao từ bên ngoài truyền đến!

Bất chấp mọi chuyện, Viêm bay nhanh chạy ra bên ngoài thì vừa thấy, trời ạ!

Nguyên lai sớm đã có một con tri chu dán ở trên đỉnh buồng trong chờ đợi thời cơ, con tri chu này cả người thành hình trứng, chừng chỉ dài nhỏ, quan trọng là nó có thể đem cả người mình thu lại thành một cái hình cầu không lớn bằng một thước, cũng dựa vào điều này, nó mới có thể theo đồng loại tiến vào theo đường cửa sổ, lại sử dụng chừng chỉ đặc hữu hấp thụ năng lượng, bám víu ở trên đỉnh mép tường chờ đợi cơ hội.

Đợi cho nó cảm thấy thú nhân nguy hiểm nhất đi vào buồng trong, bận việc đối phó với các đồng loại khác của nó, càng chạy càng xa thì nó liền biết cơ hội của nó đã tới, nó cực kỳ nhanh nhẹn ngay một giống cái cho rằng mỹ vị nhất từ phía trên hấn sà xuống, tuy rằng bị ngăn cản một chút, nhưng hấn vẫn thành công đem cả người hấn áp sát dưới thân, mùi thức ăn mỹ vị kia kích thích dục vọng thèm ăn của nó tràn ngập. Giờ lên tri trước đâm thủng bả vai của một giống cái chạy về phía nó, cân nhắc mình nên trước dùng ti (tơ) đem thực vật trời lại tốt, hay là trực tiếp ăn luôn mới tốt....

“Oa! A a a ——”

Lộ rồi cuộc chịu không nổi mà kêu lên sợ hãi, hai chân mềm nhũn vô lực ngồi sững trên đất, như thế nào cũng dùng sức không được, đem toàn bộ đồ vật bên cạnh mình cái nào có thể đụng liền liên về phía quái vật kia, lại như thế nào cũng ngăn không được bản thân hoảng sợ. Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ.

Khải Đạt thống khổ mà bắt lấy bả vai trái của mình bị chừng chỉ đâm xuyên, vật kia mặc dù nhỏ, nhưng toàn bộ xuyên thấu bả vai trái của mình rồi đâm thẳng xuống tới mặt sàn, khiến cho cả cơ thể hấn toàn bộ bị cố định trên chừng chỉ này, đau đớn truyền khắp cả người, hấn chỉ có thể trơ mắt nhìn quái thú kia không ngừng áp sát Lâm Thông Bảo nằm ở dưới thân hé ra hàm răng nọc, không ngừng tới gần....

“Không! Dừng lại!” Một bên Cao người đầu tiên phát hiện ra chi tru từ trên sà xuống thống khổ bị quất té trên mặt sàn, vừa rồi ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, hấn đẩy ra Lâm Thông Bảo, chính mình thì bị hung hăng đánh bay ra ngoài, lực đạo to lớn kia làm cho cả người hấn tê liệt, cơ hồ muốn nát ra, “Khụ!” yết hầu đau xót, phun ra một búng máu, hấn giãy dụa từ trên mặt đất muốn động dậy, ý đồ đứng lên, đáng tiếc vẫn vô ích mà ngã xuống đất.... Mấy ngày này hấn mỗi ngày đều tới chiếu cố Lâm Thông Bảo, chiếu cố bảo bối trong bụng hấn, sớm đem bảo bối kia trở thành nhi tử của mình mà đối đãi, hấn không biết mình khi nào thì có thể mang thai, liền đem phần tình yêu này bỏ vào trên người bảo bối Lâm Thông Bảo, hiện giờ nếu hai người đều giữ không được.... Cao chỉ nghĩ tới tình cảnh kia, thì không ngừng hướng tới phương

hướng kia bò đi.

“Ngô! Đau.....Ủm!” Từ từ tỉnh lại, Lâm Thông Bảo bị hàm răng nọc kia làm cho hoảng sợ, vừa rồi hắn còn chưa kịp phản ứng đã bị Cao đẩy ra, đầu nhất thời choáng váng mà hôn mê.

Lâm Thông Bảo trên trán mồ hôi lạnh ứa ra, nằm trên mặt đất, hắn cơ hồ nhìn không được tình huống của người khác, lại chỉ nghe được tiếng rên rỉ đau đớn từ bên cạnh truyền tới, Lâm Thông Bảo trong lòng vừa sợ vừa giận, sợ là mấy người Cao chịu tổn thương. Nhưng hắn chỉ có thể nhìn về con tri chu che phủ phía trên, tiểu thối bên cạnh bị một chừng chi của con quái vật chặt chẻ dính trên mặt đất, làm cho hai chân hắn không thể động đậy, còn có răng nọc kia càng ngày càng gần, cái mồm to lớn xấu xí kia nở ra vài tia nọc độc, rơi sát bên lỗ tai hắn, mặt sàn không ngừng bốc lên khí thể ‘Ti ti’, đó là chứng minh sàn nhà bị ăn mòn, Lâm Thông Bảo sắc mặt hết tái lại trắng, tay bắt đầu run.... Lại đột nhiên cảm giác trong tay chợt lạnh, Lâm Thông Bảo trong lòng vui vẻ, đó chính là đại khảm đao.

“Đi chết đi, hồn đản!” Khải Đạt khéo mắt phát hiện cây dao trong tay Lâm Thông Bảo, nhất thời lá gan cũng lớn hơn, không màng đến đau đớn trên người, một cước đá lên chừng chi bên cạnh, tuy rằng lấy năng lực của hắn không thể tổn thương con quái vật kia, nhưng một cước của hắn lại thu hút sự chú ý của con tri chu, chừng chi kia thoáng qua một cái, cái đầu xấu xí kia giơ lên, Lâm Thông Bảo bắt lấy thời cơ, đem đại khảm đao trong tay hung hăng vung lên — ‘Ba!’ Vốn nghĩ muốn chém vào đầu nhưng lại chém nhầm vào trên cái mồm mọc đầy răng nọc ghê tởm kia, nhất thời vật kia liền bị đao chém xuống.

“Ti rống ——”

Quái vật kia điên cuồng mà vũ động thân thể, Khải Đạt bị nó mạnh mẽ vút ra, kêu thảm rơi bên cạnh cửa, nhưng nó múa may, lại làm cho Lâm Thông Bảo kinh hồn táng đảm, chỉ vì chừng chi không ngừng ở trên người Lâm Thông Bảo nâng lên, hạ xuống.....

Đúng lúc này, Hàn cùng Viêm chạy tới ——

“Chết tiệt! Chết tiệt!”

“Grào ——”

Hàn cùng Viêm hầu như tiến vào phòng cùng lúc, hai người cực kỳ mau lẹ hướng tới quái vật kia phóng tới, Viêm cơ hồ đem chi tru toàn bộ xé nát, một quyền lại một quyền, giống như mưa rơi hạ xuống, quái vật xấu xí kia nháy mắt bị xé nát, đập thành thịt nát, nhưng Viêm vẫn không hài lòng, tình cảnh vừa rồi khiến cho hắn tê tâm liệt phế, hắn hận không thể đem con quái vật kia kéo từ địa ngục lên rồi lại đập nát nó lần nữa.

“Viêm! Đủ rồi ——” Hàn một bên nâng Khải Đạt cùng Cao dậy, hướng tới Viêm vẫn điên cuồng đánh, quát: “Mau đưa Lâm Thông Bảo đỡ đến tể ti đi! Mau lên!”

Viêm cả người cứng đờ, giống như lấy lại tinh thần, điên cuồng nhào về phía Lâm Thông Bảo vẫn nằm trên

mặt đất, thì thấy Lâm Thông Bảo lúc này đang ôm bụng thống khổ mà cuộn thành con tôm, “A, um....” Trong miệng tràn ra tiếng rên rĩ.

“Không! Không —” Viêm thống khổ mà ôm lấy Lâm Thông Bảo cực kỳ nhanh chạy về hướng nhà tế ti.

“Lan! Lan! Người mau cứu cứu hẩn —” Viêm cùng Hàn vọt vào trong nhà, ở trên nền nhà thể nhưng cũng hơn mười cổ thi thể quái vật nằm ngổn ngang, nhìn thấy hai người đến trên người đều ôm người bệnh, bật người lại đỡ Lộ từ trên người Hàn xuống.

“Mau đem ba người bọn họ để nằm lên giường, mau!” Lan vừa thấy chỉ biết không ổn, không nói trước đến Cao cùng Khải Đạt hai người thương thể không nhẹ, Lâm Thông Bảo trên người còn mang thai, nếu có cái gì vạn nhất..... Đây chính là một thi hai mạng a!

Mấy người vào buồng trong, Viêm cùng Hàn đem người bị thương để nằm trên giường, Khải Đạt bị quăng xuống nền nhà liền ngất, mà Cao thì sau khi nhìn thấy Lâm Thông Bảo an toàn cũng ngất đi, chỉ có Lâm Thông Bảo bởi vì đau bụng khó nhịn, luôn luôn rên rĩ.

Viêm nắm chặt tay Lâm Thông Bảo, trong miệng không ngừng lầm bầm thống khổ, giống nhưng người nằm trên giường thống khổ rên rĩ không phải Lâm Thông Bảo mà là chính hẩn.

“Trời ạ, Lan người mau cứu hẩn, nhất định phải cứu hẩn.” Viêm đối với Lan đang bận bịu kiểm tra thân thể cho Lâm Thông Bảo lên tiếng khẩn cầu, hẩn không thể mất đi Thông Bảo, nếu mất đi Thông Bảo, hẩn nhất định sẽ chết, “Đều là ta sai, ta không nên rời khỏi người, Bảo Bảo, xin người, người không thể có việc gì, Lan, ta cầu người, ta không thể không có Thông Bảo được.”

Lâm Thông Bảo thống khổ đến cực điểm, mơ hồ nghe được thanh âm của Viêm, muốn mở miệng gọi hẩn, lại cảm giác trong bụng lại đau đớn đến nghiêng trời lệch đất, từng trận đau đớn co rút làm cho thanh âm hẩn thoát phá, nói ra chỉ có thể toàn là tiếng rên rĩ vụn vặt.

“Câm miệng, ta sẽ cố hết sức, các người hiện tại tất cả đều ra ngoài cho ta!” Lan chịu không nổi bắt đầu đuổi thú nhân, lưu lại những người này đứng nói cứu trị, ngược lại còn vướng chân vướng tay, làm phiền chết được, Hàn tuy rằng không nói gì, nhưng ánh mắt kia cơ hồ là muốn ăn thịt mình luôn.

Liên tục quát tháo mang uy hiếp cuối cùng đem ba cái thú nhân* đuổi ra ngoài, Lan xoay người vội vàng đi tới, tổn thương thành như vậy chỉ sợ....

**3 cái là Viêm, Hàn, Tạp Ân.*

Viêm cùng Hàn đứng ở ngoài cửa, lo lắng chờ đợi, mười ngón tay cơ hồ toàn bộ đâm vào lòng bàn tay, tích giọt máu tươi rơi xuống đất, hai người hai mắt đỏ đậm, lại nghe trong bộ lạc vẫn có không ít tiếng kêu gào âm ỉ truyền đến, hai người liếc nhau, tất cả đều là ánh mắt trần trụi dữ tợn mà hướng về phía âm thanh kia đánh tới.....

Trời chiều kết thúc, trải qua sự cố gắng của các thú nhân trong bộ lạc, rốt cuộc đem quái vật kia đánh đuổi đi. Đối với việc sinh vật ở cực nam này thể nhưng chạy đến phía tây, tất cả mọi người đều thập phần nghi hoặc, một số người cho là thức ăn khan hiếm, số khác còn lại thì nghĩ rằng có thể là thiên địch gây ra, phán đoán đa dạng, nhưng bọn hắc nhất trí cho rằng không thể thả cho những sinh vật này tiếp tục nữa, một đường đi tới, cũng không biết quái vật này đã giết chóc bao nhiêu bộ lạc, vốn dĩ chúng nó có tốc độ sinh sản rất nhanh, nếu không đem chúng nó toàn bộ giết sạch, thứ này rất nhanh sẽ trải rộng toàn bộ phía tây. Vì thế, Viêm liên kêu vài thú nhân trong bộ lạc lập thành tiểu đội, tiến đến bộ lạc phụ cận liên hệ, kêu gọi bọn họ đồng thời xuất động bắt giết thập túc quái này.

51. Chương 51: Thế Giới Trần Ngập Jq: Tự Thuật Của Một Thân Cây?

Thú nhân lúc đi săn thường hay bị thương, những vết thương nhẹ thì có thể dựa vào tố chất tự thân của thú nhân sẽ nhanh chóng được chữa khỏi, nhưng nếu nghiêm trọng hơn chút, sẽ tìm đến nhà tế ti chuyên tư trông nom dịch thánh thụ để chữa trị, mà giống cái trừ bỏ thể chất quá yếu ớt muốn cải thiện cơ thể bên ngoài, thì trên cơ bản cũng sẽ không tìm tới đây, bởi vì bộ lạc đối với giống cái rất coi trọng, cho nên hạn chế thấp nhất không cho bọn họ tiếp xúc với nguy hiểm. *(k có nguy hiểm -> k bị thương -> k cần tìm đến tế ti)*

Mà lúc này, ở một cái hồ chừng mười thước vuông lại nằm hơn mười giống cái! Nước ao màu xanh nhạt chậm rãi chảy xuôi, dưới nước giống cái ngâm toàn thân của mình chìm trong hồ, không có một chút lộ ra ngoài. Những giống cái đó im lặng mà đứng ở dưới đáy ao, nhắm mắt lại, gương mặt an tường kia giống như đang ngủ, nước hồ bích sắc kia không làm cho bọn họ bị sắc tỉnh, ngược lại khiến cho bọn họ càng thêm an tường, giống như trở về trạng thái sơ sinh.

Trái lại bên cạnh hồ, lại vây quanh không ít thú nhân, mỗi người cau mày, sắc mặt bi thương, lo âu, bất an.....

Thánh thụ Lạp Mi Đạt Ân — trong truyền thuyết, thần cây tồn tại từ thiên địa khai sinh đến nay, kéo dài hơn ngàn vạn dặm, cao vút trong mây, cành lá khổng lồ, mây làm lá, mưa làm hoa, sơn làm cành, địa làm rễ, không ai có thể nhìn thấy toàn cảnh của thánh thụ, cho nên mọi người có thể nhìn đến cũng chỉ là một góc bằng sơn kia, thú nhân đời đời đều sinh hoạt tại dưới gốc cây thánh này, bọn họ tin tưởng chỉ cần ai có thể đi lên tới đỉnh của thánh thụ, thì người đó có thể gặp được Thần của thế giới.

Chất lỏng của thánh thụ Lạp Mi Đạt Ân dưỡng dục thiên thiên vạn vạn thú nhân cùng phi thú nhân, mấy chén nhỏ có thể cải tạo thể chất giống cái, vì giống cái cung cấp năng lượng giúp họ sinh trưởng, cũng có thể làm cho tiểu thú nhân thành công hóa người, ngoài ra còn có một năng lực cơ bản nhất, đó chính là — trị liệu!

Như vậy nó rốt cuộc là như thế nào đây? Thỉnh mọi người nhìn xuống xem đoạn chuyện xưa phía dưới:

Hôm nay, thời tiết nắng ráo ~ cảnh sắc tươi đẹp ~ trăm hoa đua nở ~ ánh mặt trời ấm áp ~ tóm lại chính là thời tiết tốt a ~~ Thế nhưng! Có cần mẹ kiếp đến như vậy không hả! Sao xui xẻo vậy trời! Ta nhất định phải hung hăng ‘ba’ mà bức đi ra a!

Ta đứng ở trên thổ địa kỳ quái nghiêng rằng nghiêng lợi! Nếu ta có miệng nói! Hận a! Ta Lộ Khả Khả bất quá là ở trên đường bị ngã gãy xương chân mà thôi! Vì sao tỉnh lại thì phát hiện mình xuyên qua! Xuyên thì xuyên đi, tốt xấu gì cũng để cho ta xuyên qua địa phương tốt tốt chứ, ta cần rằng, phải biết rằng ta thể nhưng là một hủ nữ a, yêu thích các loại cường công, nhược công, quý súc công, nữ vương công.... Còn có các loại cường thụ, nhược thụ, ngạo kiều thụ.... Tóm lại, công đức vô lượng, vạn thụ vô cương, ngài không cho ta làm công, làm thụ cũng tốt vậy, vì sao là cây! Là cây chó!

Lệ rơi đầy mặt đứng trên mặt đất, ta muốn bước đi cũng bước không được, ngay cả mặt cũng không có! Tay.... Nhánh cây có cái rắm gì a! Hơn nữa ta còn đứng ở một mảnh rừng rậm, người ở hoàn toàn không có! Từ nay về sau tiểu công tiểu thụ phải rời xa ta mà đi rồi sao! Hồn đản!

Ta vốn nghĩ, trên địa cầu chuyện nhân loại chặt cây cối xảy ra nhiều như vậy, tổng có một ngày sẽ chặt trúng ta đi? Đến đây đi, chém ta, ta kiếp sau có thể xuyên qua trên người một tiểu công!

Khả ta đợi một năm rồi lại một năm, vì sao một nửa bóng người cũng không thấy đâu! Còn có! Cái cây này tuổi thọ bao nhiêu vậy trời? Vì sao mấy trăm năm qua đi, ta vẫn sống nhân thể này? Không phải sẽ vĩnh viễn không chết chứ?! A có cần khốn kiếp đến thế không đây! Tâm ta vắng lặng tịch mịch quá đi!

Rốt cuộc ở ta tiếp tục nội lưu n năm sau, dưới tàng cây của ta rốt cuộc tới một cái ‘sinh vật’. Lúc này ta đã muốn kéo dài trăm dặm, là khóa ‘đại thu che trời’ a! Sau khi ở trong lòng ỏi mưa n đại thần xuyên khốn kiếp, ta bắt đầu đánh giá ‘tiểu gia hỏa’ đến bên người: vòi, sừng hươu, mắt sư, lưng hổ, eo gấu, vẩy rắn, vó ngựa, trừ bỏ cái đuôi không giống đuôi trâu, mà là xõa tung giống đuôi hồ ly, quả thực chính là một con kỳ lân!

Lộ Khả Khả (o)! Người đừng đại vận! Người nhìn thấy thần thú! Nhanh nhanh khiến cho thần thú cứu cứu người đi!

Ở trong lòng đem từ cầu cứu mãnh liệt mà cân nhắc một lần, sửa sang xong từ ngữ, biến thành từ tới động lòng người “Help me!”

Khả..... Ta phải như thế nào cầu cứu? Cố gắng! Cố gắng! Cố gắng nữa! Ni mã! Cố gắng cái rắm a! Ta một thân cây lại không có miệng! Còn cầu cứu cái rắm!

Trơ mắt nhìn con kỳ lân kia đi xa, Lộ Khả Khả bị thương mà tiếp tục nội ngư.... Hồn đản! Đừng để cho ta thấy người lần nữa! Loại cảm giác cầu cứu không được rất ghen khuất có biết hay không hả!

Nén xuống cơn tức mà lại qua không biết bao nhiêu năm, hôm nay Lộ Khả Khả đang buồn ngủ thì lại đột nhiên cảm giác được một phân chi của mình bị công kích!

Giật mình một cái đem cơn buồn ngủ đánh bay, ta đem ý thức chuyển hoá đến phân chi bị công kích kia! Ni mã! Rốt cuộc nhìn thấy hồn đản người a!

Chỉ thấy một cái ‘tiểu nhân’, khụ, được rồi, người này xác thực so với những nam sinh mình gặp trước khi

xuyên qua quả thực cao tráng không ít! Nhưng hiện tại..... Ta vẫn là không nhìn đi, ()~ .

Làm người ta ngạc nhiên là người này nhưng lại bị thương rất nặng, toàn thân cao thấp đều là máu, ngực còn có một vết thương thật dài, máu còn róc rách chảy ra ngoài! Nhìn miệng vết thương, tựa hồ là bị một loài thú khổng lồ nào đó làm. Tầm mắt dời xuống tiếp, đi vào địa phương làm người ta hài hòa — ai nha! Đây rất to lớn hùng dũng nha! Đây tuyệt đối là một cái tiểu công! (*Mộng: cô hèm có dây thần kinh xấu hổ mà *đỏ mặt ing~**)

Ta rất lờ kích động nhoe, thiết lờ vui sướng a, ta rốt cuộc nhìn thấy người rồi! Còn là một công nữa a! ()~

Khả ta vui không được bao lâu, cái ‘đầu sỏ’ làm cho nhân loại bị thương kia xuất hiện, giống như một con dao sắc nhọn, hàm răng lóe ra hàn quang, trong đôi mắt to như đèn lồng tất cả đều là thị huyết, từng bước mà tới gần cái nhân loại hôn mê kia.....

Ta nổi giận! Hồn đản a! Không cho phép người tiến tới gần nữa có nghe không! Ta thật vất vả chờ được một nhân loại xuất hiện! Làm sao người có thể gây tổn thương hại hần! Không có hần, ta đi tìm ai đồn cây a! ()~

Quái thú đáng sợ nghĩ rằng bữa tiệc lớn đã tới tay thì lại đột nhiên phát hiện mình bị một cổ cự lực ném lên trời, trong đôi mắt to lớn tất cả đều là nghi hoặc: tại sao nó cách mặt đất càng ngày càng xa? Như thế nào bên cạnh nó lại lạnh lạnh rờn rợn? Nó đang bay sao? Ta bay ~ ta bay ~ ta bay bay bay ~ ai? Tại sao lại rơi xuống dưới rồi? (*M: em thú này kute ghê > <*)

Sau khi tẩu bay quái thú, ta vui vẻ ~ Hắc! Ta cứ nhiên có thể động! Ta dùng kỹ năng đem con phá hoại kia vứt đi!

Thật tốt quá, ta thể nhưng có thể trượt* đến chung quanh a ~~ ta chuyển... ()! Hổ cha mà! Ta cái đầu lớn như vậy có thể dời đi đâu a!! Rễ của ta đâm quá sâu có biết không! Bất động không di chuyển được a**!

**Trượt: ở đây nói cô ấy có thể di chuyển ý thức của mình phân đến khắp toàn thân của thân cây*

***Ở trên ẻm chỉ có thể điều khiển động đây nhánh cây đem con quái kia đánh đi, nhưng lúc sau ẻm muốn di chuyển cả thân cây, nhưng rễ cắm sâu, thân cây lại lớn, nên k thể di chuyển được a.*

“Khụ, khụ,...” Người dưới tỉnh lại? Ta cúi đầu xuống, hảo nha, người này không phải tự tỉnh, mà là bị cuồng phong của ta quét tới bay trong gió, sau đó bị quăng ngã một chút, chỉ rên rỉ mà thôi.

Này phải cứu như thế nào đây? Dùng một cành cây chà xát chà xát dưới cằm mình(khụ, đây là tưởng tượng ra a ——), thuốc cầm máu? Ta không có, băng vải? Ta cũng không có, nhưng ta có lá cây, có tính không? Trước băng lại? Băng như thế nào? Chưa học qua a.

Nhìn nhìn người nào đó học máu đến càng khó chịu, ta quyết định vẫn là trước dùng lá cây bọc lại nói sau, đem nhánh vừa mới quăng quái thú khi nãy đưa tới, thân thể nhân loại nhỏ bé kia so với chính mình không đáng kể, đem tron cái nhánh cây đắp lên, khép lại, đem nhân loại thành miếng thịt kẹp lại, chỉ lộ ra cái đầu ở bên ngoài để hô hấp. Ân, rất tốt.

Đáng thương mỗi thú nhân chẳng những bản thân bị trọng thương, còn bị mỗi cây trói đến khó thở, ở cực lực đè xuống, xương cốt toàn thân rã rạc vang lên, thương thể liên tục tăng thêm, xương sườn không biết bị gãy mấy cái....

Ai? Nhân loại này như thế nào đó bưng cả mặt, bộ dạng không thể hô hấp? Đây hẳn không phải là thẹn thùng đấy chứ? Tiếp tục xoa xoa cằm, nghĩ nghĩ, ta rốt cuộc bưng tỉnh đại ngộ, nha..... Nguyên lai là quần quá chật a!

Biến thành đại thụ thì điểm này thật sự không tốt, hoàn toàn không thể khống chế được lực đạo! Hơn nữa ai bảo ta lần đầu tiên phát hiện mình động được a! Oa ha ha ha ha....

Vì thế, một gốc cây đại thụ giấy dựa thất lưng chi (cành)? Cười đến run rẩy cả người... |||

Cái nhân loại này mạng thực sự dai nha ~ Lộ Khả Khả không ngừng cảm thán, mấy ngày nay nàng quan sát tên nhân loại kia, ba ngày trước, tên nhân loại kia một bộ dạng sắp chết đến nơi, ngay cả chính cô cũng không ôm cái hi vọng gì, kết quả trải qua ba ngày, vết thương trên thân người này thế nhưng bắt đầu khép lại, kết vảy rồi liền sẹo.

Chẳng lẽ có cái bí quyết gì? Dem thú nhân vẫn còn đang mê mang chuyển người lại, nhưng vẫn chỉ nhìn thấy nhánh cây của chính mình, dừng một chút, đem nhánh cây của mình dời đi một chút, lại phát hiện trên thân người kia che kín chất lỏng màu xanh biếc!

?Ân?? Đây là cái gì? Chất lỏng màu xanh biếc kia thẩm thấu vào trong cơ thể trần trụi của nhân loại kia, từng tí từng tí mà xuyên qua miệng vết thương chui vào, chỗ vết thương đụng tới chất lỏng giống như có ảo thuật, hai bên da thịt nhanh chóng khép lại với nhau, sau một trận co rút, chỗ kia thế nhưng hoàn toàn tốt lắm! Ngay cả sẹo cũng chẳng lưu lại, nhưng nếu là miệng vết thương quá lớn như vừa rồi thì chỉ lưu lại một ít sẹo!

A li li!? Đây là thần mã!? Dọc theo chất lỏng màu xanh biếc dời xuống! Mao! Cư nhiên là ‘máu’ của chính mình a! Hỗn đản!

Thì ra lần trước lúc quăng quái thú kia lại chẳng may đem cành nhỏ của mình bẻ gãy, lúc ấy rất cao hứng không chú ý, hiện tại vừa thấy, chắc chắn, thiết không biết chất lỏng của mình thế nhưng còn có thể trị thương, hơn nữa — vì mao, nhánh cây của mình vừa đứt thì ‘đổ máu’ a, những nhánh cây của mấy cây khác căn bản không có vấn đề gì cả! Lật bàn! ()~

Nhưng nếu có thể cứu người, vậy thì trước không thèm để ý. Nhân loại a ~ nhanh nhanh tỉnh lại đi ~ tỉnh lại chặt cây nga ~ vù vù.

Nhưng đáng tiếc là thú nhân xui xẻo này sau khi tỉnh lại đối với việc mình vẫn còn sống vô cùng ngạc nhiên, trông thấy trên người mình quần quít lá cây cùng chất lỏng thì lại cao hứng hoa chân múa tay vui sướng, tuy rằng không rõ bộ phận quan trọng nào đó của mình vì có gì bị bọc so với những nơi khác dày gấp 3 lần, nhưng cái này hoàn toàn không ngăn được hắn đem đại thụ trở thành thần vật mà cúng bái quý lại, hoàn toàn không để ý tưởng chân tâm của Lộ Khả Khả, cao hứng phấn chấn mà rời đi.

Ngay lúc Lộ Khả Khả ai oán cắn khăn tay, mõ thú nhân biến thành thú thân (hình thú) khoái trá mà bay mất, hắn muốn chạy về bộ lạc, nói cho đồng bạn biết nơi này có một gốc thần cây có thể chữa trị vết thương! Đây nhất định là Thú Thần ban ân!

Mao! Đây là con tôm?! Cái nhân loại được chữa trị kia cư nhiên biến thành lão hổ! Còn có thể bay! Chẳng lẽ ta không phải xuyên qua đến rừng rậm của một địa cầu nào đó, mà là tiến vào thế giới yêu quái?! Ngao — không phải đâu!!

Ngay tại Lộ Khả Khả không ngừng rối rắm, thú nhân ngày nào đó rất nhanh dẫn theo một đám người tiến tới, bọn họ cúng bái thần cây, dưới tàng cây thành lập một tân bộ lạc bắt đầu sinh sống.

Lúc sau vì đối với thần cây tỏ vẻ tôn kính, vì nó đặt tên: Lạp Mĩ Đạp Ân, ý dụ: Đại Địa Chi Mẫu. Trong bộ lạc cử hành nghi thức, để cho thần cây tuyển ra một vị tế ti chuyên môn phụ trách trông nom thần dịch.

Nhưng Lộ Khả Khả lại không thể nào thích, vì vậy quái nhân số 1 (danh hiệu mới đặt), mang theo quái nhân số 2, số 3, số 4... Nhưng vì sao bọn họ đều phải quấn ở trên eo một tấm da chứ hả?! Nhìn không tới thứ tốt được a!!!

Lộ Khả Khả không ngừng mà bắn phá (*ý thức*) về bộ lạc thú nhân phía dưới, không ngừng mà tìm kiếm JQ, trải qua n năm ở chung, nàng sớm đã học biết được ngôn ngữ của các bộ lạc. Nàng đã hoàn toàn không trông cậy vào đám thú nhân sẽ chặt cây nàng, hiện tại làm cho nàng tối hưng phấn chính là mỗi ngày có thể nhìn thấy cơ tình, cặp đôi ở mọi nơi, đó cũng là lạc thú duy nhất của nàng, không nghĩ đến nơi này cư nhiên là thế giới Thú Nhân, hơn nữa không có nữ nhân, chỉ có giống cái — nam! Đây là tiểu thụ a, về phần tiểu công — kia tuyệt đối đều là cường công! Ôn nhu công! Sùng nịch vô bờ bến có biết hay không!

Cơ hồ mỗi một phân chi của nàng đều có một bộ lạc dựa vào mà sinh sống, cho nên nàng hầu như đều nhìn qua cơ tình của từng cái thú nhân, cường công x nhược thụ, cường công x phúc hắc thụ, quý súc công x nữ vương thụ.... Phốc ~ mỗi ngày có thể nhìn đến chảy máu mũi bay bay a! (*Mộng: cô có mũi hả = =*)

Nhưng làm cho nàng để ý nhất cũng là bộ lạc hổ thú sống dưới thân mình! A, a lúc trước thời điểm tuyển tế ti, nàng cố ý đều chọn các loại mỹ nhân thụ, sau lại phát hiện đó là một phúc hắc thụ, nhưng cũng không sao, vốn tưởng rằng có thể xứng được một phúc hắc công hoặc cường công, nói ví dụ như Tử một nữ vương công này, chắc chắn, hai cái đều là nhất đẳng đại mỹ nhân a, nhìn thiệt đẹp mắt. Vấn đề là hai người này rõ ràng cũng là từ nhỏ cùng nhau lớn lên a, lại mỗi ngày gặp mặt thiếu đều ngao ngán đến ối mưa, nói chuyện đều là những câu trong bông vải giấu kim, giết người không thấy máu, chắc chắn, càng đặc sắc chính là cư nhiên mỗi lần đều là Lan mỹ nhân thắng! Bất quá hoan hỉ oan gia cũng không tới a, kết quả người ta cư nhiên tìm Tật Ân chất phác công này! Còn là một loại ngu ngốc công! Cẩn rằng, phúc hắc mỹ nhân Lan, rất không phúc hậu a!

Mà làm cho người ngạc nhiên là —— Tử! Người có lầm hay không chứ! Người là nữ vương công đi?! Đúng không? Khí thế người mỗi lần tấu người đâu rồi? Nụ cười nữ vương nén giận kia của người đâu? Vì sao những thú nhân trong bộ lạc hướng người cầu ái, cuối cùng đều là nửa sống nửa chết, mà tên kia, tên tiểu tử Lang tộc kia cứ nhiên khiến người dậm chân ăn giấm! Cuối cùng đem bản thân đều hiến dâng cho người ta rồi! Còn bộ dáng chết cũng không thừa nhận, người là ngạo kiều phải hay không!

Mồ trong nội tâm một bên “Chặc chặc” nuốt lấy nước miếng, tản chút phấn hoa (phần này của ta có tác dụng thôi tình nga ~), vừa thưởng thức quan sát ‘hiện trường trực tiếp’ trước mặt —— ân được rồi, tay duỗi xuống chút nữa, Bồ Luân cố lên, đem da thú phía dưới kéo xuống, kéo, kéo, oa, vật nhỏ của Tử thiết đáng iu, bộ lông cứ nhiên cũng là màu tím da ~ tuyệt vời ~ oa oa, chân tái nâng lên một chút, cao thêm chút nữa, mau nhìn đến tiểu OO nga ~ ti —— ai nha, máu mũi càng chảy càng nhiều, ta không được rồi, rất tuyệt, quả nhiên đem nhánh cây trát ở trong bộ lạc tạo thành một cây nhỏ quả nhiên là chính xác, này không một đôi ở trong bụi cây đánh dã chiến, ta cho người chỗ dựa lưng áp tiểu thụ XXOO, đủ huynh đệ đi? Ủ, lại lật người làm nữa, đúng đúng, dùng sức, lại dùng sức chút, tốt nhất là dùng hình thú làm luôn vài lần.... Phốc ——

Tế ti Lan đứng ở dưới gốc cây thánh, không rõ mà nhìn chất lỏng màu xanh biếc không ngừng từ phía trên nhỏ xuống, nhũ mỳ, vì cái gì thánh thụ thường thường nhiều chất lỏng từ trên xuống? Chẳng lẽ thực có thần sống trên đó? Nhưng tại sao những đồ vật khác không rơi xuống, mà dịch cây lại rơi xuống? Xoa xoa cái trán, trở về phòng nghỉ ngơi thôi, gần nhất Tập Ân luôn không biết tiết chế, làm cho xương sống thất lưng của hắn luôn đau nhức....

Rất, rất là đáng sợ ~ ngao —— Tri chu a, là tri chu a! Hồn dẫn! Thuốc diệt trùng đâu!

Thứ này không ngừng từ bên ngoài tiến vào, tiểu tâm can của ta a, thiếu chút nữa bị hù mất rồi, chẳng lẽ người không biết nữ sinh sợ nhất là thứ đồ chơi tri chu này sao! Cho dù hiện tại biến thành đại thụ, nhưng tâm hồn ta vẫn là một nữ nhi yếu ớt a hồn dẫn! Ta người đại thần cho ta xuyên qua không thể tự chăm sóc mình! *(ý là làm 1 cái cây k có khả năng phản kháng hay chạy được)*

Bất quá, may mắn các thú nhân thực cấp lực, đem bọn chúng thủ tiêu, nhưng chuyện ta đoán cũng tới rồi, một đại đội a, một đại đội giống cái cùng một phần tiểu thú nhân toàn bộ nằm ở dưới thân ta, đừng hiểu lầm, đơn giản là ta mỗi ngày chảy máu mũi tích lũy rất nhiều, cho nên phía dưới hình thành một cái ao máu mũi, khụ.... Là hồ nước thiên nhiên!

Máu của ta là đồ tốt a, có thể trị thương thể cho giống cái, giúp họ giữ lại tính mạng mình, nhưng nhân số quá nhiều, trong cái ao của ta đầy người, nhưng còn có mấy chục người không thể đi vào, bởi vậy ta lại bị lấy máu (_) .

Nhưng hoàn hảo, các giống cái đều được cứu chữa, bao gồm cái đồng hương của ta a, đồng hương ~

Đừng tưởng ta không biết, thời điểm hắn xuất hiện ta liền biết, ngày ấy đột nhiên bầu trời nổ ra một tiếng vang thật lớn, Lâm Thông Bảo liền lông lánh xuất hiện! Khụ! Được rồi, ta buồn nôn, khả ta không phải rất cao hứng sao?

Nói đến lúc ấy a, thiên không nơi nào cũng từng trận run động, ta nhắc đâu? Liền nhìn thấy trên bầu trời

xuất hiện một cái lỗ nhỏ, một nhân loại từ bên trong rớt ra, ta bình tĩnh quan sát, hắc! Một thân tây phục, ngực đeo hoa nhỏ, trên tay cầm lấy một tờ giấy đỏ khai trương. Ta lúc ấy liền kích động, bởi vì trên tờ giấy kia viết: “Made in china”! A không phải, là chữ trung hoa: Khách sạn XX mới khai trương!

Văn tự này quá quen thuộc! N vạn năm không dám quên! Ta thật muốn rơi lệ, rốt cuộc đến một cái đồng hương a! Nhưng mà hắc rơi như thế sẽ ngã chết đó, cho nên ta tâm địa thiện lương dùng lá cây tiếp được, còn ở bên cạnh hắc hợp lại thành một cái hang nhỏ chuẩn bị cho hắc ở sau khi tỉnh lại!

Khả người này cư nhiên hoàn toàn không linh tinh a! Chẳng những không nhìn tiểu hang ổ ta thiết kế — một bó lớn lá cây biến thành bao đồ ăn tạo thành hang, nghiêng ngả lão đảo mà hướng tới cái động nhỏ của một cái cây.... Ta là người văn minh lòng dạ rộng lượng, ta không so đo với người T_T

Sau lại còn phát hiện nhóc con, vậy mà có năng lực không gian? Mao a, ta (), ta vận con rệp, lại biến thành cây, vì có gì vị lão huynh này lại có đãi ngộ như vậy, còn có tùy thân mang theo nữa chứ! Quả nhiên là đại thần xuyên việt là đang đùa ta mà!?

Căn cứ chất lượng nhân tài? Đạo lý không thể buông tha, ta quyết định đem hắc đào tạo thành một tiểu thụ chất lượng tốt! Hơn nữa còn là NP thụ! (ta đây tuyệt đối không phải ghen tị!) Công thứ nhất cứ quyết định là Viêm tiểu tử này đi, bởi vì nhi tử nhà hắc đã chạy ra ngoài (*Tiểu Lạc chạy ra ngoài tìm Viêm bị lạc trong rừng ở chương 3,4 gì ấy*), đó là một cơ hội tốt a! Vì thế ta dẫn a, vạch a, dẫn a, vạch a mà trước đem nhi tử nhà Viêm đến gặp hắc đầu tiên, tiếp theo liền lừa a, dụ a, lừa a, dụ a mà tăng mùi nhi tử nhà Viêm lên để cho Viêm ngửi được tìm tới, quả nhiên dựa theo đó mà chạy xuyên qua rừng rậm, hai người rốt cuộc đối mặt gặp nhau, hơn nữa lần gặp đầu tiên còn khẩn cấp mà hôn nhau nữa! Ha ha ha..... Ta quả nhiên có tài ~

Mà tiểu công thứ hai vốn ta quyết định là Hàn người này, đáng tiếc người này tử căn não, tên lạnh lùng băng lãnh này cư nhiên nhận định cái Khải Đạt nhị thiếu kia, được rồi, vậy thì đổi thành Tử đi, nhưng mà Tử người này ngây ngô không mắc mưu, người ta Lâm Thông Bảo nhìn đến thất thần thể kia, hoàn toàn là có cơ hội a! Khả cổ tình Tử hoàn toàn không để ý tới, ta liền đem ngoại nhân tiến vào, làm cho hai người bọn họ cùng một chỗ, khả tên kia ngay từ đầu hoàn toàn không có cảm giác với Lâm Thông Bảo, ta liền buồn bực, Lâm Thông Bảo người không thể có mị lực chút sao?

Kết quả chờ Viêm cùng Lâm Thông Bảo hai người tình nồng mật ý, ngay cả những tên trong bộ lạc theo đuổi Lâm Thông Bảo toàn bộ cũng đều đánh không lại Viêm, còn Tử người này cũng không tham gia, còn bị ngoại tộc lừa đi.

Ta cũng không tin, kế hoạch vạch ra cứ thế mà bị phá vỡ! Chắc chắn, tên dã thú này ở trong sơn động đã nghĩ động dục muốn cướp đi lần đầu tiên của Lâm Thông Bảo? Hừ, nghĩ cũng đừng nghĩ, vươn nhánh cây vào trong sào huyết của lỗ ca côn trùng dùng sức quấy rối, lại tỏa ra chút phấn thôi tình ~ hừ ~ xem ai có thể ở trong tiếng thét chói tai của lỗ ca côn trùng mà tiếp tục động dục a! Hắc hắc ~ (*đến bây giờ ta mới biết nguyên lai là cô khiến ta ăn xôi hột lần đó *bóp cổ**)

Quả nhiên, trong bóng đêm, mõ thú nhân kia xanh mét mặt mày quả thực là một phong cảnh xinh đẹp a~ hơn nữa vành mắt đen kia.... Phốc ~ ta quá thành công ~ meo meo — mõ cây cười run rẩy hết cả người (cây chứ?) ~~~

Sau Áo Đức Mạn người này đến đây, ta chỉ biết đây tuyệt đối là nhân tuyển tốt a, tuy rằng tên này có điểm nhầm chán, nhưng thân phận — đệ đệ Viêm, so với người khác càng có thể ‘gần quan được ban lộc’ a, sức mạnh — tuyệt đối không thua Viêm a; khuôn mặt — đây tuyệt đối là cường công a! Cường công! Mị lực — hai người vừa thấy mặt, một cái tò mò, một người mắt lấp lánh, nhân tuyển tốt a nhân tuyển tốt!

Ta tung phấn hoa — bị gió thổi qua, chỗ đứng dưới gió biến thành Viêm T_T, kết quả lăn giường biến thành hấn! Ta dùng thực vật dụ dỗ Lâm Thông Bảo đến nhà Áo Đức Mạn, kết quả nửa đường bị Viêm một cước giẫm lên diệp tử giấu dưới nhánh cây! Kiền kiền thúy thúy mà chặt đứt.... Nội ngư gào khóc trở về chỗ mình, nhìn hai người hồn nhiên bắt giặc mà tương thân tương ái trở về nhà T_T. Giận! Ta dứt khoát, chờ Viêm ở trên đường về nhà chuẩn bị một ám côn, đem cành chui vào trên đường Viêm đi qua, kết quả thân hình thú nhân chợt lóe, ta hung hăng rơi vào khoảng không, trái lại còn quất trúng cây khô của mình, cái kia đau nha..... Nhìn thú nhân mặc danh kỳ diệu mà sờ sờ đầu mình đi xa, ta.... Ta không khóc.... Ta tuyệt đối không khóc... .. Ngao ô —

Được rồi, ta thừa nhận ta thất bại, cắn khăn tay ing~

Nhưng nhìn đến Lâm Thông Bảo bị thương, thú nhân kia như đứt từng đoạn ruột, mắt xích dục huyết, biểu tình hận không thể để mình chịu thay, thực sự làm cho ta cảm động quá đi, yên lặng đem tâm huyết bản mạng của mình nhỏ vài giọt lên thân thể Lâm Thông Bảo, tâm (tim) huyết của bản mạng mình là thứ càng thêm quý giá, một giọt tâm huyết có thể sánh bằng ngàn vạn lần chén lục huyết bình thường a.

Một giọt tâm huyết, thân mình nhất thời héo xuống, hữu khí vô lực nhìn thoáng qua Lâm Thông Bảo hô hấp đã được bình ổn, lòng Khả Khả cũng được an tâm.

Ta quyết định trước ngủ một giấc thật say, hừ, tiểu tử kia đừng tưởng rằng ta hiện tại bỏ qua cho người, chờ ta ngủ hai ngày, ta chẳng những còn tiếp tục tìm tiểu công cho người, ta còn muốn, ta còn muốn nhìn bảo bảo của người nữa nha!

Giang hà bất tấy cổ kim hận, thiên địa sao biết được trung nghĩa tâm!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: cảm ơn mọi người đã hiểu cho chương trước, cũng cảm ơn mọi người đưa ra ý kiến ~ chương này ta suy nghĩ kỹ rất lâu mới buồn viết ra, ha ha ha.

Bởi vì ta viết không được cái tình tiết gì ám áp cảm động lòng người, cho nên liền sửa thử theo góc độ viết tràn đầy JQ này ~

Cách kết thúc càng ngày càng gần, nhưng ta một chương cũng chưa viết ra được, nhưng ta đối với phiên ngoại có chút ý tưởng a, ha ha ha.

52. Chương 52: Dưa Chuột —— Quả Nhiên Thật Là Thần Khí! (tựa Đề Thiệt ...)

Ánh mặt trời ảm áp ~ hoa nhĩ thực yên ắng xinh đẹp ~ điều nhi xướng ca thiệt hay ~ cỏ xanh trông thực tươi tốt ~ mùa xuân thực sự là thời điểm tốt a ~ (*mùa xuân là mùa động dục chẳng hí hí*)

Mao a! Thời tiết tốt như vậy, hần cư nhiên chỉ có thể ở nhà! Dựng phu dựng phu! Thật sự là không hay ho mà...

Phải nói từ sau sự kiện tri chu tập kích kia, tuy rằng hần cùng tiểu bảo bối trong bụng vô sự, nhưng Viêm cùng mấy người khác đều không chịu rời đi hần nửa bước, tuy rằng hần cũng biết lần đó bị thương làm cho thú nhân đến nay trong lòng vẫn còn bóng ma, nếu không phải được thánh thụ Đạt Mĩ Lạp Ân cấp lực, hần thật sự đã treo (chết). Nhưng hần vẫn là nhịn không được mà thở dài buồn bực, ai, hần muốn ra ngoài dạo chơi a, ở nhà hoài thiệt buồn chán....

Ngoài cửa sổ cây xanh lay a lay, trong phòng xích đu động a động.... Lâm Thông Bảo hảo buồn bực mà giương ánh mắt đại ra, mấy móc há mồm ra, mấy móc nuốt xuống thuốc bổ được uy vào miệng —— chất bổ dưỡng xuất phẩm của Cao, chất lượng cam đoan, thích hợp cho già lẫn trẻ!

Thời hiện đại phụ nữ có thai có thể làm cái gì? Hơn —— tản bộ! Đọc sách! Xuất môn mua thức ăn! Giặt quần áo nấu cơm! Quét tước vệ sinh! Đi dạo phố nói chuyện phiếm! Còn có nâng cái bụng bầu chín tháng bước nhanh đi làm!

Khả thế giới Thú Nhân dựng phu có thể làm gì? Khổ bức —— tản bộ? Thỉnh duy trì tốc độ sên bò! Đọc sách? Sách đâu? Ngay cả văn tự một cọng lông cũng không có! Xuất môn mua thức ăn? Người dám ra cửa thử xem! Nghênh đón người tuyệt đối chính là thú nhân muốn khóc đến kêu cha gọi mẹ! Ăn cái gì? Ác.... Hần hiện tại chỉ cần thấy đồ bổ đã muốn nôn! Giặt quần áo nấu cơm! Quét tước vệ sinh lại càng không cần phải nói tới, này cũng không phải phận sự của người! Đi dạo phố nói chuyện phiếm? Có thể, thỉnh ở nhà tán gẫu! Thú nhân phục vụ toàn bộ cho người, tuyệt đối vượt qua giá trị, trao đổi trên giường tuyệt đối càng không thể thiếu!

Lâm Thông Bảo nội ngữ, vì sao trong thế giới thú nhân lại có khuếch trương tiền sản* chứ? Cái gì kêu là làm nhiều thì có lợi cho sinh sản? Thở huyết! Không phải nói là tiền sản phải tiết chế mới đúng chứ?! Làm! Làm! Làm! Sớm hay muộn thì cũng bị tên khốn kia làm đến chết! Vừa nghĩ tới người nào đó mang danh là khuếch trương, mỗi lúc trời tối đều gây sức ép cho mình đến chết đi sống lại, nói cái gì “Bảo Bảo mang thai thật đẹp.” Lâm Thông Bảo còn có cảm giác muốn đi tìm chết cho rồi.

**giai đoạn trước khi sinh*

Hôm nay Tiểu Lạc lại không biết đi đâu, đứa nhỏ này tại sao lại thích ra ngoài rong chơi như vậy? Bất quá may mắn lần trước lúc tri chu đột kích, thằng nhóc kia không ở nhà, cũng may mắn nó được trước tiên đưa đến mảnh đất an toàn, nếu không sau này mình chỉ sợ sẽ đau khổ không thôi.

Xoa bóp cái lưng đau nhức, nhìn qua cái bụng đã nhô lên được 5 tháng, Lâm Thông Bảo phát ra tiếng thở dài 101, hoàn toàn cảm nhận được thống khổ của người làm mẹ, đầu nặng chân nhẹ, ừ tai hoa mắt là hình

dung rõ ràng nhất hiện giờ của hắn.... Nhất là còn bị giam trong phòng, hắn cơ hồ sắp mốc meo!

“Thực buồn sao?” Viêm cẩn thận ôm người vào ngực, nhẹ vỗ về mái tóc đen mềm mại như tơ kia.

“Ừm.” Lâm Thông Bảo hữu khí vô lực mà trả lời, miễn cưỡng tựa vào lòng ngực thú nhân.

“...” Thú nhân tự hỏi, nên làm như thế nào để cho người trong lòng vui vẻ lên chút.

“Nếu không, ta mang người đi dạo một chút?” Thú nhân đề nghị.

Lâm Thông Bảo buồn bực mà nhìn hắn một cái, “Bước đi cái kiểu óc sên đầy hả? Hay vẫn là ở trong sân dạo?” Đây lời nói ra đầy oán niệm.

“...” Khóe miệng giật giật, trong mắt thú nhân bật kín một tầng ý cười, quả nhiên là nhàm chán đến phá hủy hắn a.

“Ta mang người đi đến cánh rừng ở hậu sơn nhìn xem đi, nơi đó cảnh sắc rất đẹp.”

“Phía sau núi?” Lâm Thông Bảo kinh nghi bất định mà nhìn thú nhân, từ sau sự kiện tri chu, thú nhân liên tăng mạnh công tác phòng bị trong bộ lạc, cũng hạ lệnh cho giống cái nếu không có 2 thú nhân bên cạnh bảo vệ thì tuyệt đối không thể ra khỏi bộ lạc. Hiện tại lại có thể mang mình đến hậu sơn?

“Đừng lo lắng, phía sau núi cũng là một phần của bộ lạc, có rất nhiều thú nhân canh gác.” Viêm biết nghi hoặc của tiểu tử kia, tiếp tục giải thích nói: “Từ sau khi người tới bộ lạc, mọi người đều biết có chút thực vật có thể gieo trồng, cho nên mọi người liền quyết định ở hậu sơn mở một khu đất, chuyên dùng để gieo trồng, sau khi mùa đông đi qua, tất cả mọi người lục tục thu hoạch quả chín rồi tiếp gieo xuống hạt giống mới, hơn nữa phía sau núi bởi vì trước kia vẫn không có dã thú xâm nhập, săn mồi, cho nên nơi đó dã quả rất là phong phú. Chúng ta có thể đi nhìn xem, có lẽ còn có thể giúp người tìm được một ít thực vật mới, ha ha.” Viêm ha ha trêu ghẹo, nhưng trong lời nói thật sự nghiêm túc.

Lâm Thông Bảo ánh mắt ‘cô lỗ’ vừa chuyển, cảm thấy chủ ý này thực không tồi, hắn vẫn cảm thấy trong bộ lạc nhất định phải tìm được địa phương thích hợp khai hoang thổ địa để gieo trồng lúa mạch hay lúa nước, hiện tại tốt rồi, nếu phía sau núi thực thích hợp như lời nói, vậy sau này không cần phải đi chung quanh tìm kiếm nữa.

—oo—

Lâm Thông Bảo ngồi ở trên lưng hổ của Viêm, bay về phía hậu sơn, bởi vì Viêm ‘tốc độ chậm’, hắn đã quen rồi nên quay ra nhìn thú nhân trên một đường này, quả nhiên so với trước kia nhiều hơn rất nhiều a.

Bởi vì mùa xuân tiến đến, nguyên bản trải qua mùa đông rét lạnh xâm nhập, trên cây khô trụi lủi đang nhô ra chút màu lục, cây cỏ mới cũng từ từ mọc lên, Lâm Thông Bảo thoải mái mà nheo lại mắt — này thực sự là một bầu không khí tuyệt đối trong lành không ô nhiễm a!

Tới đỉnh núi, Lâm Thông Bảo từ trên thân Viêm đi xuống, tựa vào lồng ngực của Viêm đã nhanh chóng hóa lại thành nhân thân, kinh ngạc mà nhìn cảnh đẹp phía dưới — từ trên nhìn xuống, toàn bộ bốn phía ngọn núi được bao bọc bởi một màu xanh, mà trung tâm là một rừng cây thấp, điều làm cho Lâm Thông Bảo cảm thán chính là mảnh rừng này phân bố phi thường có quy luật, nó phân bố dọc theo sườn núi, giống như là bậc thang vì thú nhân bắt lên trời vậy, hắc, đây chẳng phải là ruộng bậc thang sao!

Lâm Thông Bảo tò mò, hỏi: “Viêm, mảnh thổ địa trung gian kia làm sao mà được thế? Là chủ ý của ai?”

Viêm cúi đầu nhìn chỗ ngón tay Lâm Thông Bảo chỉ, cười nói: “Mảnh đất này thời điểm chúng ta phát hiện cũng đã là như thế này, làm sao? Rất đặc biệt sao?”

“Nguyên lai đã như vậy?” Lâm Thông Bảo kinh ngạc, thiên nhiên thật thần kỳ. Đối với nghi vấn của thú nhân, hắn trả lời: “Không có gì, chỉ là kiểu như vậy ở chỗ ta được gọi là ‘Ruộng bậc thang’, người xem, có phải giống như là bậc thang không? Loại ruộng bậc thang này, phi thường có ích cho sự sinh trưởng cùng tích lũy chất dinh dưỡng cho cây.... Thôi, thứ này ta cũng không hiểu cho lắm, dù sao có thể gieo trồng thực vật là được rồi.”

Viêm sùng nịnh mà sờ sờ đầu nhỏ Lâm Thông Bảo, không tiếng động mà ủng hộ.

Hai người ở hậu sơn mò mẫm quay trở ra, đương nhiên là Viêm ôm Lâm Thông Bảo đi, đừng nói sơn đạo đi không dễ, chính là hắn nâng cao cái bụng bầu cũng làm cho Viêm lo lắng, mặc dù nói giống cái sau khi mang thai bụng sẽ nổi lên, nhưng cái bụng sau 1 tháng 3 ngày của Lâm Thông Bảo liền thay đổi, càng ngày càng lớn, làm cho Cao ba người vốn hi vọng chính là tiểu giống cái đáng yêu có chút tiếc nuối, này chỉ sợ chính là một cái tiểu thú nhân mập mạp đây!

“Ồi!” Lâm Thông Bảo phát ra một tiếng thét kinh hãi.

“Làm sao vậy? Làm sao vậy?” Thú nhân lo lắng dừng bước lại, thật cẩn thận kiểm tra cho người trong lòng, sợ mình làm đau hắn.

“Không có việc gì...” Lâm Thông Bảo khoe miệng giật giật, hắn có chút thẹn thùng mà nói: “Ngô, hình như là tiểu tử trong bụng đá ta.”

“Hơ!” — Viêm mở to hai mắt, đây là lần đầu tiên Lâm Thông Bảo nói vật nhỏ trong bụng mình có phản ứng! Hắn ngây ngốc mà đứng như chết trân không biết nên phản ứng như thế nào, sau một lúc lâu mới khinh thủ khinh cước mà buông Lâm Thông Bảo ra, hạ thân mình xuống, dán lỗ tai đến trên bụng Lâm Thông Bảo.

“Phốc!” Lâm Thông Bảo phụt cười, quả nhiên là cái ba ba ngốc mà!

“Đừng cười, để cho ta nghe một chút.” Viêm vẽ mặt thành thật, đây là kết tinh của mình và người yêu, vừa nghĩ tới tiểu tử kia rất nhanh là có thể sinh ra cùng hần gặp mặt, trong lòng hần thực sự kích động không thôi, đứa nhỏ này nhất định phải hảo hảo dạy dỗ!

“Qttd ——” Lâm Thông Bảo đỏ mặt, Viêm nở nụ cười!

“Hắc! Vật nhỏ biết kêu!” Viêm vẽ mặt ngạc nhiên, kinh hỉ.

Lâm Thông Bảo muốn nói nhưng không thốt ra được —— ni mã! Người cho ta xin đi, đây chỉ là thanh âm đói bụng phát ra thôi!!!

~ vì mình vừa mới ăn bổ thực, hiện tại đi nhiều nên đói mới phát ra tiếng kêu, còn bị thú nhân xem trở thành tiếng bảo bối kêu , Lâm Thông Bảo thầm nghĩ muốn tìm cái hang chui vào —— rất mất mặt a!

Vì thế, Lâm Thông Bảo mang tâm tình tiếp tục bị ngốc ba ba cười ngây ngô ôm đi, một bên rối rắm, một bên buồn bực, nhưng —— bụng vẫn là đói!

Đột nhiên hai mắt Lâm Thông Bảo tỏa sáng! Trong khắp ngõ ngách trên một gốc đại thụ nhưng lại có một loại thực vật xanh dây leo, trọng điểm không phải đại thụ trước mắt, mà chính là thứ rơi xuống ở trên thực vật dây leo —— một trái dưa chuột nhỏ a!

Lâm Thông Bảo nuốt nuốt nước miếng, người không thể lý giải a, n tháng ăn canh bổ đầy mỡ đến ngán, hần tưởng niệm thực vật tươi mát rất là n lâu rồi, tuy rằng thứ này sinh trưởng mùa này có chút kỳ quái, nhưng không ảnh hưởng đến tâm tình thèm ăn của hần a, nhớ tới vị thanh giòn ngọt kia, nước miếng liền tràn ra.

“Viêm! Cái kia, cái kia, ta muốn ăn dưa chuột kia!” Lâm Thông Bảo vội vã chỉ huy thú nhân đi hái.

Khả thần tình trên mặt thú nhân thật quái dị, giống như hỉ lại như lo, nhưng hần vẫn chậm đi qua đó, không đợi Lâm Thông Bảo kêu hái, hần liền mở miệng trước: “Bảo Bảo, chúng ta hiện tại không cần dùng đến thứ này, chờ người sinh bảo bối xong lại ăn có được hay không?”

“Hử? Cái gì gọi là không dùng được? Vì sao phải sinh bảo bối mới ăn được?” Lâm Thông Bảo thề, hần vừa mới bắt được cảm giác không hay ho, hần cảm thấy mình lập tức sẽ co rút miệng cho coi.

“Thứ này kêu là phồn sinh quả, bình thường giống cái rất khó mang thai, nhưng vô luận là giống cái hay thú nhân ăn thứ này đều có thể rất nhanh sẽ mang thai, cho nên loại trái cây này phi thường trân quý, hơn nữa cực kỳ hiếm gặp, ta cũng rất kỳ quái tại sao nơi này lại xuất hiện loại trái cây này, khả người đã có bảo bối, không cần phải ăn nữa.”

Quả nhiên! Lâm Thông Bảo trong lòng giống như có ngàn vạn con thảo nê mã gào thét vọt lên caoHô Dưa chuột —— quả nhiên thần khí a ینگ

Chờ Lâm Thông Bảo về đến nhà, lúc này trời đã tối, trong lòng ngực hân ôm đầy dưa chuột mới hái mang về — không thể ăn, mang về xem cũng tốt vậy, thần mã chuyện xưa dưa chuột cùng cây cúc hoa đều không trọng yếu anh anh anh anh anh ()~

Buổi tối, Lâm Thông Bảo tiếp tục bị thú nhân đẩy ngã, ì ạch ì ạch ì ạch.... Thời điểm, một cái ý nghĩ xuất hiện trong đầu Lâm Thông Bảo — cái gọi là bạn tốt, chính là phải có nạn cùng chịu, cái gọi là một người vui không bằng mọi người cùng vui a ~

Bởi vậy ngày hôm sau, kéo theo cái eo đau nhức, Lâm Thông Bảo mở tiệc chiêu đãi Khải Đạt, Cao, Lan, Tử bốn người đến trong nhà ăn cơm, lý do? Khải Đạt, Cao dễ xử lý, cứ nói là mình đang buồn chán, Lan? Khụ, thai động, nhanh nhanh đến xem đi. Tử? Khụ, bảo Viêm nói với hân có chuyện thương lượng là được rồi. Về phần nghi hoặc khác của bọn hân..... để cho bọn họ buồn bực đi.

Món chính? Không cần hỏi, còn có thể là gì? Rau trộn dưa chuột, dưa chuột sushi, dưa chuột gà xé phây, dưa chuột thịt băm.... Ta đem nó cắt nhuyễn, cắt thiệt nhuyễn, để coi các ngươi còn có thể nhận ra hay không, tuy nói Cao cùng Khải Đạt hai người này không thành vấn đề, nhưng Lan cùng Tử không dễ gạt gẫm như vậy, vẫn là đánh lừa mọi người nói sau.

Hừ, cho nên nói mùa xuân này thật sự là tốt, động dục nhiều, mang thai cũng không ít, ai nha, trong lịch sử thú nhân lần đầu tiên có 4 người mang thai cùng lúc đâu. Hắc hắc ~ ta có thể không đắc ý sao?

“Thế giới này thật tốt đẹp a ~” Lâm Thông Bảo vui tươi hơn hở mà uống canh gà, quả nhiên có người cùng ăn cảm giác rất dở tốt.

Cao xấu hổ tiếp nhận canh gà Mông uy đến miệng, chuyển tới ánh mắt cảm kích với Lâm Thông Bảo; Khải Đạt toét miệng càng không ngừng cùng Hàn thảo luận vấn đề tên của đứa nhỏ.

Mà Lan... Hân oán niệm, hân thật sự không ngờ mình và Tạp Ân rõ ràng chưa từng bị người phát hiện qua, như thế nào tiểu khả ái lại biết, quả nhiên người đủ nham hiểm, hiện tại bị người nham hiểm lại? Nhưng — có một cái bảo bối, giống như cũng không tệ a, nghĩ thoáng rồi người nào đó cao hứng liền ở trên mặt mỡ thú nhân hàm hậu nào kia hôn một cái, quyết định bảo bảo của mình tuyệt đối không thể giáo dục giống như Tạp Ân, hừ, liếc bụng Lâm Thông Bảo một cái, Lan nheo lại mắt, đen tối nở nụ cười ——

Cho nên nói thế giới thật tốt đẹp ~ tất cả mọi người thực sung sướng nhé ~

Tử bị quên lãng rống giận: “Chết tiệt, cái gì gọi là tốt đẹp! Cái gì gọi là sung sướng! Còn lão tử! Ngươi đem phần nộ của lão tử để chỗ nào!”

Bên cạnh Bồ Luân phe phẩy cái đuôi tiến lên an ủi: “Thân ái, đừng nóng giận, sinh khí đối với bảo bối không tốt nga ~”

Tử cảm tức nhìn tên đầu sỏ không ngừng động dục, rống: “Lão tử không phải giống cái!”

Vung lên miếng gạch các loại đập xuống không giải thích....

Tóm lại, lúc sau có người cùng dựng phu Lâm Thông Bảo ăn ngon, ngủ ngon.... Phát phì a ~~

Thế giới thật là hài hòa a ~

53. Chương 53: Kết Thúc Chương

Là ai nói, thập cấp cực khổ, loại chuyện sanh con này chính là thập cấp đau! Ta giờ hai tay hai chân mở bành ra!

“Đau ——” Thực TMD đau! Lâm Thông Bảo cảm giác mình như sắp bị xé ra làm hai, bụng như đau đốn như phiên giang đảo hải! Cả người đều đau!

“Tê —— a a a a ——” Lâm Thông Bảo đau hét lên, cầm lấy chân bên cạnh cắn xuống, hỗn đản a, rất đau đốn! Viêm! Ta muốn cắn tên chết tiệt đầu sỏ nhà người!

“Hít sâu! Dừng sức! Lại dùng lực!” Lan đỡ để cũng gấp đến đầu đầy mồ hôi, đã nhìn thấy đỉnh đầu của tiểu bảo bối, khả vẫn ra không được, thật sự là vội chết người!

Không cần phải nói cũng biết đây là Lâm Thông Bảo đang sinh bảo bối, khả cố tình thú nhân không cách nào ở bên cạnh hắn, không phải hắn không lo tới, mà là hắn căn bản không có cách nào tới được, bởi vì ngay tại Lâm Thông Bảo phát ra một tiếng hét thảm thì hắn cũng bị Tử một quyền gọn gàng hạ gục. (*anh Viêm bị đánh xỉu haha*)

Không có biện pháp, ai kêu mỡ thú nhân vừa nghe tiếng kêu đau liền đỏ mắt, gắt gao ôm bầu bạn không buông tay, không còn lý trí nữa.

“Người xác định người đây không phải là đang trả thù?” Áo Đức Mạn liếc mắt nhìn Viêm bị ném xuống đất nằm xiêu xiêu vẹo vẹo, nhất thời nhìn về phía Tư mang bụng bầu cũng đang đứng ở ngoài đợi như bọn họ.

“Hừ!” Tử khòe mắt giựt giựt, cũng không đáp lại, nhưng hiển nhiên là bị nói trúng tim, đối với Bồ Luân ở một bên đang cố gắng quạt gió cho hắn quát: “Động tác nhanh lên, nóng muốn chết!” (= =|| nữ vương là đây)

“...”

Ngày hè chói chang, nắng gắt chậm rãi rơi xuống, theo một tiếng kêu thảm của Lâm Thông Bảo, tiểu bảo bối mọi người chờ mong rốt cuộc chào đời!

Lan đỉnh cái bụng bự từ buồng trong đi ra, không có biện pháp hẩn là tế ti kim y sinh duy nhất trong bộ lạc, việc sanh con này mặc dù lão mẫu mã có kinh nghiệm có thể đảm nhiệm, nhưng Lâm Thông Bảo chỉ tín nhiệm hẩn, cũng do hẩn xử lý.

Chỉ thấy hẩn ôm một cái bọc vải trắng nho nhỏ đi ra, nhìn thoáng qua thú nhân vẫn nằm trên mặt đất chưa tỉnh, mắng “Đều là lúc nào rồi còn không tỉnh, nhanh chóng gọi hẩn tỉnh lại!”

Tử không nói hai lời đi lên đá một cước, chờ Viêm mơ màng tỉnh lại, Lan một tay đem bọc nhỏ trong tay mình nhét vào lòng Viêm nói: “Ôm hảo đứa nhỏ này, đừng quăng ngã, trong bụng Thông Bảo còn một đứa, người đừng quá kích động!”

Tiếp đó lại bỏ rơi ngốc chuẩn ba ba tiến vào buồng trong.

“Còn.... Còn một đứa?” Tuy rằng vẫn cảm thấy bụng Lâm Thông Bảo hơi lớn, khả chẳng ai ngờ rằng bên trong thế nhưng lại là song bào thai!

Trong phòng mấy người ôm các loại hâm mộ, ghen tỵ, hận mà nhìn người ngây ngốc nào đó, nhất là Áo Đức Mạn trong lòng càng dừng nói có bao nhiêu hối hận. Song bào thai a, tại thế giới Thú Nhân này là cỡ nào hiếm thấy a, thú nhân cả đời có thể có một hậu đại đã rất giỏi rồi, sinh hai đứa đó là phúc khí cỡ nào chứ, hơn nữa không chừng còn cách vài thập niên a, đừng nhìn hẩn và Viêm là huynh đệ, khả giữa hai người cách nhau rất nhiều năm. Ai....

“Cho ta xem xem.... Cho ta xem xem....” Ngoài cửa đại đa số thú nhân ở ngoài chờ nghe được tin cũng bắt đầu chen chúc vào trong, muốn nhìn bảo bối vừa mới sinh ra một chút.

“Đệ đệ, đệ đệ, con muốn xem đệ đệ.” Vẫn ngoan ngoãn ngồi xổm ở bên người Viêm, Lạc leo đến trên người Viêm, ý đồ là người thứ nhất nhìn thấy đệ đệ.

“Bảo...bảo bối.” Thật vất vả phục hồi tinh thần lại thú nhân liền vội vã cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy trên miếng vải tuyết trắng mềm mại đang nằm một con tiểu miêu mị màu trắng.

“Hảo, thật đáng yêu ~” chẳng biết từ lúc nào đi vào mọi người đều đem Viêm cùng bảo bối vây ở giữa, mỗi người đều lộ đầu ra nhìn trộm tiểu gia hỏa kia. Lông tơ tuyết trắng, do mới sinh mà ướt chèm nhẹp thiếp (*dán, dính*) ở trên người, cái mũi phẩn nộn, thân mình nho nhỏ, một cái đuôi nhỏ tinh tế cuộn cong, chỉ có đỉnh đầu có mấy đốm lông màu đen, ánh mắt còn chưa mở, có vẻ chọc người triu mến.

Viêm mừng rỡ như điên, vươn một ngón tay muốn sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu gia hỏa một chút. Ở trong tầm mắt mọi người, tiểu thệt trảo phẩn hồng của gia hỏa kia run rẩy, khoát lên ngón tay của Viêm vừa vươn tới, miệng nhỏ liếm liếm —— ngủ.

Mọi người hai mắt đỏ đậm trừng mắt nhìn thú nhân ở giữa kia đang tâm hoa nộ phóng*, hận không thể trực tiếp lôi hẩn ra, tự mình ngồi vào!

**trong QT là “tâm hoa đóa đóa mở” có nghĩa tương tự như mở cờ trong bụng biểu đạt niềm hạnh phúc, vui vẻ, sung sướng.*

“Con cũng muốn ~” Tiểu Lạc xoay người lặn một vòng, hóa thành hổ hình, tiểu tử kia hiện tại đã càng ngày càng có bộ dáng của hổ, kia trảo thịt nho nhỏ cũng nhẹ nhàng đưa đến tiểu thịt trảo của bé con, lại phát hiện móng vuốt của mình so với đệ đệ còn lớn hơn gấp ba lần, hết sức ngạc nhiên, cẩn thận dùng đệm thịt đè lên đệm thịt phần hông của đệ đệ —— ngô ~ thật mềm, thật thoải mái ~

Mọi người “....”

Không bao lâu, cửa buồng trong lại mở ra, Lan vừa thấy cả phòng đều là người, héch mảy, mặc dù trên mặt lộ ra tươi cười, lại làm cho người ta có hương vị nghiêng răng nghiêng lợi: “Các người không thấy nóng sao? Đều đứng lì ở trong này là có chuyện gì!? Có thể ra ngoài đợi cho mát mẻ được không? Hay là các người muốn ta mời các người ra, hử?”

“Hô lạp lạp ——” một đám thú nhân hóa thành chim thú tán đi, mỗi người chạy đến xì khói, ai kêu bọn họ đều từng ném qua đau khổ của Lan chứ?

Nhìn thấy trong phòng tản đi chỉ còn lại mấy người quen thuộc, Lan lúc này mới vỗ vỗ tay, nói với Viêm: “Được rồi, nhanh chân vào xem Thông Bảo cùng tiểu tử kia đi.”

“Cám ơn!” Thú nhân trịnh trọng nói cám ơn, rồi sau đó ôm hai đứa nhỏ cất bước vào buồng trong, Lan lắc đầu, liền cùng Tập Ân rời đi trước.

Phòng trong, Lâm Thông Bảo suy yếu mà nằm ở trên giường nhắm mắt nghỉ ngơi, bên người đặt một cái bọc nhỏ, hiển nhiên chính là đứa con khác của hắn.

“Bảo Bảo...” Viêm có chút ngen ngào mà nhìn Lâm Thông Bảo cả người đầy mồ hôi, có chút cảm động nói không nên lời.

“Ngô? Viêm...” Lâm Thông Bảo toàn thân có chút vô lực, chỉ có thể phát ra thanh âm mỏng manh. Nhìn đến bao vải trong lòng Viêm, nhân tiện nói: “Ôm nó lại đây cho ta nhìn đi.”

“Hảo.” Trên mặt Viêm lộ ra nụ cười ấm áp, đem bọc nhỏ trong tay đưa tới.

“Ah?!” Lâm Thông Bảo tiếp nhận bao vải, lại nhìn thấy tiểu miêu mị bên trong làm cho hết hồn “Ly? Ly miêu tráo thái tử*?!” Cũng không biết như thế nào, trong đầu Lâm Thông Bảo nhưng lại nhớ đến một câu như vậy, sau khi kịp phản ứng thì hắc tuyến, cho nên nói thế giới thú nhân thần mã đều là hổ cha a! Hắn hảo hảo một người nam nhân cư nhiên sanh con, sanh thì sanh, còn sanh một con miêu! Không, là hổ! Phun máu! Thú nhân mới sinh ra quả nhiên đều là thú sao?!

** Ly miêu tráo thái tử hay ly miêu hoán chúa, nội dung cốt truyện (Bao Thanh Thiên) của câu này là: năm*

xưa tiên để có 2 vị ái phi – Lưu phi và Lý phi. Hai người cùng mang thai một lúc, tiên đế giáng chỉ rằng ai hạ sinh thái tử trước sẽ được làm hoàng hậu. Lý phi sinh được thái tử, nhưng Quách Hòe vì Lưu phi đã uy hiếp cung nữ Khấu Châu phải đánh cắp thái tử, thay vào là một con ly miêu đã bị lột da. Tiên đế khi nhìn thấy thái tử của mình là ly miêu đã nổi cơn lôi đình, tống giam Lý phi vào lãnh cung. Quách Hòe buộc Khấu Châu đem thái tử thật ném xuống sông, nhưng Khấu Châu bí mật cùng Trần Lâm đem thái tử đến nhờ Bát Vương gia bao bọc. Vì thế thái tử lớn lên với tư cách là con trai thứ ba của Bát hoàng đế, và trở nên thay – do tiên đế không có con nối dõi – nên đã trở thành đương kim hoàng thượng.

“Nó thật đáng yêu phải không? Màu trắng thực hiếm thấy đâu!” Thú nhân nghĩ đến Lâm Thông Bảo bị màu trắng làm cho sợ, liền giải thích: “Bạch hổ rất khó gặp, mấy vạn con cũng không thấy được một con màu trắng, cho nên Thông Bảo người giỏi quá!”

Lâm Thông Bảo có chút hắc tuyến, nếu ở trên địa cầu, loại này bạch hổ này chính là có chứng bạch tạng, a phi! Phi phi! Đừng tự dọa mình.

Tiểu Lạc bò lên giường, nhìn lỗ mã đem đệ đệ thứ nhất của mình phóng tới bên người mẫu mã, vì thế dán sát mặt qua xem đệ đệ thứ hai của mình.

“Di? Tiểu đệ đệ không phải tiểu lão hổ? Thật nhỏ, thật đáng yêu a!”

Một tiếng hét kinh ngạc của Tiểu Lạc làm cho Viêm cùng Lâm Thông Bảo kịp phản ứng, mặc dù biết là song bào thai, Lan lại chưa nói tiểu tử kia là hùng (đực) hay thư (cái), bọn họ cũng vẫn cho rằng thằng bé cũng là thú nhân, dù sao ở trong lịch sử thú nhân song bào thai cực kỳ hiếm, hơn nữa luôn luôn là song thú nhân chiếm đa số.

Cái này hai người đều kéo ánh mắt dời xuống đáp trên người nhi tử thứ hai của mình, dọa!

“Giống cái!” Viêm ngạnh cổ, đỏ mặt, tựa hồ một giây sau sẽ nghẹt thở, hai mắt trắng dã, bộ dạng lập tức muốn ngất.

Lâm Thông Bảo lại tương phản mà rất cao hứng, dù sao cũng hi vọng sinh ra một cái đứa nhỏ bạch bạch nộn nộn tựa như búp bê.

Bảo bối chớp chớp cái miệng nhỏ nhắn, dùng đưa cánh tay nhỏ xíu nắm lấy bao vải trắng, kia mái tóc đen huyền giống như Thông Bảo, bởi vì vừa mới sinh bảo bối đều non nớt nức ních, mềm, khuôn mặt nhận không ra là giống ai nhiều hơn, bởi vì vừa sinh ra, ánh mắt kia còn chưa mở, gương mặt thịt thịt nhỏ nhắn thoạt nhìn còn có chút nết năn.

“Cái gì! Giống cái?!” Ngoài cánh cửa truyền tới thanh âm càng vang dội, Khải Đạt, Hàn, Tử, Bồ Luân, Áo Đức Mạn vài người đang chờ liền ‘Hô lạp lạp’ toàn bộ tiến vào, tiếng va đập cửa bang bang, đáng thương cho nhóm tiểu bảo bối bị sáo đến, hai cái miệng mở ra, “Oa oa!” Khóc.

Vì thế trong phòng cơ hồ rối loạn thành một núi, tiếng khóc, tiếng dỗ dành, tiếng rống giận dữ của Viêm,

còn có thanh âm loạn đầu, chờ đến khi vất vả dừng lại, hai tiểu bảo bảo cũng đã ngủ thành một đoàn.

“Thật đáng yêu!...” Khải Đạt giảm âm thanh đến mức thấp nhất, nhưng vẫn rước lấy một cái ánh sáng lạnh từ Viêm bấn tới, ở phía sau hắn, vài người đều lui về phía sau xếp hàng chờ vuốt ve khuôn mặt nhóm tiểu bảo bối, mấy người học bộ dạng kéo khóa miệng mình lại, tỏ vẻ tuyệt đối không lên tiếng, rồi liếc trộm nhìn tiểu bảo bối, chuẩn bị thời điểm đến phiên mình thì phải hảo hảo hưởng thụ một phen.

Lâm Thông Bảo cẩn thận thăm dò vươn tay nhẹ nhàng mà đụng vào hai má mềm mại của bảo bối một tí, xúc cảm nhũn nhụi cơ hồ có loại cảm giác không cẩn thận sẽ bị đụng đến hồng mắt.

Bị mọi người từng lượt bính đến đau, tiểu bảo bảo giống cái cái miệng nhỏ bẹp bẹp, “Ô, ô...” Mà nhỏ giọng khóc lên, lần này Viêm giận lên, một tay bắt mọi người ném ra ngoài.

Thú nhân cẩn thận đem tiểu giống cái ôm đến để vào lòng Lâm Thông Bảo, còn mình thì ôm lấy tiểu thú nhân bắt đầu hồng, nói: “Bảo bối ngoan, ngoan a, đừng khóc, mấy người hư hỏng kia đã bị lỗ mã đuổi ra ngoài rồi, ngoan ~”

Lâm Thông Bảo nhìn đến thiếu chút nữa phụt cười ra tiếng, như thế nào cũng không tưởng tượng ra được, nam nhân muộn tao như vậy cư nhiên có thể dễ hài tử thế.

Thú nhân xấu hổ cười nói: “Trước kia lúc Lạc khóc, ta cũng hồng như vậy.”

“Đệ đệ không khóc, ca ca khiêu vũ cho người xem!” Tiểu Lạc cũng tới hỗ trợ, chính là nó đứng ở nơi đó cổ xoay xoay, mông xoay xoay, tuy không làm hai tiểu bảo bảo cười vang, nhưng lại đem hai gia mẫu nhà nó cười đến nghiêng ngã...

Phòng trong tiếng cười hòa thuận vui vẻ, ngoài phòng cũng náo nhiệt, vài người tranh nhau đặt tên:

“Kêu Hạo* cùng Nguyệt tốt, mấy đứa nhóc đều sinh ra vào buổi tối, hơn nữa tiểu thú nhân bảo bảo còn là màu trắng a!” Đây là Cao.

**Hạo ở đây có nghĩa là trắng bóc = =||*

“Ân, rất êm tai, hai tên này dễ nghe.” Đây là nam nhân Mông đầu lão bà nói.

“Không tốt không tốt, cũng bởi vì sinh buổi tối, rất không có sức sống, cho nên tiểu thú nhân vẫn là Khiếu Liệt, cùng Viêm có chút gần, lúc này mới thân thiết, ân, tiểu giống cái có thể kêu Khiếu Nguyệt, bất quá ta vẫn cảm thấy Mặc tương đối khá, bởi vì tóc nó cùng Thông Bảo giống nhau đều là màu đen, quá đẹp, Mặc Mặc, Mặc Mặc, thật dễ nghe a.” Khải Đạt cũng có ý tưởng.

“Dễ nghe!” Đây là Hàn!

“...” Đây là Bồ Luân cùng Tử, bọn họ bỏ quyền.

Tử là đánh chết cũng không muốn bị xem thành giống cái, cho nên trong lòng hắn nghĩ như vậy: tên nhi tử của ta ta đã sớm nghĩ kỹ! Hừ, lão tử hùng (*là đực* ㄟ), mới sẽ không cùng giống cái các người tranh luận tên gọi nào dễ nghe hơn đâu, đặt danh tự, ghét nhất bị đặt tên cái gì!

Chờ Viêm từ buồng trong đi ra đuổi người, mấy người nhanh chóng tiến đến đề cử danh tự mà mình đặt, Viêm nghe được khoe miệng hắn vừa rút lại trườ, “Đặt tên?” Cẩn rằng, nhi tử của mình còn muốn người khác đặt, các người xác định đầu các mình không bị hồng chứ?

54. Chương 54: Phiên Ngoại: Bồ Luân Và Tử

“Nha, thân ái, người tựa như minh nguyệt, chiếu sáng đáy lòng ta, người là người xinh đẹp động lòng người như vậy, giống cái nào so với người đều kém hơn, ta thật sâu bị người mê hoặc! Xin người nhất định phải...”

Tử không thể nhịn được nữa, tung ra một quyền nện ở trên mặt tên kia, tên chết tiệt, dám đối xử với hắn như giống cái, nhớ tới hắn từ sau khi thành niên, không còn thấy qua tên nào lớn gan hướng mình cầu ái qua, chẳng lẽ con mắt người này mù sao? Không thấy được thân hình cường tráng? Hùng hậu? Cao to sao?

Đây là lần đầu gặp mặt, ấn tượng của Tử đối Bồ Luân quả thực vô cùng tồi tệ, hoàn toàn là một cái hoa hoa công tử.

Lại gặp mặt trong một lần đi săn, một đám người chưa kịp thu hoạch con mồi mà cao hứng, lại không nghĩ rằng lại gặp liệt xỉ long thú, loại cự thú này chẳng những da cứng rắn, hơn nữa cơ hồ hết thấy các thần lực đối với chúng nó rất khó có tác dụng, đại bộ phận thú nhân nhìn thấy nó đều né tránh.

Ở trong tiếng quát của Viêm, một đám người cực kỳ nhanh chóng tản ra tránh né, không khéo chính là Tử cùng Bồ Luân lại trốn cùng chỗ, hai người rúc vào cái khe đá hẹp, phi thường khó chịu, Tử bất đắc dĩ mà phải ép trên người Bồ Luân, hi vọng sẽ không bị liệt xỉ long thú phát hiện, nhưng do hắn ép quá sát, mặc kệ Bồ Luân phía dưới, Bồ Luân giật giật thân thể, nhẹ giọng nói: “Uy, Tử người cẩn thận một chút a, người đè ta đau muốn chết!”

“Người nghĩ rằng ta muốn đè người hả, nếu không phải nơi này quá nhỏ, người nghĩ ta sẽ vui mà áp cái thân gầy trơ xương như hầu tử của người sao!” Tử cẩn rằng, con thối cái chết tiệt này.

Vừa nghe lời này, Bồ Luân buồn bực, ai giống hầu tử! Mình ở trong bộ tộc của mình cũng coi như có thân thể cường tráng nhất, lại chuyển cái mông một cái, hắn nhịn không được oán giận: “Kia người hảo hảo đem cây côn của người quản lý cho tốt! Chết ta.” (*o_O ta không phải nhầm vị trí chứ?*)

“Ân? Người nói cái gì?” Tử nguy hiểm nheo mắt lại, một tay mò xuống phía dưới tới chỗ nào đó, bóp chặt. Chết tiệt, nếu không phải tên hầu tử này nhích tới nhích lui, hắn đến mức này sao? Nói trở lại, hắn vì sao

phải đối với con thối cầu a dua nịch hót này động dục chứ hả?

Mặc kệ Tử nghĩ như thế nào, Bồ Luân lại cứng ngắc lại, hồn lẫn, có cần mang thù vậy không? Không phải chỉ nói hấn xinh đẹp 1 lần thôi sao?

“Hừ, cầm nói.” Mắt thấy liệt xỉ long thú kia càng ngày càng gần, Tử cùng Bồ Luân nhin không được đều nín thở.

Khả trời không chịu lòng người, liệt xỉ long thú nhưng lại thẳng tắp đi về địa phương bọn họ đang trốn, bộ dáng dữ tợn làm cho lòng người kinh sợ, từng dãy răng nanh tuyết trắng lóe hàn quang, con mắt to như chậu đồng, đôi môi dựng thẳng cũng lóe ra hào quang nguy hiểm, thân hình cao to hơn 30m, mỗi bước đi, cơ hồ đều chấn động điếc cả tai.

Mắt thấy liệt xỉ long thú tới gần, Tử cùng Bồ Luân sắc mặt đại biến, rõ ràng liệt xỉ long thú cũng không nhìn thấy bọn họ, nhưng nó lại đang đi về hướng chỗ hai người, làm cho người ta không khỏi căng thẳng.

“Nguy rồi! Con liệt xỉ long thú này là vị thành niên.” Tử sắc mặt trắng bệch, “Nó đang ở kỳ thay răng, sẽ tìm kiếm một ít góc cạnh của đá để mài răng, còn tiếp tục như vậy, chúng ta đều sẽ bị răng nó mài thành phần!”

“Kia... Vậy làm sao bây giờ?” Bồ Luân sắc mặt cũng giống như Tử.

Mắt thấy cái đầu khổng lồ kia càng ngày càng gần, cự xỉ (răng lớn) chảy đầy nước dãi tiếp cận, một cổ tanh tưởi bắt đầu tràn ra trong không khí của hai người.

“Ở chỗ này cũng chết, đi ra ngoài cũng chết, không bằng...” Tử còn chưa nói xong, Bồ Luân cũng đã cực mau lẹ mà chạy trốn ra ngoài, hấn một cái Phong Nhận đánh tới trên mặt liệt xỉ long thú, đứng trên mặt đất, lắc mông hô: “Tiểu quái thú, đến đây đến đây, đại gia người ở chỗ này này!! Đến đây!” Tuy nói có vẻ rất vui, nhưng chân lại đang phát run. (= _ =// *anh hùng rơm cứu mỹ nhân*)

“Chết tiệt!” Tử ảo não mà hung hăng đâm xuống đất, rõ ràng hấn ở mặt trên, làm sao lại để tên kia chạy ra ngoài chứ?! Nhưng không thể không nói thú nhân phong thuộc tính tốc độ phi thường nhanh, còn hấn lỗi thuộc tính công kích mặc dù cao, nhưng tốc độ lại xa xa không bằng. Tử nghiêng răng nghiêng lợi mà nhìn Bồ Luân đem liệt xỉ long thú dẫn đi, nhanh chóng hướng về phía đó đuổi theo, trong lòng tức giận: chết tiệt, ai mượn người dẫn nó, người chờ, đừng để cho ta đuổi kịp người, nếu không... Hừ, chết tiệt, nhưng cũng đừng gặp chuyện không may a! (*cái này có được tính là trong lòng đã tỏ mặt ngoài còn e hèm > <*)

Chờ Tử đuổi theo liệt xỉ long thú thì Bồ Luân đang nằm dưới cự xỉ của liệt xỉ long thú, hai tay chống ở trước cái miệng lớn kia, không ngừng bị áp sát lại, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Viêm mang theo những thú nhân khác đồng loạt xông lên, đem con liệt xỉ long thú kia bức ra, liệt xỉ long thú cơ hồ không ai có thể giết chết nó, có thể dọa lùi nó đã là kết quả quá tốt rồi.

Nhìn đến Bồ Luân bình an từ mặt đất ngồi dậy, cục đá trong lòng Tử cuối cùng cũng thả xuống, chính là.....

Tử xông lên trước, một cái tát vung lên mặt Bồ Luân, cả giận nói: “Ngươi là tên chết tiệt ngu ngốc! Ngươi chạy cái gì mà chạy, phong thuộc tính rất giỏi sao! Muốn chạy cũng là lão tử chạy trước!”

....

Đến lúc này, Tử đối với Bồ Luân có loại cảm giác thứ hai chính là —— ngu ngốc! Hơn nữa còn là một tên ngu ngốc cần phải hảo hảo trông coi! Đến bước này, Tử cảm thấy trách nhiệm trọng đại của mình, nhất định phải trông nom người này mới được! Hừ! Nói cho biết hắn mới không phải là lo lắng đâu! Nhìn cái gì vậy hả!

Lại sau đó nữa, lại nghe nói tiểu tử ngu ngốc này nhưng lại gặp vận may mang muối trở về?! Trong lòng sách sách xưng kỳ, nguyên lai Lâm Thông Bảo nói ngốc nhân có ngốc phúc là thật a.

Thời điểm đi hái nấm, tiểu tử này chính là đang biểu hiện tình yêu, nhìn hắn vì giống cái hái nấm tựa như hiến vật quý, trong lòng không biết làm sao lại không thoải mái, ừ, nhất định là do tên kia lúc ẩn lúc hiện thật là làm cho người ta phiền lòng, được rồi, chính là như vậy!

Bên kia đại lang Bồ Luân đối với các loại nấm dùng sức ngắt, hắn vừa mới hái được một cái nấm độc, điều này làm cho lòng tự trọng của hắn bị tổn thương, tại sao hái lại hái nhầm nấm độc chứ? Đây có thể nào sẽ phá hư hình tượng của hắn không? Vốn đang muốn ở trước mặt Tử biểu hiện một chút, này sẽ nhưng lưu lại ấn tượng xấu, không được, phải cố gắng hơn nữa tranh thủ thay đổi ấn tượng.

Khả hắn hái không tốt, cố tình ở trong mắt Tử, cái kia chính là vì giống cái phịch hái* đến hái đi. Tử thật sinh khí, hận không thể một chương bỏ hắn, bởi vậy hắn đuổi ở phía sau Bồ Luân, ý đồ bắt lấy hắn cho hắn ăn đau một chút, khả cố tình Bồ Luân lại là thú nhân phong thuộc tính, tốc độ rất nhanh. Tử là lời thuộc tính làm sao cũng bắt không được hắn. Vì thế Tử tức điên rồ to: “Chết tiệt, ngươi lăn lại đây cho ta!”

(giống như đang diễn tả hành động ảnh nhảy đến chỗ này đến chỗ kia hái nấm)*

Thanh âm còn quanh quẩn ở trong rừng rậm, Bồ Luân vốn còn đang ở phía trước chuyển tới chuyển lui, bóng người nhoáng lên một cái, nháy mắt liền hiện ra trước mặt Tử, trên gương mặt tuần tú của hắn tất cả đều là nghi hoặc khó hiểu, hiển nhiên không biết là chuyện gì xảy ra, nhưng hắn không biết mình vì cái gì đối Tử luôn luôn có chút khiếp đảm? Vì thế lộ ra vẻ mặt lấy lòng nói: “Ngươi gọi ta à?”

Tử: “...”

“Làm sao vậy? Sắc mặt ngươi không được tốt lắm a,” Bồ Luân trơ mặt ra mà đi đến gần, cơ hồ muốn áp vào Tử.

“Ngươi nếu dựa vào nữa có tin ta đánh ngươi không!” Tử thở hổn hển, dựa vào trên một cây khô, đối với Bồ Luân vô liêm sỉ cảm thấy không biết nói gì, hóa ra mình ở phía sau hắn truy lâu như vậy, tên đầu gối này thể nhưng một chút cũng không phát hiện? Kia chính mình vất vả như vậy là vì cái gì?

Bố Luân rụt cổ, ủy khuất: “Không phải người gọi ta lại đây sao?” A, tâm giống cái, đỉnh thánh thụ, làm thế nào tâm thú nhân cũng đều khó suy nghĩ như vậy?

Tử khước miệng phiến xuống dưới, cả giận nói: “Ai bảo người ở bên cạnh ta nhảy tới nhảy lui? Có người hái nấm như vậy sao?!”

Đại cầu Bố Luân càng ủy khuất, “Ta nghĩ cho người cây nấm ta hái, người không phải cũng rất thích sao?” Nói xong hai tay dâng lên đồng nấm vừa mới hái được, còn cam đoan: “Người yên tâm, ta tuyệt đối không hái nấm độc đâu!”

Tử: “...” Trong lòng tựa hồ có chút cao hứng? Khước miệng hơi nhếch lên, nhưng hần chết cũng không nói mình cao hứng, vì thế bèn đoạt lấy cái rổ chứa nấm, bàn tay vung lên nói: “Còn chưa đủ, tiếp tục hái!”

Vì thế, đại cầu Bố Luân phe phẩy cái đuôi thực thê nô mà đi hái nấm tiếp...

Lần này ấn tượng tăng lên 1 chút — Bố Luân người vẫn còn rất biết chuyện a ~

Tiếp theo quay về cũng là hình thú gặp lại, Tử nằm ở trong bụi cỏ nghỉ ngơi, điều ngũ hoa hương, phi thường thích ý, duy nhất không được hoàn mỹ chính là con sói ở bên cạnh hần cứ chuyển động đến chuyển động đi, khiến cho hần phiền lòng, không kiên nhẫn mà nghĩ muốn đuổi hần đi cho khuất mắt, nhưng lại chậm chạp không mở miệng được.

Thật không rõ Viêm vì sao lại để cho hần cùng mình một tổ đi đến nơi này sẵn, thật vất vả đợi cho đại đội gửi ra tin tức, Tử xoay cái lưng mỗi từ trên đất đứng lên. Nhưng không ngờ, con sắc lang nào đó bị hần đuổi đến phía sau nhưng lại một đầu đánh lên mông hần!

“Rống ——” mông lão hổ không sờ được! Càng không được đụng! Tử một cái giật mình từ trên mặt đất nhảy lên, phần nộ hướng Bố Luân rít gào, dự định phát ra ý chiến đấu.

Đã thấy cái mũi trên mõ sắc lang kia chảy máu, trên gương mặt đầy lông mềm kia lộ ra vẻ ủy khuất, quỳ rạp trên mặt đất phe phẩy cái đuôi làm hình dạng như xin hàng.

Tử đương nhiên không có khả năng đơn giản như vậy buông tha hần, ngược lại bị bộ dạng ủy khuất này của hần làm cho càng giận, đang muốn tiến lên đánh cho hần một trận, thì ngạc nhiên khi thấy móng vuốt đệm thịt của đại lang ép xuống một con côn trùng độc đã chết, Tử hai mắt nguy hiểm mà nhú lại, loại sâu chứa đựng chất độc cực lớn này, thú nhân cường đại mấy thì mỗi lần bị cắn, cũng phải bị tê liệt mất vài ngày, Tử khả không có ý định nếm thử chút tư vị này, xem ở phần nhượng đầu lang này muốn giúp mình, hôm nay tạm thời bỏ qua cho hần cũng được, nghĩ như vậy, sắc mặt Tử lại bắt đầu tốt lên.

Khả một giây sau, hần liền giận — Bố Luân nhìn thấy thú nhân không tức giận với hần, liền đem con sâu chết nát thành đoàn kia dùng miệng cắn lại đây, phóng tới trước mắt Tử.

“Ngao ngô ——”

Tử các loại ấu đả không giải thích.... (đánh không cần hỏi 〰)

Ấn tượng thứ tư —— từ nhiệt tình giúp người biến thành —— bản quý! Ghê tởm quý! ———|||

Cuối cùng xác định tâm ý, cũng là lúc ở Xích Báo tộc, lần đó tình huống nguy cấp, con ngọc lang này thể nhưng cũng cùng đi theo, hắn cùng mình cùng nhau mai phục ở trên đường chuẩn bị tập kích tên ác nhân Bạch Thủ kia!

Kết quả lại ở trong chiến đấu, Bồ Luân cứu được một giống cái Xích Báo tộc, này giống cái nhỏ xinh xinh lợi đáng yêu, bộ dạng thập phần chọc người triu mến, ngay cả Bồ Luân cũng có hảo cảm.

Hôm nay, Tử rầu rĩ mà ngọc ở trong phòng, đây là phòng ở tân tộc trưởng Lôi Đình vì bọn họ chuẩn bị. Vốn là hắn cùng Bồ Luân ở chung, khả Bồ Luân lại bị giống cái kia kéo đi, đêm qua vẫn không trở về, hắn không rõ vì cái gì chính mình lại ngồi ở chỗ này chờ hắn, đợi một đêm, trong lòng càng ngày càng buồn khổ, tệ hại đến nói không nên lời, giống như có vật gì muốn trào ra!

“Kèo kẹt ——” cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra, Tử ngẩng đầu trông qua, thấy Bồ Luân thò đầu đi vào, nhìn đến Tử ngồi ở mép bàn, nhất thời xấu hổ vạn phần.

“Ha.... Tử, ngươi đã tỉnh rồi a?” Bồ Luân bất an ngẩng đầu lên nhìn sang ngoài cửa, ách, trời vừa mới sáng, Tử như thế nào liền dậy sớm thế? Kia chính mình phải làm sao bây giờ...

“Ô! Đây không phải là Bồ Luân đại anh hùng của chúng ta sao? Như thế nào? Không ngọc ở trong ổ mỹ nhân, như thế nào lại chạy đến đây?” Lời chua chát thốt ra, Tử lại không phát giác gì, chỉ cảm giác trong lòng vừa chua xót vừa đau, bản năng muốn phát tiết.

“A? Tử, ngươi hãy nghe ta nói, ngươi hiểu lầm...” Bồ Luân vừa nghe liền biết hỏng rồi, vội vàng giải thích.

“Hiểu lầm? Tại sao là hiểu lầm?! Nói như vậy tối hôm qua ngươi nhất định thực sung sướng đi! Được mỹ nhân yêu thương nhưng nhớ mà!” Tử vỗ bàn một cái tức giận đứng lên trừng Bồ Luân.

“Không có, không có, cũng chỉ là bị hôn một cái....” Bồ Luân càng nói thanh âm càng nhỏ, hắn này quýnh lên lại nói ra sự thật.

Tử ngoáy ngoáy lỗ tai, trầm mặc một hồi, hỏi: “Ngươi nói cái gì?”

“Ta không cẩn thận.... Thực chỉ hôn một cái...” Bồ Luân không biết vì cái gì chột dạ, tâm ý của mình đối với Tử, Tử chưa bao giờ đáp lại, nhưng hiện tại cảm giác Tử giống như rất tức giận?

“Cùng giống cái kia?” Tử áp chế lửa giận trong lòng, gần như nghiến răng lại: tốt lắm! Bố Luân! Người được lắm!

“... Phải...” Bố Luân yếu ớt trả lời, một cổ hơi thở nguy hiểm, khiến cho hắn phát giác mình tựa hồ không nên cùng người này giải thích.

“Tốt lắm!” Tử trong lòng gần như tức điên, một tay đẩy ngã Bố Luân xuống đất, cả thân thể đều dề lên, “Để cho ta hảo hảo nhìn một cái, người thứ này tốt cuộc như thế nào dài!”

Nói xong một phen kéo xuống vấy da thú, hung hăng bóp chặt tiểu Bố Luân kia, làm cho thú nhân kêu đau: “A! Đau quá! Tử, người làm cái gì! Buông tay, đau quá!” Bố Luân dùng sức vuốt lưng Tử, ý đồ làm cho thú nhân buông hắn ra, đáng tiếc hắn giãy giụa, chỉ có thể đổi lại Tử đối xử càng đáng sợ hơn.

“Hừ, tốt, chính là đồ vật chỗ này sao? Ân? Giống cái kia rất đẹp sao? Người liên vội vàng như vậy muốn cùng người khác giao phối? Gừ, cả đêm cũng không trở về, quả nhiên là thứ đồ vật không biết tiết tháo, cần đứt đi tốt lắm!” Nói xong, Tử một ngụm cắn lên đại bổng kia. Bố Luân đau đến rơi nước mắt, cảm giác nếu mình không nói gì đó, bảo bối của hắn sẽ cùng hắn vĩnh biệt, hắn nức nở. “Tử, người buông tay a! Ngô... Đau quá đau quá, không cần! Không phải... Là ta đẩy hắn ra A... A... Hắn... Hắn hôn ta... Ngô a a a... Đau quá!” (*cách em Tử xử lý chồng thiết nữ vương >///<*)

“Hắn hôn người?!” Tử ngẩng đầu, nheo mắt lại, người quen biết hắn sẽ biết, biểu hiện của hắn đây là đang giận tới cực điểm.

Tử túm tóc Bố Luân, kéo hắn đến gần mình, không phân bua hung hăng mà hôn lên môi Bố Luân, không có bất kỳ kỹ xảo, môi hai người cứng rắn cuồn cuộn đã đụng với nhau, đau đớn tí ti không khiến Tử tỉnh táo lại, hắn một tay nắm lấy tiểu tử Bố Luân đang co rúm kia, một tay kia gắt gao đè lại cổ định đầu Bố Luân, không cho hắn giãy, thô lỗ mà mút lấy môi Bố Luân, giống như muốn đem hắn toàn bộ ăn vào trong bụng.

Bố Luân miệng tỉnh cả địa phương dưới thân đều đau đến muốn chết, lại ngay cả la cũng la không được, chỉ có thể phát ra thanh âm “Ưm ưm”, dưới thân thỉnh thoảng truyền đến kích thích, để cho hắn lý trí cơ hồ muốn biến mất. Hắn nghĩ mãi mà không rõ Tử vì cái gì tức giận như vậy, chính mình đối với hắn là như vậy.... Nhưng hắn cảm giác được Tử nếu không tỉnh táo lại, hắn có thể thực sự sẽ chết ở chỗ này, cố gắng dùng hai tay đẩy thân thể Tử ra, lại bất đắc dĩ rõ ràng mình thoát nhìn tương đối mạnh cường tráng hơn, nhưng khí lực của mình như thế nào cũng tránh không thoát đối phương.

Hôn hồi lâu, Tử mới buông Bố Luân ra, khơi mào khóe miệng cười nói: “Như thế nào? Hương vị hôn môi, hắn cũng hôn người như vậy?” Chính là trong giọng nói lại mang theo ý tứ hàm xúc nói không nên lời, ở trên gương mặt tươi cười trong mắt Bố Luân xem ra rất là dữ tợn.

“Không... Không có. Không phải như vậy, Tử, người hãy nghe ta nói.” Bố Luân càng ngày càng sợ hãi, run rẩy di động thân thể về phía sau, nghĩ muốn thoát ly người trước mắt làm cho hắn cảm thấy thật xa lạ, lại quên tử tôn căn của mình còn nằm ở trong tay nhân gia.

“Hừ, người muốn đi đâu? Còn muốn đi tìm giống cái kia?!” Hắn dùng lực nắm lại căn mệnh trong tay, đem

Bố Luân phát ra tiếng kêu thảm thiết một lần nữa áp dưới thân, “Nếu không phải như vậy, chúng ta đây sẽ làm cái khác hứng thú hơn.”

Nói xong, Tử đem Bố Luân ôm lấy ném lên giường đá, khi Bố Luân từ trong cơn choáng váng phục hồi tinh thần lại thì đã bị người mạnh mẽ đè lên, cầm lấy vảy da thú bên cạnh, ở trong giây dựa của Bố Luân, đem hai tay của hắn buộc ở đầu giường.

Tử bước một chân qua người thú nhân, da thú trên người đã sớm bị Tử một phen lột đi, lộ ra da thịt trắng ngần, theo góc độ của Bố Luân có thể đem toàn bộ cảnh đẹp trước mắt thu vào không sót gì. Liếm liếm môi, Tử đem ngón tay mình để vào trong miệng liếm láp, làm cho ngón tay mình dính đầy nước bọt, nét mặt động tình lại rất quyến rũ. Nhìn đến cảnh sắc này làm cho người phun máu mũi, Bố Luân chỉ cảm thấy một cổ khí xông lên ốt, yết hầu bắt đầu khô, ngay cả giây dựa cũng quên.

“Ưm hừ ——” Theo một tiếng kêu đau của Tử, Tử đem chính ngón tay dính đầy nước bọt của mình đâm vào mật huyết phía sau, nhẹ nhàng mà chống đỡ bắt đầu khuếch trương.

“Tử, Tử?” Bố Luân thở dồn dập, cảm thấy cảnh tượng trước mắt, khiến cho não hắn vận chuyển hết mức.

“Câm miệng!” Tử khó chịu mà nhăn lại cặp mày tuấn tú, chết tiệt, loại chuyện này hắn chưa từng làm qua, quỷ biết làm như thế nào lộng!

Đại cẩu Bố Luân ngoan ngoãn mà im lặng, chính là —— thực sự rất khó nhẫn a! Người mình thích đang ở trước mắt đem địa phương thần bí hoàn toàn bày ra cho mình, nếu nhịn xuống, kia có thể sẽ bị nội thương a.

Không có tính nhẫn nại, Tử chọc vài cái liền một phát bắt được nam vật đã dựng thẳng cứng rắn của Bố Luân, để ngay trên tiểu huyết của mình, ở trong một tiếng kêu rên của Bố Luân hung hăng ngồi xuống. Nhưng dừng đạo dù sao vẫn là quá nhỏ, hắn chỉ đi vào được một nửa.

“A! Đau ——” Tử thống khổ ngồi trên người Bố Luân, thân thể không tự chủ được bắt đầu run rẩy, nhưng hắn vẫn kiên quyết ngồi xuống, thẳng đến khi đem trọn dục vọng nuốt vào, “A a ——” hậu huyết trong nháy mắt bị bắt buộc nuốt vào cả nam căn thô to cứng rắn, khiến nó mãnh liệt đánh vào chỗ nhu nhược nhất sâu ở bên trong, thẳng cắm tiến vào toàn bộ! Tử lúc này mới hỗn hển ngã vào trên người Bố Luân.

Máu tươi từ địa phương hai người tiếp hợp chảy ra, nhưng trong lòng Tử bỗng nhiên dâng lên một cổ chua xót đau đớn, như thế nào cũng không lắng dịu xuống được —— tên hỗn đản chết tiệt, dám chạy đi tìm giống cái, đáng giận! Bộ dạng này thật sự không giống chính mình.

“Ngô, ti...” Bố Luân hấp khí, địa phương mềm mại và ẩm áp kia gắt gao bao quanh lấy hắn, khiến hắn tựa như lọt vào trong thiên đường. Nhưng là ——

“Tử, Tử ngươi cỡi trối cho ta đi, được không, ngươi như vậy sẽ làm chính mình bị thương.” Bố Luân liền hôn lấy cái trán của Tử vẫn giữ tư thế ngã vào trên người hắn.

“Vù vù —— hỗn đản! Ai... Ai muốn thả người ra! Người hỗn đản này, còn không phải muốn đi tìm giống cái kia.” Tử đầu đầy mồ hôi, thân thể thật giống như bị chia làm hai, run rẩy kịch liệt, một chút khí lực cũng không có.

“Ta không có tìm người khác, ta cùng giống cái kia thật sự là không phát sinh chuyện gì, người hãy tin tưởng ta.” Bố Luân chịu đựng dục vọng, nếu không giải thích, hắn chỉ sợ cũng đành phải bỏ qua ‘lần đầu tiên’ tốt đẹp này.

Tử nheo mắt lại, có chút hoài nghi nói: “Thực? Không có cái gì?”

“Không có, thật không có, hắn nói muốn đáp tạ ơn cứu mạng của ta, cho nên mời ta vào nhà ngồi một lát, nhưng chúng ta thật sự là không làm chuyện gì cả, chỉ trò chuyện trong chốc lát, hắn muốn hôn ta, ta liền đẩy ra, sau đó ta rời đi, vì không muốn đánh thức người, ta mới ở bên ngoài đi bộ một vòng, còn mang về một con tiêm nha thú, để ở ngoài cửa! Thật! Ta hướng Thú Thần thề!” Vì biểu đạt thiệt tình của mình, Bố Luân đỏ mặt nói: “Tử, ta luôn luôn chỉ thích mình người, người có biết, từ lần gặp mặt đầu tiên bắt đầu, ta càng ngày càng bị người hấp dẫn, chính là người luôn luôn không để ý đến ta. Kia kia..... Hiện tại ý tứ này là, là người cũng thích ta sao?”

Nhìn Bố Luân tiểu mắt cầu lấp lánh chờ mong, Tử cũng đỏ mặt, trên đầu cơ hồ bốc hơi nước, nhưng trong lòng lại bắt đầu ngọt ngào, sau một lúc lâu mới nói: “Hi....Hi, hi....” Như thế nào cũng nói không nên lời cái từ ‘Hoan’ kia. *(hỉ hoan ở đây tựa như câu I love you vậy đó > <)*

Bố Luân nhưng thật ra không kìm được, cấp bách “Là thích đi? Là thích sao?”

Tử nhất thời thẹn quá thành giận, một chương tát lên, cả giận nói: “Thích cái rắm! Lão tử mới không thích người! Người còn muốn làm hay không!”

“Làm, làm!” Bố Luân bị tát đến choáng váng mặt mày, nhưng tốt xấu da thú trên tay hắn đã được cởi bỏ, hắn kích động ngồi dậy một ngụm hôn lên cái miệng không thành thật kia, cố gắng chen chúc cướp lấy chất lỏng mỹ vị kia.

“Ừm ahh..... Ha... A....” Tử động tình ôm lấy cổ Bố Luân, đem thân thể toàn bộ giao cho hắn.

Một đường hôn xuống, tạo đủ loại ô mai đáng yêu, Bố Luân cẩn thận liếm láp một viên tiểu hồng, một tay nhẹ nhàng xoa nắn hai cái cánh hoa tròn trịa phía sau, một tay bắt lấy tiểu Tử nhi, cố gắng kìm nén dục vọng mạnh mẽ, cơ thể nhẹ nhàng đong đưa theo biên độ nhỏ, mồ hôi to như hạt đậu từ trên mặt hắn lăn xuống. Thẳng đến khi Tử thả lỏng bắt đầu thích ứng, Bố Luân cũng nhận không được nữa gặm nhẹ ra sức trườn sát dục vọng, đẩy vào rút ra.

Ở trong dũng đạo chật hẹp luật động mãnh liệt, cái loại độ ẩm giống như hỏa thiêu này gắt gao kiềm chế Bố Luân, hắn phát ra một tiếng thì thâm thỏa mãn: “Quá tuyệt vời....”

“Ừm...A ah ahh!...Ân, a....” Tử vô lực rên rỉ, khoái cảm cùng với một tia đau đớn không ngừng mà xông tới,

miệng không ngừng phun ra tiếng rên rĩ đứt quãng.

Phân thân hùng tráng kịch cuồng thẳng tiến vào chỗ sâu trong rừng đạo, Bồ Luân nắm chặt thắt lưng Tử, càng không ngừng dùng sức đem chính mình đẩy vào địa phương càng sâu, càng chặt kia. Hắn không một chút lưu tình mà ở trong u kính ẩm ướt lại buộc chặt làm cho người ta hít thở không thông kia thô bạo điên cuồng rong ruổi, phảng phất như muốn ăn mòn đến chỗ sâu nhất!

Hỗn hợp máu với trơn tề, Bồ Luân co rúm dục vọng, tìm kiếm nơi khoái cảm kia. Thẳng đến khi vòng eo Tử giống như chạm điện co giật lên, khó nhin mà vận vẹo phát ra tiếng thở dốc ngâm nga, hắn liền biết đã tìm đúng chỗ rồi, cố gắng hướng tới điểm kia tiến công, rút ra, tiến công, lại rút ra, lại tiến vào....

Thú nhân một trước một sau luật động cái eo, nam vật thô kệch mà hùng vĩ nóng cháy rất nhanh rút khỏi, một giây sau hung hăng chôn vào bên trong rừng đạo cực kỳ co dãn, nội bích gắt gao hấp thụ khí quang hùng tráng nóng như lửa đốt kia, phát ra một loại tiếng vang “Phốc ti, phốc ti” đậm mỹ mê người. Theo một tiếng gầm nhẹ, hai người đều tiết ra ngoài.

Sau đó hai người liền trải qua cuộc sống hạnh phúc ngọt ngọt ngào ngào, chàng chàng thiếp thiếp — đương nhiên điều này là không thể nào!

Bởi vì Tử đánh chết cũng không chịu thừa nhận, sau, Bồ Luân vẫn như cũ ủy ủy khuất khuất mà vẫn chạy trên con đường truy thê, sau khi trở lại bộ lạc Hồ thú, sử dụng các loại phương pháp muốn cho Tử thừa nhận cũng đã yêu mình, thuận tiện nghị muốn quay về bộ lạc của mình gặp cha mẹ — đáng tiếc cách mạng còn chưa thành công, đồng chí vẫn cần cố gắng!

Rốt cuộc ở Lâm Thông Bảo thiết kế (tính kế, trừ tính), Tử mang thai bảo bảo duy nhất của bọn họ, dựa vào đó Bồ Luân sống chết lôi kéo, rốt cuộc thành công mà gặp cha mẹ một lần. Ở Tử cường hãn, người nhà chúc phúc, Bồ Luân chính thức ở rể nhà Tử, thành ‘nô dịch’ chuyên chúc của hắn — Tử ngữ*.

*(*nghĩa thứ nhất: ngữ là tiếng nói, tử là chết -> ngôn ngữ chết hay là ngôn ngữ khép kín phân biệt với sinh ngữ, nghĩa thứ hai Tử là chỉ tên của ‘Tử’ -> ngôn ngữ của Tử có thể đoán nom na là ảnh hưởng theo mọi chuyện mà Tử nói. Tuy k biết chính xác nhưng M nghĩ có lẽ là nghĩa thứ 2)*

Nhưng Bồ Luân cũng không mệt, hắn cam tâm tình nguyện mà bị nô dịch, nhưng ngẫu nhiên cũng có thể ăn được chút đậu hũ non không phải sao ~ Bồ Luân khoái hoạt mà nhân cơ hội xuống tay, thỉnh thoảng còn đánh dã chiến....

Cho nên nói vợ chồng son này, Bồ Luân cuộc sống quả là thật đau cũng thật khoái hoạt a!

——Hoàn ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-nhan-chi-dai-thuong-khong-gian-xuyen-di-gioi>